

Бестселър на НЮ ЙОРК ТАЙМС

ТЕРИ БРУКС

Продължение на ЕЛФИТЕ НА ШАНАРА

ТАЛИСМАНИТЕ НА ШАНАРА I

ТЕРИ БРУКС

ТАЛИСМАНИТЕ НА ШАНАРА

Превод: Мария Кръстева

chitanka.info

Докато Уокър Бо полагаше усилия да се освободи от Четиримата конници край Паранор, Рен Елеседил убеждаваше Върховния съвет да излезе срещу армията на Федерацията, която настъпваше на север, за да ги унищожи, а Морган Лех бе повел Дамсон и малката дружина на независимите към Тирс, за да освободят Падишар Крийл. В същото време Пар Омсфорд вървеше по следите на своя брат Кол.

I

Над Четирите земи се спусна здрач. Бавно започна да притъмнява и сенките се издължиха. Знойното огнено кълбо на слънцето се скри на запад и тежката лятна задуха се поразсея. Над земята се възцари онова особено затишие, което обикновено настъпва в края на деня. Листата и тревите тръпнеха в очакване на нощта.

Там, където Мермидон се вливаше в Езерото Дъга, мрачно се извисяваше Южното око, беззвучно и непроницаемо. Вятърът леко се плъзгаше по повърхността на езерото и реката, но не се докосваше до обелиска, сякаш той също се стремеше да бъде по-далеч от това злокобно място. Въздухът трептеше от лъченията на нажежения камък и чертаеше сякаш призрачни химери. От време на време край водите на езерото се спираше по някоя самотна ловна птица, хвърляше неспокоен поглед към крепостта и бързо отминаваше.

Вътре Шадуините сновяха като призраци, прибулени и без лица, обладани единствено от своята неотменна цел.

Ример Дал бе застанал до един от прозорците и гледаше как всичко наоколо притъмнява, как цветовете избледняват и от изток се прокрадва нощта и се разстила над цялата земя.

Нощта, нашата майка-закрилница.

Той стоеше без да помръдва, сключил ръце зад гърба си, в тъмната си роба с отметната качулка, която откриваше изпитото му, рижобрадо лице. Видът му бе суров и безчувствен и това сигурно щеше да го радва, ако не му беше безразлично. Ала отдавна Главният преследвач дори и не помисляше как изглежда. Той можеше да бъде всичко, което пожелае. Видът му нямаше никакво значение. Онова, което го изгаряше отвътре, то беше важното. То бе неговият живот.

Пред очите му просветна, щом си помисли за онова, което щеше да стане.

Залогът.

Пораздвижи се. Сега беше сам с мислите си в притихналата крепост. Другите не съществуваха за Дал, те бяха само едни безплътни

призраци. От дълбините на крепостта до него достигаше диханието на магията, нейното туптене. Заслуша се отново по навик и това успокои тревожните му мисли. Те владееха силата. Тя даваше възможност енергията да се материализира, да ѝ се придаде форма и цел. Бе поверена на Шадуините и принадлежеше само на тях.

Какво ли значение можеха да имат Друидите и всички останали.

Опита се да се усмихне, но нищо не се получи. Стоеше със склучени пръсти — лявата ръка в ръкавица, а другата гола...за сила. На гърдите му проблясваше сребърен монограм с изображение на вълча глава.

Дън, дън — кънтеше отдолу неуморната магия.

Ример Дал се обърна с лице към тъмната килия — същата онази килия, в която доскоро беше затворен Кол Омсфорд. Равнинецът си въобразяваше, че е избягал, но всъщност бе сменил една форма на затворничество с друга. Отправил се бе по дирите на брат си Пар.

Онзи, който обладаваше истинската магия.

Онзи, който трябваше да попадне в неговите ръце.

Главният преследвач се дръпна от прозореца и тежко се отпусна край голата дървена маса. Разклатеният стол проскърца под тежестта на едрата му фигура. Той бе склучил ръце на масата пред себе си, свел каменно лице.

Всички от рода Омсфорд бяха отново в Четирите земи, всички потомци на Шанара се бяха завърнали от своите търсения. Уокър Бо си бе дошъл жив и здрав от Елдуист, въпреки намесата на Пи Ел, Черният камък на Елфите бе отново придобит и магията му овладяна, Паранор бе възстановен в човешкия свят, а самият Уокър бе станал родоначалник на новите Друиди. Рен Елеседил се бе върнала от Мороуиндъл, заедно с Елфите и столицата им Арборлон, магията на Елфовите камъни бе отново придобита, разкрит бе произходът и същността ѝ.

Две от трите повели на Аланон бяха изпълнени, две от трите крачки направени.

На Пар му оставаше да направи последната. Да открие Меча на Шанара. Да открие Меча, а той да му открие истината.

С какви залъгалки се занимават тези старци и сенки от отвъдното, мислеше си Ример Дал. Повели, издирвания, търсене на истината. Та нали той знаеше истината по-добре от тях, а истината бе,

че всичките им усилия са празна работа. В края на краищата магията беше всичко, а магията принадлежеше на Шадуините.

Ример Дал се дразнеше, че въпреки всичките му старания, Елфите и Паранор отново се бяха явили на бял свят. Бяха се провалили всички, които изпрати да попречат на потомците на Шанара. Вярно, че бяха заплатили за своя провал със смъртта си, но това малко го утешаваше. Имаше защо да бъде ядосан, та дори и разтревожен. Ала Ример Дал вярваше в своята власт, твърдо убеден, че събитията са в негови ръце и времето му принадлежи. Тийл и Пи Ел го бяха разочаровали, но той не разчиташе само на тях.

Дън, дън — шептеше магията.

И така...

Ример Дал присви устни. Трябваше му само малко време. Колкото да се осъществят плановете, които беше пуснал в действие. И тогава нямаше вече да има място за изчезналите Друиди и техните пъклени замисли. Не трябваше да допусне Мрачния чичо и момичето да се срещнат, за да не споделят онова, което са узнали, да не могат да обединят силите си.

Не биваше да им позволява да открият Равнинеца.

Трябва ги отклонява, да им създава работа. А още по-добре — направо да ги унищожи. Армии ли ще бъдат, Федеративни ли войски или Преследвачи Шадуини — всичко трябваше да се използва — само и само да смаже Елфите и независимите, да изтрие всички тези глупаци от живота си. Но що се отнася до децата на Шанара — нужно беше нещо повече, нещо специално — защото те обладаваха магията и вълшебствата на Друидите.

Той дълго мисли за всичко това, докато здрачът наоколо постепенно премина в нощ. Лунният сърп се появи на черния фон на небето на изток. Звездите грейнаха като светли сребърни брошки и осветиха мрака в кулата, където седеше Главният преследвач. Лицето му приличаше на череп.

Да — поклати той накрая глава.

Мрачния чичо направо се беше вманиачил с това наследство на Друидите. Трябва само да се възползва от тази негова слабост, да му измисли нещо, с което да го обърка и притесни. Да му изпрати Четиримата конници.

Ами момичето? Рен Елеседил бе изгубила своя съветник и покровител. Трябваше да ѝ изпрати някой, който да запълни тази липса. Той сам щеше да го избере — някой, който да я приласкае и утеши, да прогони страховете ѝ, а после да я предаде и да ѝ отнеме всичко.

Другите не бяха сериозна заплаха — дори водачът на независимите и Планинеца. Те нищо не можеха да направят без наследниците на Омсфорд. Ако бъде затворен Мрачния чичо в неговата Крепост и се сложи край на царуването на Кралицата на Елфите, щяха да се провалят всички грижливо замисляни планове на онази сянка на Друида от отвъдното. Аланон щеше да потъне обратно в Рога на Пъкъла и да остане само спомен, както му се полагаше, заедно с всякакви подобни нему призраци.

Да, останалите бяха незначителни.

Все едно, щеше да се справи с тях.

Но дори и всичките му усилия да се провалят, дори да не успее да им направи нищо друго, освен да ги прогони като кучета, пак няма да е зле, стига накрая душата на Пар Омсфорд да му падне в ръцете. Дори и само това му бе достатъчно, за да пресече надеждите на своите врагове. Дори и само това. Равнинеца направо висеше на косъм. Брат му беше примамката, която щеше да му го доведе право в ръцете като вълк в капана. Кол Омсфорд беше напълно омагьосан от Огледалното наметало, напълно обсебен от магията, втъкана в нишките му. Той го беше откраднал като прикритие, без изобщо да подозира, че това е капан, който Ример Дал му беше стъкмил, за да го подчини на собствените си пъклени планове. Кол Омсфорд щеше да намери брат си, да го предизвика на двубой. Наметалото нямаше да му даде мира, докато не го направи, щеше да го тласка постоянно към безумие, което можеше да се уталожи само от смъртта на брат му. Пар ще бъде принуден да приеме битката. И тъй като магията на Меча на Шанара не действа, а обикновено оръжие не можеше да спре един Шадуин, в какъвто неговият брат се е превърнал, а отгоре на всичко може да се уплаши, че и това е трик като предишния, сигурно ще прибегне към магическата песен-заклинание.

Може би ще убие своя брат, но този път наистина, като едва със закъснение открие, че го е убил.

Възможно бе и да не стане така. Възможно бе да остави брат си да избяга — и така да го тласне към гибел.

Главният преследвач сви рамене. Каквото и да стане, резултатът ще бъде един и същ. Каквото и да стане, С Равнинеца е свършено. Ако използва магията, ще изпадне в шокови състояния, които ще го изведат напълно от равновесие. Ще престане да контролира магията и ще се превърне в оръдие на Ример Дал. Главният преследвач бе сигурен в това. За разлика от потомците на Шанара и техния учител, той познаваше магията на Елфите, тя му принадлежеше по наследство и право. Той разбираше същността и действието ѝ. Знаеше онова, което за Пар бе неизвестно — какво става с песента-заклинание, защо тя действа така, как се бе изплъзнала изпод контрол, за да започне да преследва необуздано всичко, което ѝ попадне.

Пар беше близо. Беше почти в ръцете му.

Ако се опълчиш срещу звяра, има опасност сам да се превърнеш в звяр.

Пар беше на път да се превърне в един от тях.

Скоро и това щеше да стане.

Възможно бе, разбира се, Равнинеца да разбере истината за Меча на Шанара преди това. Дали оръжието, което носеше и което Ример Дал му бе преотстъпил толкова лесно, е истинският талисман или някакъв фалшификат? Пар Омсфорд още не знаеше това. Съществуваше пресметнатият риск да разбере. Но и да разбере, какво? И това беше нож с две остриета. Истината можеше да причини на Пар повече зло, отколкото добро...

Ример Дал се изправи и отново приближи до прозореца като сянка в мрака на нощта, загърнат и скрит от светлината. Друидите никога нищо не са разбирали. Аланон беше отживял времето си още преди да се превърне в онова, което целеше Бремен. Друидите — та те използваха магията като глупаци, които си играят с огъня — поразени от възможностите ѝ, но в същото време ужасени от рисковете, които крие. Нищо чудно, че толкова често се опарваха. Въпреки това не се отказваха от своя мистичен дар. Бяха готови прибързано да съдят всички, които се стремяха да владеят силата — и най-вече Шадуините. Те виждаха в тях врагове и се стремяха да ги унищожават.

Ала унищожаваша самите себе си.

От своя страна Шадуините виждаха хармонията и смисъла в живота. За тях магията не беше игра, а самата им същност. Те я обичаха, съхраняваха и боготворяха, без да ограничават проявите ѝ, без да проявяват себична предпазливост да не би някой друг да се възползва от нея. Без предупреждения и заплахи. Без игрички. Шадуините просто бяха онова, което магията правеше от тях, а когато магията бъде приета по този начин, тя може да направи всичко.

Горските върхари и скалите на Рун бяха като тъмни гърбици, които се оглеждаха в гладката, сребриста повърхност на Езерото Дъга. Ример Дал гледаше към света и виждаше онова, което Друидите никога не успяха да прозрат.

Този свят принадлежеше на силните, на онези, които можеха да го сграбчат, да си го присвоят, да го преобразят. Той съществуваше, за да бъде използван.

Очите му кръвнишки горяха.

Каква ирония се криеше в това, че толкова дълго всички от рода Омсфорд са служили на Друидите, изпълнявали техните задачи, впускали се в пътешествия, за да откриват несъществуващи истини. Легенди се носеха за това. За Шеа и Флик, за Уил, Брин и Джаир, а сега и за Пар. И то за нищо. Ала ето че краят на всичко се виждаше. Защото Пар щеше да бъде въвлечен в служба на Шадуините и така всички връзки между Друидите и рода Омсфорд щяха да се прекъснат завинаги.

„Пар. Пар. Пар.“

Ример Дал повтаряше това име, сякаш да си вдъхне кураж в нощта. Беше нещо като литания, която го изпълваше със сила, на която нищо не можеше да устои.

Дълго остана той на прозореца, отдаден на представи за бъдещето.

После изведнаж се обърна и заслиза към долната чист на кулата да се нахрани.

II

Избата под мелницата бе плътно обгърната в сенки, бледи снопове светлина се процеждаха през гредите на тавана и бързо чезнеха в мрака. Прогонен от сигурното си убежище из тези празни катакомби и най-сетне задържан пред залостената капандура, откъдето се надяваше да се измъкне, Пар Омсфорд се бе свил като животно, хванато на тясно, и отбранително стискаше Меча на Шанара пред себе си. Тогава онзи нахалник, който го бе преследвал дотук, рязко спря и отметна качулката, която скриваше лицето му.

— Момко — прошепна един познат глас, — това съм аз.

Човекът стоеше с отметната качулка и чернокосата му глава бе открита, ала мракът не позволяваше да го разпознае...

Силуетът колебливо пристъпи напред със сведен нож.

— Пар?

За миг върху лицето на нежелания гост падна бледа светлина и Пар внезапно си отдъхна.

— Падишар! — възкликна той с облекчение. — Нима това си ти?

Дългият нож бе скрит обратно под наметалото и мъжът най-неочаквано ниско се разсмя.

— Самият аз. За бога, изобщо не очаквах да те открия! Търсих те дни наред, пребродих Тирс от край до край, всяко укритие, всеки трап и навсякъде ме причакваха само войници на Федерацията и Шадуински Следотърсачи!

Той се изкачи до края на стълбата и усмихнат разтвори ръце:

— Е, момко. Ела да те видя.

Пар отпусна Меча на Шанара и слезе няколко стъпала надолу, обзет от благодарност.

— Вече бях започнал да си мисля, че си... Боях с че...

И ето че Падишар го прегръщаше, потупваше го по гърба и накрая направо го вдигна като перце.

— Пар Омсфорд! — възкликна той, когато най-сетне го стовари на пода и го хвана за раменете да го поразгледа отблизо. Целият

грееше в познатата си усмивка. Разсмя се още веднаж.

— Приличаш на корабокрушенец!

Пар направи гримаса.

— Е, и ти не изглеждаш кой знае колко добре.

По лицето и врата на грамадния мъж се забелязваха пресни следи от рани. Пар тъжно поклати глава.

— Все вярвах, че си се отървал от Шахтата. Искрено се радвам да те видя жив и здрав.

— О, какво ли не ме сполетя оттогава насам, Равнинецо!

Правата коса на Падишар беше разрошена. Около очите му се бяха очертали дълбоки сенки от безсъние. Той се озърна наоколо.

— Сам ли си? Не предполагам. Къде е брат ти? А Дамсон къде е? Лицето на Пар помръкна.

— Кол... — започна той, но не успя да довърши. — Падишар, трудно ми е...

Той здраво се хвана за Меча на Шанара като удавник за сламка.

— Дамсон излезе тази сутрин и още не се е върнала.

Падишар присви очи.

— Излязла ли? Къде е излязла, момко?

— Да потърси път за измъкване от града. Или ако няма такъв, друго скривалище. Федерацията ни търси навсякъде. Впрочем, сам си се убедил в това. От колко време ни търсиш, Падишар? Как успя да се добереш до тук?

Той отпусна едрите си ръце.

— Главно с късмет. Претърсих навсякъде, където можехте да бъдете, по всички скривалища, които Дамсон набеляза миналата година. Това е старо, отпреди пет години, но от три години не е използвано. Спомних си го чак след като пребродих всички останали.

Изведнаж той се сепна.

— Момко! — възкликна като спря поглед на Меча в ръцете на Пар. — Та нима това е той? Мечът на Шанара? Значи си го намерил? Как успя да го измъкнеш от Шахтата? Къде...?

Ала внезапно дървената стълба проскърца под нечии стъпки в мрака зад тях. Чу се подрънкване на оръжие и гласове, които приближаваха. Падишар се извърна. Не можеше да има никакво съмнение. Въоръжени мъже се впускаха по стълбите към помещението, което Пар току-що беше опразнил. Идваха откъм

вратата, през която бе минал и Падишар. Спуснаха се, без да забавят ход, през тунелите, като осветяваха пътя си с факли.

Падишар се извърна назад, сграбчи Пар за ръката и го задърпа към капандурата.

— Федерацията. Сигурно са ме проследили. А може да са наблюдавали мелницата.

Пар се препъна и се опита да дръпне ръката си.

— Падишар, вратата...

— Спокойно, момко — срязва го другият и направо го издърпа нагоре по стълбите. — Ще се измъкнем преди да ни стигнат.

Той се трясна в капандурата, после се отдръпна като да не му се вярваше.

— Опитвах се да те предупредя — прошепна през зъби Пар, като се освободи и погледна назад към преследвачите им. Мечът на Шанара заплашително се издигна. — Няма ли друг изход?

Вместо да отговори, Падишар блъсна капандурата с всички сили, опитвайки се да я разбие. Капакът ни най-малко не помръдна. Само няколко дъски проскърцаха от ударите.

— По дяволите! — изруга водачът на въстаниците.

Войниците на Федерацията наближаваха. Водеше ги един Преследвач в черно наметало. Видяха Пар и Падишар, замръзнали на стълбите пред капандурата, и започнаха да приближават към тях. С меч в едната ръка и дълъг нож в другата, Падишар заслиза надолу по стълбите да срещне нападателите. Първите неколцина, които доближиха до него, бяха посечени на мига. Останалите забавиха ход, извърнаха се предпазливо, като внимателно маневрираха, опитвайки се да го притиснат до стената. Падишар обаче не се даваше и яростно нападаше. Двамата успяха да отблъснат донякъде нападателите си назад по стълбите.

Това беше предварително загубена битка. Бяха дваисет към един. Една атака и край.

Пар силно удари капандурата с глава. Опитва се последен път да я разбие, но тя остана залостена. Усе как го обзема отчаяние. Хванали ги бяха в капан.

Знаеше, че се налага да използва песента-заклинание.

Падишар бе успял да отблъсне нападателите дванайсет стъпала надолу.

Пар извика магическата си сила и почувства как мелодията сама идва на устните му, странно угнетяваща и тръпчива. Откак бе избягал от Шахтата, песента се бе променила. Беше се променило всичко. Федеративните войници се спуснаха в контраатака, която принуди Падишар да се покатери на заден ход по стълбите. По лицето на въстаника блестяха капки пот.

Точно в този момент нещо горе се вдигна и капандурата се отвори. Пар викна към Падишар и без въобще да се замислят двамата се втурнаха по стълбите, минаха през дупката и се озоваха в мелницата.

Тук беше Дамсон Рей. Червените ѝ коси се подаваха изпод наметката. Тя се втурна към отвора, който образуваше един шкаф в стената и ги викна да я последват. Но най-неочаквано пътят им бе препречен от черни силуети, които подвикваха и на други зад себе си. Дамсон се прокрадна покрай тях бързо като котка. От пръстите ѝ бълваха пламъци, които тя насочваше към лицата на нападателите си. Така успя да премине, като пръскаше искри наляво и надясно, за да си проправа път. Пар и Падишар се втурнаха подире ѝ с неистов вик. Войниците напразно се опитваха да възстановят редиците си. Никой не успя да стигне Пар. Падишар се биеше като бесен и покосяваше всички на място.

Най-сетне се измъкнаха на улицата. Вдъхнаха влажния нощен въздух запъхтани, пот се стичаше по лицата им. Мрак се бе спуснал над прашните, каменливи тесни улички. Хората се разбягваха с писъци, когато отвсякъде изникваха войници на Федерацията и с крясъци и ругатни се нахвърляха върху всеки, който се изпречеше на пътя им.

Без да каже нито дума, Дамсон се спусна надолу по една алея и поведе Пар и Падишар през тъмен тунел, който вонеше на отпадъци и изпражнения. Преследвачите им веднага се спуснаха след тях, но загубиха следите им. Дамсон ги измъкна по една странична уличка до задната врата на някаква кръчма. Минаха през слабо осветеното помещение, покрай мъже, сгърбени над масите и тежко отпуснати на столовете, около печката и покрай бара, след което излязоха от предната врата.

От двете страни имаше схлупени стрехи. Улицата бе пуста.

— Дамсон, защo ce забави? — попита Пар шепнешком, както тичаха. — Онази капандура...

— Моя e вината, Равнинецo — ядосано отвърна тя. — Бях залостила вратата с една машина, да не се вижда. Предположих, че така e по-безопасно за тебе, но сбърках. Само че за войниците не съм виновна. Или сами са открили скривалището, или са проследили Падишар.

Едрият мъжага се канеше да каже нещо, но тя го сръза:

— Побързай. По петите ни са.

Тъкмо в този момент от двете им страни в мрака изникнаха тъмните силуети на войниците на Федерацията. Дамсон рязко смени посоката, спусна се към далечната редица от постройки и ги преведе през един тесен проход, през който едва успяха да се промъкнат. Разярени крьсъци се чуваха зад гърба им.

— Тръбва да се доберем до централния Тирски път! — задъхано каза тя.

Излязоха на пазарен площад, където се подхлъзгаха по хранителни отпадъци и се закачаха в кофите за боклук. Огромна двойна врата се изпречи пред тях. Дамсон напразно се опитваше да освободи резето. Накрая Падишар го разби с един ритник.

Тъкмо се измъкнаха, когато пред тях се изпречиха войници с извадени шпаги. Падишар се спусна насреща им и ги накара да побягнат. Двамина паднаха, другите се разпръснаха.

Някакъв неочакван шум накара Пар да се обърне наляво. Един Преследвач се появи в мрака, с монограма на вълчата глава, който просветваше върху тъмното му наметало. Пар насочи срещу него магията на песента-заклинение под формата на зловеща змия и Преследвачът със стон рухна.

Побягнаха надолу по улицата, свърнаха в една, после в друга пресечка. Издръжливостта на Пар бе подложена на изпитание, не можеше дъх да си поеме, почти се задушаваше, гърлото му пресъхваше от праха и страха. Все още бе отслабнал след битката в Шахтата, не се беше възстановил напълно от пораженията, които му бе нанесло използването на магията. Той здраво стискаше до гърдите си Меча на Шанара, който сякаш ставаше все по-тежък с всяка стъпка.

Свиха зад ъгъла и спряха да отдъхнат под навеса един обор, заслушани в приближаващата врява.

— Невъзможно е да са ме проследили! — заяви Падишар като изплю кръв от напуканите си устни.

Дамсон поклати глава.

— Не мога да разбера, Падишар. Как са могли да узнаят всички скривалища и да ги обходят. Включително и това.

Изведнаж очите на водача на въстаниците светнаха. Той разбра.

— Трябваше да се досетя по-рано. Това е онзи Шадуин, дето уби Хайърхоун. Представяше се за Джудже! — Пар вдигна рязко лице. — Той някак си бе узнал всичките ни скривалища и ги беше издал, както издаде и Джут.

— Почакай. За какво Джудже става дума? — смутени попита Пар.

Но Дамсон отново ги поведе подире си. Излязоха на едно кръстовище от около шест пресечки. Влачеха се с последни сили в зноя и сумрака. Бяха вече близо до Тирския път, централната градска улица. Пар едва се влачеше, въпросите не му даваха мира. Значи ги беше предало някакво Джудже? Дали не беше Стеф или Тийл? Опита се да преглътне. Гърлото му бе пресъхнало. Какво ли бе станало в Джут? И къде ли е Морган Лех? — мина му ненадейно през ума.

Изневиделица се появиха войници, които се изпречиха на пътя им. Дамсон бързо изтласка Падишар и Пар в сянката на сградата. Те прилепнаха плътно до стената, склонили една до друга глави.

— Открих Кърта — припряно прошепна тя, оглеждайки се наляво и надясно при виковете, които започнаха да достигат до тях. — Той ни чака при кожарските работилници на Тирския път, за да ни изведе вън от града през подземните тунели.

— Значи, успял е да се измъкне! — отдъхна си Пар.

— Нали ги казах, че е изобретателен — прокашля се Дамсон и се усмихна. — Ала за да ни помогне, ще трябва да се доберем дотам по Тирския път, минавайки съвсем близо до войските. Ако се случи да се откъснем един от друг, не спирайте, а продължавайте в тази посока.

И преди някой да може да възрази, тя отново се втурна напред да пресече улицата с дюкянчета със спуснати кепенци от двете страни. Падишар едва успя да измърмори нещо в знак на протест, но трябваше веднага да се спусне подире ѝ. Пар ги последва. Излязоха отсреща, после свърнаха по Тирския път. Отпреде им изскочиха войници, които претърсваха в мрака напосоки. Падишар врхлетя настървено насреща

им. Сребърното острие на меча им зловещо просветваше. Дамсон дръпна Пар вляво покрай сражаващите се. Появиха се още и още войници. Изневиделица сякаш всичко наоколо се покри с войници, които изникваха на тайфи из мрака и връхлитаха като обезумели. Луната се бе скрила зад един тъмен облак, а уличните лампи не бяха запалени. Беше толкова тъмно, че не можеха да се различат свои от чужди. Дамсон и Пар с мъка си проправяха път през мелето, като едва се изплъзваха от ръцете, които се протягаха да ги сграбчат и се провираха между телата, които им се изпречваха на пътя. До тях достигна бойният вик на Падишар, след което се чу звън от кръстосани шпаги.

Нощта внезапно бе озарена от ярка оранжева светлина. Нещо бе експлодирало по средата на Пътя.

— Кърта! — промълви Дамсон.

Те се втурнаха презглава към мястото, откъдето идваше светлината. Огнен стълб озаряваше и взривяваше мрака. Хора се стрелкаха във всички посоки. Пар бе изблъскан и внезапно откъснат от Дамсон. Озърна се да открие, но един войник се блъсна в него и той се свлече сред плетеницата от ръце и крака. Равнинеца се опитваше да се изправи и с всички сили викаше името ѝ, като обръщаше ту на едната, ту на другата страна. Оранжевата светлина хвърляше отблясъци върху меча на Шанара.

Тогава изневиделица се появи Падишар и му помогна да стане, метна го през рамо и се втурна към тъмните постройки, където можеха да се скрият. Натъкнаха се на мечове по пътя, но Падишар беше як и сръчен, а в тази нощ нямаше равен на себе си. Вождът на независимите си проправи път между последните войници, които връхлетяха отгоре му, после се спусна по тротоара покрай сградите надолу по Пътя. Тичаше по улицата и прескачаше боклукчийските кошчета, подритваше пейките и се стрелкаше покрай стълбовете на фенерите и отпадъците.

Кожарската работилница пред тях беше тиха и изглеждаше безлюдна. Падишар взе разстоянието до нея на един дъх и влезе, като направо изкърти вратата с едно блъсване.

Когато се озоваха вътре, той хвърли Пар на земята и трескаво се заоглежда наоколо.

От Дамсон нямаше и следа.

— Дамсон! — извика той.

Войските на Федерацията прииждаха към кожарната от всички страни.

По лицето на Падишар се спускаха червени и черни ивици кръв и прах.

— Кърте! — провикна се отчаяно той.

Едно окосмено лице се подаде откъм сенките в задната част на кожарната.

— Оттук — подкани го Кърта със спокоен глас. — Побързай, ако обичаш.

Пар се колебаеше и все още се оглеждаше за Дамсон, но Падишар го сграбчи за туниката и го дръпна.

— Нямаме време, момко!

Кърта ги посрещна със светнали очи. На лицето му бе изписано очакване.

— Скъпата Дамсон...? — понечи да попита той, но Падишар поклати отрицателно глава. Кърта само примигна и се обърна без нищо да каже. Преведе ги през редица от складови помещения и после по стълбата в килера. На една от стените, която на пръв поглед изглеждаше съвсем гладка, Кърта откри панел, който при докосване се отвори и, без въобще да се обърне, ги преведе през отворието.

Озоваха се на площадка, от която се спускаха стъпала надолу към градската канализация. Тук Кърта беше в свои води. Спусна се надолу из влажните, усойни катакомби в полумрака, в който Падишар и Пар едва успяваха да го следват. В дъното на стълбището той подаде една почерняла от сажди факла на въстаническия вожд, който коленичи безмълвно да я запали.

— Трябваше да се върнем да я потърсим! — през зъби се обърна Пар към Падишар.

Покритото с белези от битки лице на Падишар с открои сред сенките като изваяно от камък. Погледът който отправи към Пар, бе ужасен.

— Млъквай, Равнинецо, да не си отнесеш нещо.

Драсна кремъка и запали главнята на факлата, след което тримата се спуснаха надолу по отточните канали. Кърта ходеше бързо, с равномерна стъпка в гъстия мрак, като успяваше да си проправя път по силата на навика и ги водеше все по-надолу из подземията на града,

за да успеят да се измъкнат далеч от него. Виковете на преследвачите им бяха напълно заглъхнали и Пар предполагаше, че дори ако войниците на Федерацията бяха успели да открият тайния вход, много бързо щяха да се изгубят из тунелите. Изведнъж осъзна, че все още стиска в ръка Меча на Шанара и след известно колебание внимателно го върна в калъфката му.

Минутите минаваха и с всяка следваща стъпка Пар все повече губеше надежда, че ще може да види Дамсон Рей отново. Той отчаяно искаше да ѝ помогне, но като погледнеше лицето на Падишар, се убеждаваше, че поне засега трябва да си държи езика зад зъбите. Та нали и Падишар също се тревожеше за нея.

Преминаха през един тесен каменен брод на канал, в който водата едва се влачеше, и навлязоха в толкова нисък тунел, че им се наложи да пълзят. В края си тунелът ставаше по-висок и те прецапаха през няколко канала докато най-сетне стигнат до някаква врата. Кърта натисна тежката брава и вратата се отвори. Вътре откриха стари мебели и вехтории, които бяха или същите, или подобни на онези, които Кърта бе изгубил, когато трябваше да бяга от Федерацията преди седмица. Това бяха същите препарирани животни, подредени върху старото кожено канапе. Те ги посрещнаха със стъклените си погледи.

Кърта веднага отиде при тях и започна нежно да им гука:

— Смелият ми Чот, сладката ми Евърлинт, миличката ми Уестра, мъничката ми Лида — останалите имена той промърмори твърде ниско и не можеха да се чуят. — Здравейте, дечицата ми. Как сте? — той ги целуна подред и ги препоръчи внимателно. — Няма, няма, онези черните няма да ви открият тук, обещавам ви.

Падишар подаде факлата на Пар и отиде до един леген да наплиска изпотеното си лице със студена вода. После се изправи, опря ръце на масата, върху която бе поставен легенът и провесил загрижено глава.

— Кърте, трябва да разберем какво е станало с Дамсон.

Кърта се обърна.

— Скъпата Дамсон?

— Тя вървеше след мене — опита се да обясни Пар — и после войниците се изпречиха помежду ни...

— Зная — прекъсна го Падишар. — Не си виновен ти. Никой не е виновен. А може и да се е измъкнала, макар че онези бяха много... —

той шумно въздъхна. — Кърте, трябва да узнаем дали са я заловили.

Кърта лениво примигна и погледът му светна.

— Тези тунели стигат чак под затвора на Федерацията, някои от тях направо до стените му. Мога да се поогледам и послушам.

Падишар не отместваше очи от него.

— Имай предвид и Портата към Шахтата, Кърте.

Настъпи дълго мълчание. Пар го изби студена пот. Нямаше я Дамсон. Беше изчезнала.

— Искам да тръгна с него — тихо предложи той.

— Не — категорично поклати глава Падишар. — Кърта може да стигне дотам по-бързо и тихо. — Когато погледна Пар, в погледа му се четеше отчаяние. — И на мене ми се иска да отида, момко, не по-малко, отколкото на тебе. Тя е ...

Той не знаеше дали да продължи и Пар кимна.

— Да, каза ми.

Те си изгледаха мълчаливо.

Кърта прекоси стаята тихо като котка, като присвиваше очи от светлината на факлата, която Пар продължаваше да държи в ръка.

— Чакайте ме тук, докато се върна — нареди той.

След това потегли.

III

Дълъг и труден път бе изминал Пар Омсфорд от някогашната си среща със сянката на Аланон край Рога на Пъкъла до днес и както си стоеше в подземното скривалище на Кърта и гледаше вехториите и отломките, останали от живота на други хора, без да иска си мислеше колко много му напомнят собствения му живот.

Дамсон.

Той стисна клепачи, за да не потекат сълзите му.

Непоносима му бе мисълта, че може да я загуби. Едва сега започваше да разбира колко много значи тя за него.

— Пар — обърна се нежно към него Падишар. — Ела да се измиеш, момко. Изтощен си.

Така си беше. И тялото му, и чувствата му, и душата му бяха изтощени. Бе претърпял поражение по всички линии. Силите му бяха изцедени, надеждата смазана.

Той забеляза няколко свещи и ги запали с факлата, преди да я загаси. После приближи до легена и започна бавно, ритуално да се мие, сякаш, отмивайки калта и потта от себе си, се очистваше от всички ужаси, които го бяха сполетели, докато търсеше Меча на Шанара.

Мечът още висеше на гърба му. Той престана да се мие и го свали. Остави го върху едно стара нощна масичка с пукнато огледало. Втренчи си в него като в някакъв враг. Мечът на Шанара — дали беше той? Все още не знаеше. Повелята на Аланон бе да намери Меча. Беше си мислил, че я е изпълнил, но сега допускаше възможността да се е провалил. Повелята бе забравена след всички онези събития, които последваха смъртта на Кол и битката, която трябваше да води за живота си в катакомбите на Тирс. Питаше се колко ли от повелите на Аланон бяха забравени или пренебрегнати по този начин. Питаше се дали Уокър и Рен не бяха се отказали от намеренията си.

Той се изми, избърса се и се обърна към Падишар, седнал край една трикрака масичка, която имаше щайга вместо крак. Водачът на

независимите похапваше хляб и сирене и сърбаше бира. Даде знак на Пар да седне до него пред чинията, която го чакаше и, без дума да каже, Равнинеца се настани и започна да се храни.

Оказа се по-гладен, отколкото очакваше и само за минути омете всичко. Наоколо свещите пращяха и просветваха в мрака като светулки в безлунна нощ. Тишината бе нарушавана само от глухия шум на капки вода.

— Откога познаваш Кърта? — попита Пар, за да разсее страха от тишината наоколо.

Падишар сви устни. Толкова много белези имаше по лицето му, че то изглеждаше като лошо сглобен пъзел.

— От година. Дамсон ме запозна с него една вечер в парка. Не зная тя откъде го познаваше. — Той хвърли поглед към препарираните животни. — Странен човек, но можем да му имаме доверие.

Пар мълчаливо кимна.

Падишар се облегна на стола си и той изскърца.

— Какво ще кажеш за Меча, момко? — попита той, като придърпа чашата с бира и започна да я върти между пръстите си. — Дали е истинският?

Пар не можа да сдържи една усмивка.

— Хубав въпрос, Падишар. И на мене ми се иска да зная това.

И той разказа на вожд на независимите своите прежеждия след битката в Шахтата — как Дамсон бе намерила братята Омсфорд в Народния парк, как се бяха запознали с Кърта, как бяха решили да се върнат още веднъж в Шахтата, за да се сдобият с Меча, как бе срещнал Ример Дал в подземната гробница и бе получил древния талисман от него без никаква съпротива, как Кол беше изчезнал и най-сетне как двамата с Дамсон оттогава насам бягаха и се криеха.

Онова, което Пар не разказа на Падишар, бе как Ример Дал го предупреди, че и той самият е Шадуин като Главния преследвач. Защото, ако това беше истина...

— Нося го със себе си, Падишар — каза накрая той, отклонявайки вниманието си от подобна възможност, и посегна към прашното острие, облегло на бюрото — защото съм убеден, че рано или късно ще успея да разбера, дали е истинският.

Падишар мрачно свъси вежди.

— Тук има някаква измама. Ример Дал не може да бъде приятел на никого. Или този Меч е фалшив, или той е сигурен, че няма да можеш да го използваш.

Ами ако съм Шадуин...

Пар преглътна, за да отпъди страховете си.

— Да, зная. И наистина не мога да го използвам. Опитвам се да извикам магическата му сила, но нищо не става. — Той замълча. — Само веднъж в Шахтата, когато Кол... Вдигнах меча, който бях изпуснал и допирът му ме опари като въглен. Само за миг. — Той отново се замисли, за да си спомни по-ясно. — Магията на песента-заклинение още беше жива. Аз още държах този огнен меч. А после магията изчезна и Мечът на Шанара стана пак хладен при допир.

Едрият мъж кимна с глава.

— Така значи, момко. Магията на песента-заклинение трябва да има някаква връзка с Меча на Шанара. Логично, нали? А ако е така, значи Ример Дал е можел да ти отстъпи Меча без да му мигне окото.

Пар поклати глава.

— Да, но откъде би могъл да знае за подобна връзка?

Може би по-скоро Главният преследвач знаеше, че Мечът не може да служи на един Шадуин.

— Ами Аланон? Нима той не е можел да знае за една такава връзка? Защо ще ме праща да търся Меча, ако не мога да го използвам?

Падишар, разбира се, не можеше да отговори на нито един от тези въпроси и няколко минути двамата просто останаха загледани един в друг. После едрият мъж каза:

— Моите съболезнования за брат ти.

Пар моментално отмести очи, после отново погледна към него:

— Дамсон ми помогна да... — той си пое дълбоко дъх. — да понеса болката, която ми се струваше непоносима. — Усмихна се иронично. — Обичам я, Падишар. Трябва да си я върна.

Падишар кимна.

— Ако изобщо е изчезнала, момко. Не знаем нищо със сигурност.

Звучеше неуверено и погледът му бе загрижен и разсеян.

— Едва понесох загубата на Кол. Не мога повече.

Пар упорито го гледаше в очите.

— Зная. Ще ти я върна, обещавам ти.

Падишар се протегна към каната с бира, наля си доста и се досети да сипе малко и на Пар. Изпи чашата си на един дъх и бавно я остави на масата. На Пар не му се говореше повече за всичко това.

— Кажи какво става с Морган — тихо предложи той.

— А, Планинеца ли — лицето на Падишар светна. — Той ми спаси живота в Шахтата, когато вие с брат ти избягахте. После при Джут ме спаси още веднаж. Лоша работа беше.

И той продължи да разказва — как се бе счупил Мечът на Лех, докато бягаха от Шахтата и Шадуините, как Федерацията ги бе преследвала до Джут и ги бе обкръжила, как бяха дошли Пълзачите, как Морган разбра, че Тийл е Шадуин, как тримата с Планинеца и Стеф я бяха гонили чак до пещерите отвъд Джут, където Морган сам се бе изправил срещу Тийл и с малкото останала сила в счупения му Меч бе успял да я унищожи, как независимите се бяха изплъзнали от обсадата на Федерацията и как подир туй Морган се бе разделил с тях, за да отиде обратно в Кулхавен при Дуорфите и да изпълни последната молба на Стеф.

— Дадох му дума да те намеря — завърши Падишар. — Но първо трябваше да се крия в Огноръбия край, докато ми зарасне счупената ръка. Шест седмици. Още ме наболява, но гледам да не си личи. Трябваше да се срещнем с Аксхайнд и неговите Скални Тролове в Джанисън преди две седмици, но то не станаха две, а осем — той въздъхна. — Толкова време загубихме, като че ли имаме кой знае колко. Една крачка напред, две назад. Както и да е, оздравях най-после, та да мога да мога да те намеря — той сухо се изсмя. — Хич не ми беше лесно. Където и да те търсех, все се натъквах на Федерацията.

— Значи смяташ, че е Тийл? — запита Пар. Другият кимна.

— Няма кой да е друг. Убила е Бурсука след като му обсебила ума и се е добрала до тайните му. Ние вярвахме на Бурсука, той знаеше всичките ни скривалища. Като Шадуин, Тийл е могла да извлече тази информация от съзнанието му. — Той плю. — Мръсни чудовища! И Ример Дал ще ти се прави на приятел! Що за лъжи!

Или нещо по-лошо — истини, помисли си Пар, но нищо не каза. Пар се страхуваше, че Главният преследвач, който направи опит да се сближи с него, е могъл да проникне в собствените му тайни — дори и в онези, в които не е бил непосредствено посветен, тайните на приятелите и съмишлениците му.

Това бе чудовищна мисъл. Невероятно чудовищна. Но нима всичко, с което се бе сблъскал през последните седмици, не беше също толкова чудовищно?

Най-добре да се приеме, че всичко е работа на Тийл, каза си той.

— За всеки случай, откакто се установихме в Огноръбия край, изпратих разузнавачи да следят постоянно, защото Бурсука знаеше и за него, а значи знаят и Шадуините — продължаваше Падишар. — Но засега нищо. Подир седмица ще се срещнем с Троловете и ако те склонят да се присъединят към нас, ще разполагаме със значителна армия. Това значи начало на истинска съпротива, пожар, който да унищожи Федерацията до основи и да ни направи най-сетне наистина свободни.

— Още ли сте край Джанисън? — запита Пар, зампислен за други неща.

— Тръгваме веднага, щом се върнем заедно с теб. И с Дамсон — веднага добави той. — За една седмица ще успеем.

Не звучеше много убедително.

— Но нали Морган още не се е върнал? — попита Пар.

Падишар бавно поклати глава.

— Не се тревожи за приятеля си, момко. Той е як като мечка и бърз като заек. А е и решителен. При всички случаи ще се оправи. Не след дълго ще се видим с него.

Колкото и да бе странно, Пар беше склонен да се съгласи. Ако имаше някой, способен да се измъкне от всякаква каша, това беше Морган Лех. Представи си умния поглед на своя приятел, вечната му усмивка, леката опърничавост в интонацията и изведнаж почувства страшна липса. Още един човек, когото бе изгубил по пътя, който му бе отнет като излишен багаж. А може би и приятелите, и брат му в един или друг момент бяха пожертвали живота си заради него. А той какво им бе дал в замяна? Какво беше направил, за да оправдае жертвата им?

Какво добро беше сторил?

Отново спря очи върху Меча на Шанара, проследи гравюрата на стърчащата му дръжка. Погледът му гореше. Истината. Мечът на Шанара бе талисман на истината. А в момента повече от всичко друго той искаше да знае истината дали това оръжие, за което бе дал толкова жертви, бе действителния талисман.

Как можеше да разбере това?

Падишар се изтегна и се прозя.

— Време е за почивка, Пар Омсфорд — рече той, като се изправяше. — Ще ни трябват сили за онова, което ни предстои.

Отиде до кушетката, където бяха наредени препарираните животни, събра ги небрежно и ги захвърли на съседния стол. Легна с гръб към Пар, като се настани удобно на кожените възглавници, обгърнал глава с ръцете си. Обувките му стърчаха от единия край. Само след миг започна да хърка.

Пар остана известно време буден, загледан в него, докато най-сетне с последни усилия успя да успокои мрачните си мисли. Страхуваше се, но страхът не беше нещо ново за него. Най-лошото бе липсата на надежда, липсата на упование, че ще може да се справи с каквото и да било. Вече не вярваше в собствените си сили.

Накрая стана и отиде до фотьойла, където Падишар бе захвърлил препарираните животни. Събра ги внимателно — Чот, Лида, Уестра, Евърлинд и останалите — и ги занесе до Меча на Шанара, който беше облегнат на нощната масичка. Едно по едно ги подреди около Меча като часови — сякаш така те щяха да го пазят от демоните в съня му.

След това отиде в задната част на скривалището на Кърта, намери някакви грапави възглавници и стари одеяла, постла си в един ъгъл, където бе струпана колекция от стари картини, и легна.

Дълго остана заслушан в капещата вода, преди сънят да го обори.

Когато се събуди, беше сам. Канапето, на което спеше Падишар, беше празно, а помещението тихо. Бяха загасени всички свещи, освен една. Пар примигна срещу светлината и и се огледа в мрака наоколо. Чудеше се къде ли бе отишъл Падишар. Изправи се и се изтегна, взе свещта да запали и останалите и се загледа в мрака, който се стопяваше, за да остави само разпръснати сенки.

Нямаше представа колко дълго бе спал; времето в тези катакомби губеше смисъл. Отново почувства глад и закуси с хляб, сирене, плодове и малко бира на трикраката масичка. Докато се хранеше, не сваляше поглед от Меча на Шанара, заобиколен от децата на Кърта.

Кажи ми нещо, рече си наум той. Защо нищо не казваш?

Той дояде закуската си. Дъвчеше без да усеща вкуса на храната, изпи и бирата между другото, като през цялото време очите и мислите

му бяха насочени към Меча. Стана от масата, отиде при оръжието, взе го и седна на стола. Сложи го на коленете си и се вторачи в него. Найсетне го извади от калъфката и започна да го оглежда от всички страни на светлината на свещта.

Погледът му гореше от тревога.

Какво беше това — талисманът или някаква имитация?

Ако е талисманът, връзката помежду им бе нарушена. Той беше потомък на Шеа Омсфорд и в жилите му течеше кръвта на Елфите, както и във всичките му предци — значи, трябваше да умее да извиква силата на Меча без проблеми. Ако разбира се, това беше истинският Меч. В противен случай... Той ядно тръсна глава. Не, това беше Мечът на Шанара. Това беше. Чувстваше го до мозъка на костите си. Всичко, което знаеше за Меча, което бе чувал за него, всички песни, които бе изпял през годините, му говореха, че това е Мечът. Ример Дал не би му дал имитация, той твърде много разчиташе да бъде негов учител в магията, за да рискува доверието му с лъжа, която лесно би могла да се разкрие. Каквото и да беше Ример Дал, не можеше да му се отрече, че е твърде умен за такава елементарна игра...

Пар прекъсна мислите си. Не беше сигурен дали е на прав път. И все пак, струваше му се, че има някакъв резон във всичко това. Ример Дал искаше да му внуши, че е Шадуин. А един Шадуин не можеше да използва Елфската магия на оръжието, защото...

Но защо?

Може би защото истината бе разрушителна за Шадуините и магията им ги предпазваше от нея?

Но нали след като в Шахтата унищожи Кол, който се беше превърнал в Шадуин, през тялото му премина огънят от магията на Меча на Шанара? Коя беше истината в случая?

Той скръцна със зъби и здраво стисна гравирания дръжка на Меча. Вдигна ръка и острието просветна като факла, а гравюрата на дръжката му се вряза в дланта му. Какво ставаше между тях? Защо не можеше да стигне до някакъв отговор?

Той прибра Меча в калъфката и седна в тишината светлината на свещта, за да размисли. Аланон му бе дал поръчение да открие Меча на Шанара. На него, а не на Рен или Уокър, макар че и в техните жили течеше кръвта на Елфите на Шанара. Аланон бе изпратил тъкмо него. Познатите въпроси отново се върнаха. Нима Друидът нямаше да знае,

че поръчението му е безсмислено? Макар и сянка, нима нямаше да разбере, че магическата сила на Пар е поставена под заплаха, че Пар се е превърнал във враг на самия себе си?

А може би Ример Дал беше прав и не Шадуините бяха истинските врагове, а Друидите. Може би всички взаимно си бяха врагове, съперници за власт над магията — както Шадуините, така и Друидите. Може би всички се стремяха да запълнят онази пропаст, която се бе разкрила със смъртта на Аланон, онзи вакуум, който бе създавало изчезването на истинската магия.

Дали беше възможно това?

Пар смръщи вежди. Прокара пръсти по ремъка и вървите на калъфката на Меча.

Защо беше толкова трудно да се прозре истината?

Замисли се какво се бе случило с всички, които се бяха отправили към Рога на Пъкъла. Стеф и Тийл бяха мъртви. Морган изчезнал. А къде ли беше Коглайн? Какво ли бе станало с него след поръченията на Аланон? Изведнъж Пар изпита непреодолима необходимост да поговори със стареца за Меча. Може би Коглайн знаеше нещо по този въпрос. Ами какво ли бе станало с Рен и онзи грамаден Скитник? Ами с Уокър Бо? Дали не бяха променили мнението си и не бяха отишли да изпълнят поръченията като него?

А може би само си въобразяваше, че е изпълнил своето поръчение.

Седеше, втренчил поглед пред себе си. После отново погледна Меча. Имаше и още нещо. Сега, когато оръжието е в негови ръце, какво трябва да прави с него? Ако всички колебания кое е добро или зло и дали постъпва правилно можеха да се оставят на Аланон, то все пак открит стоеше въпросът на каква цел трябваше да послужи Мечът на Шанара?

Каква истина трябваше да разкрие той?

Свят му се виеше от всички тези въпроси без отговор, от всички тайни, които си оставаха неразкрити, от лъжиге и полуистините, които го налитаха като врани на леш. Ако можеше да развърже поне един възел от тази верига на несигурност и объркване, в която се беше оплел, ако можеше да разплете поне една брънка...

Вратата се отвори и се подаде Падишар.

— А, ето те и тебе — радостно възкликна той. — Надявам се, че си се наспал?

Пар кимна. Мечът още лежеше на коленете му. Падишар го погледна подозрително, както крачеше из стаята. Пар пусна дръжката.

— Колко е часът? — попита той.

— Вече е обяд, а Кърта още не се е върнал. Излязох да поразуча нещо за Дамсон. Поразпитах насам-натат. Наврях си носа навсякъде, където можах — той поклати глава. — Само дето си загубих времето. Ако онези от Федерацията са я заловили, явно че не искат да се разгласява.

Той се тръсна на канапето. Изглеждаше уморен и отчаян.

— Ако не се върне до довечера, пак ще ходя да я търся.

Пар се наведе напред.

— Не и без мене.

Падишар го стрелна с поглед и се разсмя:

— Разбира се, Равининецо, двамата поне можем да избегнем някоя и друга клопка, която да ни завлече в Шахтата...

Той рязко трепна при тази мисъл и неловко отмести поглед. Пар вдигна Меча на Шанара от колете си и го сложи до себе си на пода.

— Падишар, тя ми каза, че си й баща.

Едрият мъж се вторачи в него без да каже нито дума, после само леко се поусмихна.

— Какво ли не приказват влюбените.

Стана и отиде до масата.

— А сега ми се ще да хапна.

Изведнаж се извърна към Пар и каза с леден тон:

— Втори път да не споменаваш това. На никого и никога.

Изчака Пар да кимне с глава и после се зае да си приготви ядене. Хапна останалото от Равнинеца и още парче сушено месо, което измъкна от долапа. Пар го наблюдаваше без да каже нищо и се питаше колко ли време баща и дъщеря е трябвало да пазят своята тайна, колко ли трудно е било това и за двама им. Докато се хранеше, Падишар бе свел лице, което не се виждаше в сянката, но очите му просветваха като бели огънчета.

Щом се нахрани, той отново се обърна към Пар:

— Тя ми беше обещала, беше ми се заклела да не казва на никого.

Пар гледаше сключените му ръце.

— Каза ми го, защото и двамата имахме нужда да си доверим нещо скъпо, за да си вярваме. Това беше преди да се спуснем в Шахтата последния път.

Падишар въздъхна.

— Ако само открият коя е...

— Не — веднага го прекъсна Пар. — Ще си я върнем преди да стане това — той срещна изпитателния поглед на другия. — Ще си я върнем, Падишар.

Падишар Крийл кимна.

— Непременно, Пар Омсфорд, ще го направим.

След няколко часа Кърта безшумно се появи на вратата и се промъкна в мрака като сянка, мигайки срещу светлината на свещите. Космите, които се подаваха от вехтите му дрехи, бяха настръхнали като на таралеж. Без дума да каже, той отиде да изгаси няколко свещи и настъпи мрак, в който той явно се чувстваше по-удобно. Приблужи до своите деца, скупчени на пода, погука им тихичко, после внимателно ги събра и отново ги занесе на дивана.

Още докато ги подреждаше, Падишар загуби търпение.

— Какво разбра? — запита развълнувано той. — Не ни карай да чакаме повече!

Кърта се изправи без да се обърне.

— Тя е в затвора.

Кръвта на Пар се смръзна в жилите му. Хвърли светкавичен поглед на Падишар. Едрият мъж бе скочил на крака със свити юмруци.

— Къде? — промълви той.

Кърта помълча още малко, докато настани Чот на възглавницата, след което се обърна.

— В казармите на стария Легион откъм вътрешната стена. Скъпата Дамсон е затворена в южната стражева кула съвсем сама — той потърка стъпалата си. — Дълго не можех да я открия.

Падишар пристъпи напред и коленичи, за да го погледне в очите. Белезите по лицето му бяха станали тъмночервени.

— Дали са й... — не можеше да намери думата. — Добре ли е?

Кърта поклати глава.

— Не можах да се добера до нея.

Пар също пристъпи напред.

— Значи не си я видял?

— Не — примигна Кърта. — Но зная, че е там. Покатерих се по крепостната стена. През камъка се чуваше дишането на Дамсон. Тя спеше.

Равнинеца и вождът на независимите се спогледаха.

— Здраво ли я пазят? — попита Падишар.

Кърта леко потърка очи с кокалчегата на пръстите си.

— Има часови пред нейната врата, в началото на стълбището и пред входа. Патрулират по всички коридори и алеи. Много са — той примигна с очи. — Има и Шадуини.

Падишар оклюма.

— Значи знаят — дрезгаво прошепна той.

— Не — запротестира Пар. — Още не. — Той изчака Падишар да вдигне очи към него. — Ако знаеха, нямаше да я оставят да спи. Още не са сигурни. Ще чакат Ример Дал, както направиха и преди.

Падишар го изгледа безмълвно с проблясък на надежда в очите.

— Може и да си прав. А това значи, че трябва да я измъкнем, преди Ример Дал да се е появил.

— Ти и аз — тихо промълви Пар. — Ние двамата.

Вождът на независимите кимна с глава и помежду им се установи такова дълбоко съгласие, каквото не би могло да се изрече с думи. Падишар стана и двамата се спогледаха в мрака на скривалището, решени твърдо, че ще осъществят намерението си, каквото и да стане. Пар загърби всички неразрешими въпроси и съмнения относно Меча на Шанара. Отърси се от всички колебания за това, дали ще може да използва своята магия. Щом се отнасяше за живота на Дамсон, готов беше на всичко, за да я освободи. Нищо друго нямаше значение.

— Трябва да се приближим колкото се може повече — тихо каза Падишар като погледна надолу към Кърта. — Колкото се може повече, без да ни видят.

Кърта тържествено кимна с глава.

— Зная един път.

Едрият мъж протегна ръка и го потупа по рамото.

— Ще трябва да дойдеш с нас.

— Скъпата Дамсон е най-добрата ми приятелка — каза Кърта.

Падишар кимна и свали ръката си. После се обърна към Пар.
— А сега трябва да тръгваме.

IV

Уокър Бо бродеше сред високите стени на крепостта. Обхождаше парапетите и бойниците, кулите и скривалищата, коридорите и проходите. Приличаше на призрак и изгнанник и се чувстваше такъв. Паранор, крепостта на Друидите, бе възстановена, появила се отново в света на хората, върната към живот от Уокър и магията на Черния камък на Елфите. Паранор се издигаше както и преди триста години над мрачната гора, из която кръстосваха вълци и тръните като пики подаваха защитните си бодли. Крепостта се намираше на една заравнена височина, от която можеше да се види цялата околност от Кенън до Джанисън, както и Драконовия зъб от едното било до другото. Непоклатима като камъка от който бе изградена преди хиляда години, тя бе Обител на легенди и предания, които започваха да се носят отново.

Но на каква цена, мислеше си Уокър Бо отчаяно.

— Духът на Друидската магия ме чакаше в подземията на крепостта — обясни Уокър на Коглайн първата нош, когато бе изникнал от Кулата, преследван от сянката на Аланон. — През всичките години този дух ме е чакал, скрит като змия в мъглата, където са били разбити Мордските призрази и техните съюзници и разрушен Паранор, за да дочака времето, когато отново ще се върне. Сянката на Аланон също чакаше във водите на Рога на Пъкъла, сигурна, че един ден Крепостта и Друидите ще бъдат неотменно необходими и магията и заветът им трябва да бъдат съхранени на всяка цена.

Коглайн го беше изслушал без да каже нищо. Още беше разтревожен от случилото се и от промяната в Уокър Бо. Страхуваше се. Защото Уокър си беше същия Уокър, но не съвсем. Аланон се бе вселил в него, когато той се бе преобразил от човек в Друид по време на онази инициация, която се бе извършила в мрачната крепост. Коглайн, в своята духовна форма, се бе осмелил да издърпа Уокър от онова безумие, което заплашваше да го обсеби, преди да може да

проумее промяната в себе си. Но в тези секунди Коглайн бе почувствал какво става с него и побягна, обзет от ужас.

— Черният камък на Елфите всмука духа на Друидите и го вля в мен — прошепна Уокър. Той повтаряше за сетен път тези думи, сякаш така щеше да проумее по-добре случилото се. Лицето му бе скрито в качуката на наметалото и физиономията му все още продължаваше да се променя. — Духът на Аланон се всели в мен. В мен се вселиха Друидите с цялата тяхна история, закон и магия, с всичките им знания и тайни, с цялата им същност. Черният камък на Елфите ги превърна в част от мене, както се втъкават нови нишки в платното на стана. Почувствах се беззащитен срещу това и покорен.

Той подаде лице иззад качулката, за да погледне стареца.

— Те всички са вътре в мене, Коглайн. Превърнали са ме в свое обиталище. Решили са да вляят в мен знанията и силата си и да ме накарат да ги използвам като тях. Такъв беше планът на Аланон от самото начало — един от потомците на Брин да стане продължител на коляното на Друидите. Той трябваше да бъде избран и то така, че да служи и да се подчинява.

Уокър впи пръсти в рамото на Коглайн, който примигна от изненада.

— Да им се подчинява, старче! Това искат от мене, но няма да го получат! — Уокър говореше с горчивина. — Усещам ги в себе си като живи! Долавям присъствието им и думите, които си шепнат, за да ме накарат да се уплаша. Но аз съм по-силен от тях, те ме направиха силен, опитвайки се да ме променят. Успях да издържа на изпитанието, на което ме подложиха, и сега ще бъда това, което сам искам, дори да живеят в тялото и съзнанието ми, дори да бъдат сенки или спомени от миналото, да бъдат каквото си щат! Щом трябва да съм...това създание, в което искат да ме превърнат, ще му придам собствения си глас и сърце!

Така вървяха двамата — Коглайн вкочанен като самата смърт слушаше измъчения Уокър Бо, а Уокър Бо, разгорещен като огъня, който отново се бе разгорял в пещите под каменните стени на Паранор. Гневът му даваше сили да устои на онова, което се случваше с него.

Защото промяната все още продължаваше дори и сега, докато вървяха из коридорите на крепостта — старецът и оформящият се Друид, съпроводжани от дивата котка Мърко с нейното мълчаливо

присъствие. Като дим, носен от вятъра, пълзеше в жилите на Уокър оживялата душа на отдавна умрелите Друиди и го преобразяваше. Тяхната магия отново възкръсваше в него и му се откриваше като познание, понякога постепенно, понякога изведнъж — познание, трупано и съхранявано дълги години, всичко онова, което Друидите бяха открили и систематизирали, всичко онова, което им бе помогнало да устоят на Господаря на Войната и Черепоносците, на Демоните на Мрака, на Илдъч и Мордските Призраци, на всички изпитания на черното зло, връхлетели човечеството. Магията постепенно се разкриваше на Уокър Бо чрез множеството ръце, очи и шепоти, които обладаваха съзнанието му и не му даваха мира.

От три дни не беше мигнал. Опитваше се да заспи, изтощен до отчаяние, но щом се отпуснеше, го обсебваше нова трансформационна вълна, вдигаше го на крак, сякаш бе кукла на вериги и го подчиняваше една невидима воля. Той ѝ се противеше, оспорваше я, не искаше да ѝ се остави сяпко и без борба, макар да разбираше, че е безмислено. Не са го родили Друидите на този свят, повтаряше си той отново и отново. Не те му бяха дали живот и той нямаше да ги остави те да диктуват неговата съдба. Той сам ще решава живота си. Той сам ще избира дали да използва магията си или не, ще разчита само на себе си.

Коглайн и Мърко бяха непрестанно до него, изтощени колкото и самия той, но се страхуваха да го оставят сам пред лицето на онова, което му се случваше. Тъкмо сега Уокър имаше нужда да чува гласа на Коглайн, да получава от него утеха и внимание, за да уталожи донякъде своя гняв. А Мърко беше нещо като мрачно свидетелство, че има неща, които не могат да се променят — едно неизменно присъствие, както смяната на деня и нощта, едно обещание, че човек може да се отърси дори и от най-ужасните кошмари. И двамата бяха за него неопикуема подкрепа — дори и само заради чувството за свързаност с тях.

Изминаха три дни. Неговото преображение най-сетне завърши напълно. Съвсем изведнъж ръцете престанаха да ваят, очите изчезнаха, шепотите стихнаха. Душата на Уокър Бо внезапно се смълча. Той потъна в сън без сънища и когато се събуди разбра, че макар и променен по начин, който не можеше напълно да разбере, по същността си оставаше същият човек, какъвто винаги е бил. Беше си запазил онова сърце, което не се доверяваше на Друидите и тяхната

магия и въпреки че Друидите сега живееха вътре в самия него и можеха да диктуват живота му, щяха да се ръководят от вярвания, предшестваха тяхната поява, които щяха да ги надживеят. Уокър стана в стихналата спалня, сам в мрака на стаята без прозорци, успокоен за първи път, откакто се помнеше, подир това дълго и ужасно пътешествие, в което трябваше да изпълни повелята на Аланон. Най-сетне преображението се бе извършило. Бяха извършени много неща, други останаха неосъществени, но най-важно от всичко бе, че успя да оцелее.

Излезе да потърси Коглайн и го намери седна, с дивата котка, свита в краката му. Остарялото му лице бе сбръчкано, очите му издаваха неувереност. Уокър приближи до стареца, изправи го на крака като дете, с преображението придобил изведнъж невероятна сила, която му бе предадена от ръцете, очите и гласовете, тъй че в момента беше силен колкото десет мъже. Той прегърна с дясната си ръка крехкото старческо тяло и внимателно поведе учителя си.

— Вече съм добре — прошепна му той. — Всичко свърши. Успях да оцелея.

Старецът го прегърна и се разплака на рамото му.

Двамата заговориха както в стари времена — двама мъже, изпитали превратностите на живота, свързани и двамата чрез магията на Друидите и общата съдба, която ги бе събрала тук и сега. Разговаряха за промяната на Уокър, за чувствата, които тя бе породила в него, за познанието, което му бе донесла и за целите, на които трябваше да служи. Бяха отново цялостни хора от плът и кръв, а Паранор бе възстановен. С това започваше нова ера в живота на Четирите земи и те се намираха в самото начало на тази ера, от което зависеше нейната по-нататъшна еволюция. Уокър Бо още не знаеше със сигурност как да си служи с магията на Друидите и дали да си служи с нея изобщо. Трябваше да се съобразява със заплахата от страна на Шадуините, но характерът и размерите на тази заплаха си оставаха загадка за него. Уокър бе усвоил наследството на Друидите, но не знаеше какво да прави с него — особено по отношение на Шадуините.

— Това мое преображение ми даде прозрения, каквито съм нямал преди — сподели Уокър. — Едно от тях е, че магията на

Друидите е необходима, за да се спрат Шадуините. Но не мога да разбера дали това ми се внушава от Аланон или е мое собствено схващане. Не зная дали мога да му се доверя. Дали е истина или илюзия?

Старецът поклати глава.

— Според мен ти сам трябва да разбереш кое е от двете. Струва ми се, че Аланон очаква сам да стигнеш до това откритие. Нима всички от рода Осфорд не са оставени сами да откриват истината за себе си? На времето ти се струваше, че те подвеждат, но дали зад това не се крие някакъв по-дълбок смисъл? Може би такъв е смисълът на самия живот? Човек придобива опит, когато сам изживява нещата, а не когато някой му разкаже за тях. Опитвай и открий. Търси и ще намериш. Не машинациите на Друидите ни тласкат към това, а самата ни потребност да опознаваме света. Това в крайна сметка е нашият път на познание. И аз мисля, че това е и твоят път, Уокър.

И двамата решиха, че преди всичко трябва да открият какво е станало с останалите наследници на Шанара — Пар, Кол и Рен, да разберат дали те са изпълнили повелите, които бяха получили. Да разберат къде се намират и какви тайни им се бяха открили след онази тяхна среща край Рога на Пъкъла.

— Пар сигурно е намерил Меча на Шанара или още го търси — каза Уокър.

Бяха седнали в кабинета на Друидите, Историята бе разгърната пред тях и този път те търсеха подробности във връзка с нещата, които Уокър си спомняше от предишни четения и сега, след познанието, което му бе дало неговото преображение, разбираше по друг начин.

— Пар се бе посветил изцяло на търсенето, което предприе. Имаше желязна решителност. Каквото и да е сторил всеки измежду нас, сигурно е, че той никога не би се отказал.

— Същото мисля и за Рен — допълни старецът замислено. — И тя бе непоколебима, макар и да не й личеше до такава степен — той смело срещна погледа на Уокър. — Сянката на Аланон е доловила мотивите, които могат да накарат всеки от вас да изпълни повелята му. И на мен ми се струва, че никой всъщност не би могъл да се откаже.

Уокър се облегна на стола. Правата му черна коса и брадата скриваха изпитото му лице. Погледът му беше така проникателен, че нищо не можеше да му убегне.

— От времето на Шеа Омсфорд досега Друидите ни държат в своя власт, не е ли така? — размишляваше той, вгълбен в себе си. — Усетили са ни слабостта и са ни превърнали в свои затворници. Ние сме техни слуги — и рицари на тяхната раса.

Коглайн усети как въздухът в стаята се раздвижи — един съвсем осезаем отклик на магията, която трептеше в гласа на Уокър. Беше усещал това неведнъж, откак Уокър излезе от Крепостта. То беше знак за силата, с която се бе сподобил. Тъй като вече бе повече Друид, отколкото човек, той бе проявление на онези тъмни изкуства и закони, които на времето, много отдавна, сам старецът бе изучавал и отхвърлил в полза на старозаветните науки. Една пропусната възможност, мислеше си той. Но пък беше запазил разума си. Питаше се дали Уокър ще намери покой при това негово развитие.

— Ние сме обикновени хора — предпазливо изтъкна той.

А Уокър отвърна с усмивка:

— Ние сме обикновени глупаци.

Те разговаряха до късно през нощта, но Уокър все още не можеше да реши какво да предприеме. Да потърси останалите членове на семейството си — да, но откъде и как да започне. Най-лесно беше да използва новопридобитата си магическа сила, но дали това нямаше да го открие пред Шадуините? Дали враговете му вече не бяха разбрали какво се е случило — че той самият бе станал Друид, а Паранор се бе върнал на земята? Колко ли силна бе магията на Шадуините? Колко ли далеч можеше да достигне тя? Не трябва да бързам да я изпитвам, повтаряше си той. Все още не знаеше всичко за собствената си магия. Продължаваше да я опознава. Не биваше да избързва преди да реши какво да прави.

Колебанията му продължаваха и постепенно Уокър започна да долавя някаква промяна в отношенията си с Коглайн. В началото си помисли, че съпротивата му да предприеме каквото и да е действие се дължи просто на нерешителност, макар че това никак не бе в неговия стил. Но скоро разбра, че причината е съвсем друга. Докато разговаряха, както в стари времена, между тях се бе установила дистанция, каквато не бе имало никога преди, дори и във времето, когато той бе недоверчив или сърдит на стареца. Отношенията между двамата се бяха променили. Уокър не беше вече ученикът, а Коглайн учителят. Преображението на Уокър му бе предоставило много повече

знание и сила, отколкото притежаваше Коглайн. Уокър не беше вече Мрачния чичо, който се криеше в Сенни дол. Дните, когато избягваше Расите и се отричаше от своето рождено право, бяха отминали завинаги. Уокър Бо бе получил посвещение, бе се преобразил в Друид и сега бе едничкият най-могъщ индивид на света. Каквото направеше, би могло да засегне живота на всички останали. И Уокър много добре знаеше това. А то означаваше, че сам трябва да взема своите решения, защото никой, дори и Коглайн, не можеше да поеме върху себе си такава ужасна отговорност.

Когато най-сетне двамата се разделиха, за да поспят, за кой ли път изтощени от напрежение, Уокър бе обзет от най-противоречиви чувства. Той до такава степен бе надраснал своето предишно аз, че едва можеше да се познае. Усети погледа на стареца, докато се отдалечаваше по коридора към спалнята си и не можеше да се отърси от чувството, че двамата се отдалечават един от друг в твърде много отношения.

Коглайн. Един неосъществен Друид съпътстваше един новопокръстен — как ли се чувстваше при това?

Уокър не знаеше, но с неохота трябваше да признае, че от тази вечер насетне нищо помежду им вече нямаше да е същото.

Заспа и сънищата му бяха неспокойни, изпълнени с неясни лица и гласове. Събуди се призори от някакво предчувствие, което го измъкна от съня като плувец от водата, захвърляйки го на сушата сред вихъра на вятъра. За миг остана парализиран от това внезапно събуждане, застинал в колебание, с разтуптяно сърце и очи, които мъчително се визираха в мрака. Едва след малко успя да се раздвижи, отпусна крака от леглото и когато усети твърдия каменен под, се почувства по-уверен. Изправи се и забеляза, че още е в тъмната мантия, в която бе заспал, защото не намери сили да я съблече преди да си легне.

Някакъв шум се чу пред вратата му, някой тихо почукваше или драскаше по старото дърво.

Мърко.

Отиде да отвори вратата. Огромният котарак бе застанал пред нея и втръчено го гледаше. Направи няколко кръгчета много неспокоен и се върна отново, с вдигната глава и блеснали очи.

Иска да го последвам, помисли си Уокър. Нещо се е случило.

Сложи си една дебела наметка и излезе от спалнята в гробната тишина на замъка. Звукът от стъпките му отекваше в каменните стени, докато бързаше надолу из древните коридори. Мърко вървеше пред него като безшумно си проправяше път сред сенките, лъскав и черен сред мрака. Минаха покрай стаята, където спеше Коглайн, без да забавят ход. Заплахата явно не се криеше тук. Нощта отминаваше, на изток изгряваше зората, огряна в сребриста светлина която се процеждаше през прозорците на замъка в зимното облачно утро. Уокър не обръщаше внимание на всичко това, очите му следваха неотклонно дивата котка, която се промъкваше между сенките. Напрегна целият си слух, за да чуе нещо или да долови поне намек за случилото се. Но тишината бе непроницаема.

Изкачиха се по главния коридор до вратите, извеждащи към бойниците и излязоха на открито. Утрото бе хладно и навяваше чувство за празнота. Цялата долина бе обвита в мъгла, която пълзеше по склона на Драконовия зъб на изток, а на запад стигаше чак до Стрилхайм, обвивайки всичко с плътна, непроницаема пелена. Паранор лежеше също потопен в мъгла и само най-високите му кули се подаваха над мъгливото море. В бледата светлина на ранното утро вятърът извиваше мъглата на кълба и извикваше на живот странни форми и образи.

Мърко ситнеше надолу по пътеката и душеше наоколо, като неспокойно махаше с опашка. Уокър следваше подире му. Те обиколиха парапета откъм южната част без да забавят ход, нито да видят или чуят каквото и да било. Минаха покрай откритите стълбища и входиове на крепостта, обитавани като че ли от духове.

Когато минаваха по западния парапет, Мърко внезапно забави ход. Козината на дивия котарак настръхна, той разтегли муцуна и изръмжа. Уокър приближи и го погали по козината, за да го успокои. Мърко се бе втренчил в мрака пред себе си. Намираха се над западната врата на крепостта.

Уокър се озърна в мъглата. И той усещаше нещо.

Някакво присъствие наблизо.

Секундите минаваха, но нищо не се появяваше. Уокър започваше да губи търпение. Може би трябваше да излезе, за да погледне.

В този момент мъглата внезапно се вдигна като с един замах и се появиха конници. Бяха четирима — изпити и призрачни в бледата светлина. Вървяха бавно и внимателно, сиви като мрака, който бе помогнал да се приближат незабелязано. Това бяха четирима конници, но никой от тях не приличаше на човек, а и животните, които яздеха, бяха отвратителни подобия на животни, покрити целите с люспи, с криви нокти и зъби. Четиримата конници, всеки от които беше поразително различен от останалите, яздеха кобили, които приличаха на самите тях.

Уокър Бо веднага разбра, че бяха Шадуини. Разбра също, че идват заради него.

Разгледа ги хладнокръвно и безпристрастно.

Първият бе висок, строен и смъртноблед. Кожата му бе опъната върху костите и той приличаше на скелет, приведен напред като котка, която се готви да нападне жертвата си. Лицето му приличаше на череп с отпусната челюст, а очите му бяха безизразно втренчени, с опулен и празен поглед. Той не носеше дрехи и голото му тяло не бе тялото нито на мъж, нито на жена, а на нещо средно. От ноздрите му излизаше зеленикава мъгла.

Вторият конник също не би могъл да се оприличи на нищо. Имаше силуета на човек, но без кожа и кости. Приличаше на ужасен тъмен облак, който се виеше и гънеше вътре в очертанията си. Това бе облак, който наподобяваше затворени зад стъкло мухи или комари, скупчени толкова нагъсто, че препречваха достъпа на светлината. Ужасяващите звуци, които издаваше, трябваше да предупредят, че в неговия призрачен образ е скрито такова зло, че просто е страшно да си го помислиш.

Третият можеше па-лесно да се оприличи на нещо. Бе покрит с броня от глава до пети, носеше пика и различни други оръжия — ножове, мечове, копия и една огромна върлина, на която висеше верига с нанизани кости и черепи. Шлем скриваше лицето му, но очите, които се подаваха през процеците му, бяха червени като огън.

Последният ездач бе обвит в наметало и с качулка и бе невидим като нощта. Лицето му оставаше скрито в качулката, не можеха да се видят ръце, които да държат поводите на коня му. Той яздеше прегърбен като много стар човек, целия сгърчен и разкривен — едно същество, осакатено от възрастта и времето. Но той не излъчваше

слабост, нито дори и намек за онова, което изглеждаше на пръв поглед. Този ездач яздеше стабилно и уверено. Бе осакатен не от времето или възрастта, а от товара на всички онези животи, които бе отнел.

Вървеше с праметната през рамо коса.

Щом ги разпозна, Уокър Бо направо се вцепени. В Друидските истории, записани в отколешни времена, се споменаваше за тези Четирима конници. Той знаеше кои са те и с каква цел са били създадени. Сега Шадуините бяха приели формата и същността на тези тъмни сенки от миналото.

Гърдите го стегнаха. Четирима конници. Четиримата конници от легендите, унищожителите на смъртния човек, възкръснали от едно далечно и отдавна забравено минало. Но той бе чел преданията и се опитваше да се увери, че ги познава добре.

Глада. Чумата. Войната. Смъртта.

Уокър отдръпна ръката си от Мърко и котаракът започна да издава дълбоко гръдно ръмжене. Шадуини, помисли си Уокър с тревога и страх. Създания, които са въплъщение на абстрактни същности, на всички форми на унищожение и сега идват да ни убият.

Той отново се замисли кои бяха всъщност Шадуините, каква беше онази сила, която им позволяваше да се превръщат във всичко, което пожелаят. С преображението си той не бе получил познание по този въпрос. И сега, както и в самото начало, той нищо не знаеше за техния произход. Да, те бяха наистина тъмни сили, за каквито го бе предупредила сянката на Аланон. Да, това бе самото въплъщение на злото, което използваше магията като оръдие за унищожение. Но кои бяха те всъщност? Какъв бе техният произход? Как биха могли да бъдат унищожени?

Къде можеше да намери отговорите на всички тези въпроси?

Наблюдаваше как Четиримата конника приближават, възседнали своите залитащи, измъчени кобили, които имаха само далечно подобие с конете, а всъщност бяха съвсем различни. От ноздрите си изпускаха отровни изпарения. Ноктите им дращеа и се забиваха в скалите. Вдигаха нагоре глави и оголваха кривите си пожълтели зъби. С равномерна крачка Конниците приближаваха.

След като стигнаха вратите на крепостта, спряха. Не направиха никакъв опит да влязат. Изглежда не възнамеряваха да продължат пътя си. Наредиха се в една редица пред вратата и зачакаха. Уокър също

зачака. Минутите минаваха и постепенно се развиделяваше. Мракът отстъпваше.

Най-сетне слънцето изгря над планините на изток и разпиля бледи отблясъци над тъмните върхове. Тогава пред вратите долу Конникът Глад ненадейно започна да приближава. Когато се изправи пред лоста, той вдигна приличната си на скелет ръка и почука. Звукът от почукването му отекна далечно и кухо — като последно дихание, когато животът напуска тялото. Уокър целият потръпна. Не можеше да понесе това, че не успява да се овладее.

Тогава Глада махна на Четиримата конника и те един по един се обърнаха и тръгнаха покрай крепостните стени. Преминаха един след друг долу под самия Уокър. Той ги наблюдаваше как се връщат и отново изчезват, като се държат на разстояние, така че винаги да има по един пред всяка стена, пред всяка от посоките на компаса.

Обсаждат ни — даде си сметка Уокър. Чуването бе само предизвикателство. Ако той не излезеше да му отговори, те щяха да го държат вътре в крепостта като в капан. Ример Дал и Шадуините бяха разбрали, че Паранор е възстановен на земята и че Уокър е приел същността на Аланон. В отговор на това бяха изпратени Конниците.

Уокър скръсти ръце под наметалото си. Ще видим кой ще се хване в капана, мрачно си помисли той.

Остана още известно време, загледан в привиденията, а после отиде да събуди Коглайн.

V

Каналите под Тирс бяха влажни и хладни и в мрака, през скарите се процеждаше съвсем бледа светлина, която играеше надолу като разлято мастило. Дневната светлина се бе оттеглила на запад и сенките на сградите и стените се бяха удължили като оживели призраци. Стъпките и гласовете бяха стихнали зад стените на домовете и умората в края на деня отекваше като въздишката на горещия летен вятър, който се стаяваше в задухата на градските улички и пресечки като неподвижна пелена, стелеща се над катакомбите долу.

Падишар Крийл, Пар Омсфорд и Кърта бавно си проправяха път през тези катакомби като сенки в настъпващата нощ, тихи като праха, който се вдигаше под краката на минувачите по улицата над тях. Дишаха през устата си заради противната миризма на канализацията, а мудро влачещите се отточни води леко се плискаха в краката им. Понякога изкачваха метални стълби или каменни стъпала, после пълзяха през тесни тунели и през цялото време се стремяха да се отдалечат колкото се може повече от центъра на града към покрайнините, за да достигнат крепостта, в която беше затворена Дамсон Рей.

— Няма да се връщаме без нея — бе заявил Падишар. — Ще направим всичко, за да я освободим. Веднъж я спасихме, няма да я оставим повече да ни я отнемат.

— Кърте — бе прошепнал той, коленичил пред странното дребно създание, — ти трябва да ни заведеш вътре и ако може отново да ни изведеш навън. Но не бива да влизаш в битка, разбираш ли? Стой настрана. Защото, Кърте, когато освободим Дамсон — той дори не допускаше друга възможност, както забеляза Пар — единствен ги знаеш как да я изведеш в пълна безопасност. Съгласен ли си? — И Кърта кимна тържествено.

— Пар, твоята задача е по-тежка — продължи вождът на независимите, като се обърна към Равнинеца. — Ако се сблъскаме с Шадуините, трябва да използваш магията си, за да ги отблъснеш.

Планинеца успя да постигне това с неговия Меч, когато бяхме обсадени в Шахтата. Този път ще трябва ти да го направиш. Аз нямам средства за защита срещу тези чудовища. Ако ги срещнем, момко, не се колебай.

Пар беше решил, че в краен случай, при тези обстоятелства ще използва песента-заклинание, тъй че не се поколеба да обещае на Падишар. Онова, което не можеше да обещае — но не му каза — бе дали ще успее да овладее магията. Вече бе доказал, че не може да разчита на нея, че тя може да му се изплъзне и да освободи сила, която да го унищожи. Но всички подобни страхове бледнееха пред тревогата му за Дамсон Рей. Чувствата му, потиснати докато бягаха от града и преследвачите и той си мислеше, че ще се спасят заедно, го овладяха изведнъж щом разбра, че е отвлечена, и сега бушуваха в него като неукротим огън. Обичаше я. Може би я бе обикнал от пръв поглед или най-късно в момента, когато тя го бе спасила след смъртта на Кол. Тя бе част от него, по-скъпа от всичко и той не можеше да допусне мисълта да я загуби. Беше готов да пожертва каквото и да е, за да я спаси. И щеше да го направи. Дори с риска да освободи една магия, която да го промени завинаги и дори да го унищожи. Така да бъде. Ако Ример Дал беше прав относно неговата същност, значи и без това нищо не можеше да направи, за да се спаси. Не можеше да се предпазва от опасностите на магията в момент, когато бе заплашен животът на Дамсон. Щеше да направи всичко, което е по силите му.

И така, тримата тръгнаха, решени че животът на Дамсон си струваше да загубят всичко, с ясното съзнание че рискът беше голям и трябваше наистина всичко да заложат. Канализацията се простираше пред тях под формата на тесни, извити тунели, мракът бързо се сгъстяваше. Скоро щяха да бъдат принудени да запалят факла, а това щеше да бъде опасно, когато приближат до градските стени. Защото там онези чудовища сигурно имаха постове и под земята, както и над нея, а светлината на факлата можеше да се види отдалеч.

Бързаха, водени от Кърта, който виждаше надалеч и с верен усет избираше пътя им, като усещаше кои пътеки са безопасни и избягваше онези, които можеха да ги подведат. Докато вървяха, до тях долитаха шумовете на града, чийто живот бе толкова откъснат от техния, колкото животът от смъртта. Мислите на Пар се рееха. Струваше му се, че са погребани под каменната плоча, върху която бе построен Тирс

— едни призрази на мястото на хората, които някога са били. И наистина, ако се замислеше, Равнинеца приличаше повече на призрак, отколкото на човек. Докато траеше цялото това бягство от Шадуините и при всички опасности, с които се бе сблъскал по време на пътуването си, той се бе променил, без напълно да разбира как и в резултат сякаш бе станал безплътен. Сега водеше някакво призрачно съществуване с все по-малко приятели и близки, в клопката на някакви тъмни магии, които го разрушаваха. Знаеше, че трябва да има някакво спасение, но все не можеше да разбере какво.

Достигнаха до едно кръстовище на канали и забавиха ход зад Кърта, който им даде знак да внимават. Скупчиха се в дъното на кладенец, от който нагоре се издигаше каменна стълба и тук се посъветваха за последен път.

— Тази стълба извежда до едно мазе под вътрешната стена — прошепна Кърта. Носът му лъщеше от пот. — Оттам трябва да се изкачим в коридор, от който ще излезем навън. След това ще минем през друга врата и по втори коридор ще стигнем един таен проход, по който ще се изкачим в стражевата кула, в която е заключена Дамсон.

Той изгледа внимателно Падишар и Пар. Едрият мъж кимна.

— Има ли стражи на Федерацията?

Кърта примигна.

— Навсякъде.

— А Шадуини?

— Има някъде из крепостта.

Падишар хвърли на Пар кисела усмивка.

— Някъде. Много остроумно.

Той сви едрите си рамене.

— Така. Помнете и двамата какво ви казах — какво да правите и какво не.

Обърна се към Пар:

— Ако падна, ти продължи, докато можеш. А ако не, върви към Огнеръбата планина — там ще намериш помощ. Обещай ми.

Пар кимна, като в същото време знаеше, че това е лъжливо обещание, че той никога няма да отстъпи, докато не спаси Дамсон, каквото и да му струва това.

Падишар затегна ремъците на меча на гърба си и провери дали ножовете и камата са на мястото си на кръста му. От едната му обувка

се подаваше дръжката на още един нож. Всички те бяха много внимателно обвити в кърпа и поставени в калъфките им, за да не трака металът и да не отразява светлината. Пар носеше със себе си само Меча на Шанара, а Кърта — никакво оръжие.

Падишар вдигна поглед отново.

— Е, добре. Да вървим.

Един по един те започнаха да се катерят по стълбите, пълзейки ниско приведени по камъните, по посока на слабата светлина, която проникваше отгоре. Показа се решетка, чиито метални пречки хвърляха мрежа от сенки по стълбите и по телата им. Над тях всичко бе тихо, една куха празнота.

Когато стигнаха решетката, Кърта спря и се послуша, вдигнал глава като дебнещо или заплашено животно, после доближи до решетката и с учудваща сила я отмести почти беззвучно. Излезе от дупката и задържа скарата над главата си, докато другите двама се изкачиха бързо, а след това внимателно я постави обратно на мястото ѝ.

Озоваха се в килия, която преминаваше в свързани едно с друго помещения, нижещи се от двете страни, додето поглед стига. Повечето се използваха за складове, натъпкани с кошове от оръжия, инструменти, дрехи и най-различни вещи, внимателно надписани и натрупани покрай дебелиите каменни стени върху дървени палети. В една съседна стая бяха поставени бъчви и едва забележими в мрака ръждясали рамки на стари легла, които образуваха нещо като мрежа от метални кости. Високо на стените, точно под тавана на килията и всъщност едва над земята навън имаше един ред тесни решетъчни прозорци, през които проникваха снопове бледа здрачна светлина.

Кърта ги преведе през целия лабиринт от килийни помещения, покрай складираните вещи и бурета до едно второ стълбище, което стигаше до тежка дървена врата. Те внимателно се изкачиха по стълбите и косата на Пар направо се изправяше от ужас при мисълта, че може би някакви невидими очи следят всяка тяхна стъпка. Той се озърна наляво и надясно, нагоре и навсякъде наоколо, но не можа нищо да види.

Пред вратата отново се спряха, докато Кърта отвори бравата с малко метално приспособление. Само след секунди се озоваха вътре и бързо поеха по коридора. Сега се намираха от вътрешната страна на

цитаделата. Това беше втората защитна стена на града, където бяха разположени бараките на по-голяма част от Федеративния гарнизон. Коридорът бе прав и тесен, с много врати и прозорци, откъдето всеки би могъл да ги види. Но никой не се появи, докато Кърта ги преведе към входа, който търсеха и те минаха през една друга врата, още преди Пар да успее дъх да си поеме.

Сега вече се намираха в една мрачна ниша, от която се виждаше дворът между външната и вътрешната стена на града. Федеративни войници стояха на пост пред вратите и покрай крепостните валове като тъмни сенки в сгъстяващия се мрак. Иззад прозорците на спалните помещения на войниците проникваше светлина, както и от наблюдателните постове, бойниците и вратите. Чувахе се чаткане на ботуши в тишината, разнасяше се тих шепот. Някъде наостряха оръжие на брус. Пар почувства как коремът го свива. Отвсякъде долитаха шумове, които показваха засилена активност.

Няколко дълги минути те се криеха в сенките на нишата, като внимателно се вслушваха и оглеждаха, изчаквайки преди да се опитат да продължат. Пар чуваше дъха на Падишар, който бе свит до него, облегал се на стената. Той самият се опитваше да успокои разтуптяното си сърце като бавно си поемаше дъх. Почувства в гърдите си как се разбужда магията на песента-заклинание — някъде дълбоко в него, откъдето се раждат всички чувства, и той положи усилие да удържи този порив. Отново си помисли какво ли би станало, ако се опита да използва магията. Тя бе скрита в него и той можеше да я използва — в това беше сигурен. Но дали ще може да я овладее изцяло, беше съвсем друга работа. И изведнъж му хрумна, че ако тази магия наистина вземе надмощие над него и го превърне в онова, за което Ример Дал го бе предупредил, то какво би го спряло да се обърне срещу своите приятели?

Дамсон, реши той. Дамсон, която значеше всичко за него, щеше да му помогне да овладее магията.

В този момент Кърта отново тръгна и като се плъзгаше покрай грубия камък на огромната стена, започна да се отдалечава от тъмния вход. Падишар веднага го последва и Пар побърза да ги настигне още преди да осъзнае какво прави. Те бързо си проправяха път в мрака, като се стремяха да се крият от светлината на факлите, която от време на време осветяваше пътеката им, и да се долепят по-плътно до

камъка, стремейки се да бъдат съвършено невидими. Навсякъде наоколо кръстосваха войници на Федерацията, невъобразимо шумни, в смуцаваща близост и Пар всеки миг си мислеше, че ей сега ще ги открият.

Но само след секунди те се озоваха пред друга врата, която се оказа отворена и излязоха на светло навън.

Сепнаха един от войниците на Федерацията, който се готвеше да отиде на пост и държеше пиката си отпуснато в ръце. Той направо зяпна от изненада и за секунда остана вцепенен. Това колебанието му костваше живота. Падишар мигновено се озова върху него. С една ръка запусти устата му, в другата проблясна нож и изчезна. Пар видя как очите на войника се разшириха от удивление. Видя болката и после празнотата в тях. Войникът се отпусна в ръцете на Падишар като парцалена кукла. Копието му падна и Кърта бързо го пое в ръце, преди да се удари в пода. В този каменен, осветен от факли коридор, останали без дъх, нашествениците стояха неподвижни пред мъртвия войник, заслушани в тишината.

Падишар вдигна тялото, довлече го в мрака на нишата и го скри от погледа. Пар наблюдаваше всичко, сякаш се случваше на голямо разстояние от него, сякаш той самият не участваше в събитието, студен като камъка наоколо. Опитваше се да не гледа. В ушите му още кънтеше последното дихание на войника. Пред очите му бе неговият последен поглед.

Те бързо се спуснаха надолу през прохода, за да избегнат срещи с други войници, наострили слух за всичко, което можеше да наруши тишината. Но никого не срещнаха и още преди Пар да разбере се промъкнаха през малка врата с метална брава, която почти не се виждаше дори и от тъмната ниша, където се намираше.

Вратата се затвори зад тях и те се озоваха в пълна тъмнина като в безлунна нощ. Пар усещаше мирис на прах и дърво и чувстваше грубите дъски под краката си. Настъпи моментно мълчание, докато Кърта се суетеше наоколо. После се чу удар на кремък — веднъж, два пъти — и съвсем малко пламъче на свещ просветна в мрака. Намираха се в нещо като изба, дълга не повече от два метра, натъпкана със стари провизии и вехтории. Кърта отмести някои неща внимателно встрани, за да освободи място в задната част на бокса, след което натисна

стената. В нея се оказа една незабележима с просто око малка вратичка, която се отвори навътре.

Те бързо преминаха през нея. Пред тях се откри тесен каменен коридор с дървени подпори, с толкова нисък таван, че Падишар се принуди да пълзи, за да не си удари главата. Една едра ръка се протегна, сякаш да го предпази. Пар забеляза кръв по ръката и почувства близостта на смъртта, сякаш я бе видял в очите на мъртвия войник.

Кърта премина покрай него и ги поведе надолу покрай стените, от които се подаваха ръбати камъни, едри пирони и груби дървени греди. Паяжини полепваха по лицата им и дребни плъхове пробягваха с писукане в тъмнината пред тях. Свещта им едва успяваше да освети гъстия мрак.

Започнаха да се изкачват по плитко врязани в камъка стъпала, които се виеха нагоре между стените. Вече намираха в самата кула и си проправяха път към затвора на Дамсон. От време на време до тях долитаха слаби и приглушени гласове. Ставаше все по-задушно и непроветриво и Пар се обля в пот. Проходът ставаше все по-тесен и труден за изкачване и Падишар едва успяваше да се промъква.

Изведнъж Кърта спря и застина на място. Водачът на независимите и Равнинеца също спряха, свити в мрака, наострили слух. Не се чуваше нищо, но въпреки това Пар усети някакво присъствие — имаше чувството, че нещо се движи оттатък стените, точно от другата страна. Магията на песента-заклинание се размърда в него като гладна котка и огънят ѝ неспокойно се разгоря. Пар затвори очи и насочи цялото си внимание към това, да заглуши звука ѝ.

Отвъд стената усети присъствието на един от Шадуините.

Като си представи тези черни създания, направо дъхът му спря в гърлото. Това бе представа, извикана от собствената му магия. Видя как създанието се прокрадва из коридора на кулата, обвито в наметало и качулка, и пръстите му дебнат въздуха като пипала в търсене на плячка. Дали можеше да ги усети? Дали знаеше, че са тук? Магията просъскваше като змия в гърдите на Пар Омсфорд — навита, стегната, събираща сили. Пар я потискаше и не ѝ даваше да се разгърне. Още е рано! Още е рано!

Ушите му пищяха, сякаш въздухът бе оживял. Той стисна зъби и продължи да върви.

Тогава Шадуинът изчезна, изгуби се като моментно привидение — тъмно, зловещо и омразно. Магията на песента-заклинение изстина и стихна отново. Напрежението на Пар спадна, мускулите на гърдите и стомаха му се отпуснаха. Той почувства, че Падишар се е загледал в него, и на лицето му се чете тревога. Падишар протегна ръка назад и го хвана за рамото с безмълвен въпрос. Пар усети железните му пръсти и се опита да почерпи от неговата сила. Успя някак си да му кимне успокоително с глава.

Продължиха да се изкачват, като едва си проправяла път в тъмнината. Всичко наоколо им бе тихо, гласовете и чаткането на ботушите на федеративните войници бяха напълно стихнали. Нощта ги обвиваше с пелена от тишина, сякаш всичко живо бе потънало в сън. Това е измама, помисли си Пар, докато вървеше с усилие напред. Опасна измама.

След минута спряха отново, този път на една площадка, заобиколена от каменни стени, измазани с хоросан, и яки дървени подпори, които крепяха тавана. Кърта подаде свещта на Падишар и опипа камъка с пръстите си. Чу се леко изскърцване и една секция от стената се отвори. Появи се бледа смътна светлина.

Кърта се обърна отново към Падишар и му каза с глух глас:

— Държат я един етаж по-надолу, зад втората врата оттук — той се поколеба. — Ще ви покажа.

— Не — отсече Падишар. — Чакай ни тук, докато се върнем.

Кърта се загледа в него за момент, а после неохотно кимна с глава.

— Втората врата — повтори той.

Натисна с две ръце стената и порталът целият се отвори. Падишар и Пар Омсфорд пристъпиха внимателно напред.

Озоваха се на една площадка, от която започваше стълбище в двете посоки. Отсреща на площадката имаше врата, която бе заключена и препречена със силно ръждясали метални греди. В метални скоби, забити в камъка, бяха поставени факли, чийто пламък очертаваше редица протрити стъпала, а лютивият им дим се издигаше в мрачината на кулата.

Наоколо бе пълна тишина.

Тайната врата зад тях отново се затвори.

Пар хвърли поглед на Падишар. Едрият здравеняк предпазливо се оглеждаше наоколо. Отново в очите му се четеше тревога. Той поклащаше глава пред нещо невидимо.

Започнаха да слизат, обърнали гръб към стената и напрегнато се вслушваха да доловят дали нямаше никакви заплашителни шумове. Стълбите извиваха като змия покрай зида и светлината на факлите на всеки завой едва достигаше до следващия. През някои от процепите в камъка, разположени високо отвъд обсега им, от време на време можеха да зърнат нощното небе. Стомахът на Пар се свиваше. Струваше му се, че чува никакви стъпки отгоре над тях, съвсем леко стържени на ботуши и шумолени на дрехи. Примигна и избърса потта от лицето си. Наоколо бе пълна тишина.

Стигнаха до следващата площадка. Там имаше само една врата без часовей, незаклучена. Отвориха я и спокойно минаха през нея. Това на Пар никак не му се хареса. Ако тук държаха Дамсон, щеше да има часовей. Той отново хвърли поглед към Падишар, но здравенякът вървеше напред по слабо осветения коридор, който извеждаше към обещаната втора врата. Те бързо се придвижиха към нея и в това време Пар отново усети внезапно как магията на песента-заклинение се надига в него. Остана смаян от бързината, с която идваше, почти се огъна от топлината, която излъчваше, сякаш бе отворена вратата на гореща пещ.

Нещо не беше наред.

Той хвана Падишар за ръката. Огромният мъж се обърна изненадан. Пар се огледа наоколо, усети някакво движение отзад, някакво тъмно присъствие... Шадуините! Те бяха...

И вратата зад тях се отвори с трясък. Трима Преследвачи в черни наметала се втурнаха към тях. Това бяха силуети на Шадуини, сгърчени и свити в прикриващите ги облекла, оръжията им просветваха на светлината на факлите. Падишар извади меч от ножницата. Пар протегна ръка към Меча на Шанара, но веднага я отдръпна като от въглен. Щеше да го изгори, ако го докосне! Знаеше, че гори!

— Падишар! — изпъшка той.

Едрият здравеняк се обърна към вратата зад тях, но тя също зейна широко и още две прибулени в черно чудовища се появиха. Сега

коридорът бе блокиран от двете страни и Пар Омсфорд и Падишар Крийл бяха хванати в капан.

— Кърта! — изруга Падишар, сигурен, че са предадени.

Но Пар не го чуваше. Следотърсачите се спуснаха към тях и магията на песента-заклинание изригна вместо неговия предупредителен вик и цялата кула лумна. Той бе обгърнат сякаш във вихър, който го тласна назад по посока на изумения Падишар. Опита се да се задържи, но усилията му бяха напразни. После изведнъж бели пламъци се насочиха към Шадуините. Черните фигури вдигнаха ръце нагоре, но магията на песента-заклинание ги прониза и превърна в пепел. Пар виеше, без да може да се спре, и песента-заклинание пробиваше стените, както прииждаща вода пробива бента, къртейки парчета и пробивайки дупки в камъка. Падишар се освести, отчаяно сграбчи ръката на Пар и с цяло тяло го блъсна във втората врата, като я затръшна яростно зад тях.

Пар падна на колене. Песента-заклинание беше отново замлъкнала.

— Аз...аз не мога да дишам — едва успя да промълви той.

Падишар го издърпа отново на крака.

— Пар! За бога, момко! Какво става с тебе? Какво има?

Пар разтърси отчаяно глава. Магията продължаваше да действа безпрепятствено в него самия. Не си въобразяваше, действието ѝ бе истинско. Това бе магията на Брин, а не на Джаир. Това бе огън, който той не можеше да овладее, който винаги тлееше в очакване...

Той хвана другия за ръцете, дъхът му отново се върна и охлади развихрилото се негово безумие.

— Намери Дамсон! — просъска той. — Може би тя е тук, Падишар! Намери я!

Навсякъде наоколо се чуваха викове, крещяха войниците на Федерацията и се щураха насам-натам из укрепленията и стражевите кули. Падишар издърпа Пар за туниката и го повлече по един коридор, в които имаше тежки дървени врати, всичките заключени и преградени.

— Дамсон! — изкрещя здравенякът като обезумял.

На Пар му се стори, че зад вратата, през която побягнаха, чу шумолене от робите на Шадуините.

— Те идват! — предупреди той, като отново почувства как песента-заклинание започва да се надига на топли вълни в него.

— Дамсон! — изкрещя Падишар Крийл.

Зад една от вратите се чу приглушен отговор. Вождът на независимите пусна Пар и се втурна напред като викаше името на дъщеря си. Отново до него достигна отговор и той се закова на място. Заудря с меч си по една от вратите. Откъм стълбището в далечния край на коридора долетяха крясъци. Падишар продължи да удря по вратата, после сниси рамо и я блъсна с всичка сила. Вратата се откърти от пантите и Падишар изчезна вътре.

Пар се спусна към отворието и се закова на място. Падишар отново се бе изправил на крака, разкъравен и замаян, а Дамсон Рей го прегръщаше. Червената ѝ коса бе сплъстена и покрита с прах, а пребледнялото ѝ лице — изпоцапано. Когато видя Равнинеца, в очите ѝ блесна огън.

— Пар — тихо прошепна тя и се спусна да го прегърне.

Коридорът зад тях се изпълваше от шумотевица на въоръжени мъже. Пар се обърна да посрещне атаката, но само след миг Падишар Крийл изхвърча покрай него и се озова в коридора. Чу се вледеняващ шум от кръстосване на оръжия.

— Пар! — провикна се едрият мъж. — Вземай я и бягай!

Без въобще да се замисля, Пар сграбчи ръката на Дамсон и я задърпа подире си през вратата. Падишар бе изправен лице в лице с цяла хайка Федеративни войници. От стълбището прииждаха още и още. Вождът на независимите отблъсна повечето от тях с голи ръце и се развъртя наоколо, обладан от ярост.

— По дяволите, момко, бягай! Хайде! Помни какво се споразумяхме!

Войниците заприиждаха отново и той се спусна да се брани. Двама бяха повалени, после още един, но на тяхно място прииждаха други. Твърде много са, помисли си Пар. Твърде много са, за да ги отблъснем. Почувства как гърдите го стегнаха. Трябваше да помогне на приятеля си. Но това означаваше да използва магията на песента-заклинание, онзи орган, който не можеше да контролира. Това означаваше да види всички онези мъже разкъсани на парчета. Това означаваше и възможността Падишар също да бъде разкъсан.

А той беше дал дума на този мъж.

— Падишар — чу Дамсон да шепне в ухото му и усети как тя се отправя към едрия мъж.

Той мигновено я хвана и я задърпа назад към прохода, откъдето бяха дошли, далеч от мястото на схватката. Беше направил своя избор.

— Пар! — гневно изкрещя тя, но той само поклати отрицателно глава. Стигнаха до отворената врата. Дали имаше Шадуини зад нея? Пар не чуваше никого; нищо не можеше да се чуе от шума на битката зад тях.

— Не можем да го изоставим! — виеше Дамсон.

Той я издърпа по-близо.

— Налага се.

Дървената врата се изпречи пред него, потайна и тиха, не можеше да се разбере какво се крие зад нея. Той се напегна и извика магията на песента — заклинание, защото този път нямаше никакъв избор. Магията се раздвижи тревожно.

Моля те, каза си той наум, нека само този път да запазя контрол над нея!

Той рязко отвори вратата, готов всеки момент да насочи магията си надолу из коридора, нагорещена до бяло и смъртоносна. Посрещна го само тишина. Лунна светлина проникваше през процепите в камъка, по пода бяха разпиляни отломъци. Проходът беше съвсем празен.

Той хвърли един последен поглед назад към мястото, където се сражаваше Падишар Крийл — една самотна бариера срещу настъпващите Федеративни войници, които искаха да нахлуят към тях; Знаеше, че няма никаква надежда за Падишар. От самото начало ги бяха примамили в капан. И ето че капанът се затваряше.

Но все още имаше време да спаси Дамсон.

Както се бяха разбрали да постъпи, каквото и да му струва това.

Дамсон се притисна до ръката му, той се спусна напред из празния коридор и остави Падишар Крийл зад гърба им.

VI

Само след секунди се озоваха пред вратата на стълбището и излязоха на площадката. От коридора зад тях нахлу пушилка, трясъци и гневни викове. Падишар с всички сили се опитваше да задържи федеративните войници.

Пар се извърна и ритна вратата на кулата, за да я затвори.

А сега накъде?

Отдолу се чуваше чаткането на ботуши и крясъците на хора, които се качваха по стълбите. Значи не можеха да слязат.

— Пусни ме! — яростно извика Дамсон и се отскубна от него. Зелените ѝ очи блестяха от сълзи и гняв. — Ти го изостави!

Пар почти не я чуваше. Трябваше да вървят напред по пътя, по който бяха дошли, към мястото, където ги чакаше Кърта. Освен ако Падишар беше прав и Кърта наистина ги беше предал. Възможно е. Кърта може би е бил отвлечен преди време, когато Федерацията за пръв път ги бе открила в скривалището им. Но не, ако е бил подкупен тогава, той нямаше да им помогне да избягат от мелницата; щеше да ги остави в ръцете на Федерацията и с това да се свърши всичко. Ами ако е бил заловен, когато отиде да търси Дамсон и е бил завербуван, превърнат в Шадуин?

Дамсон го разтърси.

— Аз трябва да се върна, Пар! Той има нужда от нас! Той е мой баща! — зъбите ѝ проблеснаха. — Той се върна, за да те спаси!

Пар я сграбчи за ръцете и я притегли толкова близо до себе си, че усети топлия ѝ дъх в лицето си.

— Ще ти кажа само едно. Аз му дадох дума. Каквото и да се случи, да те изведе жива и здрава оттук. Той се жертва заради тебе, Дамсон, и жертвата му не бива да остане напразна! А сега бягай напред!

Той я обърна и я тласна нагоре по стълбата. Тичайки, чуваха преследвачите си все по-близо. На лицето на Пар се четеше твърда

решителност. Ако Кърта ги беше предал, с тях бе свършено, накъдето и да побягнат. А ако не, техният единствен шанс беше да го открият.

Стигнаха следващата площадка и Пар напразно се огледа, търсейки скритата врата. Не си спомняше къде е; не беше обърнал кой знае колко внимание, когато идваха насам. Сега цялата стена му се струваше равна.

— Кърте! — извика отчаяно той.

Стената веднага се отвори и косматото лице на Кърта се показва от другата страна.

— О, ето те! Ето те, скъпа Дамсон! — извика той обезумял от щастие.

Те бързо се промъкнаха през отвора и Кърта затвори стената зад тях.

— А Падишар? — разтревожено попита той и по интонацията и погледа, който се четеше във влажните му очи, Пар по някакъв необясним начин разбра, че предателство не е имало.

— Той попадна в ръцете им — отвърна Равнинеца, като си наложи да погледне Дамсон право в очите. Тя отмести поглед встрани.

— Да вървим тогава — подкани ги Кърта и ги поведе със свещта напред. — Побързайте.

Те заслизаха покрай стените на кулата. Пътят им се виеше в мрака, а зад тях се чуваха виковете на войниците през каменните стени. Стигнаха избата и бързо преминаха през коридора оттатък. Отвън се виждаха войниците, които прибягваха покрай прозорците на бараките и се насочваха към стражевата кула и портите. Просветваха факли и долиташе оглушителен шум от отваряне на брави и спускане на метални резета. Кърта остана за момент прилепнал до стената и после им махна да го последват. Те се спуснаха един след друг в празния коридор до вратата, от която бяха влезли, и бързо излязоха във външния двор.

Бе паднал пълен мрак, луната и звездите бяха скрити зад облаците, ниско надвиснали над тях. Огньовете хвърляха мъждиви проблясъци в мрака, но без особен ефект. Навсякъде се стрелкаха фигури, но лицата им не се виждаха.

— Оттук! — дрезгаво прошепна Кърта.

Поеха вляво покрай стената, бързайки заедно с всички, които се щураха наоколо. В мрака и суматохата успяха да се промъкнат без

никой да ги забележи.

Бяха почти пред вратата, която извеждаше обратно към градските подземия, когато се изпречиха пред препятствие. Някой извика и ги накара да се обърнат. Един тъмен силует приближи към тях в мрака. В първия момент Пар си помисли, че може би е Падишар, избягал по чудодееен начин, но после забеляза пагоните на капитан от Федерацията върху тъмната униформа. И тримата замръзнаха на място. Не знаеха какво да предприемат. Капитанът приближи и мургавото му брадясало лице се отвори в светлината.

Тогава Дамсон пристъпи напред, ласкава и спокойна, като му се усмихваше. На лицето му се изписа объркване. Тя му даде още минута отсрочка, след което го удари три пъти през лицето с толкова бързи удари, че Пар почти не можа да ги види. Тя пристъпи към него, изви ръцете му и го тръшна на земята. Той издаде някакъв хрип и се опита да извика, но един последен удар в гърлото го накара да млъкне завинаги.

Дамсон се изправи и бързо премина покрай Пар нататък, където Кърта вече изчезваше през вратата. Пар си спомни с каква лекота тя го бе надвила онази нощ в Народния парк, когато той бе помислил, че тя е причината за капана, чрез който Федерацията бе успяла да залови Падишар и останалите. Тя е могла да направи същото и в стражевата кула, даде си сметка той. Могла е да го принуди да се върнат, ако бе поискала. Защо тогава не го направи?

Отново се озоваха пред вътрешната стена и започнаха бързо да се спускат надолу към избите, през които бяха дошли. Звуците отвън ставаха все по-глухи отвъд редицата каменни блокове. Стигнаха до капандурата, минаха през нея и започнаха да се спускат по стъпалата към подземните тунели. Оттам се запускаха бързо в мрака, отдалечавайки се от градските стени към центъра на града. Скоро се озоваха дълбоко в подземната канализация и настана отново повсеместна тишина.

— Нека...нека починем за малко — предложи накрая Пар. Не можеше дъх да си поеме от бягане, а и се нуждаеше да размисли, да реши, какво ще прави оттук нататък.

— Ето тук — предложи Кърта, като им посочи площадка, от която се издигаше стълба към улиците, в близост до няколко кръстосващи се канали и тръби. Над тях се процеждаше слаба

светлина през решетката на скарата. Улиците продължаваха да бъдат безлюдни.

— Ще се върна да проверя дали не са ни проследили — каза Кърта.

Той изчезна в мрака, като им остави свещта. Равнинеца и момичето го проследиха с поглед, после се наместиха внимателно, облегли гърбове на стената един до друг със свещта пред тях. Пар събираше сетни сили. Гледаше с празен поглед в мрака отвъд пламъка на свещта и изтощението го обземаше целия. Чувахе диханието на Дамсон и усещаше топлината на тялото ѝ.

— Нали знаеш какво ще направят с него — каза накрая тя. Той не отвърна, загледан право пред себе си. — Ще го направят един от тях. Ще го използват.

Ако успеят да го заловят жив, помисли си Пар. А може и тогава да не постъпят така. Ример Дал беше непредсказуем.

— Защо не ме принуди да се върна за него? — попита я той.

Тя дълго мълча, преди да отговори.

— Никога не бих могла да постъпя така с теб.

Той дълго не каза нищо, оставяйки целия смисъл на думите ѝ да отзвучи.

— Съжалявам за това, което стана с Падишар — каза най-сетне той — и аз не исках да го изоставя.

— Зная — тихо отвърна тя.

Тя каза това така, сякаш не подлежи на никакво съмнение, тъй че той се обърна към нея да види дали правилно е чул. Очите им се срещнаха.

— Зная — повтори тя. В гласа ѝ се долавяше болка. — Вината не е твоя. Падишар те е помолил да спасиш преди всичко мене. Ако бях на твое място, щеше да ме помоли за същото — тя отново извърна поглед. — Просто се ядосах когато видях... — тя тръсна глава.

— Добре ли си?

Дамсон кимна безмълвно със затворени очи.

— Те знаят ли коя си?

Тя отново погледна към него.

— Не. Откъде могат да знаят?

Той си пое дълбоко дъх.

— Кърта. Онова там беше капан, Дамсон. Причакваха ни. Нещо ги е накарало да мислят, че ще дойдем да те освободим. А какво по-голямо основание от това, че си дъщерята на Падишар Крийл? Падишар смята, че Кърта ни е предал.

В очите ѝ вече нямаше гняв.

— Пар, Кърта ни спаси! Поне тебе спаси. А аз просто няхах късмет. Федеративните войници ме разпознаха на улицата и знаеха, че аз съм ти помогнала да избягаш от мелницата. — Тя се поколеба. — Онова също беше капан, нали? Те са знаели...

Дамсон отново замълча, защото не беше съвсем сигурна в думите си.

— Би могъл да бъде Кърта — настояваше Пар. — Може да са го завербували, когато дойде да те потърси. Или преди това.

— И въпреки това ни е помогнал да избягаме? — попита тя недоверчиво. — Защо? Какъв би бил смисълът на всичко това? Федерацията щеше всички ни да излови, ако той не ни беше измъкнал от стражевата кула.

— Зная. И аз си го помислих — той поклати глава. — И все пак те постоянно ни откриват, Дамсон. Как правят всичко това? Имам чувството, че и стените имат уши. Това е ужасно. Понякога ми се струва, че няма никой, на когото можеш да се довериш.

Тя се усмихна горчиво.

— Няма, Пар. Наистина няма. Нима не си разбрал това? Ние сме само ти и аз. А нима можем да се доверим дори и един на друг?

Той я изгледа поразен. В очите ѝ се мярна тъга. Тя протегна към него ръце и го притисна до себе си.

— Извинявай — каза Дамсон и той я усети да хлипа.

— Помислих си, че съм те загубил завинаги — прошепна той в косите ѝ и долови кимването ѝ. — Така съм уморен от всичко. Ще ми се най-сетне да свърши.

Те мълчаливо се притиснаха един до друг и Пар се отпусна на близостта ѝ, затвори очи и цялата умора се свлече от него. Изведнъж му се прииска да е отново в Равнината, отново у дома при своето семейство, при стария си начин на живот. Прииска му се Кол да бъде отново жив и нищо да не се е случвало. Ако можеше да започне отначало, никога нямаше да тръгне с такъв ентусиазъм да търси

Аланон. Никога нямаше така решително да предприеме издирването на Меча на Шанара.

И нямаше да повярва, че магията му е някакъв дар.

Помисли си как песента-заклинание на времето бе част от него, а сега му изглеждаше толкова чужда. Ето, и в стражевата кула бе излязла изпод контрола му, въпреки цялата му предварителна подготовка, въпреки всичките му усилия. Можеше ли да определи фактически дали я беше призовал, или тя просто сама се бе явила в присъствието на Шадуините? Във всеки случай, бе се държала както си иска, бе ги разрязала направо като с нож. Пар целия потръпна при този спомен. Той самият никога не би пожелал точно това. Магията бе унищожила онези черни създания без никаква мисъл, без угризения. Той смръщи вежди. Не, не магията. Самият той. Той ги бе унищожил. Дори и да не беше искал, беше го направил. На Пар никак не му харесваше смисълът на подобно поведение. Шадуините бяха, каквото бяха. Те едва ли биха се поколебали дори за миг да го убият. Но това с нищо не променяше самия него. Още му беше пред очите погледът на онзи войник, който Падишар уби. Още му беше пред очите как животът в един миг го напуска. Щеше му се да заплаче. Противна му беше мисълта, че всичко това е необходимост, че той е част от него. Не му ставаше по-леко и от това, че не разбираше истинските му причини. И все пак, що за лицемер беше той — в един момент стигаше до отчаяние от смъртта на един човек, а в следващия убиваше половин дузина, без да се замисли?

Не искаше да разбира отговора на този въпрос. Струваше му се, че не може да го понесе. Ясно беше само това, че магията на песента-заклинание в някакъв момент се е променила, променяйки и него самия. Това го караше все повече да се замисля над твърдението на Ример Дал, че и той самият е Шадуин. По какво в края на краищата се отличаваше от тях?

— Дамсон?

Кърта предпазливо прошепна името ѝ, изниквайки от мрака и тя се обърна към него, откъсвайки се от Пар. Колко е странно, помисли си Пар, че Кърта се обръща само към нея.

Малкият човечец се появи на светло и примигна с очи.

— Не са ни проследили. Тунелите са празни.

Дамсон обърна очи към Пар.

— А какво да правим сега, Елфе? — прошепна тя и протегна ръка да поглади косата му. — Накъде да вървим?

Пар се усмихна и взе ръката ѝ.

— Обичам те, Дамсон Рей — каза той толкова тихо, че думите му се загубиха в прошумоляването на дрехата му.

Изправи се.

— Да се измъкваме от града. Ще се опитаме да намерим помощ. От Морган, от независимите или от някой друг. Не можем да продължим сами — той сведе очи към сгърбената фигура на Кърта. — Кърте, можеш ли да ни помогнеш да се измъкнем оттук?

Кърта погледна към Дамсон.

— Под града има тунели, които ще ви изведат в равнината отвъд града. Мога да ви ги покажа.

Пар отново се обърна към Дамсон. Известно време тя не можа нищо да каже, в зелените ѝ очи се четяха неизречени мисли.

— Добре, Пар, ще дойда с теб — каза най-сетне тя. — Зная, че не можем да останем тук. В Тирс само си губим времето и възможностите. — Тя пристъпи по-близо. — Но сега ти трябва да ми обещаеш нещо — както си обещал на Падишар. Обещай ми, че ще се върнем за него — че няма да го оставим да умре.

И през ум не ѝ минава дори, че той може вече да е мъртъв. Смята го за твърде силен. А и аз мисля същото.

— Обещавам ти — прошепна той.

Тя приближи и топло го целуна по устата.

— И аз те обичам, Пар Омсфорд — каза тя. — И ще те обичам винаги.

През останалата част от нощта те извървяха целия лабиринт от тунели под Тирс — древните проходи, които в някогашни времена са служили за укрития на защитниците на града, а сега служеха на тях, за да избягат. Тунелите се кръстосваха отново и отново, понякога бяха толкова широки и високи, че през тях можеха да минават каруци, а понякога пък — толкова тесни, че Кърта и спътниците му едва се промъкваха. На места скалата бе суха и прашна и миришеше на недокосната пръст; другаде бе влажна, хладна и вонеше на отпадъчни води. При приближаването им пропищяваха плъхове и се скриваха в пролуките на стените. Насекоми гъмжаха и шушнеха като сухи листа,

духани от вятъра по камънаците. Звукът от стъпките и дъха им глухо отекваше надолу из проходите и на тях все им се струваше, че няма начин да не ги усетят. Но Кърта избираше пътеките им предпазливо, често ги отвеждаше встрани от прекия маршрут и се водеше най-вече от инстинкта и опита си. Не им казваше нищо; водеше ги през своето тихо подземно царство като призрак. От време на време спираше, за да погледне назад към тях, да огледа пода на тунелите или пък да се вслуша в тъмнината, която се спускаше наоколо им, насочил цялото си внимание към вътрешния глас, който го водеше. А Пар и Дамсон спираха заедно с него, изчакваха, наблюдаваха го и се питаха за какво ли мисли. Не задаваха въпросите си на глас. На Пар му се искаше, но щом Дамсон намираше за разумно да мълчи, той също си налагаше мълчание.

Най-сетне стигнаха място, където мракът бе пронизан от бледа сребриста светлина. Приблжиха през пелена от паяжини и прах, като едва се задържаха по хлъзгавата скала, където пътеката ставаше толкова тясна, че трябваше да вървят превити одве. Пред тях се изпречиха толкова гъсти храсти, че Кърта трябваше да проправя пътя с един дълъг нож, който някак си бе успял да скрие под козината си. Като си проправяха път през сплетените клони, тримата пропълзяха през шубрака и излязоха на светло.

Изправиха се и се огледаха наоколо. Планините, които обграждаха Тирс, се издигаха зад тях като черна стена, изпречена срещу светлината на утрото, и върховете им хвърляха източени сенки на северозапад през равнините, които се скриваха чак сред дърветата на отсрещните гори. Въздухът бе топъл и ухаеше на треви, изсъхнали на лятното слънце. Долитаха песни на птици, скрити сред дърветата. Водни кончета се стрелкаха над малките вирчета, обкръжени от тръстики, които образуваха потоците, спускащи се от скалите зад тях.

Пар погледна към Дамсон и се усмихна.

— Ето че излязохме — нежно й каза той и тя отвърна на усмивката му.

Той се обърна към Кърта, койю несигурно примигваше на непривичната за него светлина. Пар импулсивно протегна ръка към него.

— Благодаря ти, Кърте. Благодаря ти за всичко.

Лицето на Кърта се сбърчи и той запримигва още по-често. Протегна внимателно ръка и докосна ръката на Пар, после бързо се отдръпна.

— Беше ми приятно — тихо отвърна той.

Дамсон се приближи, коленичи пред Кърта и го прегърна.

— Засега сбогом — прошепна тя. — Намери си сигурно убежище, Кърте. Пази се от онези черни създания. Стой скрит, докато се върнем.

Кърта вдигна ръце и сбръчканите му длани леко потупаха крехките рамене на момичето.

— Винаги, скъпа Дамсон. За тебе — винаги.

Тогавя тя го пусна и Кърта нежно я погали по лицето. На Пар му се стори, че вижда сълзи в тъгълчетата на светлите очи на човечето. После Кърта се обърна и изчезна в мрака.

Те останаха загледани след него, после се погледнаха в очите.

— А сега накъде? — попита Пар. Тя се разсмя.

— Значи така. Ти не знаеш къде е Огнеръбата планина, нали? Понякога забравям, че можеш да не знаеш нещо — до такава степен изглеждаш наясно с всичко.

Той се усмихна.

— Забрави времето, когато ме нямаше до теб, нали?

Тя го погледна изпитателно.

— Не се оплаквам. Ами ти?

Той приближи до нея и за миг я притисна до себе си. Нищо не казваше; просто стоеше и я прегръщаше, зарил лице в кестенявите ѝ коси, затворил очи. Мислеше за всички промеждия, през които бяха минали, за това колко пъти животът им бе висял на косъм и колко опасно бе пътуването им. Толкова кратко разстояние бяха преминали, а толкова трудно, мислеше си той. Такова кратко време, а толкова много неща бяха открили.

Продължаваше да я държи в прегръдките си и леко да я гали по гърба.

— Ще ти доверя нещо. Аз изпитвам непрестанен страх. Страхът не ме напусна през всичките седмици, изминали откак двамата с Кол за първи път напуснахме Варфлийд. Всичко става с цената на много жертви. Не зная какво мога да загубя във всеки следващ миг. Всичко

това ми е противно. Но онова, от което най-много се страхувам, Дамсон Рей, е че мога да загубя теб.

Той я прегърна по-силно.

— Какво мислиш за това? — прошепна той.

В отговор тя само се притисна още повече до него.

Те вървяха в ранната утрин, без да кажат нищо повече, оставили зад гърба си град Тирс. Отправиха се на север през равнините към гористата крепост на Драконовия зъб.

Времето бързо се затопляше с настъпването на деня. Кристалната роса се стопяваше под слънчевите лъчи и влагата изсъхна, за да се превърне в прах. Дълго време те не срещнаха никого, а след това се появиха само търговци и някои семейства, които бяха тръгнали от фермите да продават стоката си в града. Пар отново се замечта за дома, за своите родители и Кол, но му се струваше, че всичко това е било много отдавна. Понякога му се искаше да върне нещата назад и ако можеше да заличи всичко, случило се след срещата му с Коглайн — но много добре знаеше, че това е все едно да желае денят да стане нощ, а слънцето луна. Погледна към Дамсон, която вървеше редом с него, към нежните ясни очертания на лицето ѝ и движенията на тялото ѝ и бързо се отърси от всякакви подобни мисли.

Към обяд пресякоха Мермидон и навлязоха в отвъдните гори. Там спряха да хапнат. Потърсиха прясна вода, къпини, корени и зеленчуци и успяха да се нахранят. Под дърветата бе прохладно и тихо, докато дневната жегга наоколо спускаше задушна тежка пелена. Хапнаха и решиха малко да поспят, уморени от нощните си усилия, макар че се стремяха да стигнат по-скоро до някакво убежище. Според Дамсон до Кенънския проход имаше още няколко часа път. Оттам можеха да пресекат през Драконовия зъб до мястото на някогашния Паранор. Оттам щяха да продължат на североизток към Джанисънския проход и Огнеръбата планина. Тя обещавахе след още два дни да стигнат при независимите.

Спаха повече, отколкото възнамеряваха, под приспивния шум на вятъра и прохладата. Когато отново се събудиха, слънцето вече залязваше. Веднага станаха и потеглиха, за да спестят колкото се може повече време. Ако изгрееше луна, можеха да успеят да преминат прохода и през нощта. В противен случай трябваше да чакат до

сутринта. При всички случаи им се искаше да стигнат Кенънския проход още вечерта.

Затова вървяха бързо. Тук не се препъваха в храсталаци и треви, тъй като горите бяха просторни и проходими. Освен това бяха отпочинали и изпълнени със сили след съня. Слънцето клонеше на запад и се скриваше зад дърветата, докато от него останаха само огненозлатистите проблясъци през мрежата от листа и клони. Луната се показва на ясното небе и дневните песни на птиците замлъкнаха с настъпването на нощта. Пар за първи път от много дни насам се чувстваше спокоен, в мир със себе си. Чувстваше облекчение, че се е измъкнал от Тирс, че е далеч от каналите и мазетата, свободен от затвора на градските стени, спасен от всичко онова, което го преследваше там. Той често поглеждаше Дамсон и ѝ се усмихваше. Мислеше за Падишар и се опитваше да прогони тъгата си. Мислите му подскачаха по клоните на дърветата и по тревния килим на земята, като дребни животинки, които си играят. Той ги оставяше да се скитат на воля, доволен, че се е освободил от бремето им.

Не му хрумна нито за миг, че е разумно да прикрият следите си.

Залезът гореше като огън долу над равнините край Тирс. Наближаваше нощта и горещината започна да намалява. Сенките се удължаваха и нарастваха, придобивайки странни внушителни форми и сякаш оживяваха в настъпващия мрак. Издигаха се от дерета и клисури, от гори и уединени горски кътчета, протягаха се насам-натам, сякаш да раздвижат крайници и, събудили се от съня, да поемат на лов.

Измежду тези сенки имаше една, която сякаш преднамерено изкачваше голите склонове северно от Мермидон и сееше тъма сред дългите треви, през които минаваше. С отмирането на светлината сянката сякаш стана по-смела и започна от време на време да се надига, като че ли да подуши въздуха преди отново да сведе гръб към земята, за да помирише прясната следа, по която вървеше. По пътя ядеше всичко, каквото намери — корени и къпини, насекоми и дребни животинки, всичко, което не успяваше да ѝ убегне. През цялото време вниманието ѝ бе насочено към дирята, която следваше, като душеше миризмата на онова, което така упорито преследваше и което я докарваше до лудост.

Край Мермидон сянката се изправи на задните си крака — един прегърбен, разкривен силует, загърнат в бляскава черна мантия, която го предпазваше от праха наоколо. Той премина през плитчините на реката, като придържаше мантията си с ръце, които бяха жестоко одраскани и окървавени. Нито за миг не изпускаше мантията. Изглежда тази мантия по някакъв начин го крепеше. Тази мантия го предпазваше.

Но тя по някакъв начин причиняваше и неговото безумство. Нещо подсказваше на това същество, че е така. То само си го повтаряше отново и отново, само се предупреждаваше.

Но преди всичко мисълта на съществото му внушаваше увереност, че мантията е полезна и необходима, за да оцелее и че лудостта му е причинена от онзи, когото преследваше. Тъкмо от него (от моя брат?) — не можеше да си спомни името му. Само лицето. Безумно му се виеше свят, ушите му бучаха и край устата му сякаш сновяха комари, които го хапеха и изпиваха разума му, докато вече не можеше да мисли за нищо друго.

По-рано същия ден, в сянката на късния следобед, когато омразната светлина започваше да се скрива, безумието го бе тласнало да излезе от бърлогата си и той иай-сетне усети миризмата на онзи, когото преследваше. (Името му? Какво ли бе името му?). Нощ след нощ бе дебнало вече повече от седмица и все повече се отчайваше, нуждаеше се да го открие, да го издири, за да получи някакво облекчение, да сложи край на това безумие.

Но как? Как ще свърши всичко това?

То не знаеше. Все някак щеше да стане. Когато разбере причината. Когато го нарани...както той го нараняваше...

Все му беше пред очите тази неясна представа. Но това бе мисъл, в която имаше някакво удоволствие, в самия ѝ вкус, в самото ѝ преживяване.

Зъбите и очите му проблясваха на лунната светлина.

На другия бряг на реката създанието лесно намери следата и отново тръгна по дирите. Следата беше прясна. Ясна като дъха на нещо мъртво и оставено да гние на слънце. Не беше далеч. Още няколко часа, а може би и по-малко...

Тръпка премина през тялото му. Очакването. Потребността. Семената на безумието, които даваха плод.

Кол Омсфорд сведе носа си към земята като животно, в каквото вече се беше превърнал, и се изгуби сред дърветата.

VII

Здрачът постепенно преминаваше в нощ, когато Пар и Дамсон стигнаха в подножието на Драконовия зъб и тръгнаха по пътеката, която криволичеше между скалите към Кенън. Луната грееше от север и небесата бяха чисти и озарени от звезди. Бе се поразхладило след дневната жегата и от планините подухваше лек ветреца.

От време на време глухо се провикваше сова, после настъпваше тишина.

Светлината им бе достатъчна, за да виждат пътеката, а и бяха добре отпочинали, тъй че вървяха бързо. Нощта бе много удобна за път, дори и сред планините, и те бързо успяха да прехвърлят пониските хълмове и да навлязат в прохода. Докато вървяха, нощта ги обгръщаше все по-плътено и тишината ставаше по-дълбока, гората и нейните обитатели оставаха зад тях, обгърнати в мрак, скалите надвисваха наоколо им и се превръщаха в силуети, които се издигаха наизбени и остри към небето. Обувките им се подхлъзваха и свличаха камънаци. Те се задъхваха, но всичко друго наоколо бе стихнало и внушаваше чувство за празнота.

Времето минаваше и приближаваше полунощ. Вече бяха дълбоко навлезли навътре в дефилето и се изкачваха към връхната му точка, откъдето пътеката отново щеше да започне да се спуска към откъдната долина. Светлината пред тях изглеждаше по-ярка от тази зад тях — явление, за което нито Равнинеца, нито момичето можеха да си дадат сметка и те от време на време си разменяха погледи, изпълнени с недоумение. Едва след като достигнаха връхната точка на дефилето, дълбоко врязано между планинските върхове, и пътят пред тях очерта просторен коридор между скалите, те си дадоха сметка, че онова, което са виждали, не е било светлината на луната и звездите, а пламъкът на наблюдателни огньове, запалени точно пред тях.

Този път погледите, които си размениха, бяха угрижени. Откъде се бяха появили наблюдателни огньове тук? Кой ли ги беше запалил?

Продължиха да вървят по-внимателно, като се стараеха да се крият сред сенките на прохода и често се заслушваха напред. Въпреки това едва не пропуснаха постове, разположени на една височина на стотина метра пред тях. Откъм тези постове можеше да се наблюдава всеки, който се опита да приближи. Това бяха войници и униформи на Федерацията. Пар и Дамсон мигновено се стаиха сред сенките и изчезнаха.

— Защо ли са тук? — прошепна момичето в ухото на Пар.

Равнинецът поклати глава. Не можеше да се досети за никаква причина. Независимите се намираха далеч от Кенън. Огнеръбата планина бе далеч на изток, отсреща се простираше само долината, в която нямаше нищо особено, откакто...

Пар се вцепени и широко отвори очи.

Откакто беше изчезнал Паранор.

Той си пое дълбоко дъх и го задържа. Спомни си задачата, която Аланон бе дал на Уокър Бо. Дали бе възможно Уокър да я е...?

Той не довърши мисълта си. Няма да се остави да бъде подведен. Предположенията му идваха от присъствието на войници в дефилето, а то би могло да има какви ли не причини.

Но някакъв вътрешен глас му нашепваше, че е прав. Войниците бяха тук, защото Паранор е възстановен.

Той задъхано се наведе към Дамсон. Тя удивено го погледна, виждайки вълнението в очите му.

— Дамсон — тихо прошепна той, — трябва да успеем да минем покрай тези стражи. Или поне... — мисълта му препускаше. — Поне трябва да успеем да влезем сред скалите, за да погледнем в долината. Дали ще можем? Има ли някакъв път? Някакъв друг път?

Говореше толкова бързо, че не можеше да изговори докрай думите си. Уокър Бо, мислеше си той. Мрачния чичо. Почти беше забравил за Уокър — беше го отписал след последната им раздяла край Рога на Пъкъла. Но Уокър беше непредсказуем. И Аланон бе вярвал в него дотолкова, че бе решил да му възложи задачата да открие изчезналия Паранор.

По дяволите! Сърцето му биеше така, че щеше да се пръсне. Ами ако...? Дамсон го сепна като хвана ръката му.

— Върви с мен.

Те се върнаха обратно през дефилето и през процепа между скалите откриха пътека, която извеждаше нагоре. Бавно се заизкачваха по нея. Пътеката правеше остри завои, понякога се връщаше назад, друг път свиваше толкова рязко нагоре, че бяха принудени да пълзят, като се залавяха за скалите и храстите. Минутите хвърчаха, а те продължаваха своето изкачване, целите потънали в пот. Дишаха през уста и мускулите им започваха да болят. Пар не попита накъде вървят. Тези планини бяха крепост на независимите от дълги години. Никой не ги познаваше по-добре от тях. Дамсон сигурно знаеше накъде ги води.

Най-сетне излязаха на равно и пътеката свърна по посока на един от наблюдателните огньове. Сега се намираха на голяма височина, доста над дефилето. Духаше хладен, пронизващ вятър и заглушаваше всички други звуци. Пълзяха, докато стигнаха един отвесен склон. Вятърът ги брулеше, а светлината на огньовете хвърляше на нощното небе отблясъци, прилични на мъгляв есенен залез.

Пътеката свършваше пред склон, който се спускаше на стотици метри отвесно надолу. В подножието на още толкова път пред тях бе северния вход на Кенънското дефиле. Там се намираха десетките наблюдателни огньове, които горяха равномерно и ярко под завета на скалите. Около тях бяха налягали спящи силуети, завити в одеала. В една редица на колове бяха завързани конете. Часови патрулираха на всеки ъгъл. Федерацията бе блокирала дефилето напълно.

Със страх пред онова, което можеше да види — или пък да не види — Пар вдигна погледа си отвъд лагера на Федерацията към заравненото било. В първия момент нищо не можа да види след дългото виране в огньовете, защото мракът се спускаше като плътна завеса, която обграждаше целия хоризонт. Той зачака очите му да се приспособят към тъмнината. Долината започна бавно да се очертава пред него. В меката лунна и звездна светлина се появиха силуетите на планината и горите на фона на небето. Езера и реки просветваха като смътни сребристи отблясъци и нощните ливади и тревисти хълмове изплитаха мрежа на фона на мрака.

— Пар! — прошепна Дамсон в изненада и силно впи пръсти в ръката му. Цяла се приведе напред от вълнение и посочи с ръка в далечината.

Това беше Паранор.

Тя първа го видя — далеч в долината, облян от лунна светлина и разположен на едно голямо възвишение. На Пар му секна дъхът. Той се наведе колкото можеше повече напред от ръба на склона, за да се увери, че не се мами, че не греши...

Не. Нямаше грешка. Наистина беше Друидската крепост, изникнала отново от времето и историята, живо възплъщение на бляновете по един отминал свят. Пар още не можеше да повярва на очите си. Досега жив човек не бе виждал Паранор. Пар самият само бе пял за него и си го бе представял според легендите и разказите, предавани от отдавна отминали поколения в рода на Омсфорд. След като бе изчезнал толкова отдавна, че от него бе останала само легендата, ето че Паранор отново се бе върнал в света на Четирите земи — реален като живота, със стени и крепостни валове, с кули и парапети, изникнал от земята като феникс сред мрачното обкръжение на горите, които го обграждаха като защитни стени.

Паранор. Уокър Бо бе успял по някакъв начин да го върне.

Устните на Пар се разтеглиха в усмивка, той приближи до Дамсон и я притисна толкова силно, че на нея й се стори, че ще се счупи. Тя също го прегърна и се разсмя, колкото можеше по-тихо. После те отпуснаха ръце и хвърлиха още един поглед надолу към тъмните очертания на крепостта, след което започнаха да си проправят път по отвесния склон под заслона на скалите.

— Видя ли го? — възкликна Пар, когато се отдалечиха достатъчно. Той отново я прегърна. — Уокър е успял! Той е върнал отново Паранор! Дамсон, нещата започват да се осъществяват! Повелите, които ни даде Аланон, стават реалност! Ако аз наистина имам в себе си Меча на Шанара и ако Рен е открила Елфите...! — Той прекъсна наред изречението. — Чудя се, какво ли се е случило на Рен? Как бих искал да зная нещо повече, бога ми! И къде ли е Уокър? Смяташ ли, че е долу в крепостта? Дали затова Федерацията е блокирала прохода — за да го държи там? — Той развълнуван я галеше по гърба. — Ами какво ли е станало с Друидите? Ти как мислиш, Дамсон? Дали ги е открил?

Тя тръсна глава и му се усмихна.

— След малко ще разберем. Но засега сме заклещени тук, в дефилето — усмивката й изчезна и тя нежно отмахна ръцете му. — Няма как да преминем покрай тези войници, Пар. Освен ако ти искаш

да използваш магията си и по този начин да откриеш кои сме. Как смяташ? Готов ли си да направиш това? Можеш ли?

Стомахът го сви от ужас. Отново тази песен-заклинание. Не можеше да я избегне. Усещаше как магията ѝ се надига в него, очаквайки отново да бъде освободена...

Дамсон видя как изражението му се промени и бързо го дръпна да се изправи.

— Не, няма да използваме магията, освен ако не ни остава друг изход, а сега не е така. Можем да тръгнем по друг път — на изток, в ниската част на планините, а после на север през Раб. Пътят е по-дълъг, но по-сигурен.

Той кимна с облекчение. Интуицията ѝ я водеше правилно. Страхуваше се да използва магията. Не искаше да ѝ се доверява повече.

— Добре — съгласи се той и се опита да се усмихне. — Така ще направим.

— Да тръгваме тогава — дръпна го тя за ръката. — Хайде да се върнем по пътя, по който дойдохме. Можем да поспим няколко часа и отново да поемем — усмивката озари лицето ѝ. — Само си помисли, Пар. Паранор!

Върнаха се обратно по тясната пътека, по която бяха дошли, спускайки се по скалите до прохода, и после поеха на юг. Пътуваха бързо, развълнувани от откритието си, нетърпеливи да споделят новините с останалите. Но след първия изблик на еуфория Пар отново се отдаде на съмнения. Може би прибързано тържествуваше за връщането на Паранор. Сянката на Аланон не беше обяснила какъв е смисълът на неговите повели. Паранор бе възстановен, но какво значение имаше това? Нима Друидите също се бяха върнали? Ако е така, щяха ли да окажат някаква помощ в борбата срещу Шадуините?

Или пък щяха да се окажат истинският враг на расите, както бе предположил Ример Дал?

Докато се спускаха по завоите на пътеката към тъмния пояс на горите, Пар ставаше все по-мрачен. На времето Уокър се тревожеше от мотивите на Аланон. Той пръв предупреди за опасността от Друидите. Какво тогава го беше накарало да промени мнението си? Защо се беше съгласил да възстанови Паранор? На Пар му се искаше да поговори с него поне за миг. Искаше му се да поговори с всеки от останалите,

които бяха дошли заедно с него при Рога на Пъкъла. Беше се уморил да бъде самотен и изоставен в мисията си. Беше изтощен от въпросите без отговор.

Два часа по-късно се озоваха в подножието на Драконовия зъб и се скриха под дърветата. Отблясъците на наблюдателните огньове на Федерацията отдавна бяха изчезнали зад скалите и вълнението от откритието на Паранор все повече се превръщаше в колебание. Пар не изрази мислите си, но по погледите, които Дамсон му отправяше, разбираше, че мълчанието му не може да я заблуди. Вече бяха толкова близки и се познаваха толкова добре, че нямаха нужда от думи, за да се разбират. Дамсон можеше да чете мислите му. Тя знаеше какво мисли той; виждаше го по очите й.

Когато навлязоха сред дърветата, тя излезе напред и ги поведе на изток от долната част на планините през гъсталаците към по-високите части, където дърветата бяха по-редки и имаше повече тревни площи и малки поточета, край които можеха да нощуват. Нощта бе изпълнена с едва доловими и нежни звуци, с необезпокоявана хармония. Вятърът беше стихнал и от устните им излизаше пара, докато вървяха. Луната се бе спуснала ниско зад хоризонта, а нямаше и звезди, които да им посочват пътя.

Не бяха изминали повече от миля, когато Дамсон спря на една горска поляна край малко поточе, за да нощуват. Само за няколко часа, предложи тя. Трябваше да тръгнат отново преди зазоряване. Загърнаха се в одеялата, които Кърта им беше дал от едно от подземните си скривалища, и легнаха близо един до друг в мрака, загледани нагоре към дърветата. Пар бе прегърнал с една ръка положения до тялото му Меч. Отново си задаваше въпроса, за какво му е този талисман. Не знаеше дали ще може някога да си отговори.

Отново се питаше от дълбините на душата си, дал наистина е онова, за което го смята.

— Струва ми се, че е нещо добро — прошепна Дамсон, преди той да заспи. — Мисля, че не трябва да е безпокоиш.

Той не можа да разбере напълно думите й, но въпреки че се изкушаваше, не я попита.

Събуди се още по тъмно. Изгряващото слънце едва бе посребрило хоризонта на изток и едва се забелязваше под короните на

дърветата. Събуди го тишината, внезапното отсъствие на всякакъв звук — птиците и насекомите бяха замлъкнали, животните се бяха вцепенили, целият околнен свят се бе опразнил и умрял. Той седна, стреснат като от кошмарен сън. Ала се оказа събуден от тишината. Мина му през ума, че никой сън не би могъл да бъде толкова ужасен.

Горската полянка бе обгърната от сенки, от дълбоки и топящи се вирчета влага. Мракът надвисваше над въздуха като дим и се забелязваше лека мъглица през дърветата. Ръцете на Пар обгръщаха Меча на Шанара, той стискаше здраво острието пред себе си, сякаш да се защити от собствения си страх. Озърна се наоколо, после още веднаж, и след като нищо не може да види, предпазливо се изправи на крака. Дамсон също се събуди и сънливо се измъкна от одеялото, опитвайки се да подтисне една прозявка.

Тихо е като смъртта, помисли си Пар. Той вдигна тревожно очи.

Но какво ставаше? Каква бе тази тишина?

Тъкмо в този момент нещо сред горските сенки се раздвижи, леко като сянка на облак, пробягнал пред лицето на луната. Само дето нямаше нито облаци, нито луна — нищо, освен нощното небе и избледняващите звезди.

Дамсон стана и приближи до него.

— Пар? — прошепна тя.

Той не отместваше очи от мърдащия силует, който беше започнал да добива форма. Едно коварно присъствие, неразлично допреди малко, започна да се очертава в нощта.

Появи се разкривен и прегърбен силует, целия черен и без лице, скрит в наметало и качулка.

Пар се втренчи в него. Нещо в това неочаквано присъствие му беше познато. Почти можеше да го определи. Познат му беше начинът, по който се движеше, по който се държеше, по който дишаше. Но нима бе възможно това?

Силуетът приближи с походка, която не беше походката на човек, нито на животно, а на нещо средно между двете. Излезе прегърбен от дълбокия мрак и когато приближи до тях, дишането му стана шумно. Хм, хм — някаква дрезгава кашлица, съскане. Обгърнато в черното си наметало с качулка, то стоеше пред тях, скрито в мекото покривало на нощта, докато изведнъж вдигна глава и един лъч откри блясъка на огнените му очи.

Пар усети как пръстите на Дамсон се впиват в ръката му.
Това беше Шадуин.

Когато Равнинецът разпозна своя враг, той прие факта смирено и спокойно. В края на краищата трябваше отново да се бори. Трябва още веднъж да призове песента-заклинание. Няма край всичко това, помисли си той потиснато. Където и да отидеше, все го откриваха. Всеки път, когато си мислеше, че използва магията за последен път, се оказваше, че не е за последен. Налагаше му се да я използва отново и отново. И все така.

Шадуинът приближаваше и влачеше крака — една гърбица, обвита в черно. Нещото едва успяваше да се движи и се бе вкопчило в наметалото си, сякаш не можеше да го пусне. Това наметало също беше нещо странно — блестящо черно и чисто като ново, въпреки опърпания мръсен вид на създанието, което го носеше. Пар усети как магията на песента-заклинание се надига в него, без да я вика, като неугасимо огнище. Той я остави да се надигне в него, знаейки колко е безсмислено да се опитва да я спира, разбирайки, че друг избор няма. Той дори не се опита да потърси начин да избяга от поляната. Бягството в края на краищата беше безсмислено. Шадуинът просто щеше да ги преследва. Щеше да продължи да върви по петите им, докато не бъде спрян.

Докато не го убие.

Той примигна при тези думи и при тази мисъл. Този път не! — представи си лицето на войника в стражевата кула, представи си всички лица на загиналите при подобни сблъсъци...

Създанието спря. Покрита в качулката, главата му се тресеше като обсебена от демони, който само то можеше да види. Издаваше някакъв звук, подобен на плач.

Лицето му се вдигна към светлината и Пар Омсфорд почувства как целият свят се сгромоляса под него.

Той видя Кол.

Обезобразено, разкривено, одраскано и мръсно, лицето пред него бе все пак лицето на Кол.

В първия миг си помисли, че полудява. Чу как Дамсон извика от изненада. Усети как неволно се отдръпва назад и видя как брат му полага върховно усилие, за да каже нещо.

— Пар? — произнесе умолително той.

Нададе нисък, отчаян рев, но веднага се спря и с огромно усилие се овладя. Не. Не, това беше изпробвано веднъж, изпробвано безуспешно. Това не е Кол. Това е само един Шадуин, който се прави на брат му, един трик, с който се опитваха да го измамят...

Защо?

Той търсеше отговора слепешком. За да го накарат да полудее, разбира се. Да го накарат... да го принудят...

Той стисна зъби. Кол беше мъртъв! Беше го видял как умира, унищожен в огъня на магията на песента-заклинание — Кол, който беше станал един от тях, Шадуин като този... Нещо му нашепваше едно смътно предупреждение, някакви думи, които на пръв поглед нямаха смисъл, идваха да му кажат нещо. Внимание, Равининецо! Бъди предпазлив!

Ръцете му се бяха вкопчили в Меча на Шанара. Без да се замисля, още погълнат от ужаса на онова, което вижда, той измъкна острието и го изправи пред себе си като защита.

В този миг Шадуинът връхлетя отгоре му, като премина разстоянието между тях за секунди, движейки се далеч по-бързо, отколкото беше възможно за такова разкривено тяло. Скочи отгоре му и нададе мъчителен рев. Лицето на Кол, огромно и ужасяващо, се изпречи точно пред него, тъй че можеше да вдъхне отвратителната му миризма. Разкривените ръце сграбчиха дръжката на Меча на Шанара и се опитаха да я изтръгнат. Равнинеца и Шадуинът сплетоха ръце и крака и се търкулнаха на земята. Пар чу как Дамсон извика, но след това се озова в едно кълбо, което се отдалечаваше от нея, борейки се за притежанието на Меча. Той премести ръката си от калъфката върху дръжката, опитвайки се да вземе надмощие, да измъкне острието. Беше лице срещу лице със своя противник по време на тази борба. Можеше да надникне дълбоко в очите на брат си...

Не! Не, не беше възможно!

Търкаляха се между дърветата сред тревите, които брулеха и полепваха по ръцете и лицата им. Ножницата на Меча изпадна и между тях се оголи само остроото като бръснач метално острие, което в боричкането си дърпаха в едната или в другата посока като махало. Пар се оплете в гънките на странното блестящо наметало и усещането от неговия допир до кожата му беше отблъскващо, като докосване до нещо живо. Той с всички сили отхвърли увилото се около него платно.

Силно го изрита и заби коляното си в тялото на Шадуина, който простена. Но въпреки това не го пусна, ръцете му стискаха острието в мъртва хватка. Пар беше бесен. Изглежда единствената цел на Шадуина бе да докопа Меча. Той не отместваше очи от острието. Лицето му бе мършаво и празно. Пар протегна ръце да се добере до дръжката, като се залови близо до ръцете на своя противник и усети допира на грубата му, потна кожа. Всеки се стремеше да се отскубне от другия. Те сплетоха пръсти и мяхаха и виеха тела.

Пар изохка. Пръстите му изтръпнаха и после изтръпването премина по дланите и ръцете му. Отскочи назад изненадан — почувства, че Шадуинът също отскочи. Една пулсираща топла вълна премина през цялото му тяло, като тръгваше от дланите на ръцете му.

Той широко отвори очи.

Острието на Меча на Шанара бе започнало да излъчва бледо синьо сияние.

Но какво беше това? Боже мой! Дали не беше магията? Магията на Меча на...

Талисманът силно засия и синята светлина се превърна в бял огън, ярък като слънце по пладне. В ужасната му светлина той видя лицето на Шадуина да се променя, празнотата изчезна, когато чертите му се стегнаха от шока. Пар силно издърпа острието, но Шадуинът продължаваше да го държи.

Той чу как Дамсон го извика, както му се стори, много отдалеч.

После светлината на Меча сякаш премина през него като кръв. Белият огън изгаряше краиниците му, обземаше го вцепеняващо, но неотклонно. Светлината овладя цялото му тяло, после го всмука целия в острието на Меча и след това в тялото на Шадуина. Опитва се да се противи на това похищение, но напразно. Проникна в мрачния, забулен силует и усети как другият потръпна от това нахлуване. Пар се опита да извика, но не можа.

Опитва се да се освободи, но пак не успя. Нахлу в самия Шадуин, едновременно яростен и отчаян. Той беше в самото тяло на Шадуина, който бе зяпнал и отворил широко очи в изумление. Разкривените черги бяха тези на...

Кол! О, това беше Кол!

Сигурно бе прошепнал тези думи. Или беше ги изкрещял. Не знаеше. Дълбоко в душата на неговия противник всички лъжи

отстъпваха пред силата на Меча на Шанара и оставаше истината. Този, с когото се бореше, не беше Шадуин, не беше тъмен демон с лицето на брат му, а самият негов брат. Кол, който бе дошъл от мъртвите, бе се върнал към живота, реален като талисмана, в който и двамата се бяха вкопчили. Пар видя как другият потръпна от разпознаването. В същия миг той бе познал и онова, в което се бе превърнал. Съзря сълзите в очите на брат си, чу неговия вопъл на отчаяние и видя конвулсиите му, сякаш е бил поразен от отрова. Съзнанието на брат му се затвори, твърде смазано от откровението за онова, в което се бе превърнал, за да стане свидетел на нещо повече. Но Пар видя и останалото, всичко онова, което брат му не можеше да види. Видя истината за Наметалото, което обгръщаше Кол. Това бе така нареченото Огледално наметало — дело на Шадуините. Брат му го беше откраднал, за да избяга от Южното око. Видя как Ример Дал мрачно се усмихва, явявайки се на двама им сред вихър от представи. Но най-ужасното от всичко бе, че видя лудостта, обзела неговия брат, която го бе накарала да тръгне да търси Пар, да тръгне да търси онова, което си представяше, че е причината за неговата болка, решен да сложи край и на него, и на болката...

В този момент Кол ненадейно се отскубна и пусна Меча на Шанара. Представите мигновено секнаха, белият огън угасна. Пар се преобърна назад и главата му силно се трясна в дънера на едно дърво. Пред очите му заиграха червени кръгове и той видя своя брат, обсебен от Шадуина, все още загърнат с това омразно наметало, да става като призрак от света на мъртвите. Остана още миг свит така, държеше се с ръце за главата, сякаш да се отърси от образите, все още заключени в нея, готов да крещи кто обезумял. Следващият миг вече го нямаше. Беше избягал сред дърветата, плачейки из пътя, докато плачът му остана само ехо в ужасеното съзнание на брат му.

Тогава Дамсон се доближи и помогна на Пар да се изправи. Придържаше го, докато се увери, че сам може да се крепи на краката си. В погледа ѝ се четеше страх и тревога. Почувства близостта на тялото ѝ, готово да го защити. Нежните утринни лъчи галеха лицата им, когато се сгушиха един до друг. И двамата се загледаха към мрачната гора, сякаш искаха да видят за последен път създаването, избягало от тях.

— Това беше Кол — Пар прошепна думите, сякаш бяха анатема.
— Дамсон, това беше Кол!

Тя го изгледа невярващо, без да смее нищо да каже.

— А това — показа той Меча на Шанара, който още стискаше в разранените си груби ръце — това е Меча.

— Разбрах — прошепна тя, по-склонна да повярва на тази втора декларация. — Видях го с очите си.

Той разтърси глава, сякаш още не можеше да повярва.

— Не зная какво се случи. Нещо задвижи магията. Не зная какво, но нещо се случи. Магията е тук, заключена в Меча — той се обърна да я погледне в лицето. — Не можех да я извикам сам, но когато и двамата държахме острието, когато се биехме... — Той стисна ръката ѝ. — Аз го видях, Дамсон — толкова ясно, колкото виждам теб. Беше Кол.

Дамсон се вкамени.

— Пар, Кол е мъртъв.

— Не — Равнинеца упорито поклати глава. — Не е мъртъв. Искали са да ме накарат така да мисля. Но в Шахтата аз не съм убил Кол. Бил е някой или нещо друго. А това — и той посочи към дърветата — това беше Кол. Мечът ми го каза, Дамсън. Той ми разкри истината. Кол е бил затворен в Южното око и е избягал, но е променен от Наметалото, което носи. В него се крие някаква зловеща магия, която преобразява човека в нещо друго. Това е Кол, но той започва да се превръща в Шадуин!

— Пар, аз също видях лицето му. Той малко приличаше на Кол, но не достатъчно, че да...

— Ти не видя всичко — прекъсна я той. — Аз го видях, защото държах Меча, а Мечът на Шанара разкрива истината. Помниш ли легендите? — Той викаше от вълнение. — Дамсон, това е Меча на Шанара. Това е! А онзи беше Кол!

— Добре, добре — бързо кимна тя, като се опитваше да го успокои. — Щом е Кол, защо ни преследваше? Защо те нападна? Какво се опитваше да направи?

Пар сви устни.

— Не зная. Нямах време да разбера. Кол също не знае какво става. В един миг можах да видя какво мисли — сякаш бях вътре в неговия мозък. Осъзна какво му е сторено, но не знаеше какво трябва

да направи. Затова избяга, Дамсон. Беше ужасен от онова, в което се е превърнал.

Тя се втренчи в него.

— Той разбра ли кой си?

— Не зная.

— Не разбра ли как да си помогне? Не разбра ли, че трябва да свали това Наметало?

Пар дълбоко си пое дъх.

— Струва ми се, че не. Не съм дори сигурен, че може да го махне — на лицето му се четеше отчаяние — той изглеждаше толкова нещастен, Дамсон.

Тя го обгърна с ръце и той я прегърна, сякаш беше скала, без която морето на неговата несигурност щеше да го завлече. Наоколо им всичко просветляваше с възхода на слънцето на изток. Птиците се обаждаха с весело чуруликане и по тревите леко проблясваше роса.

— Трябва да тръгна след него — промълви Пар, заровен в рамото ѝ и усети как тя цялата се вкамени при тези думи. — Трябва да се опитам да му помогна — той отчаяно тръсна глава. — Зная, че това означава да наруша своето обещание да се върна за Падишар. Но Кол е мой брат.

Тя застана така, че да може да вижда лицето му. Погледна го право в очите, без да отмества поглед.

— Твърдо ли си решил? — тя изглеждаше ужасена. — А може би това е клопка.

Той горчиво се усмихна.

— Зная.

Тя примигна.

— И аз не мога да дойда с теб.

— И това също го зная Ти трябва да продължиш пътя си за Огнеръбата планина и да потърсиш помощ за баща си. Разбирам.

В очите ѝ се появиха сълзи.

— Не искам да те изоставя.

— Аз също не искам да те изоставя.

— Сигурен ли си, че това беше Кол? Абсолютно ли си сигурен?

— Толкова сигурен, колкото че те обичам, Дамсон.

Тя го прегърна отново, заровила лице в раменете му, без нищо да каже. Усещаше я, че плаче. Имаше чувството, че пропада. Еуфорията

от откриването на Паранор бе отминала, самото откритие бе забравено. Чувството за покой и удовлетворение, което бе преживял за кратко, когато излезе от Тирс, бе погребано в миналото.

Той се отдръпна от нея.

— Ще се върна при теб — каза ѝ тихо. — Когато и да е, ще те намеря.

Тя кимна, прехапала долната си устна. После потърси нещо в дрехата си, в някакъв нисък джоб на туниката. След миг извади тънка плоска метална халка с дупка по средата, която бе окачена на кожена връв и вързана на врата ѝ. Погледна я, после него.

— Това е магическа Халка — обясни тя — Получих я отдавна — тя го прониза с поглед. — Може да бъде използвана само веднъж.

Тя взе халката с две ръце и я разчупи на две с лекота, сякаш бе крехка пръчка. Подаде му едната половина.

— Вземи я и я носи на шията си винаги. Двете половини ще се намерят. Когато металът започне да свети, това ще ни покаже, че сме близо един до друг. Колкото става по-светъл, толкова сме по-близо.

Тя стисна другата половина на Халката в ръце.

— Така ще те намеря, Пар. Никога няма да престана да те търся.

Той стисна Халката между пръстите си. Имаше чувството, че под краката му се разтваря пропаст, за да го погълне.

— Съжалявам, Дамсон — прошепна той. — Не исках да става така. Щях да удържа обещанието си, ако можех. Но Кол е жив и аз не мога...

— Не — тя сложи пръсти на устните му, за да го накара да замълчи. — Не казвай нищо повече, разбирам. Обичам те.

Той я целуна и я задържа близо до себе си, за да запази жив спомена за нейното докосване и присъствие. После я пусна, намери калъфката на Меча, сгъна одеалото и го праметна през рамо.

— Ще се върна при теб — повтори той. — Обещавам ти да се върна.

Тя кимна безмълвно и не отмести поглед, тъй че той трябваше да се обърне и се изгуби бързо сред дърветата.

VIII

Рано следобед на другия ден сгпед раздялата на Пар и Дамсон пред Морган Лех най-сетне се появи крайграничният град Варфлийт. Беше късно лято и дните бяха дълги и мудни, а горещината се надигаше още по изгрев слънце и продължаваше късно след настъпването на здрача. Планинецът бе застанал на една височина северно от града и гледаше скупчените сгради и кривите улички, като си мислеше, че за него вече нищо няма да бъде същото.

Преди повече от две седмици се бе разделил с Уокър Бо — Мрачния чичо бе отишъл да търси Паранор, Черният камък на Елфите бе неговият ключ към вратите на времето и пространството, които бяха заключили крепостта на Друидите, а Планинеца бе дошъл да търси Падишар Крийл и братята Омсфорд.

Две седмици. Морган въздъхна. Той трябваше да стигне Варфлийт за два дни, дори ако ходи пеша. Но напоследък нищо не се развиваше така, както го беше очаквал.

Последните му патила бяха нещо като ирония на съдбата, след всичко преживяно през последните седмици. Когато се раздели с Уокър, той тръгна по Драконовия зъб на юг по западния бряг на Раб. Стигна долния ръкав на реката по залез слънце на втория ден и отседна да преношува наблизко, с намерение да прекоси реката при изгрев слънце и да приключи пътуването си на следващия ден. Равнините бяха знойни и прашни и имаше петна от същата болест, която бе белязала Четирите земи навсякъде — парчета земя, отровена цялата. Мислеше си, че е успял да ги избегне по пътя, да върви по-далеч от тях. Но когато се събуди на третия ден сутринта, целият гореше в треска и така му се виеше свят, че едва можеше да ходи. Пийна малко вода и пак легна с надеждата, че прилошаването му ще отmine. Но към обяд все още едва успяваше да седне. С усилие се изправи на краката си и тогава си даде сметка колко му е зле и разбра, чу трябва веднага да потърси помощ. Така го болеше стомах, че не можеше да се изправи, а гърлото му гореше. Не се чувстваше достатъчно силен, за да

прекоси реката и затова тръгна нагоре по течението ѝ по посока на Равнините. Вече халюцинираше, когато стигна една ферма, разположена в сенчеста елхова горичка. Довлече се до вратата, като едва се държеше на крака и дори не можеше да говори. Щом отвориха, той направо се свлече на прага.

Седем дни поред той спа, като ту изпадаше в безсъзнание, ту се будеше за кратко, колкото да хапне и да пийне малко вода, която му даваха онези, които го бяха приютили. Не виждаше никакви лица. Чувахе само неясни гласове. Понякога изпадаше в делириум, мятеше се и викаше, преживявайки отново ужасите в Елдуист и Ул Белк, като все отново и отново пред очите му се явяваше измъченото лице на Куикнинг, когато умираше. И той отново преживяваше мъката, която бе преживял, докато безпомощно стоеше край нея. Понякога виждаше Пар и Кол Омсфорд, които сякаш го викаха отдалеч и винаги се уверяваше, че колкото и да се опитва, не може да ги достигне. В сънищата му се явяваха и онези черни създания, сенки без лица, които неочаквано го нападаха в гръб — безлични присъствия, които все пак не можеше да сбърка с някои други. Той бягаше от тях, криеше се, отчаяно се опитваше да се пребори с тях — но те винаги оставаха далеч и го плашеха по един неразбираем начин.

Треската му премина в края на първата седмица. Когато най-сетне можа да отвори очи и да различи младото семейство, което се бе грижило за него, той прочете по лицата им явно облекчение и си даде сметка колко близо до смъртта е бил. Болестта го беше оставила без сили и в продължение на няколко дни не можеше да се храни сам. Успяваше да се задържа по малко буден и да разговаря. Младата жена със сламеноруса коса и светло-сини очи се грижеше за него, докато съпругът ѝ работеше на полето. Тя му се усмихна съчувствено и каза, че сигурно кошмарите му са били твърде тежки. Предложи му супа, хляб и вода, и малка чаша бира. Той ги прие с благодарност и многократно ѝ благодари, че се е грижила за него. Понякога се появяваше съпругът ѝ, застанал до нея и загледан към него, със свободни обноски и загоряло от слънцето лице, с добри очи и широка усмивка. Веднаж спомена, че мечът на Морган е на сигурно място и не се е загубил. Очевидно това също е било част от бълнуванията му.

В края на двете седмици Морган вече се хранеше с тях на масата и всеки ден силите му се възстановяваха, почти се връщаше към

нормалното си състояние. Спомените му обаче оставаха — чувството за болка и гадене, чувството за безпомощност, страхът, че болестта е вратата към мрака, който щеше да се спусне над него в края на живота му. Спомените оставаха, защото Морган беше на косъм от смъртта твърде често през последните няколко седмици, за да може лесно да ги отхвърли. Преживяното бе оставило своите следи като белези след битка и дори фермерът и жена му успяха да забележат по очите и лицето му онова, което му се бе случило. Те никога не попитаха за обяснение, но можеха да го видят.

Той им предложи да им плати за грижите, но те отказаха. Когато след седемнайсет дни се сбогува с тях, той пусна половината от парите, които му бяха останали, в джоба на престилката на съпругата, тъй че тя да не забележи. Те останаха загледани след него, като родители след дете, докато той се изгуби от погледа им.

И така, не само пристигането му във Варфлийт, но и издирването на Падишар, Пар и Кол беше задълго отложено, но и у него се бе събудило чувството за собствената му смъртност. Морган Лех бе дошъл от Елдуист и Чарналите без да се е примирил със смъртта на Кукнинг, съсипан от чувството за загуба, удивен от силата, с която тя бе изпълнила заръката на баща си да отдаде живота си, за да върне живота на земята. Макар че бе същество, създадено от първични елементи, тя се бе превърнала повече в човек, отколкото баща ѝ бе очаквал, но все пак за Морган тя си оставаше енигма, която той едва ли щеше да успее да разбере. Наред с това той изпитваше безспорна гордост от силата, която бе успял да прояви, за да ѝ помогне да победи Ул Белк, и от това, че бе си възвърнал магията на Меча на Лех. Когато Мечът бе отново цял, някак самият Морган бе постигнал цялостност. Кукнинг му бе дарила това. Загубвайки я, Морган осъзна, че по някакъв начин бе намерил себе си. Противоречието между това, което бе загубил и спечелил, го разкъсваше, докато пътуваше на юг с Уокър и Хорнър Дийс — един конфликт, който никога нямаше да бъде разрешен изцяло и едва след като болестта го повали, тази яростна борба в него отстъпи пред по-съществената нужда да се бори за живота си.

Сега, когато гледаше града пред себе си, след като бе се измъкнал от няколко кошмарни свята, от животите, които бе преживял в тези светове, толкова далечни, че сякаш ги бе живял друг човек,

Морган съзнаваше, че стои в началото на един нов живот. Питаше се дали онези, които го познаваха от стария му живот, щяха да разберат кой е той сега.

Влезе във Варфлийт като един от пътниците, идващи от север — един Южняк, измъчен и съсипан от грижи, които си бяха негова работа, тъй че хората от града не му обръщаха никакво внимание. Те в края на краищата си имаха своите собствени проблеми. Премина през бедните квартали, където семейства живееха в схлупени колиби и деца просеха по улиците, и отново си даде сметка, колко малко бе направил Федеративният протекторат, за да помогне на когото и да било в Калахорн. Навлезе в центъра на града, където неприятно се смесваха миризмите на готвене и канализация, търговци рекламираха стоките си с прегракнали гласове от фургони и павилиони и обслужваха онези, които имаха пари да плащат. Войници на Федерацията патрулираха по улиците и всяваха страх навсякъде, където се появят, и изглеждаха също толкова притеснени, колкото и хората, които трябваше да охраняват. Ако им се махнат оръжията и униформите, мислеше си мрачно Планинеца, трудно ще бъде да се различат едни от други.

Той стигна до един магазин за дрехи и с остатъка от парите си си купи панталони, туника, едно хубаво планинско наметало и нови обувки. Собствените му дрехи бяха излинали, изцапани и протрити, и той ги остави в магазина на тръгване, като си взе само оръжието. Попита къде се намира „Свирката“, без да бъде съвсем наясно какво точно е това. Магазинерът му каза, че е кръчма в центъра на града на кръстовището Уивърн.

Проправяйки си път през тълпите от хора в обедната горещина, Морган отново си припомни напътствията, които му бе дал Падишар Крийл преди седмици. Той трябваше да отиде в „Свирката“ и да покаже пръстена с гравирания ястреб на жена на име Мати Ро. Тя щеше да му каже как да намери Падишар. Морган напипа пръстена с ястреба в дъното на джоба си, оставен на сигурно място, докато потрѣбва. Помисли си колко често се бе съмнявал, че този момент изобщо ще дойде. Опила пръстена и грубата емблема се вряза в пръстите му, навявайки му спомени за водача на независимите. Питаше се дали Падишар Крийл също се е връщал от света на мъртвите толкова често, колкото и самият той през последните няколко седмици. Мисълта за това го накара горчиво да се усмихне.

Той намери Уиърнското кръстовище и се озова на площад, заобиколен от кръчми, ханове и увеселителни домове. Не беше особено привлекателна част на града, но бе пълна с хора. Той придърпа Меча на Лех, метнат на гърба му, затегна ремъците, чувствайки се тъжен и угрижен и в същото време с приповдигнат дух — странна смесица, но някак си отговаряща на случая. Болестта и загубата го бяха изтощили, но той бе оцелял и това го правеше по-решителен. Вече вярваше, че не са много нещата, които не би успял да преодолее. Нужна му беше тази убеденост. Седмици наред бе наблюдавал своите приятели и спътници да отпадат по пътя. Някои станаха жертва на съдбата, други — на чуждите машинации. Видя как собствените му планове многократно се променяха, намеренията му се отклоняваха много пъти, за да ги подчини на по-висша — или поне на различна цел. Във всички случаи бе правил онова, което му се струваше правилно, и нямаше причини да се упреква. Но беше уморен от това животът му да се пренарежда като мебели в стая, където всеки път, щом се огледа, всичко бе на различно място. Беше зачел последното желание на Стеф и бе отишъл в Кулхавен да намери баба Елиза и леля Джилд. После се беше посветил на Куикнинг и на нейното пътуване до Елдуист. Сега беше време да направи онова, което си бе обещал, откакто бе избягал от Тирс и Шахтата. Време беше да намери Пар и Кол, да ги пази, доколкото може и да се погрижи да остане с тях, докато...

Той сви рамене. Ами, докато те се нуждаят от него — независимо кога.

И къде ли са сега? — питаше се той за стотен път. Какво ли се беше случило с тях, откакто избягаха?

Мисълта за двамата братя го притесняваше. Винаги го бе притеснявала. Бе минало твърде много време, откакто се бе разделил с тях. Заплахата от Шадуините за Равнинаца бе твърде голяма, за да бъде оставен сам. Надяваше се Падисар да го е намерил досега. Надяваше се при него нещата да са потръгнали по-гладко.

Но едва ли можеше да бъде сигурен в това.

Той стигна до площада и видя кръчмата „Свирката“ в дъното отляво. Един протрит дървен надпис, укрепен с винетки и голяма димяща чаша над името, сочеше къде се намира. Това беше сграда с дървена облицовка, свързана с всяка от съседните постройки с обща

стена. Издигаше се на три етажа, с прозорци със спуснати завеси на втория и третия етаж, където сигурно се намираха жилищата на собствениците и техните семейства или спални за даване под наем. Площадът бе претъпкан от хора, които сновяха насам-натам. Някои се шляеха от кръчма на кръчма, други бяха толкова пияни, че едва се държаха на краката си. Морган ги избягваше, отдръпваше се, за да направи място на минувачите. До него достигаше неприятната миризма на потни и мръсни тела и вонята на улиците. Това кръстовище Уивърн, мислеше си той, е една клоака.

Стигна отворената врата на „Свирката“, прекрачи прага и с удивление откри, че отвътре кръчмата изглежда съвършено различна. Макар че бе просто и оскъдно обзаведена, подовите бяха изтъркани и чисти, дървената облицовка на бара бе излъскана до блясък, масите, столовете и табуретките бяха добре подредени и навсякъде ухаеше на кедрово дърво и лак. Буретата с бира грееха от чистота, подредени до стената зад бара, а шкафът за чаши беше със стъклени врати и метална рамка. В края на щанда имаше тежка двукрила врата. В стената вляво се намираше масивна каменна камина и едно тясно стълбище вдясно водеше до горния етаж. На самия щанд бяха поставени бокали за сервиране и кърпи за бърсане.

Но нещо друго привлече вниманието на Морган, нещо, което тук бе толкова не на място, че той погледна още веднаж, за да се увери, че не се е излъгал.

Върху лавиците и шкафа за чаши в големи вази бяха наредени цветя.

Цветя, нима тук можеше да има цветя! Той поклати глава. Двукрилата врата се отвори и оттам се появи момче с метла в ръката. То бе високо и слабо, с ниско подрязана черна коса и изящни, почти деликатни черти на лицето. Движеше се много грациозно покрай бара, сякаш едва ли не танцуваше, размахвайки метлата пред себе си, погълнато от мислите си. Подсвиркуваше си тихо, защото още не бе забелязало Морган.

Той се размърда достатъчно шумно, за да предупреди за присъствието си и момчето веднага вдигна поглед.

— Затворено е — каза то. Сините му очи не се отместваха от Планинеца, гледайки го открито, почти предизвикателно. — Отваряме по здрач.

Морган също го погледна. Лицето на момчето бе гладко и без брада, ръцете му дълги и тънки. Носеше широки и безформени дрехи, които му висяха като на пръчка и колан на тънката си талия. Беше обуто в рязани обувки, плътно прилепнали по краката му.

— Това ли е „Свирката“? — попита Морган, за да се увери.

Момчето кимна.

— Елате по-късно. Първо си вземете една баня.

Морган примигна. Да си вземе баня ли?

— Търся един човек — каза той, започвайки да се чувства неловко от упорития поглед на момчето.

То само сви рамене.

— Не мога да ти помогна. Тук няма никой освен мене. Потърси отсреща.

— Благодаря, но аз не търся просто компания... — започна Морган.

Момчето вече се беше обърнало и помиташе с метлата пода около бара.

— Затворено е — повтори то, сякаш нямаше за какво повече да говорят.

Морган пристъпи напред и каза, леко подразнен:

— Почакай за момент — и той го хвана за рамото. — Само за момент. Казваш, че си сам тук, така ли?

Момчето плавно се обърна при докосването на Морган, вдигна метлата и удари Планинеца под ребрата. Морган се преви, парализиран от удара, падна на едното си коляно и едва успя да си поеме дъх.

Момчето се приближи и се наведе над него.

— Казах ти, че е затворено. Слушай каквото ти се говори. — То помогна на Морган да се изправи на крака, учудващо силно за слабото си тяло и го поведе към вратата. — Ела по-късно, когато отворим.

Морган се озова на улицата, облегна се на дървената облицовка на сградата, притискайки тяло, сякаш да не се разпадне — което не беше далеч от истината, като се има предвид как се чувстваше. Пое си дълбоко дъх няколко пъти и почака, докато болката в гърдите му премине.

Та това е смешно, ядно си помисли той. Едно момче!

Най-сетне успя да се изправи, поглади гърдите си, оправи ремъците на меча, които бяха започнали да го жулят, и отново влезе

през вратата на „Свирката“.

Момчето, което вече метеше зад щанда, не се зарадва, като го видя.

— Какво има пак? — троснато попита то. Планинеца приближи до бара с освирепял поглед.

— Какво има пак ли? Нищо нямаше, преди да дойда тук. Не ти ли се струва, че действаш малко прибързано с тази метла?

Момчето сви рамене.

— Казах ти да си вървиш, а ти не го направи. Какво друго очакваше?

— Може би известна помощ. Аз ти казах, че търся един човек.

Момчето отегчено въздъхна.

— Всеки търси някого — особено хората, които идват тук — то говореше ниско и безизразно — идват да пийнат и да се поразсеят, да си намерят компания. Нямам нищо против. Но когато отворим. А сега е затворено, ясно?

Морган започна да губи търпение. Той тръсна глава.

— Аз ще ти кажа какво ми е ясно. Ясно ми е, че ти нямаш никакви обноси. Някой трябва да ти издърпа ушите.

Момчето остави метлата долу и отпусна тънките си ръце на бара.

— Е, няма да бъдеш ти този някой. А сега се обърни кръгом и хайде към вратата. Забрави онова, което ти казах преди. Недей да идваш по-късно. Изобщо недей да идваш.

За миг на Морган му се искаше да протегне ръка през бара, да хване момчето за врата и да го издърпа оттам. Но споменът за дръжката на метлата не окуражаваше подобни прибързани действия, а и момчето съвсем не изглеждаше уплашено от него.

Той потисна яда си, скръсти ръце на гърдите си упорито повтори своя въпрос.

— Има ли някой освен тебе, с когото бих могъл да поприказвам?

Момчето поклати глава.

— Може би собственикът?

Момчето поклати глава.

— Не? — Морган реши да си опита късмета. — Не е ли името на собственика Мати Ро?

В сините очи просветна нещо като признание, но само след миг изчезна.

— Не.

Морган бавно кимна с глава.

— Но ти знаеш коя е Мати Ро, нали? — той изрече това като нещо, което се разбира от само себе си.

Момчето продължаваше да го гледа непреклонно.

— Уморих се да приказвам с тебе.

Морган не обърна внимание на думите му.

— Мати Ро. Нея съм дошъл да търся. Пътувах дълго. И затова наистина се нуждаю от баня, както неучтиво отбеляза. Мати Ро. Не търся анонимна компания за нещо, за което е нетактично да се спомене — не, много благодаря — в гласа му се долавяше нотка на раздразнение. — Мати Ро. Това име ти е известно. Тъй че, ако искаш да се отървеш от мене, просто ми кажи къде да я намеря и аз се махам веднага.

Той зачака със скръстени ръце, закован на място. Момчето го гледаше с все същото изражение, без да отмества очи от него. Но ръцете му се плъзнаха зад бара и когато ги вдигна, държеше тънко наострена кама. Явно нищо не би го спряло да си послужи с нея.

— Това пък какво е? — тихо попита Морган. — Наистина ли съм толкова нежелан тук?

Момчето стоеше, неподвижно като камък.

— Кой си ти? Какво искаш от Мати Ро?

Морган поклати глава.

— Това засяга само нас с нея — отвърна той, а после добави — Ще ти кажа само едно. Не съм тук, за да създавам неприятности. Просто трябва да поговоря с нея.

Момчето дълго го изучаваше, без да помръдне, с неподвижен и съсредоточен поглед. Беше застанало зад бара като статуя и Морган имаше неприятното чувство, че се колебае дали да избяга или да го нападне. Морган следеше очите и ръцете му, за да забележи кое от двете ще избере, но момчето не се и помръдваше. Уличните звуци долитаха през отворената врата, остри и досадни в тишината.

— Аз съм Мати Ро — каза момчето.

Морган се опули. Едва не се разсмя на глас, почти беше на път да каже нещо от рода на това, колко е смешна цялата тази ситуация. Но гласът на момчето го спря. Той го разгледа по-внимателно — нежните изящни черти, гънките ръце, слабото тяло, скрито под широките дрехи,

държането му. Спомни си как се движеше. Всичко това не подходдаше на едно момче. Но на момиче...

Той бавно кимна с глава.

— Мати Ро — каза той, все още без да може да скрие изненадата си. — А аз си мислех, че си... че си...

Момичето кимна.

— Така и трябваше да мислиш — тя не отместваше ръка от камата. — Какво искаш от мене?

В първия миг Морган не отговори. Още не можеше да приеме, че е объркал момичето с момче. И още по-лошо, че се бе оставил да го изкара такъв глупак. Но когато човек живее на Уивърнското кръстовище, той трябва да умеє да използва всички средства за селозащита. Момичето беше умно. Трябваше да признае, че дегизацията му беше добра.

Той бръкна в джоба на туниката си, извади оттам пръстена с емблемата на ястреб и й го показа.

— Познаваш ли това?

Тя хвърли бърз поглед на пръстена и отново силно стисна камата.

— Кой си ти? — попита тя.

— Морган Лех — каза той. — И двамата знаем кой ми е дал този пръстен. Той ми каза да дойда при теб, когато поискам да го намеря.

— Аз зная кой си — заяви тя. Погледът й остана съсредоточен и изпитателен. — Още ли носиш счупения меч, Морган Лех?

През съзнанието му премина образът на умиращата Куикнинг.

— Не — тихо отвърна той. — Вече отново е цял.

Той се отърси от болката на спомена и с усилие над себе си вдигна ръка през рамо, за да докосне дръжката на меч.

— Искаш ли да го погледнеш?

Тя поклати отрицателно глава.

— Съжалявам, че те посрещнах толкова зле, но човек не знае на кого може да се довери. Федерацията има шпиони навсякъде. Преследвачите се срещат по-често от когато и да било.

Тя върна камата под бара. После изглежда се поколеба какво да стори. Накрая попита:

— Искаш ли нещо за ядене?

Той отвърна, че иска и тя го преведе през двукрилата врата отзад в кухнята, където го настави на малка масичка, сипа му яхния от

котлето, окачено на огъня над камината, отрязва няколко филии хляб, наля бира в една халба и занесе всичко това до мястото му. Той се нахвърли на яденето като за първи път изпита истински глад. В една ваза на масата имаше диви цветя и той леко ги докосна. Тя мълчаливо го наблюдаваше със същия сериозен израз на лицето, изучавайки го със своя прям, любопитен поглед. Кухнята беше учудващо хладна, от отворената задна врата духаше слаб вятър и излизаше през отдушника на камината. От улицата продължаваха да долитат гласове, но Планинеца и момичето не им обръщаха внимание.

— Трябвало ти е доста време да стигнеш дотук — каза тя, след като той се нахрани. Отнесе чиниите в умивалника и започна да ги мие. — Той те очакваше по-рано.

— Къде е сега? — попита Морган. И двамата полагаха големи усилия да избегнат произнасянето на името на Падишар Крийл, сякаш това би могло да събуди подозрението на шпионите на Федерацията.

— Той къде ти каза, че ще бъде? — отвърна му тя на въпроса с въпрос.

Още ме изпитва, помисли си Морган.

— На Огнеръбата планина. Искам да ми кажеш нещо. Ти си твърде предпазлива с мен. А аз как да разбера, че мога да ти се доверя? Откъде да знам, че си наистина Мати Ро?

Тя довърши миенето на чиниите, остави ги да се сушат на поставката и се обърна да го погледне.

— Няма откъде. Но след като ти търсиш мене, а не аз, трябва да ме приемеш на доверие.

Той се изправи.

— Не звучи много убедително.

Тя сви рамене.

— А защо да звучи убедително? Не ми е до това, да те убеждавам. Държа само да съм сигурна, че си този, за когото се представяш.

— И сигурна ли си?

Тя го изглежда.

— Донякъде.

Погледът ѝ бе непроницаем. Той поклати глава.

— Кога мислиш, че може да се убедиш?

— Скоро.

— И какво ще стане, ако решиш, че те лъжа? Ако решиш, че съм някой друг?

Тя приближи и застана отсреща му на масата, докато сините ѝ очи станаха толкова светли, сякаш бяха погълнали цялата светлина.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам — отвърна тя. Погледна го предизвикателно в очите. — „Свирката“ е отворена до полунощ. Когато затворим, ще поговорим какво да правим оттук нататък.

Когато тя се обърна и се отдалечи, той можешда се закълне, че се усмихва.

IX

Морган прекара остатъка от деня в кухнята с една възрастна жена, която дойде да готви, но през повечето време си наливаше бира от една метална бутилка и крадеше храна от чиниите. Старицата почти не го поглеждаше, но и когато го погледнеше, то беше само колкото да смотолеви нещо неразбираемо за тези пусти мъже, тъй че той през по-голямата част от времето бе оставен сам. Окъпа се в стара каца в една от задните стаи (каза си че го прави, защото иска, а не защото Мати Ро му бе намекнала). Пренесе горещата вода във ведра, стоплени на огъня, докато напълни бъчвата така, че да може да се потопи в нея. Отпусна се във водата, докато целият прах и мърсотия се свлече от него и стоя дълго, след като водата изстина.

Когато отвориха „Свирката“, той излезе от кухнята и отиде да се поогледа из кръчмата. Застана на бара и започна да наблюдава как гражданите на Варфлийт идват и си отиват. Тълпата — мъже и жени — бяха добре облечени и веднага стана ясно, че „Свирката“ не е работническа кръчма. Част от масите бяха заети от федеративни офицери, някои от които бяха дошли с жените и приятелките си. Разговорите и смеховете не бяха прекалено високи и никой не се държеше особено разюздано. От време на време Федеративни патрули спираха пред вратата да надникнат, но бързо отминаваха. Едър мъж с черна къдрава коса наливаше бира от буретата, а една сервитьорка разносяше подноси с бира по масите.

Мати Ро също изглеждаше заета, макар че в началото Морган не разбра в какво по-точно се състои работата ѝ. Помиташе пода, почистваше масите, поприбираще нещо. Чак след като я наблюдава известно време, той разбра, че всъщност целта ѝ е да подслушва разговорите на посетителите на кръчмата. Тя беше непрекъснато заета с нещо и създаваше впечатление, че не се спира никъде нито за миг. Присъствието ѝ беше свършено ненатрапчиво. Морган не можеше да определи дали я възприемат като момиче или не, но във всеки случай никой не ѝ обръщаше особено внимание.

След известно време тя доближи до бара, понесла поднос, отрупан с празни чаши и застана до него. Както протягаше ръка да вземе чиста салфетка, му промърмори:

— Така, както си застанал, привличаш вниманието. Върни се обратно в кухнята.

После отново се върна към посетителите.

Той я послуша, макар че се подразни.

В полунощ „Свирката“ бе затворена. Морган помогна да почистят, след което старата готвачка и човекът на щанда казаха „лека нощ“ и си тръгнаха през задния вход. Мати Ро изгаси лампите в помещението, провери дали вратите са заключени и се върна в кухнята. Морган я чакаше на малката масичка. Тя приближи и седна насреща му.

— И какво научи тази вечер? — попита той полу на шега. — Нещо полезно ли?

Тя хладно го изгледа.

— Реших, че мога да ти се доверя — обяви тя.

Усмивката му изчезна.

— Благодаря.

— Защото ако не си този, за когото се представяш, тогава трябва да си най-нескопосния шпионин на Федерацията, когото съм виждала.

Той склочи ръце предохранително.

— Забрави благодарностите. Вземам си ги обратно.

— Носи се слух — каза тя, — че Федерацията е заловила Падишар в Тирс. — Морган замръзна. Сините очи не се отместваха от него. — Опитал се да проникне в затвора. Чух един командир от Федерацията да говори за това. Твърдят, че са го хванали.

Морган се замисли за момент.

— Падишар трудно може да бъде хванат. Сигурно е само слух.

Тя кимна.

— Може би. До неотдавна твърдяха, че са го убили при Джут. Говореше се, че е свършено с Движението. — Тя замълча. — Във всеки случай ще разберем каква е истината, като отидем на Огнеръбата планина.

— Ще отидем ли? — моментално запита Морган.

— Тръгваме — каза тя и се изправи. — Помогни ми да приготвя храна. Ще вземем и одеяла. Трябва да се измъкнем, преди да е станало

светло. По-добре да не ни виждат, че заминаваме.

Той се изправи и отиде до килерчето с провизии.

— Ами кръчмата? — попита той. — Не трябва ли някой да се грижи за нея?

— Кръчмата ще остане затворена, докато се върна.

Той вдигна очи, докато слагаше хляба в торбата.

— Ти ме излъга, нали? Ти си собственичката.

Тя срещна погледа му, без да отмести очи.

— Не ставай глупав, Планинецо. Не съм те излъгала. Аз съм стопанката, но не и собственичка. Собственикът е Падишар Крийл.

Приготвиха провизии и завивки, метнаха всичко на гръб и излязоха през задния вход в нощта. Беше топло и във въздуха се носеха градските миризми. Те бързаха из пустите улици и алеи, като внимаваха да не се натъкнат на патрули на Федерацията. Момичето бе мълчаливо като призрак и се плъзгаше покрай сенките на сградите, тънко като вейка. Морган забеляза, че бе взело камата, която държеше скрита под тезгяха — острието ѝ се подаваше под багажа на гърба ѝ. Мина му през ум неприятната мисъл, че може да си е понесла и метлата. Поне онези странни челици бяха сменени от по-удобни цели обувки.

Излязоха от града и се отправиха на север към Мермидон, преминаха реката по плитчините и поеха на изток. Следваха линията на Драконовия зъб и призори отново се отправиха в северна посока по течението на Раб. Вървяха без да спират до залез слънце. Спряха само за кратко да хапнат и да изчакат да премине най-голямата горещина. Равнините бяха прашни, сухи и безжизнени и по пътя не им се случи нищо особено. Момичето говореше малко и за Морган това беше по-добре.

По залез слънце се настаниха недалеч от Драконовия зъб, край един от притоците на Раб, сред една ясенова горичка, чиито дървета се бяха подредили сред скалите като войници в поход. Вечеряха, докато слънцето се скри зад планините и златистосребристата мараня в равнините и небето се стопи. След като се навечеряха, те седнаха и се загледаха в настъпващия здрач. Водите на реката посребряваха на лунната и звездна светлината.

— Падишар ми е казвал, че си спасил живота му — промълви след време момичето.

По време на вечерята тя не бе изрекла ни дума. Морган изненадано вдигна очи. Това заявление бе дошло твърде неочаквано. Тя го наблюдаваше, странните ѝ сини очи бяха бездънни.

— Междувременно спасих и своя живот — отвърна той — тъй че не съм действал съвсем безкористно.

Тя скръсти ръце.

— Той ми поръча да те пазя и да се грижа за тебе. Смяташе, че щом те видя, веднага ще те позная.

Изразението ѝ си оставаше непроменено. Морган не можа да съдържа усмивката си.

— Е, и той, като всеки, може да сбърка.

Той изчака отговора ѝ, но когато тя нищо не отвърна, добави, малко позасегнат:

— Може и да не ти се вярва, но аз прекрасно умея да се грижа за себе си.

Тя погледна встрани и зае по-удобно положение. Очите ѝ проблясваха на светлината на звездите.

— Разкажи ми за родното си място.

Той малко се пообърка и поколеба.

— Какво те интересува?

— Нещо за Планините.

Отначало си помисли, че тя сигурно иска да го измъчва, но отхвърли подобна мисъл. Пое си дълбоко дъх, изтегна се и започна да си спомня.

— Това са най-красивите места по Четирите земи — започна той и продължи да ги описва подробно — хълмовете с техните килими от сини, бледолилави и жълти цветя, потоците, замръзнали призори и алено обаяни по залез слънце, мъглата напролет и есен, горите и поляните, чувството за омиротворение и безвремие. Планините бяха неговата страст, особено след като бе далеч от тях вече седмици наред. Отново си даде сметка колко е привързан към родното си място, макар че отдавна бе окупирано от Федерацията — защото то принадлежеше на него, не на тях, той го носеше в чувствата и съзнанието си, пазеше историята му в кръвта си, а за тях това никога нямаше да бъде така.

Той свърши и тя остана смълчана. После каза:

— Харесва ми как описваш родното си място, как го обичаш. Струва ми се, че и аз бих го обичала така, ако живеях там.

— Сигурно — увери я той, загледан в профила на лицето ѝ, докато тя бе зареяла поглед към Раб. — Но според мене всеки изпитва същото към родното си място.

— Аз — не — отвърна тя.

— Защо не? — понадигна се той.

Тя сбърчка чело. Гладките ѝ черти съвсем лекичко се сбърчиха, но това ѝ придаде съвсем различен вид, едновременно замислен и отдалечен.

— Вероятно защото нямам добри спомени. Родена съм в малка ферма, южно от Варфлийт. В долината бяхме само неколцина семейства. Живеех там с родителите си, с брат си и сестра си. Аз бях най-малката. Отглеждахме дойни крави и зърно. През лятото полята бяха златисти като слънцето. През есента земята бе черна след оранта — тя сви рамене. — Не си спомням нищо повече. Само онази болест. Струва ми се, че с било много отдавна, но изглежда се лъжа. Първо се зарази земята, после добитъкът и накрая моето семейство. Всичко започна да умира. Всички. Първо сестра ми, после майка ми, братята ми и баща ми. Същото стана и с хората от съседните ферми. Съвсем изведнъж. Само за няколко месеца всички измряха. Една жена от съседната ферма ме намери и ме взе във Варфлийт при нея. Бяхме останали само двете. Аз бях шестгодишна.

Тя разказваше всичко това, сякаш в него нямаше нищо необичайно. Гласът ѝ не звучеше разчувствано. Свърши разказа си и се загледа настрани.

— Струва ми се, че идва дъжд — каза тя.

Те спаха до зори, закусиха с хляб, плодове и сирене и тръгнаха отново на север. По небето бяха започнали да надвисват облаци и още щом се събудиха и прекосиха Раб, започна да вали. Трещяха гръмотевици и светкавици пронизваха гъстия мрак. Дъждът рухна като из ведро и те се прислонили на завет под един стар явор, издигнал се над скалите. Отърсиха лицата и дрехите си от водата и седнаха, за да изчакат да отмине бурята. Захладня и планините просветляха от влагата. Те седяха рамо до рамо, облепени на явора, загледани в мъглата и заслушани в шума на дъжда.

— Как се запозна с Падишар? — попита Морган след известно мълчание.

Тя сви колене и ги обгърна с ръце. Дъждовни капки се стичаха по кожата ѝ и проблясваха в черните ѝ коси.

— Когато пораснах достатъчно, за да работя, станах чирак на Бурсука. Той ме научи да кова желязо и да се бия. Много скоро станах по-добра от него и в двете. Ето защо той ме привлече в Движението и така се запознах с Падишар.

В съзнанието на Морган изникнаха редица спомени за Бурсука. Той им се отдаде за момент, но бързо ги прогони.

— Откога поддържаш „Свирката“?

— От няколко години. Това ми дава възможност да научавам неща, които са от полза за независимите. Засега ме устройва.

Той погледна към нея.

— Но не искаш да останеш там до края на живота си, това ли имаш предвид?

Тя леко му се усмихна.

— Не е място за мене.

— А кое е за теб?

— Още не зная. Ами ти?

Той се замисли.

— Струва ми се, че и аз не зная. През последните седмици не ми е оставало време да мисля за друго, освен за онова, което става в момента. Трябваше да бягам толкова бързо, че не съм имал време да спра и да размисля.

Тя се облегна назад.

— Аз не съм бягала. Стоях на място и чаках нещо да се случи.

Той се поотмести, за да погледне лицето ѝ.

— И с мене беше така преди да тръгна на север. През цялото време мислех само как да отровя живота на федеративните окупатори — на всички онези офицери и войници, които живееха в родното място на моето семейство, все едно, че им е бащиния. Въобразявах си, че правя нещо, а всъщност стоях на едно място.

Тя го изгледа заинтригувана.

— А сега вместо това бягаш. Каква е разликата?

Той се усмихна и сви рамене.

— Поне поопознах страната.

Дъждът понамаля, небето започна да се прояснява и те отново поеха на път. Морган хвърляше от време на време по някой поглед на

Мати Ро, наблюдаваше израза ѝ, силуета, походката. Струваше му се интригуваща, загатваща много повече, отколкото си позволяваше да покаже. На вид беше хладна и целенасочена — една грижливо поддържана маска, която прикриваше по-силни дълбоки емоции. Той беше убеден, без да разбира защо, че тя е способна едва ли не на всичко.

Към пладне те свърнаха нагоре към скалистите склонове под Драконовия зъб. Навлязоха сред гъсти гори, които скриваха от погледа им както планините пред тях, така и равнините зад гърба им, и когато излязоха оттам, се озоваха в подножието на върховете. Пътеката изчезна зад тях заедно с дърветата и те с усилие се заизкачваха по стръмните склонове. Морган се питаше скептично дали самата Мати Ро изобщо знае накъде ги води. Скоро стигнаха проход, дълбоко врязан между скалите. От двете им страни надвисваха урви и скоро единственото, което се виждаше, беше тясната ивица облачно небе над тях. От високите чукари излитаха птици и се загубваха по посока на слънцето. От време на време в каньона внезапно се извиваше вихрушка и вятърът надаваше остър, протяжен вой.

Спряха да пийнат от водния мех. Морган погледна към момичето да види, дали не е уморено. Гладкото му лице бе изпотено, но дишаше леко. Тя забеляза погледа му и той бързо извърна глава.

Дълбоко в дефилето Мати Ро го поведе посред огромни каменни канари, изглежда част от старо свлачище. След това проходът отново се стесняваше между високите урви. Те се заизкачваха нагоре по криволичещия каменен коридор, който извеждаше до една тераса. Морган надникна предпазливо надолу. Склонът беше отвесен. Заизкачваха се по стръмната пътека, от която не се виждаше върхът, и оттам отново се озоваха в пролом, който беше толкова тесен, че трябваше да се промъкват един по един.

Когато излязоха от пролома, Мати Ро спря.

— Само след миг ще ни посрещнат — обяви тя, подавайки му меха с водата.

Той отказа да пие. Щом тя не иска, той също можеше да мине без вода.

— Та как са разбрали, че сме тук? — попита той. На лицето ѝ се мерна обичайната ѝ усмивка.

— Нима не забеляза, че ни наблюдават от около час?

Не беше забелязал, разбира се, и тя знаеше това. Той само сви рамене в знак на безразличие и не коментира повече въпроса.

Скоро от прохода сред скалите се появиха два силуета — мъже със сурови брадясали лица, с лъкове и ножове. Те нехайно поздравиха Мати Ро и Морган и им дадоха знак да ги последват. Преминаха през прохода между скалите един по един и после тръгнаха по пътека, която ги изведе сред камари скали, препречващи видимостта напред. Морган чинно се катереше и не можеше да не забележи, че Мати Ро продължава да изглежда така сякаш си прави следобедната разходка.

Най-сетне стигнаха плато, което се простираше на север, на юг и на запад, и от което се разкриваше умопомрачителна гледка към Драконовия зъб, както и към местности, които Морган не бе виждал дотогава. Денят клонеше към залез, небето блестеше пурпурно през пелената от мъгла, надвиснала над планинските върхове. Сигурно оттук идва името Огнеръбата планина, помисли си Морган. На изток от платото се издигаше хребет, гъсто обрасъл със смърч и кедър. Тук се бяха разположили въстаниците, бараките им бяха скрити сред дърветата, на места тлееха огньове в закътани каменни огнища. Нямаше каменни укрепления, както беше при Джут, тъй като платото се спускаше отвесно към дълбоките каньони и стръмните му стени бяха непроходими дори и за един човек, а какво остава за повече. Поне така изглеждаше от мястото, където беше застанал Морган, а той допускаше, че така е от всички страни на платото, което се простираше на четвърт миля наоколо. Изглежда единственият възможен път беше този, по който бяха дошли. Планинеца обаче познаваше Падишар Крийл достатъчно добре, за да може да се обзаложи, че той си е гарантирал поне още един изход.

Морган се обърна. Излезе да ги посрещне един едър мъж, чиято фигура му беше позната. Имаше страшен вид с черната си брада, без едно ухо и с лице, цялото покрито от белези. Чандос сърдечно прегърна Мати Ро, за малко не я задуши в прегръдките си, после се обърна към Морган.

— Здравей, Планинецо — ръкува се той с Морган и силно разтърси ръката му. — Хубаво е, че си отново при нас.

— Хубаво е човек да се върне — изскубна Морган с болка ръката си. — Как си, Чандос?

Едрият мъж поклати глава.

— Добре съм, ако нямаме предвид случилото се — в погледа му се четеше гняв и отчаяние. Той стисна зъби. — Елате да идем някъде, където ще можем да поговорим.

Той поведе Морган и Мати Ро по отвесния склон. Патрулът, който ги доведе, изчезна така неочаквано, както беше дошъл. Чандос съзнателно вървеше встрани от лагера и другите въстаници. Морган хвърли въпросителен поглед към Мати Ро, но лицето на момичето бе непроницаемо.

Когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват, тя веднага попита Чандос:

— Заловили са го, така ли?

— Падишар? — Чандос кимна. — Заловили са го преди две вечери в Тирс — той обърна лице към Морган. — С него е бил Равнинеца, по-малкият от двамата — онзи, когото Падишар толкова обичаше — Пар Омсфорд. Явно двамата са отишли във Федеративните затвори да освободят Дамсон Рей. Успели са да я измъкнат, но при този опит Падишар е бил заловен. Сега Дамсон е тук. Вчера дойде и донесе новините.

— А какво е станало с Пар? — попита Морган, като в същото време се чудеше защо нищо не споменават за Кол.

— Дамсон каза, че тръгнал да търси брат си. Набъркани са нещо и Шадуините — Чандос смени темата.

— Нас в момента ни интересува Падишар — той сбръчка прояденото си от белези лице. — Още не съм казал на другите. Не знаа дали да им кажа или не. В края на седмицата имаме среща със Секирата и неговите Тролове при Джанисън. Дотогава остават пет дни. Без Падишар може и да не ги спечелим за съюзници. Направо ще се обърнат и ще си отидат. Петхилядна войска! — Лицето му почервения и той си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Нуждаем се от тях, за да имаме някакъв шанс срещу Федерацията. Особено след като загубихме при Джут.

Той ги погледна с известна надежда.

— Никога не съм бил по планове, тъй че ако вие имате идеи...

Мати Ро поклати глава.

— Ако Федерацията е заловила Падишар, едва ли дълго ще го оставят жив.

Чандос се намръщи.

— Ако е в ръцете на Преследвачите, и това може му се види много.

Пред очите на Морган изникна Шахтата с нейните обитатели, но той веднага се постара да прогони тази мисъл. Имаше нещо мътно в цялата тази работа. Падишар бе отишъл да търси Пар и Кол преди много седмици. Защо ги е открил толкова късно? Защо братята Омсфорд са останали в Тирс толкова дълго? И къде ще да е бил Кол, когато Пар и Падишар са отишли да освободят Дамсон от затвора? Дали Шадуините са били задържали и Кол?

Морган не можеше да си обясни много неща.

— Ще ми се да поговоря с Дамсон Рей — отсече той.

От самото начало се питаше какво ли става с нея и изведнъж този въпрос отново изникна в съзнанието му. Чандос сви рамене.

— Тя спи. Вървяла е през цялата нощ, за да се добере до тук.

Пред очите на Морган премина образът на Тийл, който му подшушваше коварни неща.

— Да я събудим тогава.

Чандос сурово го изглежда.

— Добре, Планинецо. Щом е толкова важно. Но на твоя отговорност.

Преминаха през лагера и покрай огньовете. Навсякъде независимите бяха заети със своята работа. Слънцето клонеше към запад и идваше време за вечеря. В котлите вряха гозбите, които вкусно ухаеха. Морган не обръщаше внимание на нищо наоколо, мисълта му бе заета с други неща. Дърветата хвърляха сенки, които се издължаваха с настъпването на мрака. Морган си мислеше за Пар и Кол, задържали се в Тирс толкова дълго. Бяха минали цели седмици, откакто избягаха от Шахтата. Защо ли са останали в Тирс? — продължаваше да се чуди той. Защо ли бяха останали толкова дълго?

Докато всичките тези въпроси го измъчваха, пред очите му неизменно бе Тийл — и Шадуинът, скрит зад нейния образ.

Стигнаха малка барака, разположена отзад сред дърветата и Чандос спря.

— Тя е тук. Събуди я, ако искаш. Когато си свършите работата, заповядайте и двамата на вечеря.

Морган кимна. Обърна се към Мати Ро:

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя го изглежда с упрек.

— Не. Смятам, че това си е твоя работа.

Изглежда искаше да каже още нещо, но рязко се обърна и се отдалечи след Чандос сред дърветата. Сигурно знае нещо, което премълчава, реши Морган. Проследи я как се отдалечава и отново му мина през ума, че Мати Ро е далеч по-дълбока вода, отколкото изглежда.

Той отново обърна поглед към колибата. Чудеше се как да хване натясно Дамсон Рей. Не трябваше да остави подозренията и страховете да му замъглят разума, но не можеше да се отърси от представата за Тийл, която се бе оказала Шадуин. Какво пречеше и това момиче да е същото. Поемаше риск, но трябваше да разбере.

Той се увери, че Мечът на Лех е на рамото му и лесно може да го извади, пое си дълбоко дъх, след което приближи до колибата и почука. Вратата веднага се отвори и пред него застана момиче с огненочервена коса и смарагдовозелени очи. Беше се зачервило като току-що събудено от сън и тъмната му дреха беше небрежно заметната. Беше високо, макар и не колкото Мати, и много красиво.

— Аз съм Морган Лех — представи се той.

Тя го погледна и кимна с глава.

— Приятелят на Пар, Планинеца. Да, здравей. Аз съм Дамсон Рей. Извинявай, бях заспала. Колко е часът? — тя погледна към небето през дърветата. — Почти е мръкнало, така ли? Спала съм дълго.

Тя отстъпи назад, сякаш искаше да влезе, но спря и отново обърна лице към него.

— Сигурно си чул за Падишар. Сега ли пристигаш?

Той кимна, като внимателно наблюдаваше лицето ѝ.

— Искях да разбера от теб какво се е случило.

— Добре — тя не изглеждаше ни най-малко изненадана. Погледна през рамо, после излезе на по-светло. — Хайде да поговорим навън, омръзна ми да съм затворена тук. Толкова е тъмно вътре. Какво ти каза Чандос?

Тя се отдалечи от колибата и навлезе сред дърветата с уверена крачка, а той тръгна подире ѝ.

— Каза ми, че Падишар е попаднал в ръцете на Федерацията, когато двамата с Пар се опитвали да те освободят, и че Пар се е

разделил с теб и е тръгнал да търси брат си Кол. Каза също, че тук са замесени Шадуините.

— Шадуините са замесени във всичко — прошепна Дамсон и наведе уморено глава.

Тя седна в края на един съборен дънер. Морган, все още нащрек, се поколеба, преди да седне до нея. Тя леко се извърна, за да погледне лицето му.

— Разказът ми ще бъде дълъг, Морган Лех — предупреди го тя.

Започна от това, как Пар и Кол попаднаха на нея, след като бяха избягали от Шахтата в Тирс, как бяха решили да се върнат в този развъдник на Шадуини и как Кърта им помогна, как бяха преминали през тунелите под града, за да стигнат до старата крепост. Оттам братята тръгнали заедно да търсят Меча на Шанара. Пар се върнал сам, с онова, което предполагаше, че е талисманът, като едва не полудял от мъка и ужас, защото бе убил брат си. Тя го лекувала седмици наред в подземния дом на Кърта. Помогнала му постепенно да се възстанови и да се освободи от мрачните си кошмари. После побегнали от скривалище на скривалище, като носели със себе си Меча на Шанара и се укривали от Преследвачите и Федерацията, търсейки начин да избягат от града. Най-сетне Падишар ги открил, но при поредния им опит да избягат от Федерацията самата Дамсон била заловена. Падишар и Пар отишли да я избавят и Падишар на свой ред бил заловен. Накрая успели да избягат от града, защото нямало начин да помогнат на Падишар без чужда помощ, и поели на север през Кенънския проход.

Тя импулсивно докосна ръката му.

— И онова, което видяхме, Морган Лех, от височината на прохода в далечината отвъд наблюдателните огньове на Федерацията, но все пак толкова ясно, колкото те виждам теб самия, беше Паранор. Той е отново тук, Планинецо, възкръснал от миналото. Пар със сигурност го потвърди. Според него това значи, че Уокър Бо е успял!

После тя отново стана потисната и описа пътуването им назад през дефилето и тяхната фатална среща с Кол — по-скоро с онова, в което Кол се бе превърнал, загърнат в онова странно, бляскаво Наметало, прегърбен и деформиран, сякаш костите му били пренаредени. Последвала схватка между двамата, при която силата на

Меча на Шанара по някакъв начин се възвърнала и това открило на Пар истината за брат му, когото дотогава смятал за мъртъв.

— Той, разбира се, тръгна след Кол — каза накрая тя. — Какво друго би могъл да направи? Аз не исках да тръгва без мене, но нямах право да го спра — тя потърси очите на Морган. — Не съм сигурна като него, че това беше наистина Кол, но разбирам, че той трябва да установи, дали е той, или не, ако иска да намери спокойствие.

Морган кимна. Мислеше си, че Дамсон Рей бе дала твърде много от себе си, за да помогне на Пар Омсфорд, че бе рискувала повече, отколкото би рискувал който и да е друг освен него и Кол. Мислеше си също, че историята, която му разказа тя, приличаше на истина, изглеждаше правдива, като се имат предвид обстоятелствата. Съмненията, с които бе дошъл, започваха да го напускат. Упоритостта, с която Пар бе търсил Меча на Шанара, му бе свойствена, както и това, че бе тръгнал да открие своя брат. Проблемът сега беше, че Пар е по-самотен от когато и да било и Морган още веднъж осъзна, че не е успял достатъчно да помогне на приятеля си. Почувства, че Дамсон го изучава с упорит, изпитателен поглед и подозренията му отново се върнаха. Дали бе приятелката, за която я смяташе Пар или врагът, от когото така отчаяно се стремеше да избяга? Вярно, заради нея Пар толкова често се е озовавал на косъм от опасността, заради нея Шадуините на няколко пъти са можели да го заловят. Но нима не се дължеше на нея и това, че беше успял да избяга?

— Ти ми нямаш пълно доверие, нали? — тихо попита тя.

— Не — призна той.

Тя кимна.

— Не зная как мога да те убедя, Морган. Дори не зная дали искам да те убеждавам. Трябва да използвам всичките си сили, за да намеря начин да освободя Падишар. След това ще отида да търся Пар.

Той се загледа настрани към дърветата. Мислеше каква черна подозрителност бяха породили Шадуините у всички тях. Как му се искаше да не бъде така.

— Когато бях с Падишар край Джут — каза той, — бях принуден да убия едно момиче, което всъщност беше Шадуин — той отново обърна очи към нея. — Казваше се Тийл. Моят приятел Стеф бе влюбен в нея и това му коства живота.

Той разказа за предателствата на Тийл и за своя сблъсък с нея дълбоко в недрата на планините зад Джут, където бе убил Шадуина, който се криеше зад Тийл и бе спасил живота на Падишар Крийл.

— Онова, което ме плаши — каза той — е, че ти можеш да бъдеш една друга Тийл и съдбата на Пар да е същата като тази на Стеф.

Тя не отвърна. Погледът ѝ бе далечен и отчаян, сякаш гледаше право през него. В очите ѝ имаше сълзи.

Той внезапно протегна ръка към гърба си и измъкна Меча на Лех. Дамсон го наблюдаваше без да помръдне, зелените ѝ очи не се отделяха от блестящото острие. Той го заби в земята между тях и стисна дръжката му с ръце.

— Хвани острието с ръце, Дамсон — тихо каза той.

Тя го погледна и дълго не се помръдваше, без да каже нито дума. Той чакаше, заслушан в далечните гласове на независимите, които се събираха за вечеря, заслушан и в околната тишина. Светлината угасваше бързо и навсякъде плъзнаха сенки. Чувстваше се странно откъснат от всичко наоколо, сякаш времето за двама им с Дамсон Рей бе спряло.

Не и това момиче, молеше се Морган. Дано не се повтори.

Накрая тя протегна ръка, хвана Меча на Лех и впи длани в острието му. После съзнателно вряза пръстите си надълбоко. Морган гледаше ужасен как острието се заби в плътта ѝ и кръвта започна да се стича по него.

— Един Шадуин не би могъл да стори това, нали? — прошепна тя.

Той бързо се протегна да дръпне ръката ѝ.

— Не. Той би възбудил магията.

Той сложи талисмана настрани, откъсна парче плат от наметалото си и започна да превързва дланите ѝ.

— Не трябваше да правиш това — укори я той. Тя се усмихна леко и очарователно.

— Не трябваше ли? А щеше ли да ми повярваш, ако не бях го направила, Морган Лех? Мисля, че не. А как ще си помагаме, ако се съмняваш в мен? Между нас трябва да има доверие — тя го гледаше с ласкавите си очи. — Сега има ли го?

Той бързо кимна.

— Да. Извинявай, Дамсон.

Тя протегна бинтованите си ръце и взе неговите длани.

— Ще ти доверя нещо — в очите ѝ отново се появиха сълзи. — Ти каза, че приятелят ти Стеф е бил влюбен в Тийл? Е, Планинецо, аз пък съм влюбена в Пар Омсфорд.

Тогава всичко му стана ясно — защо тя бе останала с Пар, защо му се бе посветила толкова пълно, беше го последвала дори в Шахтата, беше се грижила за него и беше го закриляла. Същото би сторил — и се опита да стори — и той за Куикнинг. Дамсон Рей се бе посветила на Пар и само смъртта можеше да ги раздели.

— Извинявай — каза отново той, чувствайки колко неуместно звучи това.

Тя още по-силно стисна ръцете му. Те дълго се гледаха в мрака, без да кажат нито дума. Докато държеше ръцете ѝ, Морган си спомни Куикнинг, взаимните им чувства. Почувства отчаяно нейната липса. Всичко би дал, ако можеше да си я върне.

— Стига вече изпитания — прошепна Дамсон. — Нека поговорим. Ще ти кажа всичко, което ми се случи. Ти също ми разкажи. Пар и Падишар се нуждаят от нас. Може би заедно ще намерим начин да им помогнем.

Тя стисна ръцете му, сякаш нейните не я боляха и му се усмихна окуражително. Той се наведе да вдигне Меча на Лех, после тръгна заедно с нея сред дърветата към огньовете. Мисълта му усилено работеше, преценяваше всичко, което тя му бе казала, отделяше предположенията от фактите и се опитваше да стигне до нещо полезно. Дамсон беше права. Равнинеца и вождът на независимите имаха нужда от тях. Морган беше решен да не ги предаде.

Но какво би могъл да направи?

От огъня идваше съблазнителна миризма на гозби. За пръв път, откакто бе пристигнал, усети глад.

Пар и Падишар.

Първо Падишар, помисли си той.

Чандос бе казал, че разполагат с пет дни.

Ако Преследвачите не ги изпреварят...

Внезапно му хрумна една възможност и той толкова ясно си я представи, че едва не извика. Протегна се импулсивно и прегърна Дамсон през рамо.

— Струва ми се че зная как да освободим Падишар — каза той.

Х

Цели пет дни Четиримата конници обсаждаха стените на Паранор, пет дни Уокър Бо стоеше на бойниците на крепостта и ги наблюдаваше. Всяка сутрин Конниците се срещаха пред западните порти, силуетите им се открояваха в отстъпващата нощ. Един от тях, всеки път различен, доближаваше до портата и предизвикателно почукваше. Уокър не се показваше и те възобновяваха суровото си бдение, като се разполагаха така, че да има по един от всяка посока на света, всяка от главните стени и започваха да обикалят в бавен, нескончаем ритъм, наобиколили като хищни птици крепостта. Те яздеха ден и нощ, като призраци в сивата мъгла, като мрачни привидения — тихи като мисълта и неотменни като времето.

„Въплъщения на най-големите врагове на човека, помисли си Коглайн, когато за първи път ги видя. Проявления на най-лошите ни страхове, убийци на човешкия род, получили образ и форма, за да ни унищожат.“ — той поклати глава. Дали пък Ример Дал не проявяваше чувство за хумор...

Уокър не споделяше това мнение. Не намираше нищо забавно в никой от тях. Шадуините изглежда притежаваха безгранична първична сила, такава сила, която им даваше възможност да се превръщат в каквото си искат. В нея нямаше нищо деликатно или заплетено. Тя бе първична и необуздана като порой. Завличаше и помиташе всичко, което се изпречеше насреща ѝ. Уокър не познаваше силата на Конниците, но беше готов да се обзаложи, че не може да им се противопостави равностойно. Ример Дал не би изпратил по-малка сила, когато трябваше да се справи с един Друид, макар че той едва сега встъпваше в положението си, неуверен в собствените си сили, във възможностите на магията си и в начините, по които да си служи с нея. Една от повелите на Аланон към Омсфорд беше изпълнена, а това създаваше заплаха, каквато Шадуините не биха си позволили да пренебрегнат.

Въпреки това целта на тези повели си оставаше неразгадаема за Уокър. Застанал над стените на Паранор, докато наблюдаваше как Четиримата конници обикалят долу, той непрестанно разсъждаваше защо бяха възложени тези повели. Какво трябваше да се осъществи с Меча на Шанара? Каква цел щеше да се изпълни с връщането на Елфите в света на хората? Каква беше причината да бъдат възкресени Паранор и Друидите? Или поне един Друид, мрачно разсъждаваше той. Един Друид, създаден от отломъците на други. Той беше амалгама от тези, които някога бяха живяли и изчезнали, от техните спомени, от тяхната сила и слабост, от техния закон и история, от тайните на тяхната магия. Като Друид той бе на равнището на детето и още не знаеше как трябва да действа. Всеки ден му се откриваше нова врата към онова, което други преди него бяха познали и изпитали, откриваше му се познание в неочаквани просветления, озаряваха се тъмните ъгли на съзнанието му, сякаш тъмните капаци на прозорци се отваряха широко. Той не разбираше всичко, понякога се съмняваше в него, често го поставяше под въпрос. Но потокът следваше неотклонно и той бе принуден да оценява всяко ново откровение, знаейки че някога то е имало своя смисъл и приемайки, че може да има смисъл отново.

Но каква роля му бе възложена в борбата да се сложи край на Шадуините? Той бе станал Друид, какъвто искаше Аланон и се бе превърнал в господар на Паранор. Но за какво му беше това? Наистина сега обладаваше магия, която можеше да бъде използвана срещу Шадуините — също както Друидите на времето бяха използвали магия, за да подпомогнат Расите. Той притежаваше също и познание, може би повече познание от всеки жив човек, а на времето Друидите бяха използвали и познанието като оръжие. Но Уокър долавяше, че неговата новопридобита сила беше лишена от целенасоченост, че първо трябва да разбере същността на своя враг, преди да реши по какъв начин може да го победи.

А междувремево бе тук, заключен в собствената си крепост, където не можеше да бъде в помощ на никого.

— Те не се опитват да влязат — забеляза Коглайн след тридневна обсада край стените на крепостта. — Защо според теб е така?

Уокър тръсна глава.

— Сигурно няма смисъл да предприемат нищо. Тяхната цел е да ни държат заключени тук.

Старецът потърка брада. Бе остарял, откакто се върна към живота чрез магията на Друидската история. На лицето му се бяха появили по-дълбоки бръчки, походката и речта му бяха станали забавени и той бе отслабнал много. Уокър забелязваше това с тъга, но мълчеше. Старецът му бе дал твърде много от себе си и то бе оставило върху него своя отпечатък. Но той нито се оплакваше, нито говореше за това, тъй че нямаше защо и Уокър да го обсъжда.

— Може би магията на Друидите ги плаши — продължаваше размишленията си Уокър, хванал се с дясната си ръка за парапета. — Паранор винаги е бил защитен от нежелани гости. Шадуините сигурно знаят това и предпочитат да стоят вън.

— А може би изчакват да опознаят характера и силата на магията — тихо каза Коглайн. — Да разберат доколко си опасен — той вдигна невиждащ поглед към Уокър, загледан сякаш някъде отвъд него. — Или чакат просто да им омръзне — прошепна той.

Уокър обмисляше как да се справи с Шадуините. Преценяваше средствата отново и отново, както археологът оглежда находки, в които е скрит ключът към миналото. Черният камък на Елфите беше очевиден изход. Сега той бе скрит в една ниша, дълбоко в подземията на Крепостта. Но Камъкът на Елфите си имаше своята цена, а Уокър не искаше да плаща такава цена. Несъмнено магията на Камъка на Елфите ще заработи срещу Четиримата конници и ще погълне тяхната магия, докато ги изпепели. Но естеството на този Камък беше такова, че отнетата магия се предаваше на онзи, който го използва, а Уокър не желаше Шадуинската магия да стане част от него.

Той разполагаше със Стиела — странното смъртоносно оръжие, което бе отнел от убиеца Пи Ел край Елдуист, оръжие, което можеше всичко да унищожи, но на Уокър не му допадаше идеята да използва оръжието на един убиец, особено оръжие с историята на Стиела. Той разчиташе на други оръжия, ако се наложеше.

Преди всичко трябваше да си изгради план за действие. Имаше три възможности. Можеше да остане на сигурно място зад стените на Паранор с надеждата да дочака Шадуините да се оттеглят; можеше да излезе и да се изправи срещу тях; или да се опита да се промъкне незабелязано отвъд обсадата им. Първата възможност имаше слаби

изгледите за успех, а и времето не работеше в негова полза. Втората беше несъмнено глупава.

Оставаше третата.

Пет дни след като Четиримата конници обсаждаха Паранор, Уокър Бо реши да се опита да избяга.

Под земята.

Той сподели своя план с Коглин още същата вечер, докато вечеряха от оскъдната храна, останала отпреди три века и замразена заедно с крепостта. Това наистина бяха нищожни запаси, които още веднъж подсказваха нуждата да пробият обсадата. Под крепостта имаше тунели, които отвеждаха до отсрещните гори, укрития, които познаваха само Друидите в миналото, а сега само той. Смяташе да се промъкне през един от тези тунели същата нощ и да излезе отвъд обсадата на Конниците. Можеше да избяга преди те да узнаят за бягството му.

Коглин се намръщи и не изглеждаше много сигурен в плана му. Струваше му се прекалено лесен. Шадуините не може да не са помислили за подобна възможност.

Но Уокър беше вече решил. Пет дни мотаене му бяха достатъчни. Трябваше нещо да се опита, а това беше най-доброто, което успя да измисли. Коглин и Мърко трябваше да останат в Крепостта. Ако Конниците се опитат да нападнат преди Уокър да се е върнал, те щяха да се измъкнат по същия начин. Коглин неохотно се съгласи. Притесняваше го нещо, но той отказа да го обсъжда. Уокър настоя да получи обяснение, но загадъчното поведение на стареца не беше нещо ново и накрая Уокър предпочете да остави тази тема.

Изчака да стане полунощ, като наблюдаваше от крепостните стени до късно, за да се увери, че Шадуините продължаваха своите обиколки. Те наистина обикаляха нескончаемо като призраци в мрака. Мъглата, която обгръщаше долината през последните четири дни, тази сутрин се бе вдигнала и с настъпването на нощта Уокър Бо забеляза нещо ново. Далеч на запад, където Драконовият зъб свършваше на север към Стрилхайм, в началото на Кенънския проход се забелязваха наблюдателни огньове. Там явно бе разположена цяла армия, блокирала прохода. Федерацията, помисли си Уокър, загледан към горските дървета и към отсрещните хълмове, откъдето идваха

светлините. Възможно бе появата им в прохода да няма нищо общо с Шадуините в Паранор, но Уокър не мислеше така. Съзнателно или не, Федерацията служеше на каузата на Шадуините — тя бе оръдие в ръцете на Ример Дал и останалите от йерархията на коалиционния съвет и по-вероятно бе да се предположи, че войниците край Кенън имат нещо общо с тези Четирима конника.

Не че това имаше някакво значение. Уокър Бо не се боеше нито за миг, че войниците на Федерацията могат да се окажат някаква пречка за него.

Към полунощ той се спусна от стените в подземията на крепостта. Дрехите му бяха свободни и удобни, тъмни, за да не се забелязват в нощта. Не носеше никакво оръжие. Докато влизаше в подземията, Коглин и Мърко надничаха след него. В него живеяха спомените на Аланон и на отдавна загиналите Друиди и се оказа, че той познава пътя така добре, сякаш крепостта винаги е била негов дом. При докосване му се отваряха врати, неразличими в камъка на крепостта, и му се струваше, че познава проходите, както дебрите на Хартстоун от времето, когато още не се бяха появили сънищата на Аланон. Той стигна до тунелите под скалите, върху които бе разположен Паранор, и се запромъква през тях. Тук той усещаше пулсацията на огнената магия в каменното сърце в най-дълбоките недра на Крепостта — единственият шум сред мрака и мълчанието.

Измина целия път за около час. Под крепостта се виеха множество проходи, които бяха свързани помежду си и тръгваха от една обща врата, която можеше да отвори само той. Уокър избра тунела, който водеше на запад, защото му се искаше да излезе сред гористата местност, която се простираше между Конниците и Кенънския проход, сигурен, че щом веднъж избяга от Шадуините, лесно ще може да се изплъзне от войските на Федерацията. Когато стигна тайното отверстие, спря и се послуша. Никакъв шум отгоре не достигаше до него. Нищо не помръдваше. И все пак той беше неспокоен, чувстваше, че нещо не беше наред.

Измъкна се от тунела сред горския мрак, изниквайки изпод земята като призрак, като се криеше зад храсталаците и скалите. През сплетените над главата му клони се мяркаха звездите и лунният сърп. Сред дърветата цареше такава тишина, сякаш местността бе напълно лишена от живот. Огледа се за следи на сивите вълци, но не откри.

Вслуша се, дали ще долови жужене на буболечки или пърхане на птици, но нищо подобно не се чуваше. Подуши въздуха и усети странен лъх на плесен.

Вдъхна дълбоко и излезе на открито.

По-скоро чу, отколкото видя как една коса замахна към него. Едва успя да отскочи встрани. Конникът Смърт изсумтя от напрежението на удара. Беше досами него — черен, загърнат силует. Уокър се свлече на земята, щом видя друг един силует, който изникна от дясната му страна. Целият в бойно снаряжение, с копия и острия, които зловещо блестяха, Конникът Война запрати към него един боздуган, който се заби в близкото дърво и разцепи ствола му на две. Уокър едва успя ла избегне подобните на скелет ръце на Глада, който хищнически протягаше белите си кости, за да го сграбчи. Всички, и четиримата са тук, осъзна той отчаян. Кой знае как бяха успели да го открият.

Спусна се да бяга, а Чумата съскаше по петите му. Усещаше сухата ѝ топлина и болестотворния ѝ дъх на крачка от него. Прескочи един трап. Страхът му вдъхна неочаквана сила, бе обладан от непоколебима решителност. Конниците го преследваха, слезли от конете, за да го хванат. Приличаха на отломки от нощта, разпилени като парчета на счупена сабя. Вдигаха шум, подобен на шумолене на листа при лек вятър или глух шепот. И нищо друго — нито стъпки, нито дишане, нито потракване на оръжия или пукане на кости.

Уокър тичаше сред дърветата без да знае накъде. Единствената му цел бе да се изплъзне от преследвачите си. Беше изгубен сред горския мрак, не можеше да използва предимството на изненадата. Шадуините настъпваха бързо и стремително. Той ги следеше с крайчеца на очите си. Вече го настигаха. Бяха по петите му като кучета след лисица.

Не!

Той се обърна и извика на помощ магията. Изгради огнена стена между себе си и преследвачите си и насочи ослепителен огън срещу лицата им. Войната и Чумата се отдръпнаха, забавиха ход, но Глада и Смъртта продължаваха да настъпват незасегнати. Нищо чудно, каза си Уокър и отново побягна. Глада и Смъртта. Тях огън не можеше да ги засегне.

Прескочи един поток и свърна право към високите крепостни кули на Паранор, чиито силуети се открояваха в нощта. Оказа се, че без да знае, е тичал в тази посока и това беше единственият му шанс да се измъкне. Ако успее да се добере до Крепостта преди да го хванат.

Коглин! Дали старецът гледаше отнякъде какво става?

Изведнъж нещо змиевидно и слюзесто изскочи пред него в мрака. То подаде нокти с оголени зъби насреща му. Беше една от кобилите на Шадуините, изпратена да му пресече пътя. Той успя да ѝ се изплъзне, неуловим като сенките на нощта. Магията го правеше бърз и ефимерен като вятъра. Змиевидното чудовище просъска и диво се хвърли напред, пръскайки вулкан от пръст наоколо. Уокър Бо вече се прокрадна покрай него и хвърчеше като стрела. Вече се намираше пред крепостта на Друидите — неговата свещена обител, убежището му от тези създания...

Нещо отляво го накара да отскочи встрани. Глада се спусна с меч, изсечен от кости, който проблесна бял и се заби в края на дрехата му. Уокър загуби почва под краката си и падна. Затъркаля се надолу по склона, храстите и гъстите треви жулеха лицето и ръцете му, докато най-сетне цопна в един застоял вир. Още едно змиевидно чудовище профуча покрай него и за малко не успя да го ухапе с челюстите си. Уокър се изправи и започна да мята огън и мълнии във всички посоки, в отчаяното си усилие да си изгради защитна преграда. За свое удовлетворение той чу как едно от създанията виеше от болка, друго стенеше, сякаш го налагаха с тояга. Той отново се втурна напред. От едната страна бяха дърветата и той се изгуби сред тях, за да се скрие сред дълбоките им сенки. Задъхваше се, цялото му тяло го болеше. Със съжаление установи, че отново се отдалечава от крепостта, където се бе надявал да намери убежище.

От лявата му страна изникна сянка, бърза и беззвучна, с черно наметало и метално острие. Смъртта. Уокър започваше да се уморява. Бягството беше изтощително, още повече, че трябваше непрестанно да сменя посоките. Шадуините го бяха обградили и настъпваха. Няма да успее да стигне крепостта — щяха да го хванат. Канеше се отново да се втурне в друга посока, но зърна нещо пред Крепостта, което съскаше в очакване, чу потракването на метални люспи сред тревите и гъсталаците. Уокър едва успя да овладее страха си, гърлото му се беше свило от ужас. Явно бе избързал с действията си, беше се надценил

твърде много. Трябваше да се досети, че не можеше да се измъкне толкова лесно, да предвиди всички възможности.

Спусна се дълбоко в гората. Клоните брулеха лицето и ръцете му. Змеят зад него приближаваше. Дъхът му го лъхна във врата. Струваше му се едва ли не, че ноктите и зъбите му го докосват. Ускори крачка, успя да се измъкне от шубраците и да излезе на една поляна. И тук се изправи пред Смъртта, която го чакаше, обгърната в наметалото и качулката си, с издигната коса. Шадуинът се спусна да го удари, но ударът му се отклони встрани, спусна се втори път и Уокър успя да сграбчи косата, за да я отклони. В този миг по ръката му пролази студ и проникна чак до костите му, тъй че той отскочи от болка назад, захвърли косата и отблъсна онзи, който я държеше. Отдясно приближаваше друго от създанията, но той вече бе побягнал. Спусна се отново през гората покрай редица тъмни стволове, сякаш безплътен, и през цялото време усещаше как вцепенението все повече го овладява.

Какъв студ!

Силите му го напускаха, а той не се бе приближил много до убежището си. Помисли малко, заповядваше си разярен. Помисли малко! Навсякъде наоколо сновяха сенки — подобният на скелет силует на Глада, отблъскващото съскане на Чумата, подрънкването на непроницаемата броня на Войната и безшумното припълзяване на Смъртта, заедно с подвластните им змейове.

И ненадейно в този момент Уокър Бо се хвана за една мисъл като за последна надежда. Тук наблизо имаше скрита в земята капандура, която водеше към един от тунелите, по който можеше да се върне в Паранор. Този спомен бе извлечен от паметта на Аланон, която бе съживена точно навреме в този миг на кошмар и безизходица. Тук вляво! Уокър свърна и се спусна напред с чувството, че ръката му е мъртва. Не мисли сега за това. Той се втурна към един гъсталак, промъкна се сред клонците му и се завтече надолу по тясната пътека.

Ето тук!

Заопипва земята с ръце, като ровеше с нервни пръсти, за да открие тайния вход. Тук е, помисли си той, тук някъде наоколо. Зад него долитаха звуци, които приближаваха все повече. Той напипа една метална скоба, хвана се за нея и се опита да я повдигне. Капакът шумно се отвори. Уокър пропадна в отвора надолу по стълбите, след което все пак успя да се задържи и да се изправи. На входа се появи

сенките, готови да влязат вътре. Той вдигна наранената си ръка, като преодоля вцепенението и студа, който бе плъзнал по нея, и призова магията. Огън изригна нагоре по стълбите и изпълни целия отвор. Сенките изчезнаха в кълбо от светлина. Чу се срутване на земя и камъни и входът се сгромоляса.

Уокър се завтече из тунела, като се задушаваше и кашляше от праха и пушилката. На два пъти се обръща назад, за да се увери че нищо не следва подире му.

Но беше сам.

Докато си проправяше път обратно към Крепостта, налегнаха го страхове и съмнения. Привиждаха му се всякакви демони с лицата на неговите врагове. Струваше му се, че чува Шадуините, които го преследваха дори и тук, под земята, за да довършат пъкленото си дело. Смъртта, Войната, Чумата и Глада — какво значеха за тях камъните и земята? Та нима те не можеха да проникнат навсякъде? Какво би могло да ги спре?

И все пак не го последваха. Защото независимо от формата и същността, която бяха приели, те не бяха непобедими и не бяха реални възплъщения на онова, за което претендираха. Той бе чул виковете им на болка; бе усетил тяхната тленност. Вкочанената му ръка се оправяше и той с благодарност почувства живителните тръпки, което го накара да си спомни болката при загубата на другата му ръка. Искаше му се да изживее отново тази част от живота си.

Питах се какво ли още ще му се наложи да пожертва в борбата, която му предстоеше. Та нима не беше истински късмет дори това, че е оцеля? Този път наистина се спаси на косъм от Шадуините.

И тогава му мина през ума, че може би изобщо не се беше спасил. Може би просто му бяха позволили да избяга. Може би Конниците само си играеха с него. Та нима не бяха имали достатъчно шансове да го убият, ако искаха? Сигурно искаха само да го сплашат, а не да го убият, да го парализират от страх, за да не бъде способен на нищо, когато се върне в Крепостта на Друидите.

Но веднага отхвърли подобна възможност. Смешно беше да допуска, че няма да го убият, стига да можеха. Просто не бяха успяли. Оказа се, че дори и изненадан от засада, той имаше достатъчно

магическа сила и умения, за да се спаси. Това трябваше да му вдъхне увереност.

Болен и съсипан, той влезе отново в стените на Паранор и се отправи към Крепостната кула. Коглин сигурно го чакаше. Трябваше да признае пред стареца своя неуспех. Това го притесняваше. Той не можеше да се примири, защото бе вярвал в непобедимостта на Друидите. И все пак още беше новак, не трябваше да бъде толкова горд. Едва сега започваше да се учи.

Страховете и съмненията му постепенно го напускаха и демоните изчезнаха. Ще има и друга възможност, обеща си той. Друг път, на друго място щеше да успее да се справи с Конниците.

Каквото и да дойдеше, беше готов да го посрещне.

XI

По време на вечерята Морган Лех разкри на Дамсон Рей и Чандос своя план за освобождение на Падишар Крийл. Издърпа ги по настрани, където никой не можеше да ги чуе. Те седнаха на откритото плато с храната и водата си, заслушани в нощните шумове и загледани в звездите, които ставаха по-ярки на фона на притъмняващото небе и разговаряха. В началото изслуша Дамсон да разкаже в пълни подробности за бягството им от града. Остави я да говори, както тя си знае, местейки поглед от лицето на момичето към суровата физиономия на независимия. Когато Дамсон свърши разказа си, той премести чинията си настрана — беше изял всичко, докато тя говореше — и съсредоточен се приведе напред.

— Сигурно ще очакват да предприемем опит да го освободим — разсъждаваше Морган, като поглеждаше ту към единия, ту към другия. — Знаят, че няма просто да го оставим, знаят колко държим на него. Но едва ли очакват да повторим предишния си опит. Този път ще очакват нещо друго — някаква по-мощна акция, в която да участват повече хора, може би масови действия. Възможно е да очакват изненадващо нападение. Ето защо трябва да предприемем нещо неочаквано, без да им дадем възможност да се опомнят.

Чандос изсумтя:

— Какво имаш предвид, Планинецо?

Морган леко се усмихна.

— Преди всичко трябва да действаме бързо. Колкото повече време минава, толкова опасността става по-голяма. Опитай се да следиш мисълта ми, Чандос. Искam да разбереш мотивите на това, което предлагам. Трябва да предвидим как биха се опитали да ни заловят. Така ще можем да го избегнем.

— А откъде си сигурен, че ни готвят капан? — попита едрият мъж, поглаждайки брада. — Не допускаш ли, че просто могат да убият Падишар? Защо да не постъпят като с Бурсука?

Той светкавично погледна към Дамсон, която бе стиснала устни.

Морган сложи ръка на едрото му рамо.

— Не мога да бъда сигурен в нищо. Но помисли само. Ако убият Падишар, губят всякакъв шанс да се доберат до нас. А те искат всички ни, Чандос. Искат да изтрият независимите от лицето на земята — Той се обърна към Дамсон. — Сигурно ще използват Падишар както Бурсука. Но не веднага. Знаят, че го очакваме. Ако Падишар се върне, какво първо ще се запитаме? — Дали това е истинският Падишар или скрит Шадуин? Второ, те знаят, че сме разбрали истината за Тийл и следователно можем да я разберем и за Падишар. Трето, и най-важно, ние знаем да си служим с магията, а те също искат да узнаят това. Ример Дал от самото начало преследва Пар Омсфорд и това сигурно е заради неговата магия. Така е с Уокър Бо. Така е и с мен.

Той се приведе напред.

— Те ще се опитат да ни примамят чрез Падишар, защото знаят, че не можем да го освободим без да използваме магията. Знаят, че за да ги предизвикаме, трябва да предизвикаме и собствената си сила. А това е най-добрият им шанс да я обсебят, защото те искат да владеят всяка магия.

Чандос смръщи вежди.

— Значи, според теб, ще си имаме работа с Шадуините?

Морган кимна.

— Така е от самото начало. Тийл, Бурсука, Преследвачите, Ример Дал, Смоците, онова малко момиченце, което Пар бе срещнал край Тоферския хълм — навсякъде ни причакват Шадуини. Те контролират Федерацията, както и Коалиционния съвет — и това им е работата. Разбира се, че ще бъдем изправени срещу Шадуини.

— Кажи какъв е планът ти — подкани го Дамсон.

Морган отново се облегна назад и скръсти ръце.

— Да се върнем през тунелите в Тирс — по същия път, по който Дамсон е избягала. Да се облечем с униформи на Федерацията, както е направил Падишар, когато се е спускал в Шахтата, и така да проникнем в стражевата кула, в затвора или на което и да е друго място, където държат Падишар. Да влезем по светло и просто да го пуснем. Влизаме по един начин и излизаме по друг. Правим го за не повече от няколко минути.

Чандос и Дамсон го гледаха изумени.

— И това ли ти е целият план? — попита Чандос.

— Само за момент — прекъсна го Дамсон. — Как ще се върнем през тунелите, когато не зная пътя? Не си го спомням.

— Ако ти не го помниш, Кърта го помни — каза Морган и дълбоко въздъхна. — Този план разчита преди всичко на него. Ако ти го убедиш да ни помогне — той замълча, като се опитваше да разгадае зеления ѝ поглед. — Ти трябва да идеш в града, да го намериш и да го доведеш в тунелите, откъдето той да ни изведе. Ще трябва още да узнаеш къде е задържан Падишар, за да идем право там. Кърта познава всички тайни проходи и подземни тунели под Тирс. Сигурно би намерил начин да ни изведе. Ако направо им се изпречим пред вратата, няма да имат време да ни спрат. Това е най-благоприятният ни шанс — да постъпим не така, както очакват.

Чандос поклати глава.

— Не зная, Планинецо. Те познават Дамсон и може би я търсят.

Морган кимна.

— Но Кърта би се доверил само на нея. Тя трябва да влезе първа, придружена от мен — той я погледна. — Как ти се струва, Дамсон Рей?

— Мисля, че мога да го направя — тихо каза тя. — Кърта също ще помогне, ако не са го заловили — тя смръщи вежди, сякаш пресмяташе възможните варианти. — Може да са се спуснали да го търсят в същите тунели, през които възнамеряваме да минем.

— Но той ги познава по-добре от войниците — каза Морган. — Вече седмици наред се опитват да го хванат, но все не успяват. А на нас са ни нужни не повече от няколко дни — той местеше поглед от момичето към едрия мъж. — Това е най-благоприятният ни шанс. Трябва да опитаме.

Чандос клатеше глава:

— Колко души ще са нужни за тази акция?

— Не повече от двайсетина.

Чандос направо се ококори.

— Само двайсетина! Планинецо, в Тирс с разквартирувана петхилядна войска на Федерацията и кой знае още колко Шадуини! С двайсетина мъже нямаме никакъв шанс.

— Щяхме да имаме повече шанс с двеста или две хиляди, но не разполагаме с толкова, нали?

Едрият мъж сви устни, готов да отстоява своето.

— Чандос, колкото по-малка е групата ни, толкова по-лесно би могла да се укрие. Ще търсят формирование от повече хора, нали това се очаква. Но двайсет човека? Ще ги измамим още преди да се усетят кои сме. Двайсет човека могат да се скрият сред пет хиляди много по-лесно от двеста. Само с толкова ще можем да стигнем близо до Падишар.

— Той е съвсем прав — неочаквано се обади Дамсон. — Една по-голяма сила ще вдигне шум в тунелите и не ще има къде да се укрие в града, докато двайсет души могат да се промъкнат и да се скрият, докато свършим акцията — тя погледна Морган право в очите. — Само не знай дали двайсет човека ще са достатъчни, за да се освободи Падишар.

Морган срещна погледа ѝ.

— Заради Шадуините ли?

— Да, заради Шадуините. Сега Пар не е с нас, за да ги отблъсне.

— Не е — съгласи се Морган, — но аз съм с вас.

Той свали Меча на Лех от рамо, развъртя го пред себе си и тържествено го заби в земята. Мечът остана забит, като леко се поклащаше и гладкото му острие хвърляше сребристи отблясъци на лунната светлина.

— Това пък имам аз — обърна се Морган към тях.

— Твоят талисман — удивен промълви Чандос. — Смятах, че е счупен.

— Възстановен е, откакто ходих на север — тихо отвърна Морган. Лицето на Куикнинг се яви пред очите му, после представата изчезна. — Магията му се върна. С него спокойно можем да посрещнем Шадуините.

Дамсон гледаше объркана ту единия, ту другия. Може би Пар бе пропуснал да ѝ каже за Меча на Лех. Сигурно не бе имал време, докато се опитваха да избягат от Тирс и да стигнат при независимите. А за Куикнинг никой нищо не знаеше, освен Уокър Бо.

Морган не се и опита да обяснява, а вместо това попита Чандос:

— Можеш ли да осигуриш двайсет човека?

Чандос го погледна с черните си очи.

— Мога, Планинецо. И два пъти повече ще осигуря, щом става дума за Падишар Крийл — той замълча. — Но ти очакваш да ти гласуваме прекалено голямо доверие.

Морган измъкна Меча и го прибра в ножницата. Далеч покрай ръба на платото в мрака се разхождаха патрулите на независимите. Сред дърветата зад тях огньовете започваха да изтляват и стихваше подрънкването на кухненски съдове. Всички се бяха нахранили и започваха да се готвят за сън. Запалиха лули, които проблясваха в мрака като светулки сред дърветата. Чуваха се тихи, спокойни гласове.

Морган погледна едрия мъж.

— Ако имахме по-добра възможност, Чандос, с удоволствие щях да я използвам — той погледна в тъмните очи на Чандос. — Какъв е отговорът ти, да или не?

Чандос погледна към Дамсон и при обръщането златната му обица проблесна.

— А ти какво ще кажеш?

Момичето прокара ръка по огнената си коса. Изглеждаше решително, с гняв и надежда в очите.

— Трябва нещо да предприемем, защото в противен случай Падишар е загубен — лицето ѝ се изопна. — Ако бяхме на негово място, нима той щеше да ни остави?

Чандос потри откъснатото си ухо.

— Тебе поне не те остави — той поклати глава. — Всичките сме глупаци — промърмори той, без да има предвид никого по-конкретно. — Всички до един — той пак погледна Морган. — Добре, Планинецо. Двайсетина мъже заедно с мен. Тази вечер още ще ги избира.

Той скочи на крака.

— Предполагам, че искаш да тръгнем веднага. Още при зазоряване или малко след това, когато приготвим провизии за пътуването — той погледна Морган иронично. — Нали няма да ни се наложи да живеем от въздуха, а, Планинецо?

Морган и Дамсон също станаха. Морган подаде ръка на независимия:

— Благодаря ти, Чандос.

Едрият мъж се засмя.

— За какво? Задето се съгласих с безумния ти план ли? — Въпреки това той стисна ръката на Морган. — Виж какво, ако всичко мине успешно, аз ще съм този, който ще ти благодари многократно.

Той тръгна към огнищата, мърморейки, понесъл празната си чиния и навел рошавата си глава. Морган се загледа след него. Замисли

се за отдавна минали времена, за местата и другарите, които беше оставил назад. Мислите му бяха натрапчиви, изпълнени със съжаление за онова, което би могло да бъде и го оставяха празен и самотен.

Дамсон се докосна с рамо до него. Погледът на смарагдовозелените ѝ очи бе замислен.

— А може би той е прав — тихо забеляза тя. — Може би ти си един безумец.

Морган само сви рамене.

— Ти поиска моята помощ.

— Искам да освободим Падишар. А само ти имаш някакъв план — тя вдигна едната си вежда. — Кажи ми истината — има ли нещо, което премълчаваш?

Той се усмихна.

— Нищо особено. Надявам се да импровизирам.

Тя замълча, загледана известно време в него. После го хвана за ръка и го поведе към платото. Дълго се разхождаха мълчаливи от горичката до урвата и обратно и вдъхваха аромата на диви цветя и треви, носен от вятъра, който се спускаше от склоновете на отсрещните върхове. Вятърът бе топъл и галовен и докосваше кожата на Морган като коприна. Той вдигна глава и изложи лице на вятъра. Искаше му се да затвори очи и да изчезне в него.

— Разкажи ми за своя Меч — ненадейно предложи тя с много тих глас и продължи да гледа към него, макар че той веднага отмести поглед встрани. — Как е възстановен и защо изглеждаш толкова наранен, Морган. Така е, нали? Виждам го по очите ти. Кажи ми какво има. Искам да зная.

Той можеше да ѝ се довери и неочаквано за себе си разбра, че всъщност има нужда да говори за всичко това. Седна върху един объл камък и двамата се загледаха към отсрещните канари. Тогава той започна своя разказ.

— Имаше едно момиче на име Кукнинг — той с усилие търсеше думите си. Замълча и си пое дълбоко дъх.

— Обичах я много.

Надяваше се, че тя няма да види сълзите в очите му.

Прекара нощта в края на горичката, сгушен в корените на стар бряст. Беше завит в одеялото си, сгънал пътното си наметало вместо

възглавница. Тази импровизирана постеля не бе много удобна и той се събуди вдървен и замаян. Докато изтърсваше листата и праха от наметалото, му хрумна, че не беше виждал Мати Ро от снощи, дори и на вечеря. Сигурно защото бе твърде погълнат от плана си за спасяване на Падишар — този велик и възхитителен план, който на свежа глава му се струваше крайно нескъпоцен и лишен от здрав смисъл. Предишната вечер му се виждаше съвсем добър, но тази сутрин му изглеждаше направо отчайващ.

Но вече не можеше да се откаже. Чандос сигурно бе започнал приготовленията за пътуването до Тирс. Всякакви колебания бяха излишни.

Той се изтегна и се отправи към недалечното поточе, което ромолеше по камъните сред дърветата. Прохладната вода щеше да размърда мозъка му и да прогони съня от очите му. Беше разговарял с Дамсон Рей до късно след полунощ. Разказа ѝ всичко за Куикнинг и за пътуването на север до Елдуист. Тя го изслуша без да го прекъсва и те се почувстваха много близки. Той изпита към нея по-голяма симпатия и доверие. Предишните му подозрения бяха изчезнали. Започна да разбира защо Пар Омсфорд и Падишар Крийл бяха рискували толкова много, за да я освободят. И той самият би го направил.

Но в отношението ѝ към Равнинеца и водача на независимите си оставаше нещо, което тя не му казваше. Не предателство или лъжа, но имаше нещо премълчано. Тя му призна любовта си към Пар още в самото начало, но освен чувствата ѝ към Равнинеца имаше и друго, което я бе накарало да се включи в акцията по отвлечането Меча на Шанара от Шахтата. Морган не знаеше какво е то, но го чувстваше в нейния разказ, в начина, по който говореше за двамата мъже, в нейната непоколебима решителност да им помогне. На няколко пъти Морган беше на път да открие какво е то, но всеки път истината му се изплъзваше.

Във всеки случай почувства облекчение от това, че разказа на някого за Куикнинг, че бе дал израз на чувствата, които таеше от завръщането си насам. Тази нощ бе спал без кошмари под заслона на старото дърво, след като успя да облекчи за малко болката, която го измъчваше от седмици.

Чуваше как потокът тихо бълбука в тишината. Пресече поляната, промъкна се през гъстия храсталак и се озова пред самата Мати Ро.

Тя бе седнала на отсрещния бряг на потока, навила панталони и отпуснала босите си крака във водата. При появата му веднага скочи и се протегна за обувките си. Краката ѝ се белнаха за миг и тутакси се скриха в сянката на тялото ѝ. Но в този кратък миг той съвсем ясно ги видя. Бяха покрити с ужасни рани, пръстите липсваха или бяха деформирани до неузнаваемост. При рязкото движение, с което тя се обърна към него, черните ѝ коси се разпиляха на светлината.

— Не гледай към мене — троснато промълви тя.

Той отмести поглед встрани, много притеснен.

— Съжалявам, не знаех, че си тук.

След известно колебание той тръгна към скалите, за да се отдалечи от потока. Не можеше да се отърси от мъчителната гледка на краката ѝ.

— Няма защо да си тръгваш — провикна се след него тя и той спря. — Само... само за минутка.

Той изчака, загледан в дърветата. До тях започнаха да долитат гласове — тук смях, там бърбене.

— Вече можеш да се обърнеш — каза тя и той я погледна отново, застанала край потока, пуснала панталоните си и обула обувки. — Извинявай, че така ти извиках.

Той сви рамене и приближи до нея.

— Е, аз не исках да те изненадвам. Просто съм сънен.

— Не е твоя вината.

Тя също, изглежда, се чувстваше неудобно.

Той коленичи край извора и започна да плиска лицето си. После се изми със сапун и се избърса с мека кърпа. Би могъл и да се окъпе, но не искаше да се бави. Чувстваше върху себе си погледа на момичето, което го наблюдаваше, тихо като сянка, отстрани.

Щом се изми, Морган Лех се изправи и вдъхна дълбоко утринния въздух. Долавяше се ароматът на диви цветя и треви.

— Отивате в Тирс да освободите Падишар, така ли? — изтърси неочаквано тя. — Искам да дойда и аз.

Той изненадано я погледна.

— Как разбра за нашата акция?

Тя само сви рамене.

— Както съм свикнала — като си отварям очите ушите на четири.

Той се обърна с лице към нея. Очите ѝ бяха наравно с неговите. Отново беше удивен от нейния ръст.

— А защо искаш да дойдеш?

— Защото ми омръзна да си губя времето и да не правя нищо друго, освен да подслушвам какво си говорят хората. — Погледът ѝ издаваше упоритост и решителност. — Спомняш ли си разговора ни по пътя? Казах ти, че копнея нещо да се случи. И сто че се случва. Искам да дойда с вас.

Той не можеше напълно да я разбере, не знаеше какво да каже. Достатъчно беше, че трябваше да дойде Дамсон Рей. Но на всичко отгоре и Мати Ро? И то при едно такова опасно пътуване, каквото несъмнено щеше да бъде това?

Тя отстъпи на крачка и го измери с поглед.

— Ще ми се да вярвам, че не си толкова глупав, та да се тревожиш за мене — каза тя, без да се церемони много. — Бъди сигурен, че мога да се грижа за себе си по-добре от теб. Имам повече опит. Не си ли спомняш какво ти се случи в „Свирката“, щом се опита да ме докоснеш?

— Това не се брои! — опита се да се защити той. — Аз не очаквах...

— Да си очаквал — срязва го тя. — В това е разликата между нас, Планинецо. Ти не си се научил да бъдеш нащрек, за разлика от мене — тя приближи до него. — А ще ти кажа и още нещо. Умея да боравя с меча по-добре от всички хора на Падишар Крийл и може би не по-зле от самия него. Чандос попитай, ако не вярваш на мене.

Той се вгледа в нейните пронизателни, кобалтово-сини очи, в тънката извивка на устните, в нежните, прави рамене — всичко в нея бе нащрек да посрещне всяко предизвикателство.

— Вярвам ти — отвърна той и беше искрен.

— Освен това — добави тя най-сериозно — аз съм ти нужна, за да осъществиш своя план.

— Откъде знаеш за моя ...

— Не бива ти да отиваш с Дамсон в Тирс — прекъсна го тя без да обръща внимание на въпроса му. — Това трябва да направя аз.

— Откъде знаеш за моя план? — довърши той въпроса си, като ядосано сложи ръце на кръста си. — Защо трябва да ходиш ти?

— Защото мен никой няма да ме забележи, за разлика от теб. Ти се набиваш много на очи, Планинецо. Не умееш да се прикриваш, а и на Федерацията си познат. Освен това, ако нещо се обърка, ти няма да можеш да се оправиш в Тирс, а аз мога. Била съм там много пъти. И най-важното, те няма да обърнат внимание на две жени. Ще се промъкнем покрай тях, без въобще да ни забележат.

Тя отново го погледна.

— Кажи, че не съм права — заяви предизвикателно.

Той не можа да скрие усмивката си.

— Аз не мога да решавам това — той отново се загледа към дърветата, надявайки се да сложи край на въпроса. После пак се обърна към нея. — Защо не попиташ Чандос? Той е отговорен за хората, а не аз.

Тя не промени израза си.

— Не мисля така. Поне в този случай.

Тя изчака да го чуе какво ще каже.

— Е? Мога ли да дойда?

Той въздъхна отегчен. Може би беше права. Може би идеята да дойде не беше налудничава. Доводът ѝ бе убедителен. А и той самият си казваше, че планът му се нуждае от доизкусуряване. Мати Ро можеше да помогне.

— Добре — съгласи се той. — Можеш да дойдеш.

— Благодаря.

Тя се обърна и тръгна обратно към лагера, праметнала връхната си дреха през рамо.

— Но и Чандос трябва да е съгласен! — викна той след нея, като все още търсеше начин да се измъкне.

— Той вече е съгласен! — викна му тя в отговор. — Каза да питам теб.

Тя бързо му се усмихна през рамо, докато изчезваше сред дърветата.

Чандос бе намусен и затворен по време на закуската и Морган го остави сам, като предпочете да седне с Дамсон Рей. Дългата маса, на която седяха, беше пълна и мъжете се държаха шумно, тъй че Планинеца и момичето не си казаха много, съсредоточени в храната и в разговорите наоколо. Мати Ро се появи за кратко като мина покрай

Морган, без да го погледне и седна далеч от него. Спря за малко при Чандос и му прошушна нещо, което го накара да се намръщи. Морган не чу думите ѝ, но можеше да се досети.

Когато се нахраниха, Чандос скочи на крака и махна на останалите да вървят да си вършат работата. Повика Дамсон и Морган настрани. Той още веднъж ги преведе през дърветата към откритото плато, за да поговори с тях, без да ги чуе никой. Мургавото му лице бе навъсено. Съобщи им, че през нощта се е пуснал слух сред независимите, че Елфите са се върнали по западните земи. Този слух се носел от няколко дни и не можело напълно да му се вярва. Искал да разбере какво е мнението на Морган и момичето за всичко това.

— Това е напълно възможно — веднага каза Морган. — Една от задачите на братята Омсфорд беше да се върнат Елфите в Западните земи.

— Ако Паранор е върнат, защо да не са се върнали и Елфите — съгласи се Дамсон.

— А това значи, че всичките повели са изпълнени — добави Морган, вече развълнуван. — Чандос, ние трябва да разберем дали това е истина.

Едрия мъж отново свъси лице.

— Може би ти се иска и друга експедиция — като че ли една не е достатъчна — той уморено въздъхна. — Добре, ще изпратя някого да провери. Ще изпратя в Калахорн вестоносец, който да ги увери, че имат приятели. Ако са там, ще ги открием.

Той добави, че е подбрал хората за пътуването до Тирс и в момента се подготвят провизиите и оръжията. Докато се развидели добре, ще бъдат готови и ще могат да тръгнат.

Когато се обърна, Морган импулсивно го попита:

— Чандос, какво ти е мнението за Мати Ро?

— Моето мнение ли? — едрият мъж се разсмя. — Моето мнение е, че тя винаги получава, каквото иска.

Той тръгна отново, после се обърна назад и извика:

— Мисля, че е добре да внимаваше нея, Планинецо.

Той продължи да се отдалечава и изчезна сред дърветата, като даваше нареждания насам-натам. Дамсон погледна към Морган.

— За какво става дума?

Морган ѝ разказа за срещата си с Мати във Варфлийт и за пътуването им до Огнеръбата планина. Каза ѝ също, че момичето настоява да участва в освобождаването на Падишар. Попита Дамсон дали тя знае нещо за Мати Ро. Дамсон не знаеше. Никога не я беше виждала преди.

— Но Мати е подходяща, защото две жени не биха привлекли вниманието — заяви тя. — А щом е успяла да убеди и двама ви с Чандос да дойде, значи най-добре и двамата да внимавате.

Морган отиде да си приготи багажа за пътуването на юг, пристегна оръжията и отново се върна на откритото плато. След около час дружината, която Чандос бе подбрал, се събра, готова да тръгне. Това бяха сурови, способни мъже, някои от които се бяха били заедно с Падишар срещу Смока при Джут. Някои от тях разпознаха Морган и приятелски му кимнаха. Чандос изпрати един мъж напред да следи за евентуална опасност и поведе останалите заедно с Морган, Дамсон и Мати Ро надолу по склона на Огнеръбата планина към отсрещните равнини.

Вървяха през целия ден, спускайки се от Драконовия зъб към Раб, след което свърнаха на юг да пресекат реката и да продължат по посока на Варфлийт. Вървяха бързо и равномерно в жегата, небето бе ясно и безоблачно, слънцето неотклонно грееше и въздухът над прашните ливади трепкаше като вода. По пладне седнаха да починат и да хапнат, следобед също починаха и привечер стигнаха равната местност, от където се излизаше в низината Шейл. Поставиха часовей, вечеряха и дружината се оттегли за сън. Морган бе вървял с Дамсон през деня и легна близо до нея. Макар че тя нито се нуждаеше, нито го искаше, той бе възприел едно покровителствено отношение към нея, решен, че щом тя е готова да направи всичко за Пар и Кол, то той непременно ще я закриля.

Мати Ро вървеше сама през целия ден, далеч от всички останали, хранеше се сама, когато почиваха, предпочитайки да бъде далеч от другите. Никой не прояви особено учудване, че е с тях; никой не запита защо е там. Няколко пъти Морган искаше да поговори с нея, но всеки път се отказваше, щом зърнеше затвореното ѝ лице, съзнателната дистанция от останалите, която тя си налагаше.

В полунощ, измъчван от кошмари и несигурност, той се събуди, отиде в края на горичката, в която се бяха настанили, и се загледа към

небето и отсрещните равнини Тогава най-неочаквано се появи Мати Ро. Тиха като призрак, тя застана до него, сякаш я бе очаквал през цялото време. Двамата се загледаха към голата равнина, където течеше Раб, като съзерцаваха земните очертания на бледата звездна светлина и вдъхваха топлината, останала от отминалия ден.

— Мястото, където съм родена, прилича на това — каза глухо тя. — Равни, голи поляни. Малко вода, голяма горещина. Сезоните бяха едновременно сурови и красиви. — Тя тръсна глава. — А Планините си ги представям съвсем различни.

Той нищо не каза, само кимна. Ветрецът леко разбъркваше косите ѝ. Някъде в далечината виеше вълк и нищо не отвърщаше на гласа му в тишината.

— Сигурно не знаеш какво да мислиш за мен, нали?

Той сви рамене.

— Така е. Ти можеш да объркаш човека.

В отговор на устните ѝ се появи усмивка, но на мига изчезна. Нежният ѝ силует в сянката изглеждаше като привидение. Тя обмисляше нещо.

— Когато бях петгодишна — заразказва Мати — малко преди шестия ми рожден ден и скоро след смъртта на сестра ми, играех в полята до къщи заедно с по-големия ми брат. Това бе пасбище останало голо през онази година. На него пасяха крави. Забелязах една от кравите, която лежеше в някакъв трап. Това ми се стори странно и аз приближих да видя какво има. Кравата ме гледаше с широко отворени, неподвижни очи, много уплашена. Изглежда не можеше да издаде нито звук. Умираще, потънала в калната дупка, която не бях забелязала порано. Тялото ѝ бе проядено.

Тя скръсти ръце на гърдите си, сякаш ѝ беше студено.

— Не зная защо, но исках да я разгледам по-отблизо. Тръгнах към нея и спрях само на няколко метра. Трябваше да повикам брат си, но бях малка и не се сетих. Гледах кравата и се чудех какво ли е станало. И внезапно усетих някакво парене в стъпалата. Погледнах надолу и видях, че съм стъпила в същата кал, в която бе паднала кравата. Калта бе прорязана от зеленикави линии и цялата в мехурчета. Беше проникнала през обувките ми. Тогава затичах и започнах да плача, викайки за помощ. Тичах колкото можех, но болката беше по-

бърза от мен. Обземаше целите ми стъпала. Спомням си как погледнах надолу и видях, че пръстите ми са изчезнали.

Тя потръпна при този спомен.

— Майка ми ме изми, колкото можа, но беше твърде късно. Половината от пръстите на краката ми ги нямаше, а стъпалото ми бе покрито с белези и ме изгаряше, сякаш го бях поставила върху огън. Получих треска. Лежах на легло около две седмици. Всички си мислеха, че ще умра. Но не умрях, останах жива. Вместо това умряха те. Всички до един.

Тя се усмихна горчиво и иронично.

— Струва ми се, че трябваше да ти обясня, след като тази сутрин видях краката ми. Неприятно ми е хората да виждат какво е станало с мен — тя го погледна, но веднага се обърна настрани. — Но ми се искаше ти да разбереш.

Поостана още малко с него, после каза „лека нощ“ и изчезна между дърветата. Той стоя дълго загледан след нея, като размишляваше над думите ѝ. Когато се върна край стана им и отново се зави в одеалото, не можа да заспи. Не можеше да престане да мисли за Мати Ро.

Призори отново тръгнаха, като сенки в слабата сива светлина, която проникваше от изток. Денят беше облачен и по обяд започна да вали. Дружината вървеше през гористите хълмове северно от Варфлийд и Мермидон, следвайки линията на Драконовия зъб на запад. На два пъти разузнавачът се връщаше, за да предупреди за появата на федеративни патрули и те трябваше да се крият, докато отминат патрулите. Земята бе сива и просветваше от дъждовната влага. Никой друг не срещнаха по пътя си. Морган вървеше до Мати Ро без покана и не я изостави през целия ден. Тя нищо не каза, за да го прогони, нито се отдръпна. Рядко казваше нещо, но изглежда присъствието му ѝ беше приятно. Когато спряха, за да обядват, тя раздели с него плода, който носеше.

Към полунощ бяха прекосили Мермидон и в далечината можеше да се види Тирс. Силуетите на града едва се очертаваха върху високото равно плато, което те наблюдаваха от околните равнини. Не спираше да вали, равномерно и постоянно, и прахът се превръщаше на кал. Дамсон и Мати Ро решиха да влязат в града едва на зазоряване, когато можеха да се смесят с обичайните търговци, идващи всеки ден от

околните села. Чандос изпрати разузнавача напред да види ще може ли да научи нещо от пътниците, които напускаха града. Другата част от дружината се настани в една яворова горичка. Откриха за свое разочарование, че сухите места са много редки и отдалечени едно от друго.

Разузнавачът се върна към полунощ. Морган беше още буден, свит заедно с Чандос и Мати Ро и всички слушаха Дамсон, която разказваше каквото знаеше за тунелите под Тирс и за федеративните затвори. Разузнавачът бързо и дискретно се наведе и прошепна нещо на Чандос. Чандос пребледня. Освободи разузнавача и се обърна към Планинеца и момичетата.

Федерацията бе оповестила намерението си да екзекутира Падишар Крийл. Екзекуцията щяла да бъде публична. Трябваше да стане по обед на по-следващия ден.

Чандос стана и се отдалечи, като поклащаше глава. Морган седна до Дамсон и Мати Ро. И тримата бяха онемели от смайване. Предвижданията на Морган се бяха оказали погрешни. Федерацията беше решила завинаги да се отърве от Падишар. На лидера на независимите не му оставаха и два дни живот.

Морган погледна Дамсон в очите, после Мати. И тримата мислеха едно и също. Какъвто и план за освобождение да опитаха, трябваше да го проведат веднага.

XII

Вятър духаше в лицето на Рен Елеседил и носеше лека прохлада сред обедната жегата. Късо подстриганата ѝ коса се вееше на вятъра, а воят в ушите ѝ заглушаваше всичко останало. Той бе напевно ритмичен и успокоителен, въпреки силата, с която я обгръщаше като топло наметало в хладна нощ. Бе приятно усещане. Тя се усмихна, затвори очи и се отдаде на прегръдката му.

Рен бе възседнала огромния Рок Дух и летеше високо над горите на Западните земи на югоизток от Арборлон, като приближаваше огромното тресавище, наречено Саваната, в което се разливаше Мермидон и продължаваше към Търфингските равнини. Тайгър Тай седеше пред нея, хванал се за шията на Дух точно пред свивката на огромните му крила. Летящият ездач и Кралицата на Елфите бяха здраво превързани за птицата, така че да не паднат. Небесата бяха светли и безоблачни, слънцето къпеше земята в златистата си светлина от единия хоризонт до другия. Долу, където земята се губеше в зелено-кафяв лабиринт, беше горещо и влажно. През дългите дни на късното лято сякаш нищо не помръдваше. Но тук, издигната над зноя, в постоянната прехлада на вятъра, Рен летеше, овладяна от онова чувство за свобода, което винаги имаше при полет.

Отвори очи и се усмихна с горчивина. Толкова отдавна все бягаше от едно или друго, че вече рядко изпитваше това чувство за свобода.

От десет дни се бе върнала в Четирите земи. Беше оставила зад гърба си кошмарите на Мороуиндъл и те започваха да избледняват в паметта ѝ, но още я преследваха насън — чудовищата, които бяха гонили малката им дружина надолу по планинските склонове на Килешан до крайбрежията, лицата на загиналите, страха и мъката, които бе изпитала и ужасното чувство за загуба, което, струваше ѝ се, никога няма да я напусне. Все още се будеше от тези сънища разтреперана от студ, въпреки лятната горещина. Ставаше от леглото и се разхождаше из залите на двореца като дух, който не може да намери

покой. Все още Мороуиндъл, пропаднал в океана след онзи огнен взрив, ѝ шепнеше от миналото, от водния си гроб, как бе стигнала до тук и какво ѝ бе коствало всичко юва.

Но не ѝ оставаше много време да мисли за миналото, защото изискванията на момента бяха по-силни от всичко останало. Тя беше Кралица на Елфите и на нея бе поверена независимостта и благоденствието на нейния народ. Такава бе повелята, която Еленро ѝ бе оставила. Но не всички подчинени ѝ имаха доверие. Не беше никак лесно да бъдат убедени Елфите, че именно тя е призвана да ги управлява. След първоначалната еуфория, когато се отърсиха от Мороуиндъл и се върнаха в Западните земи, те започнаха да си поставят въпроси. Кое е това недорасло момиче, което се бе обявило за кралица — та тя не беше дори чистокръвна представителка на Елфите, а нещо смесено между Елф и Човек? Кой бе казал, че точно тя трябва да ги ръководи, да ги управлява, да взема жизненоважни решения, касаещи техния живот? Говореше се, че е внучка на Еленро, дъщеря на Алейн, наследница на Елеседил и последна от династията. Но все пак си оставаше чужденка, дошла неизвестно откъде, никой не я познаваше, никой не знаеше на какво е способна. Коя беше тя, та да им бъде кралица?

Между съмняващите се бяха Итън Шарт и Барсимон Оридио — първият министър и армейският генерал — мъже, които тя не можеше да си позволи да изгуби. Те не изразяваха съмненията си лично, нито дори публично, но бяха явно резервирани. Те бяха служили на Еленро дълго и вярно и никак не очакваха да я загубят, а още по-малко на мястото ѝ да се появи някой непознат — някаква си чужденка като това момиче. Рен разбираше техните съмнения. Разбираше също, че не може да си позволи да ги остави дълго време неразрешени.

Трис и Телохранителите бяха реалната ѝ опора. Трис се бе върнал заедно с нея от Мороуиндъл, бе станал свидетел на нейната борба, подкрепена от силата на Елфовите камъни, с демоните, които ги преследваха, както и на отговорностите, които ѝ бяха възложени. Той я приемаше за кралица, защото стана свидетел, когато Еленро я провъзгласи за такава и поиска той да ѝ се закълне във вярност. Трис заяви пред Висшия съвет, че Рен е кралица. Заяви го също и пред армията и Телохранителите, които бяха под негово разпореждане. Телохранителите, за разлика от другите представители на

управлението на Елфите, я бяха приели веднага и без никакви резерви. След загубата на Еленро те ѝ се бяха посветили напълно. Заклеха се, че няма да допуснат нищо да ѝ се случи и тяхната кралица ще бъде изцяло под закрилата им. Тя отчаяно се нуждаеше от подобна закрила и капитанът на дворцовата стража, Трис, я увери в нея.

Въпреки това само подкрепата на Телохранителите не беше достатъчна за всичко, което предстоеше. За да я приемат за кралица, тя се нуждаеше от поддръжката на Върховния съвет и на армията. Трябваше да спечели Итън Шарт и Барсимон Оридио, но не знаеше как. При всичките ѝ усилия да ги накара да я приемат те си оставаха резервирани и недоверчиви, вежливи, но определено хладни. Времето летеше, десет дни бяха минали, откакто Елфите се бяха върнали в Западните земи и Федерацията и Шадуините бяха вече узнали за това. Повече от век Федерацията обвиняваше Елфите, че са причинили болестта на земята и сега можеше да се удостовери истината. Няма значение, че не става дума за същите Елфи, мислеше си тя. Федерацията едва ли щеше да прави разлика между едните и другите. Ако унищожи всички, ще сложи край на проблема.

Затова Рен летеше заедно с Тайгър Тай на юг. Планът за тяхното унищожаване бе пуснат в ход.

Тайгър Тай леко докосна Дух по шията и Рокът започна бавно да се снишава към платото, което се издигаше отвъд реката. Птицата се спускаше плавно и грациозно и само след мигове те се озоваха на поляната в края на широколистна гора. Рен се освободи от ремъците и слезе, като се протягаше, за да се раздвижи. Още не бе привикнала на полетите с огромната птица Рок, макар че откакто се върна бе летяла няколко пъти. Летящите ездачи също започнаха да се връщат в Западните земи и да се заселват отново на някогашното Крилато възвишение, южно от Ирибис. Рен бе ходила да иска тяхната подкрепа. Каза им за заплахата, пред която всички са изправени, ако не спрат Шадуините. Тайгър Тай, когото всички уважаваха, потвърди думите ѝ и сподели мнението си за нея. Това е момиче, което има в главата си повече ум, отколкото десетина от нас, бе казал той. Едно проникателно, съобразително, интелигентно същество. Момиче, което умее да използва магия, но го прави предпазливо и с благоговение. Земните Елфи и Летящите ездачи могат да имат полза от нея.

Тя се усмихна при този спомен. Летящите ездачи се бяха съгласили да им помогнат. Трийсетина от тях вече се намираха в Арборлон под личното ѝ разпореждане.

— Искаш ли да хапнеш? — попита Тайгър Тай като приближи до нея, клатушкайки се на кривите си, дълги крака. Кестенявата му коса бе все така прошарена, но той не се държеше сопнато както преди. В обръщението му към нея през последните дни се прокрадваше почти благоговение.

Тя кимна и седна на тревата срещу него. Взе парче сирене, ябълка и чаша бира, която Тайгър Тай ѝ наля от меха. Кръстоса крака и тъкмо отхапваше от сиренето, когато нещо се размърда на гърдите ѝ. Мъхнатата главица се подаде изпод туниката ѝ и се появи Фавън, който внимателно душеше въздуха.

— А! Пискунът нищо не пропуска, така ли? — засмя се Тайгър Тай, отчупи късче сирене и го предложи на мъничкото създанийце. Фавън внимателно го пое, измъкна се изпод дрехите на Рен, скочи на тревата и започна да се храни.

— Той те харесва — забеляза Рен. Тайгър Тай се засмя.

— Което показва, че Дървесните пискунци не знаят какво е стар пън!

Хранеха се мълчаливо, а когато приключиха, се облегнаха доволно, загледани към отвесния склон отвъд реката, над който се простираха равните поляни на Търфинг, целите покрити с вълнисти прашни треви.

— Далеч ли е? — попита след малко Рен. Тайгър Тай сви рамене.

— Най-много още час. Когато ги зърнах, се придвижваха бързо насам.

Една федеративна армия, която Летящият ездач бе забелязал, докато патрулираше, бе накарала Рен да потегли от Арборлон, въпреки протестите на Трис и Телохранителите. Трябваше да погледне отблизо врага, преди да представи своя план за действие пред Висшия съвет и неговите скептици.

Тя отпи една последна глътка от бирата. Нещата досега бяха трудни, но в момента имаше чувството, че ще станат още по-трудни.

Те отново се качиха на Дух, вързаха се с ремъците и полетяха в ослепителната синева. Фавън отново се бе скрил в туниката ѝ, сгушен удобно до тялото ѝ. Дух набра височина и полетя над Мермидон,

където реката преминаваше през Саваната. Тук се отклониха от реката и полетяха над Ирибис до Търфинг на изток. Времето летеше и само след минути Тайгър Тай вдигна ръка и посочи на юг.

Огромен стълб прах се издигаше в летния зной, надвиснал над равнините. Тайгър Тай се обърна назад, за я погледне и ѝ кимна.

Федеративната армия.

Те продължиха полета си на юг, успоредно на направлението на армията, която вървеше под сянката на скалите. Тайгър Тай направи един кръг и те полетяха откъм гърба на армията, оставяйки слънцето зад себе. По този начин нямаше да ги забележат. Засега никой още не беше узнал за Летящите ездаци и Рен намираше, че по-добре е да не научат за тях. Те бързо полетяха на юг и когато оставиха колоната прах далеч зад себе си, свиха вляво над равнините. Продължиха да кръжат, докато слънцето се озова право зад тях, после отново полетяха към колоната. Изкачиха се по-високо от преди и се опитваха да летят в сянката на слънцето, така че дори някой да погледне към небето, да не ги забележи.

След няколко минути федеративната армия се показва пред очите им.

Тя наподобяваше огромно тъмно петно на фона на озарените от слънцето треви и бе разделена на три групи. Колоните на пехотата следваха една след друга в черно-червено облекло, подир тях идеха конници и огромни бойни машини, обсадни съоръжения, каруци и провизии. Армията създаваше впечатлението, че вечно ще се точи така. Прахът, който вдигаше, замъгляваше всичко на цели мили напред. Рен направо изтръпна пред многочислеността на врага. Елфите едва ли можеха да съберат дори една десета от тази войска, с която разполагаше Федерацията, а бе докладвано, че има още пет хиляди войници на гарнизон в Тирс. Ако се наложеше да влязат в пряк бой с тази армия, Елфите щяха да бъдат унищожени.

А те точно това целят, разбира се — помисли си тя отчаяна.

Преброи най-внимателно всички колони, редици и групи, докато Тайгър Тай летеше с Дух ниско над армията, после рязко го насочи нагоре, отново в посока на юг, като оставаха все още скрити в защитните отблясъци на слънцето. Не забелязаха долу нито вдигнати ръце, нито викове. Очевидно не ги бяха видяли.

До края на деня се върнаха обратно и Рен размишляваше какво ще каже пред Висшия съвет довечера. Искаше ѝ се просто да продължи да лети, да отлети някъде надалеч, където Федерацията никога нямаше да я открие. Но такова място, разбира се, не съществуваше. Дори ако Федерацията не стигне до нея, Шадуините непременно щяха да я намерят. Те бяха доказали това на Мороуиндъл. Заразата на Шадуините беше навсякъде и никой не можеше да живее спокойно, докато не се намери лекарство срещу нея.

По залез слънце Арборлон, столицата на Елфите, отново се показва пред погледа им — сред зеленината започнаха да се мяркат дървени постройките, ламаринени навеси и пъстри дрехи. Дух кръжеше над Рилска песен — сините води на реката просветваха като диаманти в гаснещата светлина. Той плавно се спусна над тревистите плата на Каролан. Едва Рен откопча ремъците и скочи на земята, когато Телохранителите, водени от Трис, се затичаха насреща ѝ да се уверят, че нищо не ѝ се е случило. Тя им махна успокоително и им се усмихна за поздрав, после бързо се наведе към Тайгър Тай.

— Нито дума за онова, което видяхме — прошепна тя. — Поне засега.

Суровите черни очи на Летящия ездач се заковаха върху нея.

— Докато се срещнеш с Висшия съвет ли?

Тя кимна.

— Дотогава.

— Няма да им е приятно да чуят истината — макар че едва ли е изненада за тях. Дървени глави са това!

Тя му се усмихна дяволито.

— Ти ме познаваш. Аз умея да се шегувам.

Тайгър Тай направи гримаса.

— Тази вечер ли ще се срещнеш с тях?

— Вероятно след около час.

— Имаш ли нещо против да присъствам и аз? Може да съм ти от полза, щом трябва да ги надхитрим. Смея да се гордея с моята находчивост.

Тя отправи към него поглед, изпълнен с благодарност.

— Благодаря ти, Тайгър Тай. Летящите ездачи също трябва да имат свой представител. Разбира се, че можеш да останеш.

Тя погледна в посоката, откъдето приближиха Трис и Телохранителите, които изглеждаха явно облекчени.

— Добре ли сте, милейди? — тихо попита Трис, което беше обичайният му поздрав. Той още носеше раните и белезите от битката им с Уистерона край Мороуиндъл. Счупената му лява ръка беше в шини и бинтована, но изпитото му лице отново излъчваше увереност, сила и решителност се четяха в очите му. Той бе успял да надживее изпитанието на Мороуиндъл по-добре от нея.

— Добре съм — отвърна тя както обикновено. — Искам да свикаш членовете на Висшия съвет, Трис, след около час.

— Да, милейди — кимна той, обърна се и скоро изчезна от погледа ѝ.

Ренлеко махна на Тайгър Тай и тръгна подир Трис, като свърна към Градините на живота и Елеседилския дворец. Започваше да се стъмва и сред алеите с дървета и улиците на града се запалваха светлините. Във въздуха се носеха възбуждащи миризми на готвено. Тя бръкна под туниката си, откъдето измъкна Фавън и го сложи на рамото си, докато вървеше. Вдъхваше горския аромат на дърветата и тревите, който достигаше до нея въпреки миризмата на храна. Откъм реката подухваше лек ветрец, прохладен и успокоителен след дневния зной.

От двете ѝ страни вървяха Телохранителите. Те я съпровождаха където и да отидеше, напълно незабележими в мрака, невидими закрилници срещу всякаква заплаха. Тя се усмихна. Толкова се тревожеха за нейната сигурност, но въпреки всичко тя най-добре сама можеше да се защити, защото бе по-добре обучена и въоръжена. Те обаче се чувстваха потребни и тя не искаше да ги разочарова. Знаеше къде се намират по всяко време, усещаше ги, когато я наблюдаваха, дори и в най-дълбоката нощ. Беше развила усет за такива неща още от дете. Имаше най-добрия учител.

Гарт. В душата ѝ нахлуха спомени и ѝ струваше усилие да ги прогони. Гарт вече го нямаше.

Стигна входа на Градините на Живота. Приблужи до Черните часовои, които охраняваха Елкрис, дървото на Забраната. Те я проследиха с поглед, макар че тя не им обърна внимание. Бе погълната от Градините, от тяхното уединение, заслушана в писукането и жуженето на насекомите, разбудени с настъпването на Мрака. Тук се чувстваше по-силно ароматът на цветя и треви, богатото ухание на

чернозем. Тя изкачи хъма, на който се намираше Елкрис и спря пред дървото. Всяка вечер извършваше този ритуал. Понякога само стоеше, гледаше дървото и съзерцаваше. Понякога протягаше ръка и го докосваше, сякаш да му покаже, че е там. Когато идваше при Елкрис, тя се изпълваше със сили и воля за живот. Чувството за близост с дървото, с жената, превъплътена в него, със силата на посвещението, за която се разказваше в легендата — всичко това ѝ вдъхваше сила. Плът и кръв, превърнати в листа и клони; жена, превъплътила се в дърво; тленност, преминала във вечността.

Фавън, седнал на рамото ѝ, се милваше във врата ѝ, сякаш да я увери, че всичко е наред.

Как да се излекуват Расите, разсъждаваше тя, сменяйки темата, ако не и настроението. Отново се върна на мисълта за приближаващата армия, за заплахата на Шадуините, която трябваше да намери начин да преодолее. Елфите нямаше да могат да се справят сами и тя го знаеше. Аланон ги бе предупредил за това, когато изпрати всеки да изпълни своето поръчение — Пар да намери Меча на Шанара, Уокър Бо да върне Друидите и Паранор, а Рен да открие Елфите. Дали Пар и Уокър са успели също като нея? дали всички поръчения вече са изпълнени? Трябва да разбере. Трябва да се свърже по някакъв начин с останалите, срещнали се край Рога на пъкъла — да разбере какво е станало с тях и да сподели какво е узнала. Трябваше да им каже истината за Шадуините — че Шадуините са Елфи, открили вълшебната магия на древността и преобразени от нея, подобно Господаря на Войната и Черепоносците преди повече от пет хилядолетия. Все още си оставаше тайна как бяха успели да се сдобият с тази магия и да извличат сила от нея. Но Рен трябваше непременно да каже и на останалите това, което знаеше. Интуицията ѝ го подсказваше. Докато не го направи, няма да успеят да намерят лек срещу поразата на Шадуините.

Какво да прави? Някои Елфи вече бяха напуснали Арборлон и се бяха заселили из други краища на Западните земи. Фермерите се бяха установили в Саранданон — плодородната долина, служила за хранителница на Елфския народ векове наред. Трапери и ловци започнаха да обикалят на север до Предела и на юг до Скалния хребет. Занаятчиите бързаха да открият нови пазари за своите стоки. Навсякъде имаше стремеж да се възстановят някогашните селища и градове. Но най-важното бе, че някои Лечители бяха тръгнали със

своите помощници да издирват онези места из Западните земи, където болестта бе най-тежка и да се опитат да ограничат нейното разпространение — като се опираха на Елфската традиция, предавана откакто свят светува. Защото Елфите са били винаги лечители — хора, които вярват, че са едно цяло със земята, върху която са родени, и според тяхната философия са длъжни да върнат нещо на света, който им е дал живот. Както Гномите-лечители край Сторлок се грижеха за земните хора, така и Елфите-лечители се бяха посветили на задачата да върнат земята на хората.

Но и те, както фермерите, траперите, ловците, търговците и всички останали, бяха изложени на риск в Западните земи, ако армията на Елфите не успееше да отблъсне външния враг, ако кралицата на Елфите не намереше възможност да задържи настъплението на Федерацията, докато не бъдат унищожени Шадуините...

Тя прекъсна потока на мислите си и извърна поглед от Елкрисст възмутена. Нужно бе твърде много — каквото и да правеше, едва ли щеше да се справи сама.

По небето над дърветата на запад се очертаваха огнени ивици, които приличаха на кръв над планинския хоризонт или поне на Рен Елеседил така й се струваше.

Спомените никога не те напускат, мислеше си тя — дори и тези, от които би искала да се отърси, дори и тези, които би предпочела да ги няма.

Започна да се разхожда из градините, забила очи в земята. Питаше се какво ли бе станало със Стреса. От много дни насам не бе зървала Комбинираната котка. За разлика от Фавън Стреса се чувстваше по-добре из диви места и предпочиташе гората пред града. Беше се установила някъде близо до Арборлон и понякога се появяваше най-неочаквано, но категорично отказваше да живее с нея в дома на Елеседил. Стреса бе доволна от новата си среда, щастлива в своя самотнически живот и многократно й бе давала дума, че щом има нужда от нея, ще бъде насреща. Цялата работа бе в това, че тя имаше повече нужда от нея, отколкото искаше да си признае. Но Стреса бе преминала през много премеждия заради нея и в този момент се чувстваше щастлива; нямаше право да й възлага още задачи, само за да успокои собственото си чувство за несигурност.

И все пак тя много ѝ липсваше. Стреса, това странно и непредсказуемо създание от света, който бе струвал на Елфите толкова много, щеше да бъде винаги нейна приятелка.

Стъмнило се бе. Слънцето се бе скрило зад хоризонта на запад, звездите хвърляха лъчи светлина, полумесецът бледнееше над върхарите на дърветата, звуците на нощта бяха нежни и успокояващи, изпълнени с обещание за сън. Дали и нея щеше да я споходи сънят? Сигурно тази нощ щеше да заспи трудно, по-трудно от когато и да било, защото трябваше да се срещне с Висшия съвет и да реши каква да бъде съдбата на Елфите. И може би нейната собствена.

Тя си тръгна от Градините, мина още веднъж покрай Черните часови, заслушана в едва доловимите стъпки на Телохранителя, който я следваше. Понякога ѝ се искаше отново да бъде някогашното момиче-Скитник и нищо друго, животът ѝ да бъде отново прост, цялото бреме на управлението да се смъкне от плещите ѝ и тя отново да бъде свободна. Беше готова да се откаже от кралски сан. Беше готова да се откаже от Елфовите камъни, от тези три сини талисмана, които се намираха в кожена торбичка на шията ѝ — символи на магията, която ѝ предадена от майка ѝ, на силата, предоставена в нейни ръце. Искеше да се отърси от този живот, сякаш бе временна кожа, която е остаряла, и отново да стане...

Но какво? Какво да стане?

Всъщност тя вече не знаеше — може би защото това вече нямаше значение.

Когато след петнайсетина минути влезе в залите на Върховния съвет, повиканите вече я чакаха, насядали около съвещателната маса, председателствана от кралицата. Тя влезе, последвана от Тайгър Тай (досега той бе останал навън, защото не знаеше дали е желан в нейно отсъствие) и се отправи направо към мястото си начело на масата. Всички станаха в знак на почителност, но тя бързо им махна да седнат.

Стаята беше подобна на пещера. Високи стени от камък и дърво, звездообразен таван от масивен дъб. В дъното на залата на Върховния съвет се намираше подиум, върху който бе разположен тронът на Елфските крале и кралици и който бе заобиколен от двете страни от гербовете на управляващите Елфски родове. В центъра се намираше

древна кръгла маса с дваайсет и един стола. Отзад, по цялото протежение на стените, бяха разположени пейки за наблюдатели от обществеността, присъстващи на заседанията на Съвета.

Тази вечер освен нея бяха дошли шестима членове — това бе пълният състав на вътрешния кръг на Върховния съвет. Тук беше Трис като капитан на Телохраниителите; Итън Шарт като Първи министър; Барсимон Оридио като Генерал на Елфската армия; Перек Арундел като Министър на търговията; Джален Рул като министър на отбраната; и Фраурен Лаурел като министър на лечителството. Само Лаурел беше нова, избрана с препоръка на Съвета, когато Рен им бе казала, че иска министър, който да отговаря за работата по лекуването на Западните земи на Елфите. Лаурел бе разбрана и усърдна н работата си жена на средна възраст със сериозна и приятна външност; но също както и Рен тя не се ползваше с доверие. Останалите от Съвета гледаха на нея като на човек втори разряд. Рен я харесваше, но не беше сигурна дали може да разчита на нейната подкрепа в случай, че се наложи борба.

Тази вечер щеше да разбере.

Тя застана пред стола си с лице към Висшия съвет.

— Помолих Летящия ездач Тайгър Тай да присъства на сесията на Съвета, тъй като проблемите пряко засягат неговия народ.

Тя заяви това като факт, който не подлежи на разискване и махна на Летящия ездач, който стоеше край вратата да влезе.

— Седни, моля те, отсреща — каза тя и му посочи едно празно място до Фраурен Лаурел.

Тайгър Тай седна. Залата напълно притихна. Събраните очакваха Рен да заговори. Вратите бяха затворени и непристъпни, охранявани от Телохраниителите по заповед на Рен до нейното разрешение отново да бъдат отворени. Горяха факли, поставени в скоби в каменните стени, както и в метални поставки в предната и задната част на стаята. Към тавана се издигаше дим, който излизаше през таванските отдушници. Димът оставяше бакърен вкус във въздуха на залата.

Рен се стегна. Не беше сменила облеклото си, решила да не се съобразява с диктата на етикета. Трябваше да я приемат такава, каквата е. Беше оставила Фавън в покоите си. Искаше й се тук да бъдат Коглин или Уокър Бо, или поне някой друг от хората, с които бяха заедно на времето. Уви, те бяха отдавна мъртви или разпръснати и

беше безсмислено да търси помощ от когото и да било. Ако ѝ бе съдено да успее тази вечер, можеше да разчита само на собствените си сили.

— Министри, съветници, приятели — започна тя със спокоен и равен глас, като местеше поглед от лице на лице. — Ние изминахме много дълъг път само за няколко седмици. Станахме свидетели на много промени, които се извършиха в живота на Елфския народ. Никой от нас не можеше да предвиди онова, което ще се случи. Може би някои биха предпочели нещата да бяха се развили в друга посока. Но вече сме тук и няма връщане назад. Мороуиндъл остана завинаги в миналото, пред нас са Четирите земи. Когато се съгласихме да се върнем, знаехме какво ни очаква — борба с Федерацията, с Шадуините и с Елфската магия, покварена по един ужасен начин; с възможността миналото да се повтори. Знаехме какво ни чака, и ето че сега трябва да го посрещнем.

Тя млъкна. В погледа ѝ се четеше решителност.

— Вчера Летящите ездаци забелязаха една армия на Федерацията, която настъпваше от вътрешността на Южната земя. Днес заедно с Тайгър Тай отлетяхме на юг, за да разгледам армията със собствените си очи. Натъкнахме се на нея в Търфинг на един ден път над Мириан. Това е армия, десет пъти по-голяма от нашата и е тръгнала със своите обсадни и бойни машини и провизии, които ще ѝ стигнат за около месец. Движи се на северозапад. Насочва се към нас. Доколкото мога да преценя, смятам, че ще стигне до нас след около десет дни.

Тя млъкна и зачака отговор. Очите ѝ се местеха от лице на лице.

— Десет пъти колкото нашата ли? — повтори със съмнение в гласа Барсимон Оридио. — Достатъчно ли точна сте в преценката си, милейди?

Рен бе очаквала това. Тя му даде отчет колона по колона и част по част за машините, каруците, пешеходната войска и конниците, без нищо да пропусне. Когато свърши, генералът на нейната армия бе пребледнял.

— Армия с такива размери ще ни помете — каза Итън Шарт. Той бе овладян, както винаги, със сключени на масата ръце, с израз, който не можеше да се разгадае.

— Ако се срещнем с нея — поправи го Джален Рул. Министърът на отбраната бе слаб, с високи рамене и дълбок гръден глас. — Западната земя е твърде голяма.

— Нима предлагаш да се крием? — попита Барсимон Оридио, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Няма да можем да се скрием — лаконично се намеси Итън Шарт. — Не можем да напуснем града, защото това би значело да преотстъпим Елкрис. А ако бъде унищожен Елкрис, Забраната ще падне. По-добре всички да загинем, отколкото това да се случи.

Настъпи дълга пауза, през която министрите се споглеждаха, колебаейки се какво да правят.

— Може би трябва да изберем някакъв вид отстъпление? — предложи Перек Арундел, който винаги даваше компромисни решения. Той беше красив, доста суетен, но умен и проникателен. Огледа се наоколо.

— Сигурно има начин да сключим примирие с Коалиционния съвет.

Итън Шарт отново поклати глава.

— Това е изпробвано вече. Коалиционният съвет е марионетка в ръцете на Шадуините. Всеки компромис ще означава окупация на Западната земя и съгласие да служим на Федерацията. Струва ми се, че не сме изминали целия този път от Мороуиндъл, за да живеем по такъв начин.

Той погледна към Рен.

— Вие какво мислите, милейди? Сигурен съм, че имате собствена преценка за ситуацията.

Тя беше готова да отговори и на такъв въпрос.

— Нашия избор изглежда е следният — или да се укрепим в Арборлон и да изчакаме федеративната армия тук, или да излезем с нашата армия насреща им.

— Да излезем насреща им ли? — Барсимон Оридио бе направо потресен. Той войнствено се наведе и смръщи старото си лице. — Сама казахте, че са десет пъти по-силни от нас. Какво ще спечелим, ако ги нападнем?

— Ние ще диктуваме времето, мястото и обстоятелствата на нападението — отвърна тя. Стоеше изправена така че да може да

вижда всички и те нея също. — Освен това аз не съм говорила за нападение от наша страна.

Отново настана тишина. Барсимон Оридио се изчерви.

— Но вие казахте, че...

— Тя каза, че бихме могли да излезем насреща им — прекъсна го Итън Шарт. Сега той се беше привел напред и слушаше с буден интерес. — Не е говорила за нападение — той задържа погледа си върху Рен. — Но какво ще правим, когато се озовем срещу тях, милейди?

— Ще изтощаваме силите им с постоянни атаки. Ще отклоняваме вниманието им. Ще връхлетим, после веднага ще се отдръпнем. Ще правим всичко, за да ги бавим. Бихме могли и да влезем в престрелка, ако имаме шанс да им нанесем тежък удар, но ще избягваме конфронтацията винаги, когато можем да загубим.

— Да ги бавим — замислено повтори Първият министър. — Но рано или късно те ще стигнат до нас или до Арборлон. И тогава какво?

— Засега е по-добре да им поставим клопки, да укрепим града и да съберем припаси — намеси се Перек Урундел. — Успели сме да отблъснем демоните, нападнали ни когато Елкрис е бил съборен преди двеста години. Ще можем да отблъснем и Федерацията.

Барсимон Оридио изпъшка и поклати глава.

— Запознай се по-добре с историята, Перек. Тогава вратите на града са паднали и ние сме били превзети. Ако младото момиче, наричано Избраницата, не се било преобразило в Елкрис, с нас е било свършено — той тежко поклати глава. — Освен това в онази битка на времето сме имали съюзници, макар и немногобройни, но все пак са ни подкрепяли някои от Джуджетата и частите на Свободния легион.

— А може би и сега ще имаме съюзници — заяви Рен и всички погледи отново се приковаха в нея. — Независимите са доста на брой и се намират северно от Калахорн, Съпротивата на Джуджетата действа в Източната земя, а на север са Троловете. Бихме могли да убедим някои от тях да ни помогнат.

— Трудно — рязко и категорично заяви армейският генерал, сякаш въпросът не подлежеше на коментар. — За какво им е да ни помагат?

Рен бе довела спора до момента, на който се надяваше. Целият Съвет бе втренчил поглед в нея и очакваше да чуе как ще разреши един

въпрос, който на всички им се струваше нерешим.

Тя се опъна като струна.

— Бихме могли да им предложим нещо в замяна, Бар — тя се обърна към него с прякора му по такъв естествен и фамилиарен начин, както Еленро на времето. — Нещо, което им липсва. Обединение. Расите, обединени срещу техните врагове в името на една обща кауза. Това е шансът да бъдат унищожени Шадуините.

Итън Шарт само се поусмихна.

— Това са само думи, милейди. Каква е всъщност ползата от тях?

Тя го погледна в очите. Той беше най-сериозната й спънка в това начинание. Трябваше да го спечели на своя страна.

— Ще ти кажа каква е ползата, Итън. Ползата е, че за първи път от три столетия насам ние имаме шанс да спечелим битката — тя замълча, за да подчертае тези свои думи. — Помниш ли кое ме накара да тръгна да търся Елфите, Първи министри? Позволи ми да разкажа тази история.

И тя предаде случилото се от момента, когато бе отишла край Рога на Пъкъла, за да се срещне със Сянката на Аланон, до откриването на Мороуиндъл и Арборлон. Повтори онези поръки, които Аланон бе отправил към наследниците на рода Омсфорд. Досега не бе показвала Елфовите камъни на никого, освен на Трис, но сега ги постави на дланта си и ги вдигна високо, за да ги видят всички.

— Ето го моето наследство — посочи ги тя поотделно на всеки един. — Не съм го искала, нито съм предявявала претенции към него, а и неведнаж съм предпочитала да го нямаше. Само че съм дала дума на своята баба, че в името на Елфите ще опазя това наследство и ще удържа на думата си. Ще използвам магия в битка с магията. На Шадуините ще им се наложи да се съобразяват с мене, както и с останалите мои родственици, призовани от Сянката на Аланон — и най-вече с онзи, който беше предопределен да обладава Меча на Шанара и силата на Друидите. Доколкото зная, всички талисмани вече са възстановени — не само Елфовите камъни, но и всички онези магии, които представляват заплаха за Шадуините. Ако ги използваме всички заедно и ако успеем да обединим всички мъже и жени на независимите и Съпротивата, а защо не и Троловете от Северната земя, ще имаме шанс да спечелим тази борба.

Итън Шарт поклати глава.

— Това зависи от твърде много неща, милейди.

— Всичко в живота зависи от твърде много неща, Първи министри — апострофира го тя. — Нищо не ни гарантирано, нищо не е сигурно — особено в нашия случай. Но запомни едно. Шадуините водят началото си от нас, тяхната магия се дължи на нашата магия. Ние сме ги породили. Дали сме им живот чрез нашите погрешно насочени усилия да си върнем нещо, което е трябвало да принадлежи на миналото. Ние сме отговорни за тяхната поява, независимо дали този факт ви харесва или не. Еленро е знаела това, когато е решили, че трябва да се върнем в Четирите земи. Ние сме тук, Първи министри, за да възстановим нарушения ред на нещата. Тук сме, за да сложим край на онова, на което сме положили начало.

— И всичко това трябва да стане под ваше ръководство, така ли?

Той наблегна на всяка дума от своя въпрос, за да покаже, че той лично се съмнява в нейните качества и способности. Рен положи усилие, за да надмогне гнева, който се надигаше в нея.

— Аз съм Кралицата — изтъкна тя с много тих глас. Итън Шарт кимна.

— Но вие, милейди, сте твърде млада. Нямате особен опит в управлението. Логично е да очаквате някои съмнения от наша страна, тъй като ние сме управлявали по-продължително.

— Аз разчитам на вашата подкрепа, Първи министри.

— Да засвидетелстваш безусловна подкрепа на когото и да било е признак на глупост.

— Глупост е също да не признаваш, че и младостта може да бъде мъдра. Да се върнем на въпроса.

Обикновено невъзмутимото лице на Итън Шарт се изопна. Край масата се усети неловко раздвижване. Никой не се осмеляваше да погледне към него. И той беше сам в този спор, както и Рен.

— Аз не подлагам на съмнение вашите лични качества... — започна той.

— Точно това правите — рязко го прекъсна тя.

— Спомнете си, че аз лично не съм присъствал на вашето ръкополагане за Кралица и...

— Да спрем дотук! — Тя вече беше твърде разгневена и не се стараеше да го крие. — Точно така, Итън Шарт. Не присъствахте. Нямаше ви, когато Еленро Елеседил умираше. Не видях как загина

Гавилан. Нито Бухъла. Нито пък Еоуен. Нямахте ви, за да видите как Гарт пожертва живота си, за да ни спаси в битката срещу Уистерона. Нямахте те теб, за да му помогнеш да умре, Първи министре. Направих го аз, за да не го оставя на проклятието да живее, превръщайки се в един от Шадуините.

Тя положи усилие да се овладее.

— Аз от всичко се отрекох заради спасението на Елфите — от миналото си, от свободата си, от приятелите си — от всичко. И не съжалявам за това. Направих го, защото моята баба пожела така. Направих го, защото Елфите са мой народ и, макар и дълго да не съм била сред него, аз му принадлежа. Аз съм една от вас, Първи министре! Уморена съм да давам обяснения. Нямам нищо, за което да отговарям нито пред вас, нито пред когото и да било. Или съм Кралицата, или не съм. Еленро вярваше, че съм. Това бе достатъчно за мен. Трябва да бъде достатъчно и за вас. Да сложим точка на този спор.

Тя погледна Първия министър в очите и дълго не отмести погледа си.

— Трябва да бъдем приятели и съмишленици, за да имаме някакъв шанс в борбата си срещу Федерацията и Шадуините. Трябва да съществува доверие между нас, а не подозрение. Не винаги ще бъде лесно, но трябва да положим усилие да се разбираме помежду си. Трябва да си съдействаме и да си вдъхваме кураж, а не да се подценяваме и иронизираме. В живота няма място за нищо друго. Дори и да не ни се иска, длъжни сме да приемем повелите на съдбата.

Тя си пое дълбоко дъх и огледа останалите.

— И аз, както Еленро на времето, моля за вашата подкрепа. Според мен, трябва да излезем срещу армията на Федерацията и да потърсим най-добрия изход. Струва ми се, че ще намерим и други, готови да ни помогнат Ако се укриваме, нищо няма да спечелим. Федерацията тъкмо на това разчита — да се разединим. Не трябва да им доставяме удоволствието да ни заварят уплашени и сами. Ние сме най-древния народ на земята и трябва да се държим достойно. Трябва да застанем начело на народите от другите, по-млади Раси. Трябва да бъдем тяхно упование.

Тя отправи поглед към тях.

— Кой е готов да застане зад мене?

Трис се изправи начаса. Тайгър Тай стана заедно с него, но беше явно притеснен. В този момент за нейна приятна изненада се изправи и Фруарен Лоурел, която бе мълчала досега.

Тя зачака. Четирима бяха станали, четирима оставаха на местата си. От четиримата изправени само трима бяха членове на Висшия съвет. Тайгър Тай бе само представител на своя народ. Ако нищо не се променеше, Рен нямаше да получи подкрепата, от която така се нуждаеше.

Тя спря погледа си на Итън Шарп, после протегна ръка към него — жест, който едновременно изразяваше помирение и предизвикателство. Той се обърна към нея изненадан, с питащи очи. Известно време се подвоуми в нерешителност, след което протегна ръка към нея и се изправи.

— Милейди, — обърна се той и ѝ се поклони. — Какго казахте, ние трябва да бъдем единни.

Барсимон Оридио също се изправи.

— По-добре оперен петел, отколкото оскубано пиле — промърмори той, клатейки глава и погледна към Рен с блясък на възхита в застаряващите очи. — И баба ти щеше да ни посъветва така, милейди.

Джален Рул и Перек Урундел неохотно се изправиха, стрелкайки се безпомощно с очи. Те не бяха съгласни, но не се осмеляваха да застанат сами срещу Рен. Тя грациозно им кимна с глава. Беше постигнала нужното.

— Благодаря — каза тя тихо като стисна ръката на Итън Шарп. — Благодаря ви на всички. Нека помним през дните, които предстоят, онова, на което се обрекохме тази вечер. Нека помним, че истинската ни опора са вярата и упованието един в друг.

Тя се вгледа във всички лица около масата поотделно. Беше ги подчинила на своята воля, поне в този момент. Наистина беше тяхна кралица.

XIII

Около два дни Уокър Бо обмисляше плана си преди да направи поредния си опит да се измъкне от обсадения от Шадуините Паранор.

Може би и сега нямаше да предприеме нищо, но усети, че го обзема опасно състояние. Колкото повече обмисляше различни варианти да излезе на свобода, толкова повече му се струваше, че трябва да мисли още и още. Всеки вариант му изглеждаше несъвършен и колкото по-детайлно го обмисляше, толкова по-несъвършен му се струваше той. Не можеше да се спре на нищо и колкото повече мислеше, толкова повече започваше да се съмнява в себе си. Най-сетне разбра, че ако продължава така, съвсем ще престане да си вярва и ще стане неспособен да предприеме каквото и да било.

Плашеше се, че това е част от играта, която Шадуините играеха с него.

След първата си среща с Четиримата конника остана физически разбит, но не това го плашеше. Не можеше да се освободи от психическата травма, тя го изгаряше отвътре като треска. Уокър Бо винаги бе господар на своя живот, умееше да ръководи събитията и да отстранява неприятностите. Но това беше, когато живееше в тесните предели на Сенни дол, когато изпречващите се пред него опасности и проблеми не надхвърляха неговите общо взето големи възможности. Той разполагаше с магическа сила и интелигентност, съчетана с проникателност, както и редица други вродени и придобити способности. С всичко това далеч превъзхождаше своите противници.

Но сега нещата бяха различни. Той бе напуснал Сенни дол и бе навлязъл в големия свят. Сега този свят бе неговия дом. Къщата в Хартстоун бе станала на пепел, познатият му живот принадлежеше на миналото. Преживяното бе унищожило цялото му съществуване като самата смърт. Бе приел повелята на Аланон и я бе изпълнил докрай. Беше намерил Черния камък на Елфите, бе върнал Паранор на земята. Станал бе родоначалник на новото родословие на Друидите. Бе напълно различен човек, вече нямаше нищо общо със самия себе си

отпреди седмици. Тази промяна му бе дала прозрение, сила, познание, мощ. Но го бе натоварила и с нови отговорности, очаквания, предизвикателства и врагове. Оставаше да се реши дали предимствата можеха да му помогнат да преодолее трудностите. Поне засега този проблем оставаше открит. Уокър Бо можеше да се провали и да пропадне завинаги — а можеше и да се възвиси и да бъде спасен. Беше като човек, увиснал на ръба на пропастта.

Шадуините много добре знаеха това. И те се появиха веднага, щом разбраха за възстановения Паранор. Уокър бе още дете в новата си роля на Друид и тъкмо сега бе най-уязвим. Да го обкръжат, да го обезсърчат, да го влудят, по възможност да го убият, но на всяка цена да го парализират — такъв беше техният план.

И този план успяваше. Уокър се бе завърнал в Паранор след първия си опит за бягство, осъзнал няколко пре-неприятни истини. Първо, че не може да устои на пряк сблъсък с Шадуините и да излезе на свобода. Четирима конници бяха равностоен, ако не и по-могъщ противник. Силата на тяхната магия бе равна на неговата. Второ, той не можеше да се промъкне незабелязано покрай тях. И най-лошо от всичко — те притежаваха опит и не се бояха от него. Бяха дошли да го унищожат и не криеха това, не шикалкавеха по никакъв начин. Бяха го предизвикали, бяха го накарали да влезе в единоборство с тях. Бяха обсадили Паранор, без изобщо да се интересуват от неговите евентуални действия. Той се беше озовал в положението на затворник в собствения си дворец. Не му оставаше нищо друго, освен да крои планове как да излезе на свобода, а Четиримата конници бяха сигурни, че няма да успее. А и той бе принуден да признае, че имат известно право.

— Твърде се преуморяваш — каза му Коглин веднъж, когато го завари край стените, загледан в призраците, които кръжаха отдолу. Изглеждаше отслабнал, блед, запуснат и изтощен. — Виж се само, Уокър. Почти не си лягаш, напълно си се занемарил, не си се къпал откак си се върнал. Не се храниш.

Излинените пръсти на стареца потъркаха обраслата му брадичка.

— Само си помисли, Уокър. Та нали те тъкмо това искат. Страх ги е от теб. Ако не беше така, просто щяха да нападнат и да приключат с всичко. Но това няма да им се наложи, ако те накарат да се съмняваш в себе си и да се паникьосаш, да се откажеш от предпазливостта и

решителността, с които успя да постигнеш всичко до този момент. Ако успеят, те ще спечелят битката. Рано или късно все в нещо ще сглумиш и ще им паднеш в ръцете.

От завръщането му досега Коглин не бе произнасял толкова дълга реч. Уокър го изгледа — това древно, съсухрено лице, мършавото му като върлина тяло, ръцете и краката, които стърчаха като пръти изпод диплите на робата. Коглин го бе посрещнал с утешителни думи, но оставаше дистанциран и затворен в себе си — както през дните преди опита на Уокър за бягство. Нещо ставаше с Коглин, някаква вътрешна борба, но и тогава Уокър бе твърде много зает със собствените си проблеми, за да му обърне внимание.

Въпреки това се остави старецът да го отведе от брустверите във вътрешната част на замъка, където му предложи топла храна. Хапна, макар и неохотно, пийна бира и накрая си каза, че една баня няма да му се отрази зле. Отпусна се на парите и се остави водата да отмие всички вътрешни и външни наслоения и от душата, и тялото му. Мърко му правеше компания, свит до ваната, сякаш да се топли. Докато се бършеше и обличаше, Уокър размишляваше над това невероятно спокойствие, което се излъчваше от дивата котка, над онази невъзмутимост, с която котките гледаха на околния свят, над тяхната странна непроницаемост. Нямаше да е зле, ако и той притежаваше поне отчасти подобно спокойствие.

В този миг мислите му внезапно приеха друга насока.

Какво ли става с Коглин?

Той се отърси от собствените си тревоги след банята и тръгна да търси стареца. Намери го в библиотеката, отново зачетен в Историята на Друидитс. Когато влезе, Коглайн вдигна поглед към него, изненадан от появата му и от още нещо, за което Уокър не можеше да се досети.

Уокър се настани до него на една гравирана пейка, покрита с възглавници.

— Какво има, старче? — тихо попита той. С успокоителен жест сложи ръка върху тънкото рамо на стареца. — Виждам тревога в очите ти. Кажи ми защо.

Коглин сви рамене малко демонстративно.

— За теб се тревожа, Уокър. Зная колко странно може да ти се вижда всичко откак..., ами, откак се започна с всичко това. Никак не е

лесно. Мисля си как да ти помогна.

Уокър отмести поглед встрани. Откак — откакто се появи Черният камък на Елфите — каза си той. Откакто Аланон се превърна в част от мене, откакто проникна в мен чрез магията, останала да пази Паранор, докато Друидите се появят отново. Странно едва ли е точното определение.

— За мен не е нужно да се тревожиш — отвърна той. Усмивката му бе малко иронична.

Поне в този смисъл. Вътрешната борба между минало и настояще бе приключила, когато те взаимно се бяха асимилирали и животът и знанието на Друидите се превърнаха в част от него. Спомни си как магията го изгаряше целия, докато той не можеше вече да се съпротивлява и не му оставаше нищо друго, освен да я приеме.

— Уокър — обърна се Коглин към него съвсем сериозно. — Струва ми се, че Аланон нямаше да те въвлече във всичко това, ако не беше сигурен, че ще намериш сили да устоиш на Шадуините.

— Ти имаш по-голяма вяра от мен.

Коглин кимна сериозно.

— Винаги съм имал, Уокър. Не знаеше ли това? Но един ден и ти ще имаш същата увереност. Нужно е само време. На мене ми бе предоставено време и аз го използвах, за да се сдобия с познание. Живял съм твърде дълго, Уокър. Твърде дълго. Само вярата ми дава сили да продължа.

Уокър отдръпна ръка.

— И аз имах вяра. Когато знаех кой съм и какъв съм. Но вече не е така, старче. Промених се и не познавам самия себе си. Как мога да си вярвам? Трудно е.

— Да, трудно е — съгласи се Коглин. — Но и това ще стане с времето.

— Ако изобщо ми е останало време — допълни Уокър.

После излезе. Мърко шареше наоколо и се прокрадваше като черна сянка в светлината на лампите, като клатеше равномерно глава и въртеше опашка. Уокър усещаше присъствието на котката без да ѝ обръща внимание. Мисълта му се върна към Шадуините, дебнещи вълн.

Все трябва да има някакъв начин...

Само сила не беше достатъчна. Магията на Друидите притежаваше изключителна мощ, но не ги беше спасила дори на времето. Нужно бе знание. Ум. Решителност. Непредсказуемост. Може би най-вече непредсказуемост — недосегаемост, която единствено можеше да помогне да се оцелее. Внезапно се запита дали той самия притежава такова качество. Дали освен магията на Друидите притежава и нещо друго, на което да разчита. Твърде много разчиташе на това, че може да съхрани своята самоличност при всички въздействия на Друидите. Но дали наистина беше така? И ако е така, до каква степен в този момент можеше да се уповава на себе да си върне вратата в собствените сили?

И дали това не беше ключът към всичко? Да повярва в себе си дотолкова, че да не се отдава на отчаяние.

Той отново се отправи към парапетите на стените, следван по петите от Мърко. Нощта беше ясна и светла, осеяна със звезди. Въздухът ухаеше на чистота и свежест. Той го вдишваше дълбоко, докато минаваше по горния ръб на стените, без да поглежда надолу към онова, което го очакваше там. Остави мислите си да се реят свободно, без да се натоварва от тях. Внезапно се улови, че мисли за Куикнинг, за дъщерята на Краля на Сребърната река, това създание от първични елементи, което бе пожертвало всичко, за да върне живота на тази земя, започнала да се превръща в камък, за да излекува земята. Представи си нейното лице и гласа, с който му говореше от спомена. Почувства лекотата на тялото ѝ, когато я носеше към покрайнините на Елдуист, онова чувство за сигурност и сила, което се излъчваше от нея. Тя умря, изпълнявайки поетото обещание. Сама го бе пожелала. Но тя бе отдала частица от своя живот и на него, бе вдъхнала смисъл и цел на живота му и решителност да доведе докрай онова, за което тя се беше пожертвала.

Той спря, зареял поглед в нощта. Колко дълъг път изминах, мислеше си Уокър Бо с искрено удивление. Колко продължително пътуване. И всичко, за да се озове тук в този момент.

Извърна се към вътрешната страна на замъка, загледан в крепостните стени и кулите, които се очертаваха като черни силуети в нощта. Дали не към обречен да довърша тук живота си? — хрумна му най-неочаквано. Дали най-сетне тук няма да бъде краят на пътуването?

Ако бе така, значи всички усилия са били напразни.

Отново се обърна и отправи поглед надолу оттатък стената. Един от Конниците минаваше точно под него, като едва се открояваше сред мрака. Смъртта, каза си той, макар че не можеше да бъде сигурен. А и не беше ли все едно. При всичките им различни имена и проявления, те бяха Смърт в една или друга форма. Убийци Шадуини, които нямаха друго предназначение и цел, освен склонността си към унищожение. Кое ли ги бе довело до всичко това? Какъв ли избор ги бе тласнал в такава посока?

Той проследи ездача докато се изгуби от погледа му и зачака следващия. Щяха да патрулират така през цялата нощ, а призори да се съберат още веднаж пред портите, за да го предизвикат за пореден път.

Той се хвана за тази си мисъл. Всички заедно пред портите.

Някаква надежда му просветна. Ами ако реши да отвърне на това предизвикателство?

С непроницаемо лице той се извърна от стената и заслиза надолу покрай назъбените парапети на бойниците, за да потърси Коглин.

В тези ранни зори небесата на изток бяха сребристи, което предвещаваше влажен и душен ден. Дори и в този ранен час бе твърде топло и не полъхваше никакъв ветреца, вчерашният зной сякаш още не се беше разсеял. А това беше знак, че лятото не се канеше лесно да отстъпи на есента. От време на време се чуваше къс, немощен повик на птица, сякаш и птиците не се радваха особено на утрото.

Четиримата конници се скупчиха един до друг пред вратите в разпукващата се виделина, възседнали чудовищните си кобили. Змейовете риеха пръстта като обезумели, докато техните ездачи безмълвно стояха пред високите стени на Паранор, като неми привидения с пресъхнал живот. Когато лъчите на слънцето огряха върховете на Драконовия зъб, Войната подкара напред своето чудовище, вдигна ръка, цялата покрита в броня, и тъпо удари по вратата. Звукът дълго отекваше в тишината, додето ехото заглъхна сред мрака и дърветата. Портите се разтърсиха от удара, после отново застинаха.

Войната се извъртя, за да се върне обратно.

Уокър Бо чакаше. Той вече се бе озовал отвъд стените, промъкнал се през тайната порта на една от кулите и сега бе на не повече от петнайсетина метра разстояние от Шадуините. Беше се обвил в магия, за да стане невидим и при докосване, по вид и мирис

напомняше древен камък, тъй че да изглежда неотделима част от Паранор. Те съвсем не очакваха появата му. Но дори и да го бяха очаквали, нямаше да могат да го различат.

Уокър вдигна дясната си ръка. Вече беше призовал магията и, разпалена до бяло, я насочи право срещу Шадуините.

Магията се разби във Войната и направо разполови нищо неподозиращия призрак. Змейт се втурна напред с краката и торса на Шадуина, все още провиснали на стремената, и се изгуби.

Уокър удари още веднаж. Магията се вряза в останалите трима, като ги завари скупчени плътно един до друг и съвършено неподготвени. Навсякъде избухнаха пламъци и ги погълнаха. Змейовете се издигнаха на задните си крака и разтвориха яростно нокти, като се виеха на всички страни, опитвайки се да избягат. Уокър насочи огъня към очите им, за да ги ослепи и към ноздрите, за не могат да душат, тъй че да блокира сетивата им и да ги влуди. Шадуините се блъскаха един в друг, ослепени и объркани.

Надвих ги! — възбудено си помисли Уокър.

Силите му бързо го напускаха, но той не се предаваше. Отказа се от магията, която го правеше невидим, за да пести сили и продължи атаката, като пращаше унищожителни магически пламъци срещу Шадуините. Един от Конниците се отдели от групата, изригвайки огън и жупел. Беше Чумата. Странното ѝ туловище се разплу в мрака, загубило форма и очертания. Гладът бе рухнал на земята. Змей и ездач се гърчеха в пръстта и отчаяно се опитваха да потушат изгарящите ги пламъци. Смъртта се въртеше в шеметен вихър като обезумяла.

И тогава се случи нещо невъзможно. Иззад пушеци и пламък, където бе избягала унищожена и съсипана, Войната се появи отново, възседнала своя змей.

Бе отново цяла и невредима.

Уокър направо не можеше да повярва на очите си. Беше разкъсал Конника по средата на тялото, а ето че той се връщаше, сякаш нищо не се е случило.

Той нападна Уокър като бързо преодоля разстоянието помежду им. Бе привел яростно тяло, целият устремен напред и бронята му проблясваше в бледата утринна светлина. Уокър чу как ноктите му се забиват в земята, как диша на хрипове, как бронята му прозвънва и вятърът пропищява покрай него. Не може да бъде!

Инстинктивно Уокър насочи магията, за да срещне атаката, като събра цялата ѝ сила за една последна експлозия. Конникът и неговото чудовище бяха обхванати от огнена вихрушка, която ги отхвърли далеч от пътеката, обкръжаваща замъка. Те с трясък изчезнаха сред дърветата.

Но нямаше време да продължи тази атака. Останалите конници се бяха окопитили. Смъртта се насочи към него в сивото си наметало, покрита с качулка, снижила бляскава коса. Чумата я последва, като съскаше, сякаш чувал змии, и тялото ѝ придоби форма с приближаването. Уокър отсече краката на змея, когото бе възседнала Смъртта, и двамата с ездача рухнаха на земята. Но в този момент Чумата връхлетя върху него. Той отскочи встрани, бърз като котка. Но протегнатите пръсти на Ездача го одраскаха.

В същия миг го обзе пристъп на гадене, който премина през цялото му тяло. Той се свлече на колене, отслабнал и замаян. При всичките си усилия едва ги беше докоснал! Той се спусна по следите на Чумата и насочи нов взрив от огън към черния гръб на Шадуина. Чумата се разби на черни искри.

Всичко взе да изглежда на Уокър Бо като в забавен каданс. Гладът започна да приближава тежко, мудно, със залитане. Той се опита да се отбранява, но силата му изглежда го беше напуснала. Той забеляза настъпващия ден, светлината, която обливаше хоризонта на изток и нахлуваше на гъсти, сладникави потоци през разкъсаното наметало на отстъпващата нощ. Вдъхваше въздуха с всичките си сетива, аромата на листа и треви, примесен с прах и зной. Паранор му се струваше чудовищна каменна сянка на лакът разстояние от него, толкова близо, че можеше да го докосне и все пак невъобразимо далече.

Не трябваше да се отказва от магията, която го правеше невидим. С това бе загубил всяко предимство.

Той насочи огъня срещу Глада и го отблъсна, приличното на скелет тяло на Конника бе превито и разкъсано от удара.

Още една мнима смърт, помисли си Уокър. Чувстваше как го обливат горещи вълни и го тресе.

Конниците напиреха от всички страни, змейовете се вдигаха на задните си крака и нападаха. Защо ли не умират? Как ставаше така, че

все се връщаха? Въпросите се изплъзнаха от езика му и той осъзна, че ги задава на глас, че изпада в някакво бълнуване. Чувстваше невероятна слабост, докато се влачеше към стената и се опитваше да събере сили, за да посрещне възобновената атака. Планът му се бе провалил. Нещо не беше преценил. Какво ли?

Вдигна ръка и запрати огън във всички посоки в отчаяно усилие да отблъсне нападателите си. Но силите му се бяха изчерпали, изразходвани при първата атака и изсмукани от Чумата. Магията едва успя да забави Шадуините, които бързо пробиха стената и продължиха напред. Войната запрати насреща му назъбен боздуган и той го гледаше как профучава към него, без да може да се помръдне. Успя все пак в последния момент да призове магията, колкото да може да отклони боздугана, но желязото все пак го засегна странично. Той се превъртя назад и се трясна в камъка на Паранор с такава сила, че чак дъхът му спря.

Този удар спаси живота му.

Докато дращеше по каменните стени на Паранор, за да се задържи да не падне, откри очертанията на тайната врата. Главата му мигновено се проясни и той си спомни, че си бе оставил възможност за изход, ако нещата се объркат. Беше забравил за това в разгара на битката, в треската и делириума. Още имаше шанс. Четиримата конници настъпваха, приближавайки се с невероятна бързина. Той затърси отверстието на тайната врата с вдървени, окървавени пръсти. Ех, ако имаше две ръце! Ако беше цял! Мисълта само му се мярна през съзнанието, отчаянието бе гневно прогонено на мига.

Чу се подрънкване на метал и дращене на нокти.

Пръстите му бяха върху резето.

Вратата се отвори навътре и го завлече и него като безформен вързоп. В същото време той запрати към пространството отвън огнени стрели, остри като бръснач. Чу ги да се врязват в преследвачите му и му се стори, че чува как Шадуините вият направо в мозъка му.

После се озова сред плесенясалия, хладен мрак. Ревовете и настървението останаха навън, битката свърши.

Коглин го намери на пътеката под крепостния вал, свит на кълбо, толкова изтощен, че не можеше да събере сили да се помръдне. С огромно усилие старецът довлече Уокър до леглото и го сложи да

легне. Разсъблече го, изтърка го с влажна гъба, даде му лекарства, зави го в одеяла и го остави да спи. Говореше му нещо, но Уокър изглежда не разбираше думите му. Отговаряше му, но нищо от онова, което казваше, не можеше да се разбере. Знаеше само, че е оживял, че е оцелял, за да може да продължи борбата и нищо друго нямаше значение.

Разтреперан, болен, напълно изтощен от борбата, той бе настанен и оставен да почива в мрака. Усети как Мърко се сгуши на кълбо до него, готов да дебне всяка заплаха и да повика Коглин, ако се появи нужда. Той преглътна, защото гърлото му беше пресъхнало, с надеждата, че когато се събуди, вече няма да е толкова зле, че прилошаването му ще бъде отминало. Бе твърдо решен, че ще бъде така.

Затвори очи и в този момент съзнанието му бе обхванато от една окончателна, оздравителна мисъл.

Този ден битката беше изгубена. Четиримата конници отново го бяха сразили. Но от тази загуба той бе научил нещо — нещо, което окончателно щеше да ги погуби.

Той си пое дъх бавно и дълбоко. Отпусна се постепенно в топлите, омайни вълни на съня.

Докато се унасяше, си обеща и се закле, че следващият път, когато се изправи пред Шадуините, с тях ще бъде свършено.

XIV

Докато Уокър Бо полагаше усилия да се освободи от Четиримата конници край Паранор, Рен Елеседил убеждаваше Върховния съвет да излезе срещу армията на Федерацията, която настъпваше на север, за да ги унищожи, а Морган Лех бе повел Дамсон и малката дружина на независимите към Тирс, за да освободят Падишар Крийл. В същото време Пар Омсфорд вървеше по следите на своя брат Кол.

Крачеше трудно, с мъчително усилие. Когато двамата с Дамсон се разделиха, той веднага тръгна да търси Кол, знаейки, че е на няколко минути разстояние от него. Мислеше си, че ако побърза, със сигурност ще го настигне. Слънцето се бе показало, мракът, който би могъл да му попречи, се беше разпръснал и само тук таме имаше сенчести места и прокъсани мъгли над дърветата. Кол бързаше, забравил всичко освен онова видение, свързано с Меча на Шанара. Беше объркан и ужасен. Болката му бе осезаема. В такова състояние можеше ли да полага усилия, за да прикрива следите си? Колко ли можеше да издържи, преди да падне изтощен?

Случи се нещо неочаквано. Въпреки че с лекота откриваше следите на брат си, които ясно се виждаха сред гъсталаците и тревите, той осъзна, че не може да се държи на краката си. Въпреки всичко — а може би благодарение на него — Кол изглежда бе открил в себе си неподозирана сила. Той бягаше от Пар, а не просто бързаше по пътя си и изобщо не спираше да почине. Тичаше из цялата местност, поемаше в една посока, после само след минути тръгваше в обратната без никаква видима причина, сякаш бе обезумял. Изглежда не беше на себе си, обзет от демони, заключени в съзнанието му, дошли неизвестно откъде.

Поне на Пар така му се струваше, докато го следваше по петите.

Привечер се почувства изтощен. Прах беше полепнала по лицето и ръцете му, косата му беше сплъстена и дрехите изпоцапани. Изостави целия си багаж, за да не му тежи, и понесе само Меча на Шанара, едно одеяло и водния мех. Въпреки това едва успяваше да

върви. Чудно му бе как Кол можа да му избяга. Страхът трябваше да го е изтощил още преди часове. Изглежда Огледалното наметало и скритата в него Шадуинска магия го подгонваха като животно, шибано с камшик. Тази мисъл накара Пар да изпита отчаяние. Ако Кол не се забави и не възстанови разсъдъка си поне в малка степен, напрежението ще го убие. А ако не напрежението, то все някоя грешка от недоглеждане. По тези места се криеха опасности, които можеха да унищожат човека, дори ако беше напълно предпазлив и разумен. А изглежда в момента Кол Омсфорд не беше нито едното, нито другото.

Когато най-сетне спря, Пар се озова западно от мястото, където Мермидон се разделяше на два ръкава, единият от които вървеше на изток към Раб, а другият свиваше на юг към Варфлийт и Рун. По протежение на втория ръкав се стигаше до Езерото Дъга. Стигаше се също до Южното око. В тази посока бе поел и Кол, докато се стъмни съвсем и вече нищо не се виждаше, за да продължи. Колкото повече се замисляше Пар, толкова повече се убеждаваше, че брат му бе вървял все в тази посока, макар и с много криволици. Обратно към Южното око и Шадуините. И нищо чудно, при положение, че магията на Наметалото рушеше разума му.

Пар се зави с одеялото и се облегна на грубия дънер на едно дърво, за да размисли за всичко. Мечът на Шанара лежеше на земята до него и той опипваше с пръсти дръжката, върху която беше гравирана вдигната ръка с горяща факла. Ако Шадуинската магия владееше брат му Кол, той едва ли си даваше сметка какво върши. Може би беше тръгнал да преследва Пар, без да разбира защо. Може би сега бягаше от него, също без да разбира, въпреки че Мечът бе показал на Кол същото видение, каквото и на Пар, което значеше, че Кол е разбрал истината за себе си. В оня миг Пар бе почувствувал връзката си с Кол. Кол бе свързан с него достатъчно дълго, за да прозрат и двамата тази връзка. Дали това бе променило нещата? Дали, след като Кол е разбрал истината за себе си, не се опитва да се отърси от Шадуинската магия?

Пар плътно притисна очи, напрегнат и уморен. Имаше нужда от сън, но не искаше да заспива, преди да си даде сметка какво става. Дамсон го бе предупредила, че това преследване може да е някакъв капан. Кол не беше попаднал случайно на тях. Той е бил изпратен от Шадуините. Защо? Дали за да го ранят или убият? Пар не можеше да

каже със сигурност. По какъв ли начин Кол е успял да го открие? Колко ли дълго го е търсил? Въпросите жужаха в съзнанието му като разбунени стършели, неканени и натрапчиви, с насочени жила. Помисли! Може би магията на Покривалото е помогнала на Кол да го открие, може би тя го е тласкала през цялото време. Магията е поразила брат му, превръщайки го в Шадуин, докато Кол през цялото време е вярвал, че тя му помага да избяга от нападателите си. Бил е заблуден да я наметне, измамен...

Пар си пое дълбоко дъх. Едва можеше да диша, като си представяше Кол като един от тях, като едно от онези същества в Шахтата, които оставаха живи дори и след като бъдат убити.

Пийна няколко глътки вода, защото нямаше нищо друго. Откога ли нищо не съм ял? — запита се той. Утре ще се наложи да потърси някакви корени и плодове или да улови нещо. Трябваше да си възстанови малко силите. Без храна и почивка щеше да рухне. Не можеше да си позволи повече да прави глупости, ако иска да помогне по някакъв начин на брат си.

Той отново се върна в мислите си към Кол, като се зави поплътно в одеялото с напредването на нощта. Сред дърветата край реката беше студено, лятната горещина бе прогонена по други места. Ако Кол не е дошъл, за да го убие, защо го търсеше тогава? Едва ли за добро. Кол в този момент не беше Кол.

Пар примигна с очи. Може би за да открадне Меча на Шанара?

Това бе интересно предположение, но нямаше смисъл. Защо му е притрябвало на Ример Дал да позволи на Пар да вземе Меча, само за да изпрати Кол по-късно да го върне обратно? Освен ако Кол не беше оръдие на някой друг. Но това предположение бе още по-невероятно. В случая имаше само един враг, въпреки всички протести на Главния преследвач. Ример Дал си бе създал достатъчно главоболия, за да накара Пар да си мисли, че е убил брат си. Шадуините са имали сериозна причина да изпратят Кол, но тя едва ли е била да откраднат Меча на Шанара.

Пар се замисли за миг колко беше странно това, че Мечът най-сетне му се беше открил. Той бе опитал всичко, за да възбуди магията, но до онзи момент все не беше успявал. Той винаги беше вярвал, че това е наистина талисманът, а не някаква имитация, въпреки готовността, с която Ример Дал му го беше предоставил. Беше усетил

силата му, дори и когато той не му откликваше. Но колебанията му продължаваха и той неведнъж изпадаше в отчаяние. И сега изведнъж, най-неочаквано, магията се бе събудила за живот, и то само заради неговата борба с Кол.

И Пар не можеше да разгадае защо.

Той се плъзна надолу по дънера на дървото, излегна се по гръб, загледан през листатите клони към ясното звездно небе. Трябва да се успокоя, повтаряше си той. Трябва да облекча малко болките по цялото си тяло. Тогава ще мога да мисля по-добре.

Докато си говореше така, той заспа.

Когато се събуди, вече се беше зазорило и Кол се беше втренчил в него. Брат му бе клекнал върху купчина камъни едва на шест метра от него, свит и прегърбен като хищно животно. Беше обгърнат от Огледалното покривало. Гънките на Покривалото зловещо проблясваха в бледата сребриста светлина, сякаш росата бе вплетена в тъканта му. Лицето на Кол бе измъчено и изпито и очите му, винаги така спокойни и уравновесени, сега се въртяха на всички страни със страх и ненавист.

Пар бе така изненадан, че дълго не можа да помръдне. И през ум не му беше минало, че брат му може да се върне обратно — че има достатъчно разум за това. Защо ли се беше върнал? Дали за да го атакува наново, да се опита да го убие? Той се загледа в Кол, в измъченото му лице, в тъмните кръгове под очите му. Не, Кол беше тук заради нещо друго. Изглеждаше така, сякаш иска да се приближи, да поговори с него, да разбере нещо от Пар. А може и наистина да е така, внезапно си помисли Пар. Мечът на Шанара бе дал на Кол първото прозрение за истината, откакто той се бе загърнал в Огледалното покривало. Може би искаше да узнае нещо повече.

Той бавно се повдигна и беше на път да протегне ръка към Кол.

Кол мигновено изчезна, като скочи от скалата и се изгуби сред отвъдните сенки, затичан между дърветата.

— Кол! — извика Пар след него. Само ехото отекна и заглъхна. Шумът от стъпките на Кол се стопи в тишината с увеличаването на разстоянието помежду им.

Пар тръгна да събира къпини и корени, разбирайки, докато ядеше жалката си закуска, че ако до довечера не намери истинска

храна, ще има сериозни проблеми. Започна бързо да се храни, като си мислеше за Кол през цялото време. В очите на брат му се четеше такъв ужас и такава ярост. Дали срещу Пар, срещу самия него или срещу истината? Нямаше как да се узнае. Но Кол все още имаше съзнание за него, търсеше го активно и все още имаше някакъв шанс Пар да го догони.

И все пак дори и да го стигне, какво щеше да направи? Пар още не беше мислил за това. Ще използвам отново Меча на Шанара, отговори си той, почти без да се замисли. Мечът беше най-голямата възможност Кол да се освободи от Огледалното покривало. Ако Кол успее да разбере същността на магията, която го владее, може би има начин да отхвърли Покривалото и неговата магия от себе си. Може би Пар щеше да успее да го смъкне от него, ако нямаше друг начин. Но Мечът беше единствената възможност. Кол не беше осъзнал нищо, докато не се беше проявила магията на Меча, но тогава истината бе проблеснала в погледа му. Пар си каза, че ще използва още веднъж талисмана. И този път няма да спре, докато Кол не бъде свободен.

Той вдигна одеялото и потегли отново. Денят беше душен и безветрен, горещината ставаше все по-тежка и дрехите на Пар бързо се намокриха от пот. Той пое по следите на Кол и стигна до Мермидон, пресече го и тръгна на север, после отново се върна на юг. Този път брат му продължи да върви по права линия няколко часа по източния бряг, навлизайки в Рунските планини. Той прекоси Варфлийт по течението на реката, съзерцавайки как траулери и фериботи бавно пътуват по ширналите се води и си мислеше, че една лодка щеше да му свърши добра работа, но само след миг се досети, че лодката би била безполезна при положение, че следва стъпките на брат си. Спомни си как заедно с Кол бяха преплували Варфлийт преди седмици и бяха дошли на юг по Мермидон. С това бе започнало всичко. Спомни си колко бяха близки тогава, въпреки че спореха за посоката на живота си и за смисъла на Магията на Пар. Струваше му се, че всичко това се бе случило много отдавна.

Рано следобед той стигна до едно пристанище с рибарски пристан и тържище на няколко мили надолу по реката. Успя да продаде пръстена си за рибарска въдица и кука, кремък, хляб, сирене и пушена риба. Пренесе всичко това пр-надалеч от пристана, седна на земята и излапа половината храна, без дъх да си поеме. Щом свърши, отново

пое на юг, чувствайки се значително по-добре. Върдицата и куките щяха да му позволят да лови риба, а с кремъка можеше да си пали огън. Започна да осъзнава, че за да хване Кол, ще му е нужно много повече време, отколкото бе очаквал.

Замисли се отново защо ли Кол бе тръгнал да го търси — точно защо е бил изпратен. Ако не за да го убие или открадне Меча, за какво тогава? Може би целта е Кол да провокира някаква ответна реакция у него. Отново си спомни за предупреждението на Дамсон — това преследване сигурно бе някакъв Шадуински капан. Но откъде можеха Шадуините да знаят, че при тяхната среща ще бъде предизвикана магията на Меча на Шанара и ще им се разкрие истината за това, кой е Кол и че Пар ще успее да разбере, че брат му е Шадуин? Кол сигурно е бил изпратен като примамка, за да накара Пар да го последва — това беше определено в стила на Ример Дал — и все пак, откъде Шадуините биха могли да знаят, че Пар ще разпознае брат си?

Освен ако не се очакваше от него да разбере...

Пар изведнъж спря. Минаваше под огромен стар дъб. Тук бе сенчесто и прохладно. Усещаше лекия вятрец, който идваше откъм Мермидон. Чуваше шума на бавните води на реката. Усещаше дъх на вода и дървета.

...когато бъде твърде късно.

Гърлото му се сви. Ами ако всичко трябваше да стане обратно на това, което допуска? Ако не Кол трябваше да убие него, а той да убие Кол?

Защо?

Защото...

Не искаше да допусне този отговор, но той беше близо до ума. Почти чуваше думите, които напираха в главата му.

Почти ги долавяше.

Тръгна отново, много объркан. Явно беше на вярна следа, макар и да не можеше да си изясни всички подробности. Кол беше този който го водеше, който бягаше от него, без да знае защо, който се връщаше нощем, за да се увери, че Пар го преследва. Мечът на Шанара и неговата магия бяха посочили истината на Пар. Шадуините бяха измислили цялата работа, разиграваха ги като деца, които участват в някакъв театър, за да развеселяват възрастните.

Това трябва да е свързано с магията на песента-заклинание, помисли си неочаквано Пар. Не може да не е свързано с нея.

Знаеше, че ще се добере до истината. Просто не трябваше да престава да мисли. Трябва да премисли всичко отново и отново.

До залез слънце на следващия ден не успя да намери Кол и се настани за нощувка под заслона на една скала, която пазеше гърба му и откъдето можеше да следи всичко, което приближаваше отпред. Огън не запали. Огънят щеше да му попречи да вижда околността, когато се стъмни. Хапна малко, зави се с одеялото, облегна се на скалата и зачака.

Настъпи нощ и изгряха звезди. Пар наблюдаваше как сенките се очертаваха и придобиваха форма в бледата светлина. Заслуша се в мудното течение на реката, която се плискаше в камъните, и в писъците на нощните птици, кръжащи над нея. Вдъхваше прохладния влажен въздух и за първи път от два дни насам си позволи да се замисли за Дамсон Рей. Странно се чувстваше без нея след като двамата се криеха заедно в Тирс и заедно бягаха от преследвачите си. Тревожеше се за нея, но се успокояваше, като си казваше, че тя сигурно е успяла да се справи по-добре от него. Сигурно вече е стигнала при независимите и сега се опитва да освободи Падишар. Сигурно се е спасила.

Е, колкото може да се спаси всеки от тях, преди да приключи цялата тази борба.

Мислеше за Дамсон, Падишар, Морган Лех, Рен и Уокър Бо, в съзнанието му се мяркаха откъслечни спомени за всички, които се бяха разпиляли по пътя. Понякога му се струваше, че е обречен да загубва всекиго. Толкова много усилия и толкова малък резултат — всичко това измъчваше съвестта му.

Притисна колене към гърдите си и се сви като топка. Мечът на Шанара се вряза в гърба му — беше забравил да отпусне ремъка. Мечът, неговата повеля от Аланон, неговият шанс за живот, единствената му надежда един ден да се освободи от Шадуините — много бе пожертвано в името на това. Той отново започна да се пита на каква цел трябваше да служи талисманът. Сигурно щеше да направи чудо, защото от подобна магия не можеше да се очаква нищо друго. Но как да открие това негово предназначение — особено тук, изгубен

някъде сред Руните, тръгнал да гони бедния Кол? Трябваше по-скоро да търси Уокър Бо и Рен, другите двама, получили повели от Аланон.

Но това, разбира се, не беше така. Трябваше да прави точно това, което правеше. Трябваше да търси брат си, за да му помогне. Ако изгуби Кол, който го бе подкрепял във всичко, който се бе отрекъл от всичко заради него, ако го изгуби сега, след като веднъж го беше изгубил и намерил отново...

Отърси се от тези мисли. Няма да изгуби Кол. Няма да допусне да се случи това.

Минутите се нижеха и Пар Омсфорд продължаваше да чака. Кол ще дойде. Сигурен беше в това. Ще дойде както миналата нощ. Може би само щеше да седи и да наблюдава Пар, но поне ще бъде тук, наблизо.

Той бръкна в туниката си и извади счупената половина от оброчната халка, която Дамсон му беше дала. Той здраво я беше вързал с кожена връв и я носеше на врата си. Ако Дамсон беше наблизо, Халката трябваше да стане по-светла. Той замислено започна да я наблюдава. Металът смътно отразяваше бледата звездна светлина, но не просветля. Дамсон беше далеч.

Той погледа Халката още малко, след което я пхна обратно в туниката си. Още една магия, предназначена да ме пази, скръбно си помисли той. Песента-заклинание, Мечът на Шанара и Халката. Добре се бе запасил с талисмани. Направо се бе изгубил сред тях.

Но от подобни горчиви мисли нямаше никакъв смисъл и той се опита да се отърси от тях. Свали Меча и го остави на земята до себе си. Откъм Меримидон долетя плясък на риба. Зад дърветата се чу глухият крясък на бухал, ненадеен и настойчив.

Тази наследствена магия и всичките ѝ проявления, мислеше си той в невероятно мрачно състояние на духа, ме кара да се питам дали Ример Дал не е прав — дали наистина не съм Шадуин.

Тази мисъл дълго не го оставяше на мира, докато той седеше там, загледан в нощта.

Онова създание, което бе смесица от Шадуин и Кол Омсфорд, дебнеше от укритието си зад дърветата на петнайсетина метра разстояние от онзи, който го следваше и го очакваше да се появи.

Но аз няма да се появя, не, мислеше си то. Ще остана тук, скрит в мрака, на който принадлежа, където сенките ще ме закрилят от...

От какво? Не можеше да си спомни. От онова, другото създание ли? От странното оръжие, което носеше? Не, от нещо друго. Дали от Покривалото? То опипа материята колебливо и усети неприятния допир по пръстите си, спомняйки си отново видението, което му се бе явило по време на битката с онзи, който беше...който беше. Не си спомняше. Някой, когото бе познавало. Някога, много отдавна. Обърка се — объркване, което никога не го напускаше.

Шадуинът-Кол мълком се раздвижи, без да изпуска от очи силуета сред скалите.

Мисли си, че момее да ме види оттам, но греши. Нищо не може да види, докато аз не пожелаа — докато нося това Покривало и владее магията му. Мога да приближа до него, когато си искам и да се отдръпна, когато предпочитам. То не може да ме види. Не може да ме хване. Преследва ме, но аз го водя, където си искам. Водя го на юг, на юг към, към...

Но не знаеше къде. Объркването отново замъгляваше мислите му, отклоняваше ги. Понякога му се струваше, че ще мисли по-добре, ако свали Покривалото. Но не, това бе глупаво. Покривалото го закриляше, Огледалното покривало, което му бе дадено от... — не, откраднато, отвлечено от... — не, отмъкнато с хитрост от един опасен...човек...

Мислите му се явяваха и изчезваха накъсани. Кръжаха като в речен водовъртеж, докосвайки се до тинята и камъните за миг, преди отново да се завихрят.

Сълзи на безсилие бликнаха в очите му и то вдигна мръсната си ръка да ги изтрие. Понякога си спомняше по нещо от преди, от времето, когато не носеше това Покривало, от времето, когато бе различно същество. Тези спомени го натъжаваха и му се струваше, че му е сторено някакво зло, за да се чувства така.

За миг видях светлината на моето съзнание, в онова видение видях нещо за себе си — кой съм, какъв съм, какъв мога да бъда. Искан ми се отново да видя това!

Сега бягаше от онова създание, което бе преследвало преди, уплашено, без да разбира защо. Покривалото му вдъхваше някаква сигурност, но дори и то не бе достатъчна защита срещу онзи, Другия.

А и колкото да бягаше от преследвача си, винаги се връщаше там, където преследвачът му го чакаше. Това бе бягане в кръг, което не можеше да си обясни. Ако бягаше от онзи, който го преследва, защо трябваше отново да се връща към него? Понякога Покривалото го успокояваше и закриляше от преследвача и спомените, но понякога го чувстваше като огън по кожата, изгарящ неговата същност, превръщащ го в нещо чудовищно.

Свали това покривало!

Недей, глупако, глупако! Покривалото те пази!

И така, битката бушуваше в това измъчено създание, което бе едновременно Кол и Шадуин, тласкаше го в една или друга посока, изтощаваше го и отново му вдъхваше кураж, дърпаше го и го тласкаше едновременно, докато в него не оставаше ни капка разум, ни капка покой.

Помогни ми, безмълвно умоляваше то. Помогни ми, моля те.

Ала създанието не знаеше кого моли за помощ и каква помощ иска всъщност. Гледаше втренчено в мрака към онзи, който го преследваше, и си мислеше, че преследвачът му скоро ще заспи. Какво щеше да прави тогава? Дали да приближи пълзешком, тихо, както се носят облаците в небето и да докосне онова, да го докосне...

Мисълта му остана незавършена. Покривалото като че ли го обгърна по-плътнo и отклони мислите му. Да, може би да пропълзи, да покаже на своя преследвач, че не се страхува (макар да се страхуваше!), че може да прави каквото си иска в нощта, с това Покривало, под закрилата на магията...

Помогни ми.

Тези думи го давеха, опитваше се да извика на глас, но не можеше. Затвори очи от болка и се накара да мисли.

Трябва да му отнема нещо, нещо нужно, нещо скъпо. Трябва да му отнема нещо, от което ще го ...заболи. Мисълта му предизвика познат спомен. Познавам това същество, познавам го от времето, когато, когато сме били, били сме...братя! То може дц помогне, може да намери начин...

Но създанието Кол/Шадуин не беше сигурно в това и мисълта отлетя, ведно с другите, в гъмжилото откъслечни мисли, които кръжаха и се блъскаха в побърканото му съзнание. То едновременно се чувстваше привлечено и отблъсквано от съществото, което

наблюдаваше и този конфликт не можеше да бъде разрешен, въпреки всичките му усилия.

Сълзите му отново бликнаха, невикани, нежелани. Мръсните му, ожулени ръце здраво се свиха в юмрук. Опустошеното му лице се мъчеше да придобие някаква позната форма. За секунда Кол бе дошъл на себе си, измъкнат от мрежата на черната магия, която го бе омотала.

Трябва да действам, да направя нещо, което да накара другия да разбере!

Трябва да се освободя!

Трябва!

Пар беше заспал, когато усети как нещо притиска гърлото му. Той отскочи и силно го отблъсна, без да разбира какво е. Нещо го задушаваше, стискаше гърлото му, не му даваше да диша. Нещо тежко бе пропъзляло отгоре му и го мачкаше.

Шадуин!

Ала песента-заклинание не го беше предупредила, значи не можеше да бъде Шадуин. Призова магията в отчаян опит да се спаси. Усети я как се надига в него, агонизиращо бавно. Нещо дишаше в лицето и врата му. Зърна проблясък на зъби и усети остри косми, които се търкаха в кожата му. Опита се да се предпази с ръка и да отблъсне нападателя. Докосна с ръка дръжката на Меча на Шанара и металът го изгори като огън.

Тогава натискът на гърлото му внезапно отслабна, тежестта върху тялото се вдигна и сред мъгла от цветна светлина той видя как един стърчен, прегърбен силует побягна в нощта.

Кол! Това беше Кол!

Той се изправи на крака обезумял и уплашен като едва успяваше да си поеме дъх и да пази равновесие. Но какво ставаше? Нима Кол бе изпратен наистина да го убие? Дали се опитваше да го удуши? Той остана загледан след тъмния силует, който изчезна сред сенките и почти мигновено се изгуби сред скалите и дърветата. Нямаше грешка. Беше Кол. Сигурен беше в това.

Ала какво ли се бе опитал да направи брат му?

Внезапно си спомни за Меча, бързо погледна към него и установи, че си стои недокоснат на мястото. Не е Мечът, помисли си. Тогава какво?

Опипа шията си, внезапно усетил нова болка. Отдръпна ръка и видя, че по нея се стича кръв. Отново опипа шията си и почувства наранената, разкъсана плът. Докосна я нервно, питаше се какво е това.

И тогава осъзна, че Халката я няма.

Брат му я беше откраднал. Сигурно я беше видял, когато Пар я беше извадил и я разглеждаше в мрака. Беше дошъл, когато Пар е заспал, допълзъл, притиснал го до земята и издърпал кожената връв, задушавайки го от болка, беше я скъсал със зъби и отвлякъл талисмана на Дамсон.

Защо?

За да може Пар да го последва, разбира се. За да бъде Пар принуден да го преследва.

Равнинецът стоеше, втренчен подир брат си, подир онова създание, в което брат му се бе превърнал, зашеметен. В тишината, обгърнала съзнанието му, той сякаш чуваше другия да го вика.

Помогни ми, викаше Кол.

Помогни ми.

XV

Когато се развидели, колкото да се вижда, Пар тръгна по следите на брат си. Бе ранен изгрев, денят бе ясен и светъл, не беше трудно да се следва Кол. Пар удвои усилията си, упорстваше повече от преди, решен този път да не допусне Кол да му избяга. Вече бяха навлезли дълбоко в Рунските планини, от двете им страни се издигаха стените на каньона, докато те вървяха по течението на Мермидон на юг. Нямаше голямо пространство, където човек да се отклони. Въпреки това Кол продължаваше да скита далеч от коритото на реката, сякаш че търсеше начин да избяга. Понякога се отдалечаваше на повече от половин миля, докато планините блокираха пътя му. Веднъж успя да изизкачи един нисък хребет и измина няколко мили по него на юг, докато се изпречи пред скала, която го накара да свърне. Във всички тези случаи Пар бе принуден да го следва, за да не изгуби следата, защото се страхуваше, че ако върви само покрай реката, Кол може да се върне назад. Това преследване го изтощи и задухата замая главата му. Денят отмина, слънцето залезе, а той още не е беше намерил Кол.

Налови с въдицата и куката, които си бе купил от пазара, малко риба за вечеря, опече я и я изяде и остави остатъка — една доста щедра порция — върху плоска скала на няколко десетки метра от мястото, където се канеше да спи. Остана буден през по-голямата част от нощта, като му се причуваха и привиждаха най-различни несъществуващи неща. От време на време го налягаше дрямка. Не видя Кол нито веднъж. Когато се събуди, откри че рибата я няма — въпреки, че можеше и дивите животни да са я иззяли. Беше малко вероятно, но все пак в нищо не можеше да бъде сигурен.

През следващите три дни продължи своето преследване, като си пробиваше път надолу по реката и все повече приближаваше до Езерото Дъга и Южното око. Започна да се тревожи, че няма да може да настигне Кол преди да е станало твърде късно. По някакъв начин брат му бе успял да задържи своята преднина, въпреки намалялата си способност да разсъждава, въпреки полушадуинското си състояние.

Кол не можеше да мисли ясно, не избираше най-лесните и бързи пътища, не се опитваше да скрива следите си, не правеше нищо, но все някак успяваше да му убегне. Беше едновременно тягостно и тревожно. Изглеждаше неизбежно това, че ще открие Кол твърде късно, за да му помогне — дори за да помогне на себе си, ако Шадуините ги открият. Ако Ример Дал откриеше първо Кол, какво трябваше да направи Пар? Дали да използва Меча на Шанара? Веднъж той се беше опитал, без особен резултат. А може би магията на песента-заклинение? И това също беше опитал и установи, че е опасно непредсказуемо. И все пак, може би няма да има друг изход. Ще трябва да използва песента-заклинение, ако това е единственият начин да освободи брат си. Цената, която трябваше да плати, беше без значение. Сега често мислеше как бе възникнала песента-заклинение и какво му причиняваше, когато я призовеше. Опитваше се да мисли какво може да стори, за да се предпази, за да държи магията в своя власт, да не допусне да му се изплъзне съвсем. Силата ѝ го овладяваше по един обясним начин, разгръщаше се, както някога при Уил Омсфорд, и се проявяваше по нови и плашещи начини, които означаваха, че нещо всъщност се променя и в самия Пар. Когато си даде сметка за степента на нейното разгръщане, той се ужаси. В един момент това беше магията на Джаир Омсфорд, песен-заклинение, която извикваше различни образи, образи, които изглеждаха реални, но бяха само представи, отпечатани върху съзнанието на онези, които слушаха. Сега тя приличаше повече на магията на сестрата на Джаир, Брин — магия, която наистина можеше да променя нещата и да ги променя необратимо. Но при Пар тя можеше да създава нови неща. Тя можеше да направи нещо от нищо, подобно на оня огнен меч в Шахтата или онази вихрушка от метални парчета в затвора край Тирс. Откъде ли идваше подобна сила? Какво бе накарало магията да се промени така драстично?

Най-много го плашеше, разбира се, това, че в отговор на всичките си въпроси за източника на магията чуваше онзи тих, досаден шепот, който звучеше в съзнанието му, думите, изречени от Ример Дал при срещата им в подземиято, където се намираше Мечът на Шанара.

Ти си Шадуин, Пар Омсфорд. Ти си един от нас.

Шест дни, след като бе започнал да следва брат си и четири дни след кражбата на Халката, в един толкова горещ следобед, че кръгове излизаха пред очите и въздухът сякаш прогаряше дробовете на Пар, следата на Кол свърна рязко към реката и изчезна.

Пар спря пред самата вода, огледа земята без да може да повярва, върна се малко назад, за да се убеди, че не се е излъгал и после седна под тясната сянка на една топола, за да събере мислите си.

Кол бе влязъл в реката.

Той се загледа във водата, в мудната речна шир чак до обградения от дървета отсрещен бряг. Мермидон излизаше от Руните, точно където се намираха сега, и се насочваше към Езерото Дъга. Планините продължаваха на юг по протежение на източния бряг на реката, но западният бе равен, покрит с леко хълмисти ливади и разпръснати тук-таме горички от широколистни дървета. Ако Кол можеше да размишлява ясно, той щеше да предпочете да пресече на по-лесно място. Но Кол се намираше под омаята на Огледалното покривало. Пар реши, че в нищо не може да бъде сигурен. Във всеки случай, ако Кол е пресякъл, и той самият трябваше да пресече реката.

Съблече дрехите си, използва въдицата и едно сухо дърво, за да си направи импровизиран сал, постави върху него дрехите, одеялото, торбата и Меча на Шанара и се плъзна в реката. Водата бе хладна и успокояваща. Той заплува по течението под известен ъгъл спрямо отсрещния бряг. След време се озова на около миля по-надолу. Излезе на брега, избърса се, облече се и праметна Меча и другите си принадлежности през рамо. Зае се отново да открие следите на Кол.

Но следите не можеха да се открият никъде.

Той затърси нагоре и надолу край реката, докато се стъмни, и нищо не откри. Кол бе изчезнал. Пар седна в мрака и се загледа в равната, просветваща повърхност на реката. Чудеше се дали брат му не се беше удавил. Кол беше добър плувец при нормални обстоятелства, но може би силата му най-сетне се бе изчерпила. Пар хапна насила нещо, отпи няколко глътки вода от водния мех, зави се в одеалото и се опита да заспи. Сънят не идваше. Мъчеха го мисли за Кол, спомени от миналото, товарът на всичко, което се беше случило, откакто започнаха сънищата. Налегнаха го противоречиви чувства. Какво да прави сега? Ами ако Кол наистина беше загинал?

Изгревът бе аленочервен от сияния на изток, засенчен от скупчващите се на запад облаци. Облаците се кълбяха на хоризонта и прииждаха към Калахорн като стена. Дневната светлина бе смътна и бледа. Настъпи мъртва неподвижност. Пар стана и тръгна отново на юг по течението на реката, продължавайки да търси брат си. Беше уморен и обезкуражен, едва ли не готов да се откаже. Все се питаше какво всъщност прави — гонеше един призрак, един Шадуин, сведен до състояние на безгласно животно. Откъде знаеше, че наистина е Кол? Може би Дамсон беше права. Нима Шадуините не можеха да го заблудят по някакъв начин? Ами ако Ример Дал го беше изкушил с този Меч или бе променил магията му, така че да бъде измамен? Ами ако всичко това е някакъв съзнателно устроен капан? Нямаше начин да разбере.

След известно време напълно се отказа да мисли, защото не беше останала нито една необмислена възможност и той се изтощаваше без никаква полза. Просто продължи да върви, следвайки течението на реката, която лъкатушеше на юг през хълмистата местност. Стъпваше механично и всичко в него започваше да потъва в непроницаемо мълчание.

На запад облаците притъмняваха и се снишаваха и внезапна вихрушка изви като предупреждение. Птиците отлетяха с писъци към планините на изток и се скриха в сенките като бели проблясъци.

Само на няколко мили надолу по течението на реката се появи Южното око. Черният му обелиск се очерта на харизонта. Пар наблюдаваше как той става все по-голям с приближаването му, една яка крепост преграждаща пътя на приближаващата буря. Пар обгърна с поглед стените и кулите му, като се придържаше по-близо до дърветата и скалите, да да се укрива. Нищо не се появяваше. Нищо не помръдваше.

И тогава внезапно и неочаквано той отново попадна на следата на Кол. Откри я в края на реката, където брат му бе излязъл, след като е бил носен на юг по течението поне седем-осем мили. Беше сигурен, че е Кол, дори още преди да открие следа от стъпките му, която го потвърждаваше. Следата водеше на запад към хълмовете, откъдето идваше бурята.

Но това беше следа, оставена преди часове. Кол беше излязъл на брега вчера и беше потеглил веднага. Пар беше поне с един ден назад.

Въпреки това тръгна по следата, благодарен, че изобщо е намерил някаква диря. С облекчение разбра, че брат му още е жив. Пое към равнината, отдалечавайки се от реката. С приближаването на бурята се смрачаваше, въздухът ставаше душен и влажен, тревите бурно се увиваха около краката му. Облаците над главата му се скупчваха и надвисваха, сякаш едва се задържаха на небето. Пар обърна поглед назад, към мястото, където бе видял Южното око, но Шадуинската крепост се бе изгубила в мрака.

Дъждът закапа на редки капки, охлаждайки горещата му кожа, после, когато задуха силен вятър, започна да брули лицето му.

Само след няколко мига превали билото на една височинка и видя Кол.

Брат ме се бе проснал неподвижно върху прашната трева, с лице към земята под един безлистен, обрулен от бурите дъб, посред пуста долчинка. На пръв поглед изглеждаше мъртъв. Пар бързо се запуска надолу със свито сърце. Не, може да помисли единствено той. Не. Тогава видя, че Кол се размърда, леко помръдна ръка, понамести се. После сви единия си крак и отново го отпусна. Кол не беше мъртъв; само беше изтощен. Най-сетне силите му се бяха изчерпали.

Пар се спусна надолу, брулен отвсякъде от вятъра, който виеше надолу в спускащия се мрак. Шумът от стъпките му се загуби в стона на вятъра. С наведена глава той си проправяше път напред. Кол отново бе неподвижен. Не беше чул Пар. Пар можеше да стигне до него преди Кол да се усети.

А после — какво? — запита се внезапно той. Какво щеше да прави тогава?

Той бавно протегна ръка през рамо и издърпа Меча на Шанара. Все някак щеше да успее да събуди магията на талисмана още веднъж, да задържи брат си здраво, докато тя проникне в него и го накара да види истината, да отхвърли Шадуинското покривало, да се освободи веднъж завинаги.

Поне се надяваше на това. Пое си дълбоко дъх и усети вкуса и аромата на бурята. Е, поне щеше да опита. Сега Кол не беше силен както по-рано. А Пар не беше изненадан неочаквано.

Докато приближаваше към Кол, земята под голите клони на старото дърво се разтърси от гръм. Кол се стресна, обърна се по гръб и отправи поглед нагоре към брат си, стигнал на около три метра от него.

Пар спря разколебан. Кол го погледна, обвит в сянката на виолетово-черната качулка на Огледалното покривало, с празен и нищо неразбиращ поглед. Вдигна отслабнала ръка, за да придърпа по-плътнo Покривалото около сгърбеното си тяло. Той прохленчи и сви колене към гърдите си.

Пар задържа дъха си и тръгна отново напред, една стъпка, още една. Вятърът връхлиташе насреща му, издуваше дрехите му, шибаше косите му насам-натам. Той стискаше Меча на Шанара близо до тялото си с всички сили. Вече не можеше да го скрие, но се надяваше Кол да не спре очите си на него.

Една насечена светкавица проблясна в небето, последвана от оглушителен гръм, който отекна от хоризонт до хоризонт.

Кол застана на колене с широко отворени, уплашени очи. За около секунда ръцете му отпуснаха Покривалото и го оставиха да падне, а лицето му повъзвърна някогашния вид. Кол Омсфорд беше отново същия в този кратък миг, загледан в брат си, сякаш никога не се беше променял. На лицето му се четеше, че го е разпознал, четеше се удивено, изпълнено с благодарност облекчение, което прогонваше болката и отчаянието му. Пар усети пристъп на надежда. Искаше да извика на брат си, да го увери, че всичко ще бъде наред, да му каже, че вече е спасен.

Но в следващия миг Кол изчезна. Лицето му се изгуби отново зад онова Шадуинско създание, в което Огледалното покривало го бе превърнало, и на негово място се появи една разкривена, коварна физиономия. С оголени зъби брат му клекна и започна да реве.

Отново ще избяга! — с болка си помисли Пар.

Вместо това обаче Кол се хвърли насреща му, скочи на крака и преодоля разстоянието помежду им преди Пар да може да вдигне Меча на Шанара в своя защита. Кол вкопчи ръце в Пар, хвана дръжката на талисмана и започна да я извива, за да я отскубне. Пар я държеше здраво, като се хвърляше напред-назад, биейки се с брат си, за да запази оръжието. Дъждът се изливаше върху тях, един толкова силен порой, че Пар се чувстваше почти ослепял. Кол беше точно пред него, притиснат така близо, че чуваше ударите на сърцето на брат си. Ръцете им бяха склучени над главите и двамата се опитваха да изтръгнат Меча, като го въртяха на всички страни. Металът просветваше навлажнен.

На север проблясна светкавица, последвана от силен гръм. Цялата земя се разтресе.

Пар се опита да призове магията на Меча, но не успя. Тя се бе появила съвсем лесно преди — защо я нямаше сега? Опита се да се пребори с безумието на брат си, да преодолее неговата яростна атака. Опита се да потисне страха си, че нищо няма да помогне, че силата е някак си отново загубена. Сред хлъзгавите, брулени от вятъра треви братята Омсфорд се биеха кой да притежава Меча на Шанара. Стоновете и виковете им бяха погълнати от рева на бурята. Пар отново и отново неуспешно се опитваше да призове магията. Обземаше го отчаяние. Щеше да загуби и тази битка. Кол беше по-едър от него и по ръст и сила надвишаваше Пар. Нещо по-лошо, изглежда брат му ставаше по-силен с изчерпването на собствената му сила. Кол вече го поваляше, риташе го и го драскаше, биеше се, сякаш бе напълно обезумял.

Но Пар не искаше да се даде. Той отчаяно държеше Меча, решен да не го загуби. Остави се брат му да го блъска назад, да го удря с юмруци, да го тласка насам-натам, надявайки се, че това ще умори Кол, ще го забави, ще отслаби силите му достатъчно, че Пар да намери начин да го удари и да го приведе в съзнание. Ако успееше да стори това, може би щеше да има своя шанс.

Отново проблясна светкавица, бърза и изненадваща. В моментната ѝ светлина Пар зърна прилични на сенки силуети, които се скупчваха на хълма над долината. Бяха десетки, разкривени, деформирани и сгърбени, с кръвясали очи.

После отново изчезнаха, погълнати от мрака на бурната нощ. Обезумял, Пар изтри дъждовните капки, които се стичаха по клепачите му, и се опита да погледне отвъд вкопчилиия се в него Кол. Какво бе онова, което току-що бе видял? Отново просветна светкавица, точно когато Кол диво се хвърли насреща му и го събори сред мокрите треви. Този път нищо не видя, опитвайки се да задържи дъха в дробовете си, когато се удари в земята. Кол се хвърли върху Пар като крещеше. Но Пар се възползва от силата, с която брат му налетя върху него и успя да го преметне над главата си и да се освободи.

Изправи се на крака замаян и се огледа наоколо. Мракът беше толкова гъст, че той едва успяваше да забележи съсухрения дъб. Хълмът не се виждаше.

Кол отново връхлетя насреща му, но този път Пар го очакваше. Той успя да го издебне и да удари Кол силно в главата с дръжката на Меча. Кол се свлече на колене зашеметен. Ръката му блуждаеше пред него сякаш се опитваше да се хване за нещо, което не може да види. Една червена струйка протече по лицето му, кръвта се смесваше с дъжда и ставаше розова. Чертите му започнаха да се променят, да губят Шадуинския отпечатък, отново да стават човешки. Пар започна да удря разтреперан от отчаяние и изтощение, после спря, когато видя, че очите на другия се спряха върху него изненадано.

Неговият брат го гледаше. Това беше Кол.

Той се свлече на колене сред хлъзгавата трева и калта, вперил очи в Кол. Устните на брат му се движеха, думите, които изричаше, се губеха сред воя на вятъра и дъжда. Той трепереше от студ и още нещо. Поклати бавно глава изпод бляскавото Огледално покривало, свивайки тъмните му дипли, сякаш това бе най-трудното нещо, което е правил през живота си. Кол. Пар изрече името му само с устни. Кол вдигна ръце, хвана диплите на Шадуинското покривало, потрепера и се свлече. Кол.

В отчаяното си усилие да помогне на брат си, преди да е загубил всякакъв шанс за това, Пар импулсивно заби Меча на Шанара в земята, протегна се и хвана ръцете на Кол. Кол не оказа съпротива, очите му бяха празни и безжизнени. Пар постави хладните и треперещи пръсти на Кол върху дръжката на Меча и ги задържа в своите ръце. Моля те, Кол. Моля те, останни с мен. Кол го гледаше втренчено, сега вече го виждаше, но в същото време виждаше сякаш през него. Сплетените им пръсти бяха здраво свързани върху Меча на Шанара, стиснати върху гравираната факла на дръжката.

Пар видя разкривеното отражение на лицето си върху покритото с дъждовни капки острие.

— Кол! — виеше той.

Брат му вдигна поглед. Моля те, нека да се появи магията, умоляваше Пар. Моля те!

Очите на Пар се съсредоточиха върху него, опитвайки се да разберат нещо.

— Чуй ме, Кол! Аз съм Пар! Аз съм брат ти!

Кол примигна. Мерна се нещо като разпознаване в очите му. Появи се нещо като проблясък. Пар почувства под пръстите си как пръстите на Кол хванаха по-здраво дръжката на Меча.

Кол!

Светкавица, бърза и ослепителна, освети гладкото острие на Меча — един бял взрив, който погълна в миг всичко наоколо. От меча изригна огън, хладен и великолепен, който премина в тялото на Пар. Той почувства как огънят обхваща цялото му тяло, преминава през него и през талисмана и се насочва да овладее и Кол. Почувства как собствената му същност преминава в метала и отвъд него. Светът, от който беше извлечен, изчезна — влагата и калта, мракът и шумът. Остана само белота, само мълчание. Нищо друго.

Само Кол и той самият. Само те двамата.

В този момент Пар зърна просветващото черно Огледално покривало, което обгръщаше главата и тялото на брат му и се виеше като змия. То бе живо, то се бореше по един или друг начин и силно се виеше под напора на нещо невидимо, нещо, което заплашваше да го разкъса.

Пар чуваше съскането му.

Мечът на Шанара. Магията на Меча.

Той остави мислите си да проникнат дълбоко в съзнанието на брат му, дълбоко в мрака, който се беше вселил там и сега упорито се бореше да остане. Чуй ме, Кол. Чуй истината. Той накара съзнанието на брат му да се отвори, прогони Шадуинската магия, която го причакваше там, без да се интересува за собствения си живот, сляп за всичко, освен за необходимостта да освободи брат си. Магията на Меча му даваше поддръжка и опора. Чуй ме. Гласът му плющеше като камшик в съзнанието на брат му. Той свързваше думите си и им придаваше определена форма, образност, която съответстваше по сила на песента-заклинание, когато чрез нея бяха разказвани легенди за отминалите три века. Истината за това, в какво се бе превърнал, му се яви мигновено, за да не може да се отдръпне и затвори в себе си. Кол видя как е бил преобразен. Видя какво му бе причинило Покривалото. Видя как е бил накаран да се обърне срещу своя брат, изпратен да изпълни един тъмен план, за който никой от тях не си даваше сметка. Видя всичко, толкова добре прикрито от Шадуинската магия.

Видя също така какво беше необходимо, за да се освободи от нея.

Болката на тези откровения бе силна и проникваше дълбоко в него. Пар чувстваше как тя достига до брат му и отново на тласъци се връща към него самия. Животът на Кол му се откриваше в истинския си вид — едни неподправени и безмилостни истини, които режеха дълбоко, до кости. Пар се пребори със страха и болката и ги посрещна без да трепне, защото брат му се нуждаеше от неговото спокойствие. Показан му бе безмълвният вик на болка, викът на Кол. Виждаше болката, отразена в очите на брат си — болка дълбока и сурова. Той не отмести поглед. Не се размекна. Истината беше белия огън на Меча на Шанара, изгарящ и пречистващ, и тя беше единствената им надежда.

Тогава Кол отскочи назад и извика. Звукът ги изтръгна от бялата тишина и ги върна към черния яростен вой на бурята, коленичили заедно сред калта и мокрите треви под онзи стар дъб, под тъмните скупчени облаци. Отвсякъде ги обгръщаше вихрен влажен мрак, сякаш и последната дневна светлина се бе изцедила. Дъждът плющеше в лицата им и ги правеше слепи за всичко, освен за видението, което двамата държаха заедно в бляскавия меч. Появи се ослепителна светкавица и отекна ужасен гръм.

Кол Омсфорд отдръпна ръце от Меча и се откопчи от Пар. Изправи се, лицето му изглеждаше измъчено. Но Пар видя неговото собствено лице, лицето на своя брат, от което се бе свлякъл Шадуинският кошмар, опитал се да го погълне. Кол протегна ръце като обезумял и разкъса Огледалното покривало, пращайки го раздрано на земята. То се свлече на купчина сред влагата и тинята и веднага започна да се изпарява. Трепереше и се гърчеше, после започна да изпуска мехури. Зелени пламъци изригнаха от проблясващите му гънки и буйно се разгаряха. Огънят започна да се разраства неугасим, унищожителен, и само след секунди Огледалното покривало бе превърнато в пепел.

Пар уморено се изправи на крака и се обърна с лице към брат си, съзирайки в очите на Кол онова, което очакваше да види. Кол се бе върнал към него. Мечът на Шанара му бе показал истината за Огледалното покривало — за това, че то е било омагьосано от Шадуините, така че да го преобрази, и единственият начин да бъде

свободен, бе да смъкне това Покривало и да го захвърли. Кол бе постъпил така. Мечът му бе дал сили.

Но дори и в този момент на върховно въодушевление, когато битката бе спечелена и той си бе върнал Кол, Пар чувстваше как в него се надига тревога. Сигурно има още нещо, нашепваше му някакъв глас. Магията трябваше да постигне и още нещо. Спомни си легендите от преди пет века. Спомни си първите от рода Омсфорд. Спомни си Шеа. Когато Шеа бе призовал магията, тя му бе показала истината за самия него, беше му открила всичко онова, което той се бе стремил да скрие, да замаскира, да не му обръща внимание. Магията бе показала на Шеа Омсфорд истината за него самия, най-тежката истина от всички, за да бъде способен след това да понесе всяка друга истина, която му се яви.

Защо на Пар не му бе дадена истината за него самия? Защо всичко, което откри Мечът, бе свързано само с Кол?

Отново избухна светкавица и мислите на Пар се разсеяха от движението на тъмните силуети на хълма, който ги заобикаляше, силуети, които този път се бяха очертали толкова ясно, че не можеше да има никакво съмнение кои са. Пар се извърна, като видя, че бяха наклеявали навсякъде наоколо и чакаха, разкривени и мрачни, с червени, проблясващи погледи. Усети как Кол приближи до него, почувства брат му да заема защитна поза зад гърба му. Сега Кол също ги беше видял. Пар Омсфорд почувства как в него нахлу странна смесица от гняв и отчаяние. Шадуините ги бяха открили.

В този момент Ример Дал заслиза от хълма, със сурово, студено лице, изложено на дъжда, с очи, студени като камък и червени като кръв. На десетина крачки от тях той спря. Без да каже нито дума, вдигна ръката си в ръкавица и им махна. Този жест казваше всичко. Те трябваше да тръгнат с него. Те му принадлежаха. Вече бяха негови.

Пар чу гласа на Главния преследвач в съзнанието си, чу го така отчетливо, сякаш онзи бе проговорил. Той само поклати глава. Нямахше да тръгне след него. Нито той, нито Кол. Никога повече.

— Пар — чу той брат си да се обръща към него. — Аз съм с теб.

Внезапно се чу пронизващо съскане от острието на Меча на Шанара, когато Кол бавно го измъкна от земята. Пар леко се извърна. Кол държеше талисмана в две ръце, насочен срещу Шадуина.

Страстно решен, че вече нищо няма да ги раздели, Пар Омсфорд призова магията на песента-заклинение. Тя на мига откликна, с готовност да бъде освободена и използвана. Имаше нещо ужасяващо в ненаситната енергия, с която се яви. Пар потръпна от чувствата, които магията предизвика в него, от вътрешния глад, който освободи. Трябва да я овладея, каза си той, не съм сигурен, че ще може да го направи.

В мрака, който ги разделяше, Пар можеше да види усмивката на Ример Дал. От билото на възвишението виждаше как Шадуините започват да слизат надолу, чуваше тракането на зъби и дращенето на нокти при спускането им, докато вятърът ги брулеше. Огънят на зачервените им очи превръщаше дъжда в пара. Колко ли са на брой? — питаше се Пар. Твърде много. Твърде много дори и за живата магия на песента-заклинение. Огледа се наоколо отчаян, търсейки място, където можеше да пробие веригата. В някакъв момент се налагаше да побягнат. Трябваше да се опитат да достигнат реката или горите, някакво място, където имат шанс да се скрият.

Ако такова място съществуваше. Ако за тях изобщо имаше някакъв шанс.

Магията се насочваше към върха на пръстите му като бял пламък, който яростно бушуваше. Пар почувства как Кол се притисна до него и те застанаха гръб до гръб срещу все по-стесняващия се обръч.

Проблясваха светкавици и гръмотевици трещяха в мрака, избухвайки сред вихъра на вятъра. В далечината се олюляваха дърветата и откъснати листа се разпиляваха като подплашени мисли. Бягай, казваше си Пар. Бягай сега, докато можеш.

Тогава избухна светлина в основата на стария дъб — една постоянна ярка светлина, появила се сякаш от нищото. Тя излезе напред в мрака, като леко се поклащаше, не по-голяма от пламъчето на свещ през дъждовната завеса. Шадуините престанаха да се движат и замръзнаха на мястото си. Вятърът стихна. Пар видя как усмивката изчезна от лицето на Ример Дал. Хладните му очи се насочиха към приближаващата светлина, открояваща в мрака дребната слаба фигура, която я насочваше.

Това беше едно момче, което носеше фенер.

Момчето забави крачка и приближи до Пар и Кол, като държеше фенера пред себе си, за да си осветява пътя — очите му бяха тъмни и

проникновени, косата мокра по челото, чертите на лицето му — гладки и спокойни. Пар почувства, че магията на песента-заклинание започна да изчезва. Не се усещаше заплашен от това момче. Не чувстваше никакъв страх. Бързо хвърли поглед към Кол и видя удивлението, изписано в тъмните очи на брат му.

Момчето стигна до тях и спря. То не отправи дори и най-бегъл поглед към чудовищата, които диво крещяха в мрака отвъд очертанията на фенера. Очите му продължаваха да бъдат съсредоточени към двамата братя.

— Трябва да дойдете с мен сега, ако искате да бъдете спасени — тихо каза то.

Ример Дал се изправи като мрачен дух, отхвърли пелерината си, тъй че ръцете му останаха голи, едната му длан с тъмната ръкавица се протегна сякаш да разпръсне светлината.

— Не ти е мястото тук! — просъска той със своя непреклонен шепнещ глас. — Тук ти не притежаваш сила!

Момчето леко се обърна.

— Аз притежавам сила, където поискам. Аз съм носителът на светлината на Словото, сега и винаги.

Очите на Ример Дал проблеснаха огнени.

— Твоята магия е остаряла и износена! Махай се докато не е станало късно!

Пар гледаше лицето ту на единия, ту на другия. Какво ставаше тук? Кое бе това момче?

— Пар! — чу той задъхания глас на Кол.

И той видя как момчето започна внезапно да се превръща в старец, слаб и прегънат от възрастта, който държеше фенера далеч от сеое си, сякаш щеше да го опари.

— А твоята магия — прошепна старецът на Ример Дал — е открадната и в края на краищата ще ти измени.

Той отново се обърна към Пар и Кол.

— Елате с мен. Не се страхувайте. Малко са нещата, които все още мога да направя за вас, но това е едно от тях — той бе обърнал към тях сбръчканото си лице. — Нали не се страхувате? От един старец? От един стар приятел на толкова хора от вашия род? Познахте ли ме? Познахте ме, нали? Разбира се. Разбира се, че ме познахте — той протегна ръка и помилва ръцете им. Усещането бе като при допир

на стара хартия или сухи листа. Нещо вътре в тях просветна при този допир.

— Кажете името ми — рече той.

И те внезапно разбраха.

— Ти си Кралят на Сребърната река — прошепнаха и двамата и светлината на фенера се приближи, за да ги освети.

Мигновено Шадуините нападнаха. Заспускаха се от хълма като черна вълна и с крясъците и виковете си разтърсиха онова странно спокойствие, което Кралят на Сребърната река бе въдворил. Те прииждаха със скърцане на зъби и дращене на нокти и пореха въздуха и земята в изстъпление. Предвождаше ги Ример Дал, преобраен в нещо неописуемо, сянка, толкова бърза, че пресече разстоянието, което го отделяше от братята Омсфорд, за секунда. Железни белезници обгърнаха шията на Пар и гърдите на Кол, плътни и задушавачи. Те имаха чувството, че целите са погълнати от мрака, че пропадат в яма, която е твърде дълбока и неизмерима. За миг се почувстваха изгубени, но после гласът на Краля на Сребърната река достигна до тях, за да им даде сили, помилва ги като ръцете на майка, която държи детето си, освободи ги от железните белезници и ги издигна от мрака.

Гласът на Ример Дал прозвуча като удар на метал върху камък и гласът на Краля на Сребърната река изчезна. Отново мракът ги налегна и бяха пристегнати от белезниците. Пар отчаяно се бореше да се освободи. Усещаше ужасната битка между магиите на двамата противници, силите на Главния преследвач и на древния дух, които се бореха за власт над живота на Кол и над неговия. Брат му бе някак си откъснат от него; той не чувстваше вече неговото близко присъствие. В един момент можа да види Кол, да различи познатите му черти, а после дори и това изчезна.

— Пар, аз трябва да ти кажа... — чу брат му да вика.

Вътре в него започваше да напират магията на песента-заклинение и думите на брат му се изгубиха при нейния пристъп.

Фенерът на Краля на Сребърната река осветяваше Шадуинския мрак и го прогонваше. Пар протегна ръце, за да достигне светлината. Но мракът придойде отново в пристъп на отчаяние и ярост. Той покоси светлината и Пар беше откъснат от нея.

Обзет от ужас, Пар освободи магията си. Тя буйно се откъсна от него като пролетен поток, като дъждовен порой, който не можеше да

бъде спрян. Пар почувства как магията избухва навсякъде, нажежена до бяло и яростно прогаряща всичко. Тя помиташе настървено и Пар не можеше да направи нищо, за да я спре.

Почувства как се променя, почувства, че се отделя от тялото си, че изгубва чертите на лицето си и една маска покрива неговата същност. Промяната бе ужасяваща и реална; сякаш кожата му беше одрана.

Видя как фенерът на Краля на Сребърната река изчезна. Видя как мракът нахлу наоколо му.

И тогава силите го напуснаха, разумът му напълно изчезна и той не можеше да види нищо повече.

XVI

Когато Барсимон Оридио прие предложението на Рен, следвайки решенията на Висшия съвет, да пресрещнат приближаващите сили на Федерацията, вместо да ги причакат в Арборлон, когато я предупреди, че ще им бъде нужна поне седмица, за да се съберат и да подготвят продоволствието за цялата армия, тя реши да тръгне с толкова мъже, колкото могат да се стегнат за два дни, за да действат като челен отряд. Стариият воин я предупреди, че е рисковано да тръгне с такава малка сила срещу толкова голяма армия. Попита я какво ще стане, ако ги обкръжат и принудят да влязат в бой. Тя го изслуша търпеливо и обясни, че целта на челния отряд не е да предизвика врага, а да го следи и може би да го забави, като му даде да разбере, че наоколо има и друга армия. Увери го, че няма защо да се притеснява. Бар можеше да назначи командването на челния отряд и тя щеше да приеме неговия избор. Той се суетеше и ядосваше, но най-накрая се предаде и склони при обещание, че тя ще го изчака да пристигне с цялата армия, преди да предприеме каквито и да било действия.

Сред Елфите се разпространи слухът за приближаването на армията на Федерацията и за надвисналата заплаха. Които желаеха, можеха да се приютят в Арборлон, който трябваше да служи като защитна крепост на Елфския народ. Онези пък, които предпочитаха да останат, където се бяха заселили, трябваше да бъдат готови да бягат, ако Федерацията си пробиеше път. До най-отдалечените места и до Крилатата височина бяха изпратени Летящи ездаци, а навсякъде другаде — вестоносци. Семействата, които се бяха заселили най-близо до града, почти веднага започнаха да се преселват в него. Рен ги настани на лагери, по-далеч от отбранителните укрепления, които в момента се изграждаха. Този път нямаше да изграждат крепостни стени около града. Трябваше да изградят укрепления, които обаче не бе нужно да бъдат нито високи, нито непробиваеми. Скалите на Каролан и водите на Рилска песен предоставяха естествена защита срещу нападения от запад, а откъм север и юг се издигаха високи планини, но

Федерацията най-вероятно щеше да дойде откъм изток, през Ренската долина. Всички възможни укрепления трябваше да бъдат изградени там.

Рен разговаря с министрите и командирите на армията надълго и нашироко какви трябва да бъдат тези защитни укрепления. Целият път източно от града чак до равнините беше осеян с гъсти гори, много от които непроходими за такава голяма войска като тази, която настъпваше. Федеративната армия явно бе решила да нападне с цяла сила и да разбие Елфите с един удар, тъй че да се разпръсне сред дърветата не бе приемливо за нейните командири. Ето защо се налагаше да настъпи през Ренската долина и да върви по главния път западно от града, а там да се разгърне. Но и такова настъпление нямаше да бъде лесно. Пътят не бе използван много отдавна — още откакто Елфите бяха изчезнали от Западната земя. Голяма част от пътя бе отново обраснал с дървета, тъй че понастоящем приличаше повече на пътека, отколкото на път. Беше тесен, криволичещ и имаше редица места, където една малка армия можеше да задържи за известно време доста по-голяма. Укрепления трябваше да са построят на колкото се може повече от тези места, доколкото позволяваше времето, да се използват ями и трапове, за да се бави напредването на армията. През това време главната Елфска армия трябваше да се опитва да бави Федеративните сили сред тревните площи на изток, разчитайки кавалерията, стрелците и Летящите ездачи да отблъснат силно превъзхождащата ги пешеходна войска. Ако този план се провалеше, трябваше да се изгради едно последно укрепление в Ренската долина.

Една строителна бригада започна работа по укрепленията на изток, докато друга се зае с укрепяването на Каролан. Едно нападение от запад бе малко вероятно, но нямаше защо да се уповават на късмета си.

Междувременно започна огромна работа по събирането и снабдяването на Елфската армия, което се провеждаше под ръководството на Барсимон Оридио. Рен не се месеше в работата на стария воин, доволна, че той е зает и не му остава време да се отдава на съмненията си в нея. Без никой да я чуе, тя тихо каза на Трис, че желае голяма част от Телохранителите да тръгнат с нея, а от Тайгър Тай поиска около дузина Летящи ездачи. И двете сили трябваше да бъдат под нейното лично командване. Добре беше, че може да остави

бойната тактика на човек като Бар, но най-малко от всичко желаше да влиза в голяма битка. Беше обмислила много внимателно всичко. Целта им е да ги предизвикват, да не им дават спокойствие и да ги бавят — това бе заявила тя на Съвета и имаше основание да вярва, че Елфите ще успеят да го осъществят. Гарт я бе научил на всичко, което трябваше да се знае за този род нападения. Тя нищо не каза на Съвета, но седмицата, която бе нужна, за да се свика Елфската армия, можеше да се окаже едно твърде дълго отлагане. Челният отряд наистина бе само параван, който щеше да ѝ помогне да действа по-бързо. Изискваха се неконвенционални тактики, и Телохранителите и Летящите ездаци бяха идеални за такава цел.

Сутринта на третия ден тя потегли с армия от не повече от хиляда човека — осемстотин пехотинци, главно стрелци, триста души кавалерия, около сто от Телохранителите под командата на Трис и дузината Летящи ездаци, които бе поискала от Тайгър Тай. Летящите ездаци бяха ръководени от един опитен ветеран на име Еринг Рифт, но тук беше и Тайгър Тай, който настояваше, че няма да допусне никой друг освен него да придружава кралицата в небето, в случай, че тя пожелае да извършва по-нататъшни огледи. Барсимон Оридио бе назначил един ветеран, слаб и със сурово лице, на име Десидио, който трябваше да води целия отряд. Рен го познаваше като човек, на когото може да се разчита, издръжлив и находчив. Този избор беше добър. Десидио беше достатъчно опитен, за да прави каквото е необходимо и нищо повече. Това напълно удовлетворяваше Рен. Телохранителите бяха подчинени на нея, а Летящите ездаци бяха независими и можеха да се подчиняват на когото решат. Това създаваше добро равновесие на силите.

Министрите поспориха, дали Рен изобщо трябва да тръгне, но тя от първата вечер им бе дала ясно да разберат, че една Кралица на Елфите трябва винаги да предвочжда, ако очаква някой да тръгне след нея. От самото начало бе решено, че ще придружава армията, тъй че нямаше смисъл да чака. Цял живот се беше учила да оцелява, а и притежаваше силата на Елфовите камъни, които я закрияха. Имаше по-малко основания от другите да се притеснява за себе си. Нямаше и намерение да дава обяснения.

Най-сетне успя да се наложи, защото никой не беше готов да ѝ опонира по този въпрос. На някои сигурно им се иска сама да се хване

в капана с тази моя настойчивост, помисли си тя доста недоброжелателно, като видя мрачните погледи на Джален Рул и Перек Арундел.

Възложи на Итън Шарт командването на Съвета и града. Министрите нямаше да му противоречат, а Елфите го познаваха и го уважаваха. Той щеше да успее да ги ръководи точно така, както е необходимо. Тя вярваше, че той ще съумее да взема правилни решения. Може би Първият министър още не беше убеден, че тя е кралицата, от която се нуждае неговият народ, но бе дал дума да я подкрепя и тя вярваше, че няма да я наруши. За другите не бе толкова сигурна, макар че Фруарен Лоурел изглежда й беше вярна. Но всички те бяха готови да се подчиняват на Итън Шарт.

Барсимон Оридио излезе да я изпрати, като обеща да я последва след няколко дни и й припомни, че бе дала дума да го чака. Тя се усмихна и му намигна, което така го нервира, че го накара да се махне веднага. Тя усещаше от едната си страна присъствието на Трис, който вървеше с каменно лице, от другата на Десидио, който тайно поглеждаше към нея. Тайгър Тай бе полетял с Дух още призори, за да разузнае как напредва Федерацията. Останалите Летящи ездаци трябваше да потеглят по залез слънце, за да се присъединят към тях в лагера край Ренската долина. Ловците-Елфи преминаха в марш сред поздравленията и приветствията на градските жители. Млади и стари бяха дошли да ги изпратят, развяваха знамена и панделки и изразяваха своите благопожелания за успех. Рен хвърляше погледи встрани, изпълнена със съмнения. Изглеждаше странно. Те потегляха празнично и радостно и нищо не предвещаваха болката и смъртта, които със сигурност щяха да последват.

Този ден те вървяха бързо, в дълга верига по тесния път, за да не си пречат. На различни разстояния между дърветата бяха пръснати разузнавачи, които да предупреждават за всяка опасност. Тук се намираха на своя земя и не вземаха всички предпазни мерки, които биха съблюдавали при други обстоятелства. Рен яздеше до Трис и Телохранителите, обградена отпред и отзад от войската, защитена от всякаква заплаха. Усмихна се, като си помисли колко всичко беше различно от времето, когато тя бе едно обикновено момиче-Скитник. От време на време й се налагаше да потисне порива си да скочи от

коня и да затича сред тихата зелена прохлада на дърветата, да се върне към живота, от който беше дошла, да се върне към спокойствието.

Фавън беше оставен у дома, затворен в стаята на Рен на втория етаж в дома на Елеседил. Стрилхайм не е място за едно горско създание, прецени тя. Но Дървесният пискун беше на друго мнение и не винаги бе съгласен с онова, което Рен смяташе за правилно. Тъй че по времето, когато челният отряд спря, за да почине и напои конете по обяд, изведнъж изникна Фавън, който се стрелна откъм листака и се хвърли върху изненаданата си господарка. Само за секунди малкото създание се зарови сред гънките на наметалото за езда на Рен и се разположи съвсем удобно. Рен сви примирено рамене и прие онова, което не можеше да промени.

Късната лятна горещина бе лепкава и влажна и към края на деня и хора, и коне бяха започнали обилно да се потят. Спряха за нощувка под гъстите клони на буки и дъбове на няколко мили от Ренската долина, близо до един извор и вир, тъй че да могат да се измият и да пият вода, но в същото време да останат под сянката и укритието на гората. Десидио изпрати конен патрул към прохода пред тях, за да се увери, че всичко е спокойно, после седна заедно с Рен и Трис, за да обмислят как да продължат. Когато се върне, Тайгър Тай щеше да донесе сведения за разположението на армията на Федерацията и ако тя продължаваше да върви на север през Търфинг, Елфите можеха да прекосят равнините на юг, като разчитаха разузнавачите да ги предупредят при евентуална засада. А можеха и да продължат да вървят под прикритието на дърветата, където нямаше да ги видят лесно. Рен го изслуша търпеливо, погледна Трис и каза, че предпочита да тръгнат през откритото поле, за да пестят време. След като пресрещнат Федерацията, могат да използват гората, за да се скрият, преди да решат какво да предприемат по-нататък. Десидио остро я изгледа при думите „преди да решат какво да предприемат по-нататък“, но после кимна в знак на съгласие, изправи се и се отдалечи.

Току-що свършваха вечерята, когато Тайгър Тай се приземи сред дърветата — прашен, разгорещен и уморен. Той настани Дух малко по-навътре от пътеката, където гигантският Рок нямаше да безпокои конете, след което се отправи с решителни крачки към лагера. Рен и Трис излязоха да го приветстват и към тях се присъедини и Десидио. Летящият ездач бе кратък и конкретен. Федеративната армия бе

стигнала Мермидон и започнала да пресича реката. До утре щяха да се справят с това и да се отправят на север. Придвижваха се много бързо.

Рен се намръщи при тези новини. Тя беше се надявала да ги пресрещне от другия бряг на реката и да ги задържи там. Това май бяха прекалени надежди. Събитията се развиваха много по-бързо, отколкото ѝ се искаше.

Тя поблагодари на Тайгър Тай за сведението и го изпрати да се нахрани.

— Вие си мислите, че Елфската армия е твърде далеч — тихо каза Десидио, сбърчил замислено чело.

Тя кимна.

— Те са на не по-малко от седмица път дори оттук — тя го погледна със зелените си очи. — Струва ми се, че не можем да допуснем Федерацията толкова близо до Арборлон, без да се опитаме да я спрем.

Те се спогледаха.

— Вие чухте генерала — каза Десидио. — Трябва да изчакаме основната армия.

Лицето му не изразяваше нищо. Тя сви рамене.

— Чух. Но тук не е генерал Оридио, а вие.

Той вдигна тъмните си вежди въпросително.

— Може би имате нещо наум, милейди?

Тя не сваляше поглед от него.

— Може би. Ще бъдете ли бил готов да ме изслушате, когато дойде моментът?

Десидио се изправи.

— Вие сте кралицата. Длъжен съм винаги да ви слушам.

Когато той се оттегли, тя отправи към Трис двусмислена усмивка.

— Той знае какво съм замислила, не ти ли се струва?

Трис поразмести малко шината на ръката си и отново я приближи до тялото си. След някой и друг ден шината щеше да бъде махната. Трис чакаше този момент с нетърпение. Замисли се над въпроса ѝ и поклати глава.

— Според мен никой не може да се досети за вашите намерения, милейди — тихо каза той. — Затова се и страхуват от вас.

Тя прие това наблюдение без коментар. Трис можеше всичко да ѝ каже. Онова, което бяха изживяли заедно, когато се измъкнаха от Мороуиндъл, допускаше подобна близост. Тя се загледа в дърветата. Падаше мрак и се спускаха сенки като тъмни вирове, които поглъщаха светлината. Понякога, откакто Гарт бе умрял, на нея ѝ се случваше да се пита дали сенките не се опитват да погълнат и самата нея.

След няколко минути шум от конски копита привлече вниманието ѝ отново към лагера. Разузнавачите, изпратени из Ренската долина, се бяха върнали и довели един пленник. Те спряха внезапно, като рязко дръпнаха ремъците на уморените си коне. Конете явно бяха препускали бързо. Трис веднага стана, последван от Рен.

Конниците и техният пленник — някакъв мъж — бяха слезли от конете и си проправяха път между група Елфски войници към Десидио, който ги чакаше, приличен на гигантска сянка на фона на огъня. Размениха няколко думи, след което Десидио и непознатият мъж се обърнаха и тръгнаха към нея.

Отблизо тя установи, че онзи, който вървеше с Десидио, не е мъж, а момче.

— Милейди — обърна се командирът към нея, когато тя приближи. — Дошъл е вестител от независимите.

Момчето се показва на светло. Беше русо със сини очи и много светла кожа, макар и загоряла от слънцето и вятъра. Беше ниско, с живи очи и набито, макар и не много мускулесто. То се усмихна и се поклони доста неловко.

— Аз съм Тиб Арн — каза то. — Изпратен съм от Падишар Крийл и независимите, за да предам поздравления на Елфския народ и да предложи помощ в борбата срещу Федерацията.

Речта му изглежда бе добре заучена.

— Аз съм Рен Елеседил — отвърна тя и му подаде ръка. То я пое, задържа я неуверено за момент и я пусна.

— Как успя да ни намериш, Тиб?

Момчето се засмя.

— Вие ме намерихте. Вървах западно от Калахорн. Трябваше да намеря Елфите, но вие ме улеснихте. Вашите разузнавачи попаднаха на мен, щом се появих в началото на долината — той се огледа наоколо. — Май съм пристигнал тъкмо навреме.

— Каква помощ са готови да ни предложат независимите? — попита тя, като пренебрегна забележката на момчето. То говореше доста прибързано.

— Като начало мен. Аз съм на вашите услуги като свързка с останалите, докато пристигнат. Независимите се събират край Драконовия зъб, за да потеглят на запад. Ще бъдат тук подир седмица. Те са повече от пет хиляди заедно с техните съюзници, кралице.

Рен забеляза как Трис повдигна вежди.

— Пет хиляди ли са? — повтори тя.

Тиб сви рамене.

— Така ми бе казано, аз съм само вестоносец.

— И при това твърде млад — забеляза тя.

Той се усмихна бързо и самоуверено.

— О, не толкова млад, колкото изглеждам. А и не пътувам сам. Аз имам Глун за свой закрилник.

Рен на свой ред се усмихна.

— Глун.

Той кимна, после сложи пръсти в ъгълчетата на устните си и остро изсвири, което накара всичко наоколо да стихне. Бе вдигнал дясната си ръка и Рен едва сега забеляза, че носеше кожена ръкавица, която му стигаше до лакътя.

Една тъмна сянка се стрелна от мрака и проряза въздуха като черна светкавица. Тя изпляска с криле и кацна върху ръкавицата на момчето с наежена перушина. Рен се отдръпна инстинктивно. Тя никога не бе виждала подобна птица — огромна, по-голяма от ястреб или дори от сокол, перушината ѝ бе сивкава, на червени ивици и тя въртеше гребен заканително. Имаше жълт, много крив клюн. Ноктите ѝ бяха два пъти по-големи от цялото тяло, а тялото ѝ бе тумбесто и закръглено, много жилаво и мускулесто под перушината. Тя бе свила глава между крилата, сякаш се канеше да нападне и гледаше Рен със свирепи, злостни очи.

— Какво е това? — попита тя момчето и внезапно се запита къде ли се крие Фавън, надявайки се, че беше се скрил добре.

— Глун? Това е бойна сврака — порода ловна птица, която произхожда от страната на Троловете. Намерих го като голишарче и го отгледах. Научих го да ловува. — Тиб изглеждаше много горд. — Закриля ме от всяка опасност.

Рен бе склонна да му повярва. Видът на тази птица никак не ѝ харесваше. Тя отмести очи от птицата и се загледа в момчето.

— Трябва да хапнеш и да си отпочинеш тази нощ, Тиб — предложи му тя. — Но дали не е добре утре сутринта отново да тръгнеш и да уведомиш независимите къде се намирате? Нуждаем се от тях, колкото се може по-бързо.

Той поклати глава.

— Те вече идват насам и аз не мога да направя нищо, за да ускоря придвижването им. Когато приближат, ще изпратят друга птица-вестоносец, а аз ще изпратя Глун — той се усмихна. — Ще ни намерят, не се тревожете. Но аз трябва да остана тук, кралице, за да ви служа.

— Най-добре ще ни служиш, като се върнеш обратно — забеляза непреклонният Десидио.

Тиб примигна и погледна объркано.

— Но...но аз не искам да се връщам обратно! — изтърси той импулсивно. Изведнъж започна да изглежда толкова млад, колкото си беше. — Искам да остана тук. Нещо ще се случи, нали? Искам да участвам в него. — Той стрелна с очи Рен. — Вие сте Елфи, кралице, а никой досега не е виждал Елфи. Никога! Аз...аз не бях първия, когото избраха за това пътуване. Трябваше дълго да настоявам, за да ми бъде възложена тази задача. Не ме карайте да се връщам веднага. Зная, че мога да бъда полезен, сигурен съм в това. Моля ви, кралице. Дълъг път изминах, за да ви намеря. Нека остана при вас известно време.

— Предполагам, че и Глун трябва да остане? — усмихна се тя.

Той веднага отвърна на усмивката ѝ.

— О, Глун ще стои скрит докато не го повикам — той вдигна ръка и бойната сврака се стрелна нагоре и изчезна. Тио я проследи с поглед и каза:

— Той сам се грижи за себе си.

Рен хвърли поглед към Десидио, който многозначително клатеше глава. Тиб не го забеляза, защото погледът му бе още насочен нагоре.

— Тиб, защо не хапнеш нещо и да си легнеш — посъветва го Рен. — Ще поговорим за всичко останало на сутринта.

Момчето я погледна, примигна с очи, опита се да потисне една прозявка, кимна с глава и покорно тръгна след Десидио. Тайгър Тай

мина с пълна чиния от огъня покрай тях и отправи хладен поглед назад към момчето.

— Бойна сврака ли беше това — промърмори той. — Неприятни птици са тези. Трудно ми е да повярвам, че това момче е могло да дресираща такава птица. Повечето от тях могат да ти откъснат главата, още щом ги погледнеш.

— Толкова ли са опасни? — попита заинтригувана Рен.

— Убийци — отвърна Летящият ездач. — Готови са да разкъсат всичко, дори и дива котка. Нахвърлят ли се върху нещо, не могат да се спрат. Говори се, че в миналото са ги използвали срещу хора — изпращали са ги да убиват. Умни и жестоки — той поклати глава. — Противни, както вече казах.

Той погледна към Трис.

— Май не ни трябва тук.

Тайгър Тай тръгна да си върви.

— Поне на мен, не — той се протегна. — Време е за сън. Другите си легнаха още преди час, ако не сте забелязали. Утре сутрин ще проучим всичко. Лека нощ.

Той пое в мрака — кокалест и кривокрак, като се поклащаше ту на едната, ту на другата страна като стара мебел, която едва се провира отнякъде. Рен и Трис останаха загледани след него, без коментар. Когато той се отдалечи, двамата се спогледаха.

— Ще накарам Тиб да се върне обратно. — каза тя.

Трис кимна. Никой от тях не каза нищо повече.

Рен заспа, свита в своето леко вълнено одеяло близо до огъня и сънува неща, които забрави веднага. На два пъти се събужда от нощните шумове, от леко жужене, от прошумоляване на животни в храстите и невидими същества в клоните на дърветата. Беше топло и безветрено и не предразполагаше към дълбок сън. Телохранителите спяха наоколо, Трис беше на десетина стъпки от нея. С крайчеца на очите си тя виждаше патрулите, чиито сенки смътно се очертаваха в мрака. Свит в гънката на ръката ѝ, Фавън леко се размърда в съня си. Нощта минаваше бавно и Рен, отпусната, ту заспиваше, ту се събуждаше.

Тъкмо бе задрямала посред нощ, когато пред нея се изпречи едно измъчено лице. Тя уплашено скочи.

— Хсст, спокойно, Рен Елеседил! — каза един познат глас.

Тя бързо се повдигна на лакът.

— Стреса!

Фавън изписука, когато я разпозна, и Комбинираната котка му изшътка да млъкне. Тя тежко се довлече наблизко, седна на задните си крайници и я загледа със странните си сини очи.

— Не беше много хубаво от твоя страна хсст да тръгнеш така на своя глава.

Тя не може да сдържи усмивката си.

— Уплаши ме до смърт! Как успя да се промъкнеш покрай стражата?

Комбинираната котка изплезил език и тя бе готова да се обзаложи, че се усмихва.

— Виж какво, Елфско момиче, те са обикновени хора. Шшшт! Ако искаш отново да ме подложиш на изпитание хсст, върни ме в Мороуиндъл — тя примигна със светналите си очи. — Но честно казано, по-добре недей. Тук, във вашия свят, ми харесва.

Рен притисна Фавън до себе си, защото Дървесният пискун се опита да се изплъзне.

— Радвам се, че си тук — каза тя на Стреса. — Понякога се тревожа за тебе.

— Да се тревожиш за мен. Ха! И за какво? След Мороуиндъл нищо особено не ме заплашва. Хубав е светът, в който живееш, Рен, Кралице на Елфите.

— Но не е толкова хубав светът, към който сме се упътили. Знаеш ли това?

— Хсст. Чух. Отново при онези черни създания като при Мороуиндъл. Много ли са лоши, момиче-Елф? Приличат ли на роуул Уистерона?

Носът на Комбинираната котка бе влажен и лъскав на звездната светлина.

— Не — отвърна тя. — Поне още не. Това са хора, но ни превъзхождат числено и са решили да ни унищожат.

Стреса се замисли за момент.

— Все пак е по-добре от чудовищата.

— Да, по-добре е — тя вдъхна топлия нощен въздух и въздъхна.

— Но някои от тези хора също приличат на чудовища.

— Значи няма разлика, така ли? — Комбинираната котка настръхна и се изправи. — Ще бъда наблизо хсст, хсст, но не и пред очите ти. Ако обаче съм ти нужна, хсст, ще се явя.

— Можеш да останеш — предложи ѝ тя. Стреса плю.

— По-щастлива съм в гората. А и по-сигурна. Роууул. И за теб така е по-добре, но сама няма да се справиш. Аз трябва да бъда като твои очи, хсст! Това, което видя, ти ще узнаваш първа — тя изплези език. — Грижи се за себе си, Рен Елеседил. Не забравяй уроците на Мороуиндъл.

Тя кимна.

— Няма да ги забравя.

Стреса се обърна и се отдалечи.

— Изпрати Пискуна хсст, ако ти потрябвам — прошепна тя и изчезна.

Рен остана загледана подире ѝ в мрака, сгушила в ръцете си Фавън, мъничък и топъл. Накрая легна отново, усмихна се и затвори очи. Чувстваше се по-добре като знаеше, че Комбинираната котка е близо до нея.

Само след секунди отново заспа. Не се събуди повече до сутринта.

XVII

На сутринта челният отряд на Елфската армия се приготви да тръгне отново. Рен извика Тиб Арн и му каза, че го изпраща обратно при независимите, за да бъде сигурна, че те знаят, че ги е намерил и да ги подкани да дойдат колкото се може по-бързо. Тя го увери колко е важно да отиде. В противен случай щяла да уважи молбата му да остане. Каза му, че е добре дошъл при тях, след като предаде известието си. Тиб малко се понамуси и показа своето разочарование, но накрая се съгласи, че с права и обеща да направи всичко възможно, за да накара независимите да побързат на помощ. Десидио му даде двамина Елфски ловци, за да му служат за охрана и защита — въпреки многократните протести на момчето, че не се нуждае от никого — и тримата се отправиха през долината към Стрилхаймските равнини. Глун не се появи повече и Рен беше довольна от това.

Елфите вървяха повече от два дни, докато изминат иазстоянието, което ги делеше от Федерацията. Вървяха бързо и равномерно, като използваха равните ливади, за им ускорят крачка, разчитайки на Летящите ездачи и конните разузнавачи, за да не бъдат открити. Летящите ездачи даваха редовна информация за настъпването на армията от Южната земя, което бе станало по-бавно. Един ден им трябвало, за да пресекат Мермидон и още един, за да поправят съоръженията си, засегнати от водата. Армията на Федерацията не бе напреднала много отвъд северния бряг на Мермидон, когато рано следобед на втория ден Елфите се озоваха близо до нея.

Летящите ездачи предупредиха за близостта им. Двама от тях се снижиха, като излязоха от озарението на слънцето, което нажежаваше въздуха до бяло. Елфите се разпръснаха из покрайнините на горите на Западната земя, далеч от Мермидон, която правеше рязък завои при излизането си от Пайкън. Когато Рен бе уведомена, че настъпващата армия е на не повече от пет мили разстояние и все повече приближава, тя каза на Десидио да заповяда на Елфите да се оттеглят под укритието

на дърветата и да изчакат падането на нощта. Там, сред сенчестата прохлада, тя събра всички командири на похода.

— Трябва да вземем едно решение — информира ги тя.

Те бяха петима — Трис, Десидио, Тайгър Тай, Ъринг Рифт и тя самата. Рифт беше висок Елф, със сгърбени рамене и рошава черна брада, с оредяваща коса и очи като отломки обсидиан. Като вожд на Летящи ездачи, неговото присъствие беше особено важно. Тайгър Тай беше там като специален гост, защото Рен се доверяваше на неговите преценки. Те се бяха събрали в широк кръг под едно старо дърво, като тъпчеха с обувките си черупки от лешници и сухи клончета, докато слушаха нейните думи.

— Ние ги открихме — продължи тя, — но това не е достатъчно. Сега трябва да решим какво да предприемем. Всички разбираме, че напредват твърде бързо. Това е голяма армия, но се движи настъпателно, много по-бързо, отколкото сме очаквали. Само пет дни изминаха, а те вече пресякоха Мермидон и се озоваха тук. Нашата собствена армия е поне на седмица път от мястото, където се намираме. Федерацията няма да ни чака. Ако ги оставим, те ще стигнат Рен през тази седмица и ние ще направим първия си опит да ги задържим там, където се надявахме да направим последния.

— Жегата може да ги забави в откритите поляни — забеляза Десидио.

— Един огън може още повече да ги забави — предложи Рифт. Той поглади брадата си. — Ако го запалим където трябва, вятърът ще го насочи точно срещу тях.

— И точно срещу горите на Западните земи — добави Трис.

— Ала вятърът може да го насочи и към нас — поклати глава Рен. — Твърде рисковано е, освен в краен случай. Не, струва ми се, че имаме по-добра възможност.

— Да извършим нападение — тихо каза Десидио — Точно това планирате през цялото време, милейди, но на мене ми е забранено със заповед на генерала.

Рен се усмихна и го погледна прямо.

— Казах ви, че ще дойде време, когато ще трябва да ме изслушате. Времето е дошло, командири. Зная какви са вашите заповеди. Зная какво съм обещала на генерал Оридио. Зная също какво не съм му обещавала.

Тя се наведе напред.

— Ако седим тук и не правим нищо, Федерацията ще стигне Рен преди нас и ще ни обкръжи. С Арборлон ще бъде свършено. Няма да има време никой да ни се притече на помощ — нито независимите, нито който и да било. Ние трябва да забавим армията. Трябва да печелим време, за да напреднем, когато това може да бъде ефективно. Заповедите са си заповеди, командире, но на бойното поле събитията диктуват доколко стриктно да се следват тези заповеди.

Десидио нищо не каза.

— Ние обещахме и двамата, че челният отряд няма да бъде въвличен в битка срещу армията на Федерацията, докато не пристигне генерал Оридио. Много добре, аз ще изпълня това обещание. Но нищо не обвързва действията на Телохранилите, които командвам аз, нито на Летящите ездачи, които са свободни да действат самостоятелно. Аз мисля, че трябва да помислим как те да бъдат използвани срещу врага.

— Дузина Летящи ездачи и стотина души Телохранители ли? — въпросително вдигна вежди Десидио.

— Според мен са повече от достатъчни за онова, което тя възнамерява — намеси се Тайгър Тай в нейна защита. — Нека я изслушаме.

Десидио кимна. Ъринг Рифт нервно поглаждаше брадата си със съсредоточени очи. Трис изглеждаше така, сякаш си говореха за времето.

— Твърде малко сме, за да нападнем Федеративната армия открито — каза тя като съсредоточено гледаше лицата им. — Но ние сме бързи и можем да ги изненадаме и трябва да използваме тези ценни възможности в една нощна атака, която да създаде хаос и безредие. Летящите ездачи могат да нападнат отвсякъде, а Телохранилите са тренирани така, че да приближат без да бъдат забелязани. Какво ще кажете да ги нападнем неочаквано в мрака? Да ги нападнем там, където са най-уязвими?

Трис кимна с глава.

— Да нападнем каруците и припасите им.

Ъринг Рифт плясна с ръце.

— Техните обсадни машини!

— Да ги подпалим — ентусиазирано прошепна Тайгър Тай. — Да ги направим на пепел, докато спят!

— И не само това — бързо се намеси Рен, като отново привлече вниманието им към себе си. — Да ги объркаме. Да ги уплашим. През нощта те не могат да виждат. Да се възползваме от това. Да направим всичко, което предложихте, но като ги накараме да мислят, че една голяма армия стои насреща им. Да ги нападнем от десетки посоки едновременно и да изчезнем преди те да разберат какво е станало. Да ги оставим с впечатлението, че са обсадени от всички страни. След това те няма да продължат да вървят толкова бързо. Дори след като възстановят нанесените им щети, те ще положат много усилия, за да ни дебнат, и това ще ги забави.

Ъринг Рифт се засмя.

— Говорите като истинско момиче-Скитник! — ентусиазирано възкликна той, после бързо добави — Милейди.

— И какво ще бъде моето участие във всичко това? — попита тихо Десидио. — И това на челния отряд?

Възможно бе и да греши, но на Рен ѝ се стори, че долавя някакво очакване в гласа му, сякаш той наистина се надяваше тя да има нещо предвид. Не ѝ се искаше да го разочарова.

— Припасите и обсадните машини се намират в последните редици на армията. Летящите ездаци и Дворцовите стражи ще нападнат от тази посока. Ако бъде възможно за вас, командире, един удар от вашите стрелци и кавалерията челно и по фланговете, би предизвикал допълнително объркване.

Десидио размисли.

— Те може да се окажат по-бдителни, отколкото очаквате. Може би са готови за всичко.

— В границите на собствения си протекторат? Без да са видели нито един Елф през цялото си пътуване на север? — Тя поклати глава. — Сигурно вече се питат дали изобщо ще намерят някого.

— Може би има Шадуини — тихо каза Трис.

Рен поклати глава.

— Но Шадуините ще бъдат дегизирани като хора и едва ли ще имат желание да се разкрият пред армията. Спомни си, Трис — те действат като остават скрити. Когато се покажат, те загубват анонимност и армията им изпада в паника. Струва ми се, че не биха рискували такова нещо. Не мисля, че ще имат време дори да помисля за това, ако успеем да ги изненадаме.

— Това ще успеем само веднъж.

Тя леко се усмихна.

— Значи трябва да се възползваме колкото се може по-добре от тази възможност, нали? — рече тя и хвърли поглед към Десидио. — Ще можеш ли да ми помогнеш?

Той я погледна със съжаление.

— Искате да кажете, ще мога ли да пристъпя заповедите на генерал Оридио? — въздъхна той. — Те са недвусмислени, но един командир на бойното поле може да си позволи известна самостоятелност. Освен това вие правилно преценихте какво ще стане, ако нищо не направим.

Той погледна останалите.

— Всички ли сте съгласни с това?

Те кимнаха един по един. Той отново погледна към Рен.

— В такъв случай трябва да направя каквото мога, за ви предпазя от вас самите, дори ако това означа да вляза в бой. Генералът няма да одобри това, но надявам се, ще го приеме за логично. Той знае, че аз не разполагам с власт над Летящите ездаци или Дворцовата стража, нито разбира се, над Вас, милейди. — Той млъкна, после добави, сякаш със съжаление — Признавам, че съм изненадан от лекотата, с която успяхте да ни убедите.

— Убеди ви разумът, командири — поправи го тя. — Има известна разлика.

Последва размяна на погледи.

— Уреден ли е въпросът? — попита Тайгър Тай безцеремонно.

— Остава да уточним тактиката, която ще следваме — отвърна Рен. — Оставям това на теб. Но разбери, че аз идвам с тебе. Не, Тайгър Тай, не приемам никакви възражения. Погледни Трис — той вече и усилия не полага да ме убеждава.

Летящият ездач й хвърли мрачен поглед и преглътна всички възражения, които се канеше да направи.

— Кога ще предприемем това, милейди? — попита Ъринг Рифт. Черните му очи проблясваха.

Рен се изправи на крака.

— Тази вечер, разбира се. Веднага щом заспят — тя мина край всеки от тях и се отдалечи. — Ще се измия и ще хапна нещо, повикайте ме, когато сте готови с плана си.

Тя се усмихна доволно на тишината, която остана след нея и не погледна назад.

Денят беше към края си, хоризонтът на запад бе обагрен в огненолилаво и облаците се групираха и прегрупираха в една бавно променяща се панорама. Горещината продължи и след като слънцето се скри и цветовете на небето избледняха. Безветреният въздух бе влажен и дрехите полепваха от пот, а кожата сърбеше. Елфите вечеряха рано и се опитваха да заспят, но дори и под сянката на гората не можеха да си починат както трябва. Към полунощ Елфската войска на Десидио беше събудена, получи заповед да се облече и въоръжи и бе изведена от гората сред поляните, като бавно започна да се промъква към възвишението на север, откъдето се виждаше спящата Федеративна армия.

Рен тръгна с тях, любопитна да им хвърли един поглед откъм земята, преди да се издигне във въздуха с Летящите ездачи. Тя тръгна с части на Телохранителите, предвождани от Десидио и Трис, всички облечени прикритие в зеленокафяви цветове, с високи обувки, колани и ръкавици за предпазване от хрусталаци и тръни. Тя носеше торба, праметната през рамо, в която бе поставен Фавън (защото той не се съгласи да остане) и на врата си бе праметнала кожена кесийка, в която държеше Елфовите камъни. Около кръста си бе препасала ремък с дълги ножове и в едната ѝ обувка бе пъхната кама. Въоръжена съм за всички случаи, помисли си тя. Яздиха известно време през равнините, след което слязоха от конете и се отправиха пеша към мястото, където първите редици на Елфските ловци ги чакаха в мрака.

Сама с Трис и Десидио, тя пропълзя напред, за да може да огледа лагера на Федерацията. Армията им беше огромна Въпреки че я беше видяла от въздуха с Тайгър Тай, сега и се видя неочаквано голяма. Беше се разположила около стотици огньове, докдето поглед стигаше, огньове, които озаряваха околността повече, отколкото звездите на небето. От равнината до тях долитаха толкова ясни разговори и смях, сякаш идваха от метри разстояние. Край огньовете се очертаваха силуетите на огромни обсадни машини, като могъщи дървени скелети с железни скоби, подобни на разкривени гиганти. Каруците бяха скупчени на няколко места, натоварени с припаси и оръжия, и вятърът довяваше миризма на газ и катран. Въпреки че минаваше полунощ,

мнозина още не си бяха легнали и кръстосваха от огън до огън, подканвани от звън на чаши и от подвикванията на приятели, които обещаваха пиене и приятно прекарване.

Рен погледна към Трис. Федеративната армия бе напълно спокойна, уверена в размерите и силата си, които трябваше да я предпазят от всякаква опасност. Тя запита дали има часови. Трис сви рамене, после посочи наляво и надясно постовете, които Федеративните командири бяха поставили. Те бяха малко и на големи разстояния един от друг. Тя правилно бе преценила нещата. Южноземците не очакваха някой да ги обезпокои.

Слязоха от обратната страна на възвишението, където лагерът не се виждаше и после се върнаха между редиците на стрелците и кавалерията. Когато се отдалечиха на достатъчно разстояние, тя придърпа Трис и Десидио по-наблизо.

— Приблужи с хората си колкото можеш, командире — прошепна тя на Десидио. — После почакай Летящите ездаци да ги нападнат в гръб, огледай се за огньовете и нападай. Стрелци, след това кавалерия, както планирахме, после бързо оттегляне. Не им давайте шанс да се опомнят. Не позволявайте да ви забележат. Нужно ни е да си въобразяват, че сме много.

Десидио кимна с глава. Той си знаеше работата по-добре от нея, но не искаше да ѝ го казва — нали тя беше кралицата. Тя леко се усмихна и му стисна ръката в знак на доверие. После се обърна към Трис и бавно се оттегли. Техният ескорт ги чакаше и те отново се качиха на конете си и се отправиха обратно към гората.

Летящите ездаци и по-голямата част от Телохранителите ги чакаха на една скрита поляна. Дузина кошове бяха изплетени от клони и завързани с кожени върви. Всеки от тях можеше да носи около дузина мъже. Елските ловци се качиха в кошовете, въоръжени със стрели и къси мечове — тъмни и мълчаливи силуети в нощта. Всеки Рок трябваше да пренесе по един кош в тила на Федеративната армия. Рен забърза към Тайгър Тай, който вече бе възседнал Дух и се качи зад него, като завърза ремъците, които трябваше да я пазят да не падне. Трис се настани в коша, поставен отпред. Ъринг Рифт подсвирна тихо и един по един Роковете полетяха към небето, хванали в ноктите си ремъците, които придържаха кошовете от четирите им краища и ги

издигнаха леко и внимателно над земята, понесли ги високо над дърветата в тъмните небеса.

Хладният вятър духаше в лицето на Рен Елеседил, когато Дух се отдалечи от дърветата и отлетя на изток към равнините. Огньовете на Федеративната армия се забелязаха почти веднага и оттук изглеждаха дори още повече. Ъринг Рифт летеше начело, възседнал своя Рок Грейл, като насочваше цялото ято на юг покрай горите и колкото се може по-далеч от светлината. Те мълчаливо летяха над линията на дърветата, наблюдавайки как огньовете се разгарят, когато минаваха точно над тях и после отново се смаляваха в тъмнината. Когато се спуснаха достатъчно, Рифт ги поведе обратно към светлината, като навлезе дълбоко над равнините, за да може да нападне централно в тил.

Рен се държеше с една ръка за Тайгър Тай за по-голяма стабилност и за да усеща присъствието му. Летящият ездач бе сигурен и уверен в себе си. Летеше приведен, с обърнато настрани лице. И двамата мълчаха.

Когато приближиха достатъчно, тъй че едва оставаха скрити, Роковете започнаха да се спускат. Кошовите се снишиха и възетата бяха отпуснати. Телохранителите бяха разпръснати от Роковете и изчезнаха в мрака на нощта. Роковете отново се издигнаха, Рен остана зад гърба на Тайгър Тай и полетяха, описвайки полукръг, който ги изведе високо и надалеч. На Трис му трябваша още няколко минути, за да постави часови, и щеше да настъпи време за атака.

Роковете отново набраха височина, после започнаха да се спускат право срещу лагера на Федерацията, като набираха все повече скорост. Това беше най-опасната част — толкова опасна, че Тайгър Тай нямаше право да прави нищо друго, освен да носи кралицата на Елфите като наблюдател. Каквото и друго да ставаше, тя трябваше да бъде измъкната незасегната. Те ускориха полета си към лагера на Федерацията, като сега летяха равно на около петнайсет метра над земята, когато преминаха покрай първите огньовете.

После се спуснаха като тъмни стрели в нощта, всички, освен Дух. Общо единайсет, Роковете връхлетяха срещу лагера на Федерацията, насочвайки се към наблюдателните огньовете. Забелязаха ги в последния момент и мъжете долу нададоха стреснати крясъци. Предупреждението дойде твърде късно. С разперени криле, Роковете

се плъзнаха над наблюдателните огньове, предпочитайки онези, които бяха почти стихнали, и сграбчиха парчета горяща жарава в твърдите си нокти. Защо да палим огън, когато вече има? — беше казал Ъринг Рифт. После Роковете отново отлетяха, като едните свиха надясно, другите наляво, по посока на обсадните машини. Войниците на Федерацията отмятаха одеялата си и завивките, опитвайки се да разберат в пороя от думи, които ги заливаха от онези, които се бяха събудили, какво става. Роковете вече бяха стигнали обсадните машини и каруците с боеприпаси. Горещите въглени се изсипаха от ноктите им върху сухото дърво. Вятърът разгоря въглените и дървото веднага избухна в пламъци. Някои от въглените паднаха върху прашните брезенти, други върху дървените навеси на гигантските обсадни машини, трети върху буретата с катран, който служеше за покритие на метателните съоръжения на каменохвъргачните машини.

От десетки страни във въздуха се разгаряше огън и гладно ближеше всичко наоколо. Виковете се превърнаха в крясъци на ужас и вой за вода, но огньовете се бяха разпространили внезапно навсякъде. Роковете се спускаха над онези, които се опитваха да потушат пламъците и ги прогонваха.

Тогава Телохранилите нападнаха в тъмнината, лъковете изпратиха градушка от стрели към налитащите войници на Федерацията, събаряйки ги, докато онези още търсеха оръжията си и ги убиваха, без да ги оставят да разберат какво става. От всички краища на лагера се появиха фехтувачи, които режиха юздите на конете и ги пускаха на свобода, подбираха животните и ги прогонваха в тъмнината, пробиваха чувалите със зърно и преобръщаха цистерните с вода и посичаха всеки, който им се изправяше на пътя.

Федеративната армия се озова в пълно объркване. Мъже се стрелкаха насам-натам, удряха се един в друг и във всичко, което им се изпречваше на пътя. Офицерите се опитваха да възстановят реда, но никой не беше сигурен кой кой е и усилията оставаха напразни сред вихъра на объркването.

В този момент Елфите-Ловци на Десидио нападнаха фронтално, първо стрелците, които изпратиха дъжд от стрели към лагера на порои един подир друг. След това със страшни виковете в нощта се спусна кавалерията. Рен наблюдаваше от високо как конете на Елфите се врязват във фронталните редици на Федерацията, навлизайки дълбоко

в лагера и след това отдръпвайки се отново, като разпиляваха наблюдателни огньове и хора и запращаха във въздуха войници и офицери.

Но армията на Федерацията беше огромна и тези атаки едва засегнаха краищата ѝ. В центъра ѝ вече се бяха формирали стройни редици и започваха бавно, стабилно да се придвижват към мястото на сблъсъка. Стотици пехотинци, въоръжени с щитове и къси мечове, започнаха да маршируват през мелето, като отхвърляха встрани и тъпчеха собствените си хора, за да се доберат до нападателите им. Само след мигове се озоваха в покрайнините на лагера, където светлината на горящите каруци и обсадните машини отразяваше собствените им бронирани тела като кръв.

Рен се огледа в мрака, за да разбере какво бе станало с нейните Елфи. Роковете вече бяха полетели отново на юг и Тайгър Тай обърна Дух, за да ги последва. Тя хвърли през рамо поглед към лагера, докато се отдалечаваха в мрака, но нямаше нито следа от Ловците на Десидио и от Телохранителите. Войниците на Федерацията напредваха откъм светлината на огньовете, напразно търсейки врага, който вече беше изчезнал. Зад тях цялата редица от обсадни машини и каруци с боеприпаси беше в пламъци. Издигаха се огнени пирамиди, които горяха на стотици метри в нощното небе и предизвикваха такава горещина, че Рен я усещаше чак до себе си. Тя долавяше острата миризма на пепел и дим и кръсъците болезнено се набиваха в ушите ѝ. Навсякъде имаше трупове, окървавени и неподвижни.

Постигнахме победа — мислеше си тя, но усещаше как първоначалното ѝ задоволство я напуска.

Те отлетяха, Дух веднага последва останалите и ги настигна. Разпръснаха се и се спуснаха надолу, където ги чакаха импровизираните кошове, откриха, че Телохранителите вече са на мястото си, поеха коланите и издигнаха кошовете във въздуха. После отлетяха на запад към гората. Всичко това стана само за минути, след което те вече се носеха над дърветата, далеч от безумието във Федеративния лагер, назад към собственото си укритие.

Когато кацнаха отново в гората, Рен повика командирите, за да разбере какви загуби бяха понесли. Роковете бяха останали незасегнати от удара. Всички Телохранители се бяха върнали, освен един. Само трима от Елфските ловци бяха изчезнали. Това бяха

кавалеристи, смъкнати от конете им. Имаше неколцина ранени, но само един от тях сериозно. Атаката беше завършила с пълен успех.

Рен поблагодари на Трис, Десидио и Ъринг и заповяда на челния отряд да се стяга. Сега трябваше да се промъкнат на север преди Федерацията да започне да ги търси и да намерят друго място в горите на Западната земя, за да се скрият. На сутринта щяха да разузнаят какви са загубите на противника и да вземат решение за следващите си действия. Началото тази нощ беше добро, но краят още не се виждаше.

Елфите бързо се подготвиха за тръгване. Шепот на задоволство и ръкостискания преминаха от човек на човек, докато се приготвяха. Елфите бяха участвали в първата си битка на родна земя от сто години насам и я бяха спечелили. Дългата нощ на Мороуиндъл беше най-сетне зад тях и една малка част от яростта и чувството за потиснатост, в което бяха живели досега, се бе стопила. Много от тях изпитваха обновяващото чувство на свобода.

Рен Елеседил ги разбираше. Тази нощ за първи път тя наистина бе Кралица на Елфите, както се бе надявала баба ѝ и както ѝ бе предрекъл Гарт и тя също се чувстваше свободна. Усещаше по какъв начин гледаха на нея Елфите. Долавяше техния респект. Сега тя бе една от тях, принадлежеше им.

Всичко беше готово след около час. Прокрадвайки се мълчаливо, Елфите от някогашния Мороуиндъл се изгубиха в нощта.

XVIII

След едночасов равномерен ход Елфите спряха и прекараха останалата част от нощта в една гора, северно от Пайкън, зад която се издигаше по-гъстата Катеричина гора, обърната на юг към равнините, където бе разположен лагерът на Федерацията. През цялата нощ можеха да се видят огньовете на горящите обсадни машини и каруците с боеприпаси, които ярко осветяваха хоризонта и в тишината на горското им укритие до тях долитаха далечните крясъци и вой.

Те спаха на пресекулки и призори станаха да се измият, да похапнат и да се заемат със задълженията си. Десидио изпрати конници на север към Арборлон с вести за атаката и личната молба на Рен до Барсимон Оридио, останалата част от армията да се придвижи на юг колкото е възможно по-бързо. Кавалерийски патрули бяха изпратени във всички посоки със заповеди да проверят дали в полето нямаше друга сила от Южната земя, освен тази, за която вече знаеха. Особено внимание трябваше да се обърне на гарнизоните в градовете на Калахорн. Летящи ездаци поеха на юг, за да отчетат какви вреди са били нанесени при удара от миналата нощ, като специално трябваше да установят колко скоро армията ще може да поеме отново на път. Денят беше облачен и сив и Роковете можеха да летят без да бъдат забелязани над тъмните върхове на планините и горите над Западната земя. След като се погрижиха за животните и приведоха в готовност бойните си съоръжения, останалите Елфи бяха пратени да спят до обяд.

Рен прекара утрото с нейните командири — Десидио, Трис и Ъринг Рифт. Тайгър Тай бе отлетял на юг, решил да провери лично всички сведения за състоянието на Федеративната армия. Рен беше уморена и възбудена, преливаше от енергия, но в същото време усещаше дълбока умора. Знаеше, че трябва да поспи няколко часа, за да може отново да мисли ясно. Въпреки това трябваше да се срещне с командирите — и особено с Десидио, след като беше успяла да го привлече на своя страна. Трябваше да обсъди какво биха могли да

предприемат по-нататък със слабите си сили. До голяма степен това зависеше от действията на Федерацията. И все пак, имаше толкова много възможности, че Рен искаше да се ориентира правилно сред тях. Ако имаха късмет, Южняците нямаше да успеят да възобновят похода си поне още няколко дни, а това щеше да даде възможност на основната част от Елфската армия да достигне до Рен. Но ако все пак Федерацията започнеше придвижването си по-рано, Рен и челният отряд трябваше да намерят възможност да ги спрат още веднъж. При никакви обстоятелства тя не възнамеряваше да бездейства. Не можеше и дума да става да стоят пасивно. Бяха спечелили съществена битка срещу превъзходящия ги враг с удара миналата нощ и тя не възнамеряваше да губи предимството, което ѝ даваше тази победа. Сега Федерацията щеше да настъпва по-предпазливо и на Рен ѝ се искаше да задържи това положение колкото се може по-дълго. Важно беше и командирите ѝ да бъдат убедени в същото.

Тя остана доволна, че можа да постигне тази цел след свършването на съвещанието и отиде да спи. Спа почти до обяд и когато се събуди, Тайгър Тай и разузнавачът на Летящите ездачи се бяха върнали. Носеха добри новини. Армията на Федерацията не правеше и опит да потегли. Всичките ѝ обсадни съоръжения и повечето боеприпаси бяха изпепелени. Лагерът си стоеше точно там, където го бяха оставили миналата нощ и усилията на цялата армия се бяха насочили към грижи за ранените, погребване на мъртвите и събиране на остатъците от боеприпасите им. Бяха изпратили разузнавачи по цялата околност и претърсваха на групи местността, но основната част от армията засега само се опитваше да се възстанови.

Въпреки това Тайгър Тай не беше доволен.

— Това, че днес се прегрупират, още нищо не значи — обърна се той към Рен след като изслуша всички останали. — Вие очаквате от тях да не губят присъствие на духа след подобна атака. Те понесоха действителни поражения и трябва малко да си поближат раните. Но не се заблуждавайте. Те ще правят същото, което и ние — ще обмислят как да отвърнат на този удар. Ако и утре си останат на същото място, ще трябва да разузнаем нещата по-добре. Защото дотогава те сигурно ще са решили как да действат. Гарантирам ви това.

Рен кимна и го поведе при Трис, за да обядват. Трис се съгласи с Тайгър Тай, след като разбра становището му. Те имаха работа с

опитна армия и командирите ѝ сигурно щяха упорито да търсят начин да си върнат моментното превъзходство, което Елфите бяха спечелили.

Едва се бяха нахранили, когато един от Елфските патрули дойде на кон, носейки смазания и разчорлен Тиб Арн. Патрулът разузнавал по долния край на Стрилхайм по посока на Калахорн и се натъкнал на момчето, което се лутало из равнините и търсело Елфите. Намирайки го само и ранено, те го взели и довели право тук.

Лицето на Тиб беше ранено и одраскано, а той беше покрит от главата до петите с мърсотия и прах. Беше много отчаян и в началото почти не можеше дума да каже. Рен го сложи да си легне и почисти лицето му с влажна кърпа. Трис и Тайгър Тай застанаха наблизо, за да чуят какво има да им каже.

— Разкажи какво се случи — подкани го тя, след като достатъчно го успокои.

— Съжалявам, моя кралице — извини се то засрамено, че е загубило контрол над себе си. — Едно денонощие нищо не съм нито хапвал, нито пил, без изобщо да спя.

— Какво се е случило с теб? — повтори въпроса си тя.

— Нападнаха ни, мене и мъжете, които изпратихте с мен, недалеч от Драконовия зъб. Беше през нощта и нападателите бяха повече от десетина. Бяхме се настанили за нощуване и те ни нападнаха неочаквано. Мъжете, които изпратихте, се биха с всички сили, но бяха убити. Аз също щях да бъда убит, ако не беше Глун. Той ми се притече на помощ, като удряше нападателите и аз успях да избягам в тъмнината. Чух писъците на Глун, виковете на мъжете, които се биеха с него, след което настъпи тишина. Крих се в тъмното през цялата нощ, после тръгнах назад да ви намеря. Страхувах се да вървя без Глун. Страхувах се, че други патрули може би ме търсят.

— Мъртва ли е свраката? — рязко запитва Тайгър Тай.

Тиб целият се обля в сълзи.

— Струва ми се, че да. Не съм я видял повече. Подсвирнах ѝ, когато стана светло, но не дойде — момчето погледна към Рен смазано. — Прощавайте, че не изпълних вашата заповед, милейди. Не знаех как успяха да ни открият толкова лесно. Като че ли са знаели!

— Нищо, Тиб — успокои го тя, като сложи ръка на рамото му. — Ти направи каквото можеш. Много съжалявам за Глун.

— Зная — промърмори момчето и успя да се овладее отново.

— Сега ще останеш с нас — каза му тя. — Ще потърсим друг начин да предадем съобщение на независимите, а ако не, просто ще ги чакаме да ни намерят.

Тя заповяда да донесат храна и вода за момчето, зави го във вълнено одеяло, след което дръпна Тайгър Тай и Трис встрани. Те застанаха под короната на един огромен дъб, под който бяха нападали жълъди. Облаците премрежваха небето над главите им и пропускаха слаба сивкава светлина.

— Какво мислите за всичко това? — попита ги тя.

Трис поклати глава.

— Онези мъже, които отидоха с момчето, бяха много опитни. Малко вероятно е да са били изненадани. Струва ми се, че или просто са имали малшанс, или момчето е право, че някой специално ги е приचाкал.

— Ще ви кажа какво мисля аз — каза Тайгър Тай. — Струва ми се много трудно да се убие бойна сврака, дори и ако може да се види, а какво остава когато не може.

Тя погледна към него.

— Какво значи това?

Той още повече се намръщи.

— Това значи, че тук има нещо, което ме смущава. Не ви ли се струва, че това момче не е най-подходящо избрано за поръката да предаде вест до нас от страна на независимите?

Тя безмълвно се загледа в него, като обмисляше ситуацията.

— Млад е наистина. Но тъкмо заради това по-трудно би могъл да бъде забелязан. А изглежда твърде уверен в себе си — тя замълча. — Ти не му се доверяваш много, така ли, Тайгър Тай?

— Не съм казал това — той вдигна вежди. — Просто смятам, че трябва да бъдем предпазливи.

Тя кимна, защото познаваше Тайгър Тай достатъчно, за да не пренебрегне неговите съмнения.

— Трис?

Капитанът на Телохранителите дърпаше дланта на счупената си ръка. Превръзката през рамо бе махната вчера преди атаката и сега оставаха само две тесни шини, вързани около ръката му под лакътя.

Той не вдигна поглед, докато стягаше отпусналия се възел.

— Струва ми се, че Тайгър Тай е прав. Няма вреда човек да бъде предпазлив.

Тя скръсти ръце.

— Добре, наредете на някой да го следи — тя се обърна към Тайгър Тай. — Искam от теб да направиш нещо важно. Искam да установиш откъде идва Тиб. Вземи Дух и лети на изток. Виж дали ще можеш да откриеш независимите и да ги доведеш тук, в случай, че нещо им пречи да стигнат до нас. Това може да ти отнеме няколко дни, а и ще трябва да ги търсиш без особена помощ от наша страна. Нямам представа откъде би могъл да тръгнеш, но ако са пет хиляди, едва ли ще ти бъде трудно да ги намериш.

Тайгър Тай отново се намръщи.

— Не ми е приятно да ви оставям, изпратете някой друг.

Тя поклати глава.

— Не, трябва да идеш ти. Мога да разчитам само на теб. Не се тревожи за мен. Трис и Телохранителите ще ме пазят. Всичко ще бъде наред.

Кривокракият Летящ ездач поклати глава.

— Това не ми харесва, но щом казвате, ще отида.

Тя му даде кратко описание на Пар и Кол Омсфорд, на Уокър Бо и Морган Лех, в случай, че се натъкне на тях по пътя си и му посочи белези, по които да установи със сигурност кои са. Щом свърши, тя му подаде ръка и му пожела добър път.

— Бъди внимателна, Рен, Кралице на Елфите — предупреди я той, без да дава израз на чувствата си и задържа ръката ѝ за миг. — Опасностите в този свят не са по-различни от тези в Мороуиндъл.

Тя му се усмихна, кимна с глава и той потегли. Рен го наблюдаваше, докато той събра малко провизии и няколко одеяла, привърза ги с един ремък на гърба на Дух и полетя в сивото небе. Тя дълго остана с поглед към небето, дори след като той вече не се виждаше. Облаците ставаха все по-тъмни. До довечера щеше да завали.

Нужен ни е по-добър подслон — помисли си тя. — Трябва да се преместим.

— Повикай Десидио — заповяда тя на Трис.

Порой от дъжд се изля над ливадите, където се бе разположила армията на Федерацията. Нямаха големи изгледи за успех, но тя все

пак продължаваше да се надява.

Дай ми само седмица, молеше се тя, вдигнала очи към свъсеното небе. Само седмица.

Първата капка дъжд капна на лицето ѝ.

Челният отряд на Елфите се събра, пригответи багажа си и се оттегли сред гъстите дървета на Катеричина гора, докато отmine бурята. Към края на деня дъждът стана по-силен и с настъпването на вечерта вече се изливаше като из ведро. Летящите ездаци бяха привързали Роковете по-далеч от конете, а хората опънаха брезент между дърветата, за да запазят себе си и провизиите си сухи. Разузнавачите се бяха върнали отвсякъде, освен от Арборлон с вестта, че нищо не приближаваше от никоя посока и няма и следа от други сили на Федерацията.

Те хапнаха топло ядене, тъй като поройният дъжд скриваше пушека на огъня, след което се оттеглиха за сън. Рен обмисляше десетки възможности за бъдещите им действия. Струваше ѝ се, че ще стои будна часове наред, но заспа почти веднага. Последната ѝ мисъл бе за Трис и двамата Телохранители, които стояха на пост наблизо.

Когато се събуди, продължаваше да вали силно, както вчера. Небето бе облачно и земята прогизнала и кална. Валя през целия този ден, а също през следващия. Бяха изпратени разузнавачи да узнаят дали армията на Федерацията напредва и се върнаха със сведения, че не. Както се бе надявала Рен, поляните бяха мокри и хлъзгави и армията от Южната земя бе свила редиците си и изчакваше бурята да отmine. Тя си спомни предупреждението на Тайгър Тай да не се заблуждава, че Федерацията нищо не прави, само защото не се придвижва. Но времето беше толкова лошо, че Летящите ездаци не искаха да летят, а докато бяха на земята нямаше как да открият нищо.

Пристигна вест от Арборлон, че армията на Елфите ще може да потегли на юг едва след няколко дни. Рен скръцна със зъби от яд. И времето не беше в полза на Елфите.

Тя прекара известно време с Тиб. Искаше да разбере нещо повече за него, питайки се дали има нещо основателно в подозрението на Тайгър Тай. Тиб беше общителен и весел, освен когато се споменеше за Глун. Подтикнат от вниманието ѝ, той с готовност разказваше за себе си. Разказа ѝ, че е израснал във Варфлийд, след

което е загубил родителите си в затворите на Федерацията и е бил приет от независимите, за да помага на Съпротивата и оттогава е живял заедно с въстаниците. Предимно е бил вестител, защото можел да прониква навсякъде — никой не гледал на него като на заплаха. Той се засмя на това, което накара Рен също да се засмее. Каза, че е пътувал на север веднъж или два пъти, стигал до укрепления на бунтовниците край Драконовия зъб, но не останал да живее при тях, защото бил по-полезен в градовете. Говореше разпалено за каузата на независимите и за необходимостта да се освободят Граничните земи от властта на Федерацията. Не каза нищо за Шадуините, нито намекна по някакъв начин, че знае нещо за тях. Тя внимателно изслуша всичко, което той казваше и й се стори, че не долови нищо, което да предполага, че Тиб не е този, за когото се представя.

Тя помоли Трис също да поговори с момчето, за да прецени сам. Трис поговори и беше на нейното мнение. Рен се убеди, че Тиб Арн наистина бе онзи, за когото се представяше. Повече не мислеше по този въпрос.

Дъждът спря на третия ден. Беше късна утрин, когато облаците се разпръснаха, небето се изчисти и грейна слънце. От листата капеше роса и тупкаше в пръстта. Във въздуха се носеха кълба пара. Десидио отново изпрати конници в равнината, а Ъринг Рифт — двойка Летящи ездачи на юг. Елфите излязоха от вътрешността на гората и се настаниха в края на ливадите.

Разузнавачите и Летящите ездачи се върнаха на обяд с противоречиви сведения. Елфските ловци нищо не бяха открили, но Летящите ездачи докладваха, че Федеративният стан е започнал да се стяга и армията се готви да потегли. Не беше ясно какво означава това, тъй като вече беше обяд и те едва ли биха могли да изминат повече от няколко мили преди свечеряване. Рен изслуша всички съобщения, поиска да й бъдат повторени, обмисли подробно всичко и повика Ъринг Рифт.

— Бих искала сама да огледам нещата — каза му тя. — Можеш ли да ми предложиш кой да ме закара?

Чернобрадият Рифт се разсмя.

— И да отговарям пред Тайгър Тай, ако нещо се случи? По никакъв начин! Аз сам ще ви заведа, кралице. В случай на нещастие поне няма да ме има, за да отговарям.

Тя осведоми Трис за намеренията си, не прие молбата му да го вземе със себе си и отиде при Рифт, който стягаше ремъците на Грейл. Тиб я настигна с широко отворени очи, изгарящ от желание да я придружи. Тя му отказа през смях, но като видя колко е голям копнежът и разочарованието му, обеща да го вземе някой друг път.

Само след минути тя вече летеше върху Грейл в посока на юг, като се навеждаше надолу да хвърли поглед към гористия покров и към разлюления от ветровете тревен килим на изток. Мъглата се стелеше на вълни над земята и въздухът блещукаше като мънистена завеса. Грейл бързо се носеше над покрайнините на гората покрай Пайкън, когато съзряха Федеративната армия. Рифт летеше върху своя Рок, като се опитваше да се крие зад дърветата и планините, между Южняците и огненото зарево на слънцето.

Рен гледаше надолу към широкия стан. Доложеното се оказва вярно. Армията се стягаше, опаковаше припасите, подреждаше се в колони и се готвеше да потегли. Някои войници от челните отряди вече бяха поели на път в посока на север. Каквото и да бе постигнала атаката на Елфите, тя не бе успяла да накара армията да се откаже от първоначалното си направление. Походът към Арборлон беше възобновен.

Грейл прелетя над цялата армия и Рифт вече насочваше Рока обратно, но Рен го дръпна за ръката и му направи знак да продължи. Не че търсеше нещо специално, но просто искаше да бъде сигурна, че нищо не е убягнало от погледа ѝ — дали не идваха разузнавачи откъм Градовете на Южната земя, дали не се осъществяваше обмен на информация, дали не пристигат подкрепления. Предупреждението на Тайгър Тай кънтеше в ушите ѝ.

Продължиха полета си над мътните води на Мермидон, излязоха от Пайкън и полетяха над равнините на юг, след което свиха на изток над Саваната по посока на Кърн. Ливадите се простираха на югоизток — равни, зелени и напечени от лятната жегата. Вятърът брулеше лицето ѝ и шибаше очите ѝ, докато в тях се появиха сълзи, Ъринг Рифт се бе привел напред, хванал се с ръце за врата на Грейл, неподвижен като камък, направлявайки Рока по усет.

Пред тях Мермидон рязко завиваше на изток, стесняваше се, после отново се разширяваше и се изгубваше сред поляните. Реката,

мудно придошла от дъждовете, затлачена от свлачища от планините и горите, равномерно течеше в естественото си корито.

На далечния бряг един лъч светлина се отрази в нещо метално, което се движеше. Рен примигна с очи и докосна Рифт по рамото. Летящият ездач кимна. Той също го беше видял. Забави Грейл и насочи Рока по-близо зад укритието на дърветата, откъм северния край на Ирибис.

Още един лъч светлина силно проблесна и Рен предпазливо надникна напред. Това долу бе нещо огромно. Не, бяха няколко, поправи се тя. И всички се движеха, клатушкайки се като гигантски мравки...

Тогава тя успя да ги види по-добре, скупчени на брега на реката, готвейки се да пресекат през плитчините, явно дошли от Ърфинг и запътили се на север.

Смоци.

Осем на брой.

Тя бързо си пое дъх, виждайки вече ясно бронираните им тела, въоръжени с пики с остри върхове, краката и челюстите им като на насекоми, една смесица от плът и желязо, създадена чрез Шадуинската магия.

Чувала беше за Смоците.

Рифт рязко насочи Грейл обратно към дърветата, за да не ги видят онези същества на речния бряг. Рен отново се обърна, за да погледне през рамо и да се убеди, че няма грешка. Смоци, дошли от Южната земя, изпратени да помогнат на Федеративната армия, която маршируваше към Арборлон — това беше отговорът на Шадуините на нейния опит да попречи на марша на Федеративната армия. Тя си спомни разказа на Гарт от времето, когато беше дете, една история, която хората от Четирите земи бяха разказвали шепнешком повече от петдесет години. Разказ за това, как Джуджетата бяха устояли срещу похода на Федерацията към Източната земя, докато срещу тях не били изпратени Смоците да ги унищожат.

Смоци. Сега, изглежда, са изпратени, за да унищожат Елфите.

Сякаш нещо я прониза в стомаха. Ъринг Рифт я наблюдаваше и я чакаше да каже какво да правят. Тя само посочи мястото, откъдето бяха дошли. Рифт кимна и подкара Грейл напред. Рен хвърли един последен поглед към Смоците, които се скриха в горещината.

Изчезнаха, но само за момент — помисли си тя мрачно.

Но какво щяха да правят Елфите, когато Смоците отново се появят?

XIX

Уокър Бо примигна.

Беше кристално ясен ден, ден, в който слънчевата светлина беше толкова ясна и цветовете така пъстри, че човек го заболяваха очите. Нямаше нито облак по небето от единия хоризонт до другия. Навсякъде се простираше дълбоката синя безкрайност. Слънцето озаряваше този небесен безкрай като огнено бяло сияние, срещу което можеше да се погледне само с присвити очи, и то за миг. Четирите земи бяха обляни от слънчева светлина и цветовете на късното лято бяха невъобразимо ясни — дори тъмно кафявите сухи треви и прашната земя, но особено зеленото на горите и поляните, синьото на реките и гората, металносивото и меденочервеникавото на планините и равнините. Горещината на слънцето нахлуваше на вълни там, където ветровете не носеха прохлада, но дори и по ветровитите места всичко изглеждаше заравнено и гладко, сякаш изваяно и създаваше впечатлението, че дори и един силен вик може да наруши покоя.

Беше ден за живот, в който сякаш всички обещания можеха да бъдат изпълнени и всички надежди и мечти — осъществени. В такъв ден човек бе изпълнен с мисли за живот и мислите за смърт изглеждаха странно неуместни.

Уокър се усмихваше горчиво. Искаше му се да прогони подобни мисли.

Стоеше отвъд стените на Паранор сам, точно край северозападния ъгъл, под един малко издаден напред парапет. Беше се загледал към пейзажа наоколо. Стоеше тук от изгрев слънце, след като се промъкна през северната порта, докато Четиримата конници се бяха събрали пред западната порта за редовното си сутрешно предизвикателство. Бяха минали почти шест часа, а Шадуините не го бяха открили. Той отново се беше скрил чрез магия за невидимост. Нали тя се задейства предишния път, аргументира се той пред Коглин, докато излагаше своя план. Няма защо да не успее и сега.

До този момент беше успявала да се наложи.

Слънчева светлина къпеше склоновете на Драконовия зъб, подгонила дори и най-упоритите сенки, почистила плоската гола повърхност на скалите. На север, над ивицата, където свършваха дърветата, погледът му достигаше до голите склонове на Стрилхайм. На изток се виждаше Джанисън, а на юг — Кенън. Потоци и вирове проблясваха сини сред дърветата, които обграждаха Крепостта, песента на птиците бе цветиста и огнена, изпълваше всичко с удивление и радост.

Уокър Бо дълбоко вдишваше обедния въздух. В ден като този всичко беше възможно. Всичко.

Облечен бе в широка синя мантия, пристегната под кръста, качулката ѝ бе отметната и черната му коса се стелеше по раменете. Имаше брада, но тя бе оформена и сресана. Разбира се, нищо от това не се виждаше. За всеки, който минаваше оттук и по-специално за Шадуините, той беше само част от стената. Възстановил бе силите си, след като отдъхна и се хранеше добре. Раните отпреди три дни бяха почти зараснали, ако не и забравени. Той не мислеше за миналите случки. Съсредоточил се бе в това, което ставаше сега, в този ден, в този час.

Беше десетият ден от Шадуинската обсада, денят, в който бе се зарекъл да я премахне.

Той хвърли поглед през рамо към стената на замъка и един от Четиримата ездаци се появи пред погледа му. Беше Гладът, който сви зад ъгъла и тръгна покрай северната стена. Приличаше на скелет, свит върху змея, който яздеше, не поглеждаше нито наляво, нито надясно, погълнат от своето странно безумие. Сив като пепел и ефимерен като дим, той се плъзна по пътеката. Мина на няколко стъпки от Уокър Бо, без да го погледне.

Днес, помисли си последният от Друидите.

Той отново се загледа към долината, замислен за други времена и места, за историята, която го предшествах, за всички Друиди, които бяха идвали в Паранор и го бяха използвали за свой дом. Когато Господарят на Войната ги обсадил там преди хиляда години, те били стотици, но всички загинали — освен един. Само Бремен оцелял, като самотна крепост на надеждите за Расите и господар на Друидската магия. После и Бремен умрял и бил заместен от Аланон. Сега и Аланон го нямаше, тук беше само Уокър Бо.

Дръпна назад празния ръкав на липсващата си ръка и го прибра до тялото. Той опипа рамото си и покритата с белези плът на мястото, където бе отрязана ръката му. Вече не можеше да си спомни какво значи да имаш две ръце. Виждаше му се странно, че навремето му беше толкова трудно. Толкова много неща се бяха случили през тези седмици, откак се бе изправил срещу Асфинкс, че едва-едва си спомняше нещо от стария си живот. Толкова напълно се бе променил. Дори гневът и недоверието, което изпитваше към Друидите бе изчезнало, непотребно вече за човек, който бе станал техен наследник. Друидите, които презираше, принадлежаха на миналото. Ожесточението, което изпитваше към Гримпонд, също беше останало в миналото. Гримпонд бе опитал всичко, за да го унищожи, но не беше успял. Не биваше да му дава друг шанс. Гримпонд беше само сянка в една земя на сенки. Той никога нямаше да излезе на светлина, нито Уокър ще се върне да го види. Миналото бе отнесло също Пи Ел и Каменния крал. Уокър беше намерил сили да надживее всички врагове, срещу които се беше изправил, и те вече бяха само спомен, който нямаше особено значение при настоящите изисквания на живота му.

Уокър си пое дълбоко дъх, затвори очи и се съсредоточи в себе си. Сега покрай него минаваше Войната, със заострена пика, с просветваща ризница и черни дупки вместо ноздри. Уокър не обърна внимание на Шадуина. Потънал в мълчанието и тишината на собствените си мисли, той разигра отново във въображението си онова, което трябваше да се случи. Стъпка по стъпка повтори онзи план, който си беше създал, докато се възстановяваше от раните си. Премисли всичко, в което трябваше да вземе участие и всички възможни последици, с които трябваше да се съобрази. Този път не бива нищо да оставя на случая. Не трябваше да има опити, половинчатост, недопустимо бе да отстъпва даже на косъм. Трябваше да успее или щеше...

Той едва не се усмихна.

Или нямаше да успее.

Отвори очи и погледна небето. Минаваше обяд, но слънцето още не бе стигнало зенита си и горещината не беше най-голяма, тъй че трябваше още малко да почака. Светлината и топлината щяха да са му повече от полза, отколкото на Шадуините и затова беше излязъл по обяд. Преди това си мислеше, че трябва да се измъкне по тъмно. Но

тъмата беше съюзник на Конниците, защото те бяха родени от тъма и извличаха сила от нея. Уокър с неговата Друидска магия щеше да извлече сили от светлината.

Това щеше да бъде окончателното премерване на силите, което ще реши кой да живее и кой да умре в този ден.

Сили от всякакъв характер.

Той си спомни последния си разговор с Коглин. Наближаваше утрото и той се готвеше да излезе навън. По стълбите, извеждащи през Крепостната кула към портала, пред който се намираше Уокър, се чу шум и се появи Коглин. Слабото му тяло се подаде откъм сенките на стълбището. Мантията му леко прошумоля и се чу учестеното му дишане. Неговото набръчкано, брадясало лице се показва пред Уокър само за миг, после отново се скри в гънките на качулката. Той приближи и спря, като се обърна към вратата, от която можеше да се излезе навън.

— Готов ли си? — попита той.

Уокър кимна. Те бяха обмислили всичко — или поне толкова, колкото Уокър имаше желание да обмисля. Нищо повече не можеше да се каже.

Дланите на стареца почиваха върху каменните колони, които обграждаха и подпираха входа, покрит с железен обков. Ръцете му бяха толкова слаби, че изглеждаха почти прозрачни.

— Позволи ми да дойда с теб — каза Коглин тихо. Уокър поклати глава.

— Вече говорихме по този въпрос.

— Промени решението си, Уокър. Вземи ме с теб. Ти имаш нужда от мене.

Той изглеждаше толкова сигурен, че Уокър отново се замисли.

— Не. Вие с Мърко ще останете тук. Стой пред вратата. Пусни ме обратно, ако се проваля.

Коглайн сви устни.

— Ако се провалиш, няма да се наложи да те пускам обратно.

— Така е — помисли си Уокър. Но това не променяше нещата. Нямахте да позволи на стареца и на дивата котка да излязат заедно с него. Не можеше да поема отговорност и за техния живот. Достатъчно беше, че трябва да се грижи за себе си.

— Смяташ, че не мога да се грижа за себе си — каза старецът, сякаш четеше мислите му. — Забравяш, че съм успявал да се грижа за себе си дълги години, преди ти да се появиш. Преди изобщо да има Друиди. Грижил съм се и за теб на времето.

— Зная това — кимна Уокър.

Старецът не можеше да си намери място от напрежение.

— Може отново да се наложи да се грижа за теб. Може да имаш нужда от мен навън. — Той обърна скритото си в качулката лице и погледна Уокър. — Аз съм стар човек, Уокър. Живял съм дълго — изживял съм си живота. Вече няма значение какво ще стане с мен.

— За мене има значение.

— А не трябва. Не трябва да има никакво значение — Коглин се стремеше да го убеди. — Какво значение има? Защо трябва да бъдеш толкова привързан към мен? Аз те въвлякох в тази работа. Аз те накарах да отидеш при Рога на пъкъла, после те накарах да прочетеш Друидската история. Забравил ли си?

Уокър поклати глава.

— Не, нищо не съм забравил. Но аз направих своя избор, не ти. Говорили сме вече за всичко това. И ти беше пионка на Друидите като мене. Всичко е било решено преди триста години, когато Аланон е поверил кръвния завет на Брин Омсфорд. Ти не си виновен за нищо.

Погледът на Коглин помътня и стана отдалечен.

— Аз съм виновен за всичко, което се случи в моя живот, а също и в твоя, Уокър Бо. На времето избрах да следвам пътя на Друидите, а след това го изоставих. Предпочетох да изуча древните науки, да възстановя поне малка част от тях. Аз сам се превърнах в създание, принадлежащо на два свята, на Друидите и на Хората, като заимствах всичко, от което се нуждаех, крадах и от едните, и от другите. Аз съм връзката между миналото и настоящето, новото и старото, и Аланон ме използва тъкмо за това. Аз спомогнах за твоята трансформация, Уокър! Щеше ли да стигнеш толкова далеч, ако не бях аз да те подтиквам? Нима допускаш, че не съм го съзнавал през цялото време? Или че Аланон е бил сляп за това? Не, вината ми не може да се отрече. Не можеш да ме оневиниш, като поемеш цялата отговорност върху себе си.

Уокър си спомни колко настойчиво, твърдо и неумолимо му бе говорил Коглин.

— Щом е така, няма да се опитвам да те оневинявам, старче — отвърна той. — Но няма да оневинявам и себе си. Ти не си направил моя избор; нито си ми пречил да го направя. Да, някои обстоятелства ме тласнаха да избира това, което избрах, но тези обстоятелства преценявах аз, а не ти. Освен това и аз мога да имам същите претенции като теб. Ако не бях аз, какво общо щеше да имаш ти с цялата тази работа? Нямаше ли да бъдеш само вестител на Пар и Рен, ако не се беше свързал с мене? Струва ми се, че не можеш да го отречеш.

Старецът беше навел лице, потънал в сянка. Той виждаше, че Уокър няма да отстъпи, че беше решил.

— Най-добре ще ми помогнеш, ако ме чакаш тук — каза накрая Уокър, като протегна ръка и докосна дланта на стареца. — Преди винаги си знаел колко е важно да разбираш кога да действаш и кога — не. Направи го и сега заради мен.

С това разговорът им свърши. Коглин остана с него, докато заглъхна шумът от ударите на Шадуините върху каменните стени на Паранор. И Уокър излезе в мрачни зори, за да посрещне предизвикателствата.

Сила от всякакъв характер, повтори си той, застанал на завет край стената на замъка, докато слушаше приближаващите стъпки на поредния от Шадуините, които циркулираха наоколо. Той се нуждаеше преди всичко от решителността на Коглин — ожесточена решителност да не отстъпи и пред най-тежките и сурови диктати на живота — ако искаше да оцелее този ден. Гладът, Чумата, Войната и Смъртта — четиримата конника от Апокалипсиса бяха дошли да отнемат душата му. В този ден той беше Съдбата и Съдбата щеше да реши какво да стане с всички тях.

Вдигна поглед при появата на Чумата и събра всичките си сили. Време беше.

Невидим, но присъстващ, Уокър Бо зачака в сянката на стената Конника да се приближи. Той идеше отпуснато, безучастно, носен от своя змей — рояк жужащи болестотворни насекоми събрани под формата на човек. Чумата не притежаваше очертания на лицето и изражение и Уокър не можеше да каже нито какво вижда, нито какво мисли. Тя мина покрай него без да забави ход, ноктите на змея грубо стържеха по пътеката. Уокър тръгна подире му. Магията за невидимост го скриваше от погледа, а шумът от стъпките при преминаването на

змея заглушаваше собствените му стъпки. Уокър бе решил да използва магията за невидимост, за да се промъкне покрай Шадуините. Но те веднага го бяха открили, когато се опита да избяга през подземните тунели на Паранор, въпреки че беше тих като мисъл и вярваше, че ще успеят да го усетят едва когато се отдалечи достатъчно от Крепостта — от своя храм, от източника на Друидската си сила. Тогава дори невидимостта не би могла да го закриля. И той реши да използва своите сили там, където можеше да разчита на тях и да унищожи Конниците веднъж завинаги.

Той обиколи подир Чумата стените на Замъка, като обедната тишина се нарушаваше само от дращенето на ноктите на змея и жуженето на рояка от насекоми. Те преминаха от по-хладната северна стена надолу покрай западната, покрай вратата, където всяка сутрин Конниците се събираха, за да му отправят своето предизвикателство. Той беше избрал северната стена, за да се скрие защото трябваше да чака часове наред в горещината, надявайки се, че гъстите сенки на замъка могат донякъде да го предпазят от нея. Но смяташе да нападне Шадуините пред южната стена — от юг, където слънцето беше най-силно. То вече палеше над главите им, когато минаха покрай последната сянка, хвърляна от Крепостните кули и се насочиха към светлината.

Свиха покрай ъгъла на южната стена — едно високо гладко пространство от нагорещен камък, което гледаше към ширналите се гори и скупчените върхове на Драконовия зъб. Покрай стената имаше неголямо равно място, което бе голо, ако не се смятат някои храсти и тук-таме завехнали дървета, подир което следваше стръмен склон, спускащ се надолу към прохладните гори. Горещината тук стана толкова нетърпима, че сякаш дробовете на Уокър се задръстиха, но той успя да устои на нахлулия зной и продължи да върви след Чумата, като зърна отдалеч Глада, който изчезна в сянката на кръглия парапет на ъгъла с източната стена.

Секундите се низеха. Уокър чувстваше надигащото се в него напрежение. Бъди търпелив — повтаряше си той. Изчакай подходящия момент.

В него започна да се надига магията.

Когато Чумата се намираще по средата на пътя, между близката наблюдателна кула и южната врата, Уокър Бо нападна. Все още скрит

чрез магията за невидимост, той запрати един огнен взрив към Чумата, който събори ездача и неговия змей на земята. Конникът се опита да се изправи, но Уокър нападна отново, магията напираше от пръстите му като бял огън и събаряше изненаданите Шадуини. Уокър вече чуваше шума от приближаването на останалите, който пищеше в съзнанието му. Той вече чувстваше техния гняв.

Пръв се появи Гладът, като сви иззад ъгъла, където току-що се беше скрил. Той беше най-близо до битката в сравнение с останалите. Скелетът му бе ниско приведен, кокалестите ръце се простираха напред и конникът бързо препускаше. Но облакът прах и дим, вдигнат от Уокър, който очакваше пристигането му, не му позволяваше ясно да види какво става. Когато той премина димната завеса, се озова точно пред жертвата си. Уокър Бо бе влязъл в бой с Чумата, бе сграбчил Шадуина и се стремеше да го събори от гърчещия се змей, опитвайки се да не позволи на никой от тях да се изправи на крака.

Гладът профуча покрай тях и посегна да удари с кокалестите си пръсти Уокър през лицето.

Не успя да го засегне.

Вместо това се вкопчи в Чумата и тя на свой ред се вкопчи в него.

Двамата конника нададоха рев, когато магията на единия засегна другия. Чумата падна назад, отслабнала от глад и немощ. Гладът отскочи встрани, поболял се в пристъп на гадене.

Откъм каменните стени избухна огън, който нанесе жесток удар на Глада и накара Шадуина да се превърти.

Сега се появи Войната, приближи откъм западната страна на стената, издигнала огромен боздуган над главата си. Нейният змей вдъхна пламъците и огън просветна в дупките, през които се подаваха очите му зад бронята. Той явно видя Уокър Бо, видя как Друидът се беше вкопчил в Глада и нападна веднага. Може би бе чул как Гладът извика към него някакво предупреждение, но не се съобрази с него. Удари с меч явно с намерение да свърши с Уокър Бо с един единствен удар. Но Уокър беше изчезвал и ударът се заби в Глада, удари Шадуина посред тялото и се вряза дълбоко в змея му. Гладът нададе болезнен вой и от него остана само купчина кости. Змеят и ездачът му лежаха неподвижно в праха.

Войната се обърна и изведнъж бе връхлетяна от облак чумни мухи, които забиваха жила в нея и я хапеха през бойното ѝ снаряжение. Войната нададе остър вой, но ударът беше бърз и сигурен. Чумата бе видяла, че Уокър Бо се изплъзна от удара, който повали Глада, а и забеляза как се хвърли към Войната и започна да души Шадуина. Чумата, замаяна и смазана, бе реагирала инстинктивно, изпращайки треска и болест като бърза контраатака. Но сметките ѝ някак излязоха криви. Вместо да унищожи Уокър Бо, ударът се стовари върху Войната.

Уокър се прилепи до стената на Замъка и се преобрази в облак прах, отдръпна се зад Войната и изпрати огнен взрив по посока на Чумата, което напълно събори Шадуина от неговия змей. Цялата бойна площадка се беше превърнала в лабиринт от прах и зной, сред който се гънеха и надаваха вой змейовете и техните побеснели ездачи. Тези образи бяха стар трик, едн от онези, които младият Джаир Омсфорд бе правил преди три века и битката си срещу Мордските Призраци. Уокър си бе спомнил и бе използвал добре този трик в момента. Накара Шадуините да се щурат насам-натам, като им показваше своя образ ту тук, ту там, а всъщност през цялото време стоеше долепен до стената на Крепостта.

Химера и светлина. Но те се бяха оказали достатъчни.

Поразена от десетки насекоми-убийци, Войната се щураше без посока върху змея си. Уокър Бо ѝ се бе явил пред очите отново, надвесен над падналата Чума, опитвайки се да удуши Шадуина. Войната се спусна към него, полусляпа и обезумяла, с извадено копие. Само след секунди се озова върху Друида и го промуши с копие като го разсече на две. Само че това отново не беше той — острието се беше забило в Чумата и в нейния змей.

От мястото си край стената на Замъка Уокър изпрати огън, който се заби в земята. Шадуинът падна и се свлече от змея си. Когато змеят се опита да се изправи, Уокър го направи на пепел.

Беше установил, че змейовете не са жизнестойчиви като своите ездачи. И четиримата конника успяваха да се възстановят от неговата магия, но не бяха неуязвими един от друг. Той не пропусна да забележи, че те го нападаха винаги поединично, един след друг, никога всички заедно. Една обща атака щеше да го довърши, но нямаше нищо такова. Четиримата конника сеяха смърт не само сред своите врагове,

но и един спрямо друг. Магията на тези сбъркани имитации на образи от легендите беше анатема. Той бе разчитал на това. То бе не по-малко решаващо за неговия успех от пладнешката светлина и зноя, накарали тези създания, родени от мрака, да отмалеят. Оказал се бе прав.

Войната опита да предприеме огчаяна атака. Тя лежеше сгърчена в бойната си ризница, опитвайки се да се пребори с болестта, която я обземаше. Гладът и Чумата се бяха превърнали в неподвижни купчини. Змейовете им лежаха неподвижно до тях, зеленикава сукървица се стичаше от телата им и попиваше в земята. Мъглявият въздух се проясняваше. Прахът и пушилката започнаха да се утаяват. Небето, планините и горите отново се откриха пред погледа.

Уокър се отдалечи от стената. Оставаше още един. Къде беше...

Тежкият черен рог просвирна сред пушилката като крясък на ястреб. Шадуинът се блъсна в Уокър и започна да го налага като с камшик. Уокър се преви от удара и падна замаян на колене, а после по гръб. Мигновено се появи Смъртта, препускайки озарена от слънчева светлина и с вдигната огромна коса. Уокър се опита да си поеме дъх. Дробовете го боляха. Как беше успяла да го открие Смъртта? Как е могла да разбере къде се намира? Конникът се спускаше върху му, ноктите на змея злостно драскаха каменистата земя. Уокър скочи пак на колене, опитвайки се да се освободи. Смъртта явно се бе приближила по-внимателно от останалите. Сигурно го е видяла, когато изпрати огън срещу змея на Войната, бе забелязала откъде идва огънят и се бе досетила къде се крие.

Уокър се отказа от магията за невидимост, тя не му беше вече необходима, след като го бяха открили и извика Друидския огън като ослепителна вихрушка, която съсече въжето на Смъртта. Точно когато Конникът приближи, Уокър с мъка се изправи на краката си и си изгради защитна стена, която отблъсна косата, насочена към него. Въпреки това силният удар го повали, но докато Шадуинът се обърне, той отново скочи на крака. Сега нямаше кой да води битката вместо него. Бе използвал трика с видението, доколкото можа. Този път трябваше да се справи сам.

Отново призова огъня. Смъртта срещу Съдбата. Уокър се наведе.

Конникът се нахвърли за втори път и Уокър запрати огън насреща му. Смъртта отскочи и косата за малко пропусна да го удари.

Но при самото замахване на косата във въздуха полъхна хлад и Уокър почувства пристъп на гадене.

Шадуинът бе заобиколил изотзад и Уокър веднага се обърна насреща му, насочил Друидския огън от протегнатата си ръка. Косата се вдигна, преряза огнената струя и я разпръсна. Смъртта подкара змея си напред и се спусна към Уокър още веднъж. Уокър отново и отново нападнаше, но огънят не проникваше през защитата на Конника. Смъртта вече беше съвсем близо до него. Змеят ѝ съскаше в праха и горещината, косата му проблясваше. Уокър изведнъж разбра, че Смъртта е променила подхода си при атаката и смяташе просто да го прегazi. Той мигновено премести посоката на Друидския огън, като удари краката на змея и ги преряза отдолу, след което удари гърчещото се тяло, докато то цялото се превърна в маса димяща плът.

Змеят се разтресе, огъна се на едната си страна, загуби равновесие и се строполи напред. Уокър отскочи встрани, когато зверското чудовище мина покрай него, обгърнато в пламъци, надало ужасен вой. То мятеше опашка на всички страни. Удари Уокър през гърдите и го събори на земята. Вдигнаха се облаци прах, които се смесиха с дима от обгореното тяло на змея и всичко изчезна в ослепителната мъгла.

Ранен и окървавен, с разкъсана мантия, Уокър се изправи с последни сили на крака. На една страна лежеше умиращият змей и от време на време неочаквано изхриптяваше в тишината. Уокър се огледа наоколо, търсейки да различи нещо в мъглата.

Тогава Смъртта се появи иззад гърба му и грозно размаха коса над главата му. Уокър изпрати Друидския огън насреща ѝ, за да блокира удара. После целият се изопна, за да посрещне нападението на Смъртта. Със здравата си ръка хвана дръжката на косата и я притисна с тяло. Парализиращ студ премина през него. Покритата с качулка глава на Шадуина се сниши по време на битката, в която двамата се местеха напред-назад по равната площадка. Странните червени очи не се отместваха от него и сякаш бавно го изпиваха. Уокър веднага извърна лицето си и насочи Друидския огън от пръстите на ръката си към косата. Смъртта отскочи назад, качулката падна и откри празнота и само едни пурпурни очи. Отпусна косата и се прицели в Уокър, като го накара да се отдръпне. Уокър се преви от удара и почувства как студът отново прониква в цялото му тяло. Магията му изневеряваше. Смъртта

отново нападна и го удари силно в гърлото. Уокър пусна косата, която държеше, и падна.

Смъртта веднага се насочи към него като една ужасна чернилка на фона на мъглата. Уокър се надигна на колене, обзет от болка, и се хвана за гърдите, не можейки дъх да си поеме.

Острието на косата се вдигна и замахна.

Тъкмо в този момент най-неочаквано между тях изникна Коглин, сякаш от никъде. Приличаше на плашило с износената си мантия и веещите се кичури коса. Хвана дръжката на косата и отклони удара, тъй че острието се заби дълбоко в земята до Уокър. Уокър се изви встрани и се опита отново да се изправи на крака, като викаше към стареца. Но Коглин се беше нахвърлил срещу Шадуина и все повече го изтласкваше назад. Смъртта се бе вкопчила с едната си ръка в гърлото на Коглин, а с другата държеше косата, издигайки я, за да удари. Старецът не отстъпваше, бореше се с последни сили, но Шадуинът силно го превъзхождаше. Коглин се принуди бавно да отстъпи, ръката на гърлото му го притискаше назад, а другата бе вдигната и здраво държеше косата. Бягай оттук! — умоляваше Уокър, като безмълвно движеше устни, неспособен да изрече думите. — Коглин, бягай оттук!

Уокър едва успя да се изправи на крака, преодолявайки изтощението и болката, като извика последните си сили.

Слабото тяло на Коглин се извиваше като вейка, брулена от вятъра, свито под убиеца Шадуин. И в този момент той внезапно изкрещя, ръката му измъкна шепа от черния прах, който носеше под мантията си и я захвърли срещу Конника с проклетие.

В същия миг косата замахна.

Прахът избухна срещу Смъртта с огън и мълния, като засегна също и Коглин, и запрати и двамата във въздуха. Уокър успя да се отдръпне по-далеч от взрива, от внезапно избухналото озарение и гледката на разкъсаните тела. После пристъпи напред, като призова магията и извика Друидския огън в юмрука си. Видя как Смъртта започна да се изправя от праха — обгърнат и черно наметало силует, обгорен и изпускащ пара, бълващ пламъци от края на ръкава си. Косата лежеше счупена на земята до него, а червените му очи горяха като огън, когато той се наведе, за да вземе останките ѝ.

Уокър насочи огъня срещу Шадуина, точно срещу качулката без лице, срещу създаването, което се криеше под наметалото. Смъртта се

приведе назад от удара. Уокър продължаваше да настъпва, огънят настойчиво шибаше и изгаряше, изгаряше все повече. Смъртта се опита да се обърне и да избяга, но не можа. Уокър връхлетя върху нея и заби юмрук в онова, което покриваше качулката, като разби всичко, което беше останало от него.

Смъртта цялата се разтърси и избухна в пламъци.

Уокър отстъпи назад, отпусна ръка и се опита да се скрие от светлината и горещината. Това са моите съюзници — светлината и горещината, помисли си замаяно той. Знаеше, че Шадуините не могат да се съпротивляват срещу тях. Хвърли още един поглед назад. Смъртта гореше като дрипа върху прашната земя, безжизнена и неподвижна.

Тогава Уокър Бо се върна назад и отиде до Коглин, който лежеше свит на земята. Той внимателно обърна стареца, падна на колене и изправи ръцете и краката му, като взе в скута си почернялата му обгоряла глава. Косата и брадата на Коглин бяха почти изгорели. Кръв се стичаше от устата и ноздрите му. Той се беше озовал твърде близо до огъня, за да може да го избегне. Уокър почувства, че гърдите го стягат. Старецът, разбира се, е знаел какво ще се случи. Знаел го е и въпреки това е използвал праха.

Коглин отвори очи, поразително бели на фона на почернялата му кожа.

— Уокър? — едва успя да каже той. Уокър кимна с глава.

— Тук съм. Всичко свърши, старче. С всички тях е свършено.

Старецът едва успяваше да си поеме дъх.

— Знаех, че ще ти потрябвам.

— Така е, наистина имах нужда от теб.

— Не — Коглин се протегна и силно стисна ръката му. — Аз знаех, Уокър — той изплю кръв и гласът му укрепна. — Каза ми го Аланон край Рога на пъкъла. Той ме предупреди, че животът ми е към своя край. Помниш ли, Уокър? Онзи ден аз не ти казах всичко, което бях узнал. Казах ти само онова, което се отнасяше до Друидската история, но имаше и друго, което запазих в тайна. Беше ми казано, че ти ще се нуждаеш от мен и че ще ми бъде дадено известно време тук, в Паранор, за да бъда с теб, че ще живея само толкова, колкото да ти помогна още веднъж.

Той се разкашля и се преви от болка.

— Разбираш ли?

Уокър кимна. Спомни си колко дистанциран и затворен в сеое си изглеждаше старецът в Крепостта на Друидите. Нещо се беше променило, мислеше си той, но погълнат от усилието да избяга от Шадуините, не си беше дал труд да разбере какво. Сега беше ясно. Коглайн е знаел, че животът му е почти към края си. Аланон му беше дал само отсрочка от смъртта. Магията на Друидската история го бе спасила в Хартстоун, само за да умре в Паранор. Старецът бе сключил един вид сделка.

Уокър сведе поглед към съсипаното му тяло. Върху тъканта на мантията му се бяха появили сребристи ивици скреж там, където косата го беше засегнала.

— Трябваше да ми кажеш — настояваше той с тих глас. Сълзи бяха бликнали в очите му без да усети. Толкова отдавна беше забравил, че може да плаче. Не знаеше как така се беше разплакал, но чувстваше, че е за последен път.

Коглин поклати глава бавно и мъчително.

— Не. Един Друид не казва онова, което трябва да запази в тайна — той отново се разкашля. — Сам го знаеш.

Уокър Бо не можеше да каже ни дума. Само гледаше стареца.

Коглин примигна.

— Сам си ми казвал, че винаги зная кога да действам и кога — не — той се усмихна. — И беше прав.

Отново се опита да преглътне. После очите му станаха неподвижни и дъхът му спря. Уокър продължаваше да го гледа, коленичил в праха и жегата, заслушан в ненарушаваната от нищо тишина, с горчивото успокоение, че Аланон бе използвал стареца за последен път.

Той затвори невидждащите очи на Коглин.

Оставаше му само да разбере дали Друидите имаха полза от всичко това.

XX

Уокър Бо погребва Коглин в горите под Паранор, остави го да почива сред една полянка, разхлаждана от поток, който криволичеше и минаваше през няколко плитки бързея. Поляната се намираше под сянката на огромни дъбове, чиито едрolistи клони прошарваха килима от диви цветя и зелени треви с дантела от сенки, които всеки ден се променяха, щом слънцето започваше да клони на запад. Тя напомняше на Уокър за скритите долчинки край Хартстоун, където и двамата обичаха да се разхождат. Избра едно място в средата на полянката, откъдето лесно можеха да се видят острите кули на Паранор. Коглин, който до края на живота си се бе смятал за Друид, отклонил се от правия път, бе намерил своята родина завинаги.

Когато погребва стареца, Уокър постоя известно време край гроба му. Чувстваше се смазан и уморен, но по-дълбоки бяха невидимите му рани. Изпитваше известно облекчение от това, да стои сред вековните дървета и да вдъхва планинския въздух. Птиците пееха, вятърът шумолеше в листата и тревите, поточето бълбукаше и всички звуци бяха успокояващи и умиротворяващи. Още не му се връщаше в Паранор. Не искаше да мине покрай почернелите, овъглени останки на Четиримата конници и техните змееподобни животни. Искаше да изтрие всичко случило се в живота си като с тебешир от черна дъска и да започне отначало. В него се бе стаила горчилка, от която не можеше да се освободи. Тя го гризеше и прояждаше като гладно животно и той не можеше да я прогони. Тази горчивина имаше много причини — той не се и опитваше да ги изброи. Най-вече, разбира се, бе огорчен от самия себе си. През последните дни непрекъснато се чувстваше недоволен от себе си, имаше усещането, че е един непознат, дошъл отникъде, човек, чиято същност му беше чужда, един скъп залог за претенциите на хора, загинали преди хиляда години.

Бе седнал на поляната край поточето, загледан в парчето рохкава пръст, където бе заровен Коглайн, и се бе отдал на спомените си. Имаше нужда от утеха за горчилката си; може би споменът за стареца

щеше да му я даде. Наплиска лице с хладната вода от потока и свлече от себе си мръсотията, пепелта и кръвта. После се настани на слънце и се замисли.

Уокър си спомняше Коглин като свой учител — човек, дошъл при него, когато животът му бе труден и объркан, когато бе изоставил Расите, за да живее в изолация в Хартстоун, където да не го заглеждат и да не го одумват, където да не го знаят като Мрачния чичо. По онова време магията бе тайна за Уокър, той не можеше да разбере смисъла на песента-заклинение, предавана като завещание още от времето на Брин Омсфорд. Коглин го бе научил да владее магията, за да не се чувства безпомощен пред нея; беше го научил да живее така, че да бъде господар на бялата топлина, която се надигаше над него. Бе разсеял страха и объркването и бе върнал на Уокър чувството за смисъл и самоуважение.

Старецът бе негов приятел. Грижеше се за него като баща. Учеше го, насочваше го и беше готов винаги да му помогне. Дори когато Уокър възмъжа и между тях се установи онази дистанция, която се появява винаги, когато бащите и синовете трябва да започнат да гледат един на друг като равни, без никога докрай да вярват в това, Коглин му остана близък, доколкото допускаше Уокър. Те спореха и се препираха, проявяваха недоверие един към друг, обвиняваха се, предизвикваха се да приемат изпитанията. Но никога не се бяха предавали един друг, не се бяха отказвали един от друг. Никога не се бяха отричали от приятелството си. Това носеше на Уокър известно успокоение.

Понякога Уокър лесно забравяше, че почти нищо не знае за по-ранния живот на стареца. Някога Коглин е бил млад. Какъв ли е бил тогава? Старецът никога не беше му разказвал. Учил бе на времето заедно с Друидите — с Аланон, с Бремен, с онези, които бяха загинали още тогава и за които никога нищо не бе споменавал. Колко ли стар беше Коглин? Колко ли дълъг е бил неговият живот? Уокър внезапно си даде сметка, че не знае. Коглин е бил старец, когато Кимбър Бо е бил още дете, а Брин Омсфорд е дошла в Сенни дол, за да търси Илдач. Било е преди триста години. Уокър знаеше за този живот на Коглин; старецът му бе говорил за онова време, какво дете е бил, как се е преструвал на луд и после наистина полудял, как отвел Брин и нейните приятели в Маелморд, за да унищожат Мордските Призраци. Уокър бе чувал всички тези истории. И все пак това беше толкова

малка част от живота на стареца — колкото един ден в годината. Какво можеше да се каже за останалата? Каква част от живота си Коглин не бе успял да му разкрие — каква част бе завинаги изгубена? Уокър тръсна глава и се загледа отвъд дърветата към Паранор. Реши, че тези преживелици едва ли са били от значение за стареца. Уокър нямаше защо да съжaliaва, че Коглин е предпочел да не му ги разкаже. Така беше с всеки човешки живот. Всички хора криеха някаква страна от битието си, която принадлежеше само на тях, която никой друг не можеше да сподели. При смъртта им тези неща оставаха тъмни полета в спомените на живите, но сигурно така и трябваше да бъде.

Той си представи брадясалото лице на стареца. Заслуша се да долови неговия глас в тишината. Коглин бе живял наистина дълго. Бе преживял няколко живота. Бе живял по-дълго, отколкото му е било отредено, животът му е бил пощаден край Хартстоун, за да дойде и да помогне за възстановяването на Паранор и да умре така, както беше избрал, жертвайки собствения си живот, за да спаси живота на Уокър. Нямаше да бъде правилно Уокър да съжaliaва за този подарък, защото съжaliaвайки, той омаловажаваше неговата стойност. Коглин бе доживял да го види преобразен като Друид, какъвто старецът не бе успял да стане. Той беше доживял да го види как осъществява сънищата на Аланон и завета на Брин Омсфорд. За добро или за лошо, Уокър бе оцелял благодарение на Коглин.

Той почувства горчилката да се разсейва. Не биваше да изпитва отчаяние. Не биваше да съжaliaва за нищо. Това бяха вериги, които привързваха яко и дърпаха човека надолу. Нищо добро не можеше да произлезе от тях. Нуждаеше се от равновесие и цел, за да има бъдещето някакъв смисъл. Уокър можеше и бе задължен да го помни, но спомените трябваше да му помогнат да осъзнае какво предстои, за да използва възможностите си и да ги реализира. Отново се замисли за Друидите и техните машинации, за това, как бяха създали историята на Расите. Той беше презирал техните усилия. Сега беше един от тях. Коглин бе живял и умрял, за да стане той един от тях. Даваше му се шанс да направи по-добре онова, което толкова прибързано бе критикувал в загиналите и той трябваше да се възползва колкото се може по-добре от този шанс. Коглин очакваше това от него.

Слънцето вече клонеше на запад над клоните на дърветата. Той се изправи и застана мълчалив за последен път пред гроба на стареца.

Вече беше донякъде готов да приеме случилото се, примирен с тежкия факт. Коглин беше мъртъв. Оставаше Уокър. Той трябваше да има силата, куража и решителността, за да следва примера на стареца. Щеше да носи спомена за него в сърцето си.

Когато светлината започна да става пурпурно-златиста и виолетова в омарата на летния зной, той тръгна обратно през притъмняващите гори към Паранор.

През тази нощ му се присъни Аланон.

Това му се случваше за първи път, откакто го бе сънувал в Хартстоун. Заспал бе дълбоко и непробудно. Беше изтощен от отминалата битка, а и не бе хапнал много. Окъпа се, смени дрехите си, пийна чаша бира и поседя в кабинета, който обичаше Коглин. Мърко легеше свит в краката му, блесналите му очи го стрелкаха от време на време, сякаш питаха какво е станало със стареца. Когато се умори толкова, че едва се държеше изправен, отиде в спалнята си, плъзна се под одеялото и се унесе в сън.

Сънят го споходи мигновено. Беше нощ и той вървеше сам по една бляскава черна скала над Сенни дол. Небето беше ясно и звездно. Кръглата луна светеше бяла, като ново ленено платно над назъбените върхове на Драконовия зъб. Въздухът ухаеше чист и свеж, както някога, и вятърът галеше лицето му със своята прохлада. Уокър бе облечен в черна мантия с качулка, с колан и високи обувки — един Друид, в когото бяха оживели отдавна загиналите Друиди. Той не питаше кой е, изникнал от мрака на Черния камък на Елфите, преминал през огъня на преображението в недрата на Крепостта, завърнал се в света на хората. Беше господар на Паранор и слуга на Расите. Чувстваше се странно развълнуван. Чувстваше се принадлежен.

Миговете бавно се точеха в съня. Озова се близо до Рога на пъкъла, водите му бяха черни и неподвижни в нощта. Езерото проблясваше на лунната светлина като стъкло, гладко и полирано, отразяващо небето и звездите. Камъните скърцаха под краката му, но единствено този звук нарушаваше тишината. Струваше му се, че е сам на света, последният човек, който броди из него, предприел едно самотно бдение над празнотата, която единствена беше останала.

Достигна Рога на пъкъла и спря, застанал съвършено неподвижно на брега му. Тогава вятърът замря и тишината се скупчи наоколо. Вдигна ръка и отметна качулката на наметалото, без да знае защо. Така гологлав зачака.

Очакването продължи само минута. Почти мигновено Рогът на пъкъла закипя, водите му завряха като затоплен чайник. После започнаха да се вият като във водовъртеж бавно и по посока на часовниковата стрелка, обхващайки цялата вода от бряг до бряг. Уокър разбираше какво става. Беше го виждал и преди. Рогът на пъкъла съскаше и хвърляше пръски като гейзери, които се издигаха над повърхността и се спускаха като диаманти. Чу се виене, гласове, заключени в отдалечено място, които молеха за освобождение. Долината цялата се разтресе, сякаш, разпознала виковете, се отдръпваше от тях. Уокър Бо продължаваше да стои неподвижно.

Тогава се появи Аланон, издигна се от черните води сред хор от гласове — един сив призрак в мантия и качулка, който се появяваше от отвъдното, за да разговаря с човека, избран да бъде негов наследник. Просветваше, издигайки се прозрачен в лунната светлина, плътта и костите на мъртвото му тяло се бяха превърнали в прах много отдавна. Той беше един прозрачен образ на онова, което някога е бил. Издигна се от дълбините и застана върху повърхността на водите, неподвижен, с лице, обърнато към Уокър Бо.

— Аланон — поздрави го Мрачния чичо с глас, който сякаш не беше негов.

— Ти добре се справи, Уокър Бо.

Гласът му бе дълбок и звучен и отекваше от дълбините на сянката.

Уокър Бо поклати глава.

— Не чак толкова добре. Горедолу прилично. Направих каквото трябваше. Отказах се от себе си заради онова, което ти пожела от мен да бъда. В началото се гневях, но се отказах от този гняв.

Водите на Рога на пъкъла отново се разшумяха и развълнуваха, когато сянката излезе напред, като се плъзна по повърхността без забележимо да се движи. На десет крачки от Уокър спря.

— Животът е време, в което правим избор, Уокър Бо. Смъртта е време, в което си спомняме какъв избор сме направили. Спомените не са винаги приятни...

Уокър кимна с глава.

— Сигурно е така.

— Тъгуваш ли за Коглин?

Уокър отново кимна.

— Но и тъгата загърбих. Изборът на Коглин в живота бе правилен. Дори и последния.

Сянката вдигна ръка и от нея се посипаха светли капчици като сребърен пращец.

— Не можех да го спася. Дори Друидите нямат силата да се противопоставят на смъртта. Когато наближи моето време да умра, аз узнах това от Бремен, а Коглин го узна от мен. Аз му оказах единствената помощ, която можах — да види възстановения в Четирите земи Паранор и още веднъж да ти помогне в битката ти с Шадуините. Това беше всичко, което можах да направя.

Уокър нищо не каза. Гледаше привидението, гледаше право пред себе си, гледаше към събитията, които идваха и си отиваха, към последните минути на Коглин. Смъртта бе повикала стареца, но го бе направила по негово желание.

— Ако можех, бих ти върнал всички, които загуби, Уокър Бо. Но не мога. Не мога да върна нищо загубено от миналото или от онова, което ти предстои да загубиш. Животът на един Друид преминава през много загуби.

В този сън долината бе обвита в мъгла, която се стелеше като дъжд над гора или облаци покрай слънцето. Носеше се бавно, тихо и създаваше усещането, че животът неизменно следва своя ход и всичко това ставаше за секунди. Явяваха се непознати лица, чуваха се гласове, в които звучеше смях и болка. Времето започна да се разраства, часовете преминаваха в дни, дните в години, а Уокър оставаше непроменен и винаги сам.

— За теб животът ще бъде това. Спомни си...

Но Уокър нямаше защо да си спомня. Той имаше спомените на Аланон, които бе получил, когато се преобрази. В него бяха оживели спомените на всички Друиди, загинали на времето. Той знаеше какъв ще бъде неговият живот. Разбираше онова, което вижда.

— Спомни си...

Шепотът на сянката накара времето отново да спре. Отново си представи Сенни дол и се замисли над онова, което искаше да му каже

сънят.

— Защо съм тук, Аланон? — попита той.

— Сега вече си цялостен, Уокър Бо. Най-сетне постигна истинската си същност и няма какво повече да се желае. Ти носиш мантията на Друидите; и ще я носиш вместо мен. Сега трябва да я пренесеш от Паранор в Четирите земи. Там си необходим...

— Зная.

Капките шумоляха и пееха. Аланон наведе лице, скрито в качулката.

— Не знаеш. Ти беше преобразен, Уокър Бо. Но това е само началото. Превърна се в Друид — да, но да се превърнеш, не значи да бъдеш. Ти носиш отговорност за Расите, за тяхното щастие, Мрачни чичо. Тези, от които на времето искаше да се откъснеш, сега са поверени в твои ръце. Те чакат...

— Да бъдат освободени от Шадуиниге.

— Ти да им покажеш как да се освободят, да им посочиш пътя. Да ги водиш през мрака.

Уокър Бо поклати объркано глава.

— Но аз също като тях не зная какъв е този път.

От повърхността на Рога на пъкля се вдигаше пара и въздухът се изпълваше с мъгла. Влагата полепваше по лицето на Уокър като скреж в ранно зимно утро. Ако човек докоснеше водите на Рога на пъкля, щеше да умре. Но това не се отнасяше за Уокър. Много отдавна Друидите бяха открили тайни, които им позволяваха да преодолеят смъртта.

Гласът на Аланон звучеше мрачно и уверено.

— Ще намериш пътя. Имаш силата и мъдростта на всички, загинали преди теб. Притежаваш магията на вековете. Излез от Паранор и намери другите деца на Шанара. Всеки от вас бе изпратен, за да изпълни по една повеля. Всеки от вас успя да я изпълни. Вие притежавате талисмани, Уокър Бо. Тези талисмани ще ви съхранят.

Уокър поклати объркано глава.

— Какъв талисман притежавам аз?

Сянката на Аланон мигновено просветна сред тъжните вопли, които се надигаха от езерото, сякаш щеше да изчезне.

— Най-могъщият талисман от всички: мозъка на Друидите, който придоби. Той е невидим, но е винаги в теб и само твой. Неговата

сила се увеличава, когато ти я усвоиш. Той става по-силен, когато го използваш. Помисли, Уокър Бо. Преди да се сражаваш и да унищожиш Конниците, ти беше нещо по-малко от това, което си сега. Така ще бъде с всяко предизвикателство, пред което се изправиш и преодолееш. Като Друид ти си още дете и едва сега започваш да откриваш какво значи да бъдеш Друид. С времето ще пораснеш.

— Но засега...?

— Повелите са достатъчни. Повелите ви дават талисмани, а талисманите ви дават магия. Магията, съчетана със знание, ще доведе Шадуините до техния край Така беше, когато за първи път говорих с теб. Така е и сега. Ако можех, щях да ти дам повече, Уокър Бо. Но аз ти дадох всичко, което мога, всичко, което зная. Спомни си, Мрачни чичо. Аз не принадлежа към твоя свят, а към друг. Не притежавам материалност. Сега се състоя от нещо друго. От тази своя позиция не виждам нещата съвършено. Виждам само сенките на онова, което ще бъде и трябва да разчитам на тях. Ти притежаваш зрение, на което може да се разчита. Продължавай, Уокър. Намери наследниците на Шанара и разбери какво са осъществили. От техните разкази и от твоята собствена история ще разбереш какво е необходимо. Трябва да имаш вяра.

Уокър нищо не каза. За миг си помисли, че от него отново се иска да разчита единствено на вярата. Но нали откакто сънищата се бяха появили за първи път, правеше все това. Нима сега бе толкова трудно да приеме, че отново само вярата трябва да го води?

Загледа се в бледия силует пред себе си, очертанията му бяха прозрачни, само намек за един отдавна отминал живот.

— Аз вярвам — каза той на сянката на Аланон и беше наистина така.

— Уокър Бо...

Гласът на сянката бе тих и сякаш съжаляваше, че не може да изрази с думи това, което иска.

— Намери децата на Шанара. Ти притежаваш проникателността на Друидите и мъдростта, от която се нуждаят. Не им изневерявай.

— Не, няма — отвърна Уокър с пресипнал глас.

— Унищожи Шадуините, преди те напълно да са разрушили Четирите земи. Аз усещам разпространението на тяхната зараза чак дотук. Те лишават земята от живот. Спри ги, Уокър Бо.

— Да, Аланон, ще ги спра.

— Тогава наведи се към мен, Мрачни чичо. Наведи се към мен за последен път преди да тръгнеш. Вече зазорява и сънят е към своя край. Ние трябва да поемем по различни пътеки. Чуй последното, което ще ти кажа, и нека твоят разум и твоята мъдрост да ти помогнат да разбереш онова, което е скрито и за двамата ни. Наведи се към мен, Уокър Бо, и ме чуй.

Сянката приближи каго пара над водите на Рога на пъкъла в човешка форма, един силует от мъгла и синкава светлина, един призрак с глас, който идваше от ужасяващите дълбини на мрака.

Напрегнат и неуверен, Уокър Бо зачака, свел очи към врящите води, към отражението на звездите и небето, докато те изчезнаха зад черната сянка.

Тогава почувства как сянката го докосва по кожата и се разтрепера, без да може да се овладее.

Събуди се при изгрев слънце. Светлината едва проникваше в затъмнената му стая. Лежа известно време без да се помръдне, мислейки за съня и за онова, което му се беше разкрило. Аланон му бе изпратил този сън, за да го накара да започне новия си живот. Сънят бе потвърдил намерението му да потърси Пар и Рен, но също така му бе дал и основание да вярва в себе си. Той беше готов да приеме онова, в което се бе превърнал, ако имаше поне малък шанс да спаси опустошените земи и техния народ от робството на Шадуините.

Да намери потомците на Шанара. Да не ги предаде.

Стана от леглото, изми се и се облече, изяде закуската си, опрян на крепостните парапети и загледан към пейзажа, който се откриваше в светлината на новия ден. Отново се замисли за Коглин, за всичко онова, което старецът го беше научил. Преповтори си цялата литания от закони и мъдрости, които бе придобил при своето преображение от смъртен човек в Друид, цялата отминала история на Друидите. Той внимателно си припомни как трябва да се използва магията — онази, която вече беше изпробвал и онази, която още не бе изпитал.

И най-после си припомни събитията от съня и тайните, които му се бяха разкрили. А имаше и други тайни — само няколко, но важни, които бе почувствал накрая, при докосването на Аланон. Наученото започна да му подсказва отговорите на някои въпроси, които оставаха

неразрешени до момента. Цялата история на Четирите земи от времето на първия съвет в Паранор представляваше един модел на онова, което се случваше сега. Събитията от миналите седмици придаваха колорит и форма на този модел. Но тъкмо сънят и прозренията, които му беше дал, хвърляха светлина, позволяваща отчетливо да се види моделът.

Още не беше ясно защо Рен бе натоварена да спаси живота на Елфиге.

Още не беше ясно защо Пар бе изпратен да открие Меча на Шанара.

Но онова, което липсваше най-вече, беше истината за тайната на Шадуинската сила.

Той най-сетне се изправи и заслиза надолу към подземията на замъка. Мърко мълчаливо го следваше като сянка зад гърба му. Реши да вземе дивата котка със себе си. Коглин му я беше поверил в края на краищата. Негово задължение беше да се погрижи за нея. Не можеше да я остави заключена в тази Крепост, а и тяхната близост можеше да се окаже полезна. Усмихна се на тези мисли. Истината беше, че Мърко щеше поне малко да замести липсващия му Коглин.

Спусна се до най-дълбоките подземия на Крепостта, за да докосне каменните стени и да усети живота, заключен в тях. Магията веднага се надигна в него, покорна на неговите заповеди, и той обгради с магическа стена всичко освен себе си, така че нищо да не може да проникне вътре до завръщането му.

После заключи вратите на Паранор и отново се озона в света. Заспуска се надолу по склона и навлезе в гората, където бе сенчесто и хладно и не проникваше горещина. Мърко вървеше с него, благодарен, че е отново освободен от стените, сред които бе затворен. Спускаше се сред сенките по някоя следа, за да ловува и от време на време се връщаше отново край Уокър, за да се убеди, че той е още там. Вървяха на север от мястото, където беше погребан Коглин, без Уокър да погледне нататък. Вече беше се сбoguвал със стареца и предпочиташе да остави нещата така.

Денят отминаваше и скоро щеше да се мръкне. Огненото кълбо на слънцето се спускаше на запад към Драконовия зъб. Горещината бавно отминаваше и настъпваше вечерна прохлада. Уокър и дивата котка вървяха с равна крачка. Пред себе си виждаха огньовете на Федеративната армия, разположила стана си в Кенънския проход.

Войниците вече се бяха нахранили и стражите бяха заели своите постове.

Към полунощ Уокър и котката вече се бяха промъкнали незабелязано покрай тях и се отправиха на юг.

XXI

Дъждовете, които застигаха Елфите от Западната земя и настъпващата Федеративна армия, още не бяха се разсеяли на западния хоризонт, когато една сутрин две опърпани жени, повели възрастния си сляп баща, минаха през градските врати на Тирс наред с какви ли не търговци, продавачи, търговски пътници и странстващи търгаши от околните села, които идваха тук да предлагат своите стоки. И те, както много други, бяха прекарвали нощта пред вратите, за да влязат по-рано и да заемат удобни места на пазара, където се продаваха и разменяха стоки. Гледаха да се промъкнат колкото се може по-бързо. Старецът обаче ги баваше — подкрепян и от двете страни, той неуверено налущкваше пътя и предпазливо креташе из прахоляка.

Стражи на Федерацията бяха запречили входа както на външната, така и на вътрешната стена и проверяваха всеки минавач. Ако някой им се стореше подозрителен, издърпваха го встрани. Досега бяха свикнали да проверяват само излизащите и им беше необичайно, че трябва да следят и кой влиза в града. Но утре на обяд щяха да екзекутират Падишар Крийл, вождът на независимите, и Федерацията се боеше от евентуален опит за освобождаването му. Всеки подобен опит, колкото и добре прикрит, със сигурност щеше да се провали, защото градският гарнизон беше в пълен състав — около пет хиляди войници — и бяха взети извънредни предохранителни мерки. Въпреки това не биваше да се оставя нищо на случая, и тъй, стражите край градските врати бяха получили изрични нареждания да проверяват всеки, който влиза.

Те се спряха на жените и стареца и ги дръпнаха настрана. Подборът им беше случаен — командващият стражата бе предложил подобен подход, като компромис между това да спира всеки, което означаваше, че проверката ще трае вечно, или никой, което пък изглеждаше като неизпълнение на дълга. Заповядаха на тримата да се отдалечат от тълпата, да застанат посред двора между градските стени и там да чакат разпита. От тълпата тайничко им хвърляха

подозрителни погледи. Добре, че сте вие, да не съм аз — казваха сякаш погледите. Хората вървяха и вдигаха прах, и още отсега, преди да настане дневната задуха, въздухът бе горещ и лепкав.

— Имената — обърна се дежурният офицер към жените и стареца.

— Астра, Уинтат и нашият баща Криап — каза тази с разрошената, сплътена червеникава коса. Лицето ѝ беше разранено и от нея лъхаше на застояло бунище.

Офицерът погледна другата и тя зина насреща му, при което се откриха почернелите зъби, възпаленото гърло и липсващият език. Офицерът едва преглътна.

— Не може да говори — захили се първата.

— От кое сте село?

— Спикиз Рън — отвърна жената. — Знаеш ли го?

Офицерът поклати глава. Той огледа парцаливите вързопи, които бяха преметнали през гръб. Отрепки. Хвърли един поглед на стареца, свел глава под качулката. Лицето му не се виждаше и той приближи и отметна качулката. Старецът погледна нагоре и под почернелите му клепки се откри гъстата мътна течност на мястото на очите. Офицерът направо зяпна.

— Хайде, вървете — махна им той и се обърна към следващия нещастник.

Жените и старецът покорно тръгнаха, шмугнаха се сред тълпата и покрай кордоните, обкръжили от двете страни вратата на вътрешната стена. Оттук поеха към града. Когато се отдалечиха от Тирския път и свърнаха по страничните улици, където нямаше стражи на Федерацията, Мати Ро изплю боядисаната плодова обелка, която бе напъхала в устата си и каза:

— Предупреждавах ви, че е рисковано!

— Е, нали успяхме да влезем? — подразни се Морган. — Стига сте се оплаквали, а ми покажете къде да си измия тази мътилка от очите!

— Да мълчите и двамата! — сопна им се Дамсон Рей и им подвикна да побързат.

Вече всички бяха в лошо настроение. Бяха се изпокарали, докато решат кой да дойде в града, а трябваше и да действат бързо, защото предстоеше Падишар Крийл да бъде екзекутиран. Разполагаха само с

ден и половина, което не беше достатъчно, за да се предприеме опит за освобождение, тъй че Морган реши да промени първоначалния си план. Щеше да влезе в града заедно с Мати и Дамсон, които трябваше да намерят Кърта. В най-добрия случай разполагаха с този ден и нощта, за да открият Кърта, да доведат Чандос с останалите независими през подземните тунели, да измислят план за спасяването на Плдишар и да го приведат в действие. Морган настояваше да влезе в града веднага, за да се ориентира какво да предприемат по-нататък. Не можеше да си позволи да чака, докато падне нощта и намерят Кърта, за да вземе решение. Дамсон и Мати пък твърдяха, че всеки негов опит да се промъкне покрай стражите излага всички на голяма опасност. Дори и за тях беше трудно, но двойно по-опасно щеше да бъде, ако трябва да вземат и него. Не можеше ли да обмисля нещата тук? Нима не беше прекарал достатъчно време в града, за да се ориентира?

Така протече спора им, но накрая Морган го спечели с аргумента, че не може да мисли за никакъв план, докато не разбере къде държат Падишар, а това значи да отиде в града. Цената на неговата победа беше, че трябваше да тръгне без Меча, което бе неотклонното изискване на двете жени. Биха могли да се маскират успешно, но не и ако той носи оръжие. Твърде големи бяха шансовете да го открият. Той се противеше, но жените не отстъпиха. Мечът на Лех остана при Чандос.

По една уличка Дамсон ги отведе до страничната врата на изоставена сграда, блъсна я, и те влязоха в задушното и прашно помещение. После тя затвори вратата, минаха през стаята и през друга врата влязоха в следващата, също толкова задушна стая, която извеждаше към малко дворче. Излязоха сред сенките на ранното утро и едва доловимия аромат на диви цветя, необяснимо как пораснали в един сенчест ъгъл на иначе пустия двор. Отидоха под един навес, където бяха струпани стари инструменти и скамейки от работилница. Дамсон остави своите спътници и се отдалечи с една тенекиена кутия в ръка. Когато се върна, тенекията бе пълна с вода и тримата се измиха.

После преровиха парцаливите вързопи и измъкнаха оттам обичайните си дрехи. Преоблякоха се и седнаха да обсъдят какво ще правят оттук нататък.

— Първо ще се опитам да се свържа с Кърта — каза Дамсон, като решише сплъстената си червеникава коса. Прибра я грижливо назад и я върза с шалче. — Ще му оставя знаци, от които да разбере, че съм тук. Като се върна, ще опитаме да научим нещо за Падишар, след което ще ви оставя някъде и ще изчакам идването на Кърта. Той може и да не се покаже, ако ви види всичките — не ви познава, а при сегашните обстоятелства сигурно ще бъде много предпазлив. Ако дойде, двамата ще доведем Чандос и хората му и ще се срещнем с вас призори. А ако не...

— Не говори така — прекъсна я Морган. — Направи всичко, каквото можеш.

Дамсон се обърна към Мати:

— Добре ли познаваш града?

— Колкото да мога да се пазя, да.

Дамсон кимна.

— Ако нещо се случи с мен, трябва да изведеш Морган оттук.

— Чакай, чакай! — възкликна Морган. — Аз няма да...

— Ще правиш, каквото ти се казва. Твоите планове не струват и пукната пара, ако аз се проваля. Ако Федерацията залови Кърта или мене, нищо повече няма да може да се направи.

Морган само я изгледа, смълчан пред гнева и неотстъпчивостта, които святкаха в зелените ѝ очи.

Мати го хвана за ръката и го дръпна на крачка встрани.

— Имам грижа за него — обеща тя.

Дамсон кимна и изразът на лицето ѝ омекна. Стана, наметна се, махна им и изчезна натам, откъдето беше дошла. Морган безпомощно гледаше подире ѝ. Беше права, разбира се. Ако тя се провали, на него нищо не му остава. Успехът на какъвто и да било план зависеше от момичето и от това дали Кърта ще преведе Чандос и независимите до града. Без независимите или магията на неговия Меч нямаше да може да помогне на Падишар. Всичко се крепи на косъм, мрачно си мислеше той.

— Искаш ли да хапнем нещо? — засмяно попита Мати Ро, като го погледна въпросително с тъмните си очи и му предложи една ябълка.

Чакаха под навеса почти до обяд, откъснати и самотни сред този тесен, затворен отвсякъде двор. Въздухът стана душен и лепкав от

жегата и слънцето жарко напичаше тясната ивица камъни и изсъхнала трева, после се заизкачва по северната стена от изток към запад като разлята боя. Морган поспа, уморен от дългия път, след като бе спал неспокойно в притесняващата го маскировка през нощта пред вратите на града. Замисли се за Пар и Кол и за времето преди Шадуините и Аланон да се появят в живота им, когато прекарваха дните си в лов и риболов сред Планините. Замисли се за детството си — за онези дълги бавни дни, когато животът му се струваше вълнуваща игра. Спомняше си за Стеф, за баба Елиза и леля Джилт. Мислеше за Куикнинг. Това бяха спомени за едно минало, което бавно избледняваше с всеки изминат ден. Струваше му се отдавна изчезнало от неговия живот.

Слънцето беше в зенита си, когато Дамсон Рей най-сетне се върна. Беше зачервена от горещината и покрита с прах, но в погледа ѝ се четеше вълнение.

— Затворили са Падишар в същата крепост, където бяха затворили и мене — заяви тя, отпусна се на една от пейките и махна наметалото. Изпи жадно чаша вода, която Мати Ро ѝ предложи. — Това изглежда е публична тайна. Смятат да го изведат през главния вход утре на обяд и да го обесят пред очите на целия град.

— Как е той? — побърза да попита Морган. — Знаеше ли някой? Тя поклати глава, като едва преглътна.

— Не го е виждал никой, но между войниците се говореше, че ще го отведат до бесилото пеша.

Тя хвърли поглед към Мати Ро, която свъси вежди.

— Публична тайна ли? — обърна се тя замислено към Дамсон. — Аз не хващам много вяра на публични тайни. От опит знам, че това са често „нарочни слухове“.

Дамсон се смути.

— Но всички изглеждаха толкова убедени... — Тя млъкна. — Е, във всеки случай трябва сами да се убедим.

Мати Ро се наведе и подпря брадичка с ръце. На момчешкото ѝ лице се четеше напрежение.

— Сама говореше как са те използвали за примамка, за да заловят Падишар.

Морган погледна учудено. За пръв път чуваше, че си бяха говорили. Какво ли друго ѝ е казала Дамсон?

— Щом веднъж са успели, значи има шанс да опитат отново. Но този път ще сменят правилата, ще вземат мерки никой да не им се измъкне. Вместо да използват жива примамка, спокойно могат да използват... една публична тайна.

Морган кимна. Длъжен бе да помисли за това.

— Примамка. Сигурно очакват опит за покушение и го насочват в погрешна посока. Явно държат Падишар другаде.

Мати сериозно поклати глава.

— Струва ми се, че е така.

Дамсон отново се бе изправила.

— Оставих на Кърта знаци, които той няма как да не забележи. Ако дойде, ще дойде довечера. Дотогава ще трябва да изляза отново и да се опитам да разбера къде е наистина Падишар.

— И аз идвам с теб — изправи се Морган и се протегна да вземе наметалото си.

— Не — каза Мати Ро с неочаквана твърдост, като се изправи и застана помежду им. — Никой от вас никъде няма да ходи. Ще отида аз — тя взе наметалото си и погледна към Морган. — Тебе могат да те познаят без маскировката. А и не можеш да отидеш там, където би могъл да узнаеш нещо. Най-добре да стоиш тук — тя се обърна към Дамсон. — А ти не можеш да си позволиш да повече да рискуваш. Знаят коя си. Достатъчно много рискува като излезе тази сутрин. Каквото и да се случи, ти трябва да се пазиш, за да посрещнеш Кърта и да доведеш останалите, а няма да успееш, ако те открият и се намериш в компанията на Падишар Крийл. Освен това аз имам необходимите умения за случая. Зная как да слушам и да разбирам какво става. Научила съм се да изкопчвам тайните от другите.

И двамата я гледаха без нищо да кажат. Щом Морган се опита да протестира, Дамсон само с един поглед го накара да млъкне.

— Тя е права. Падишар щеше да бъде на същото мнение.

Морган отново се опита нещо да каже, но Дамсон го изпревари с думите:

— Ние ще те чакаме тук, Мати. Пази се.

Мати кимна и праметна наметалото си през рамо. Слабото ѝ лице беше опънато и гладко.

— Не ме чакайте, ако до мръкнало не се върна — тя хвърли на Морган иронична усмивка. — Спомняй си за мене, Планинецо.

Бързо пресече дворчето и изчезна зад вратата.

Целия ден те чакаха появата на Мати Ро, сгушени под сянката на навеса, опитвайки се поне отчасти да се спасят от жегата. Слънцето бавно се спусна на запад, оставило зад себе си нагорещената сграда. Въздухът в душното, прашно дворче не помръдваше.

За да запълни времето, Морган започна да разказва на Дамсон как двамата с Падишар бяха воювали срещу Федерацията край Джут. Разказът обаче не прогони досадата му, както се бе надявал. Вместо това извика един спомен, който вярваше, че е забравил — не за Стеф или Тийл, нито за Смока и дори не за онази смазваща битка в катакомбите, но за ужасното, страшно чувство на липса, което бе изпитал, когато бе лишен от магията на Меча на Лех. Когато тази магия му се бе открила след години летаргия през цели поколения от неговия род, тя бе отворила врати, които би предпочел да си останат затворени. Магията го бе обременила с огромна зависимост — един елексир на сила, която стоеше над всякакъв разум и себеотрицание, коварно властна, подчиняваща всичко на абсолютния си контрол. Спомни си как тази сила го бе обвързала и как после бе изстрадал загубата ѝ, как се бе почувствал лишен от кураж и сила, точно когато те му бяха най-необходими. А сега, когато отново притежаваше силата, бе ужасен какво можеше да му струва тя. Това го наведе на мисълта за Пар — прокълнат, а не благословен чрез магията на песента-заклинание, магия десет пъти по-силна от тази на Меча на Лех, магия, с която бе принуден да се бори откак се бе родил и която сега така се бе променила, че заплашваше изцяло да го подчини на себе си. Морган си помисли, че той все пак бе имал повече късмет от Равнинеца. Мнозина му бяха оказали помощ — Стеф, Падишар, Уокър, Куикнинг, а сега и Дамсон и Мати Ро. Всеки от тях бе внесъл в някаква степен разум и хармония в живота му, като му бе помогнал да не се остави да го завладее отчаянието. Някои му бяха отнети завинаги, с други събитията го бяха разделили. Но винаги, когато се нуждаеше от тях, бяха до него. А Пар — на кого можеше да разчита той? На Кол, загубил себе си чрез измамата на Шадуините? На Падишар, който също бе попаднал в капана им? На Уокър, на Рен или на някой от останалите, които бяха тръгнали на това безконечно пътешествие? На Коглин? Или пък на самия себе си? Със сигурност не на себе си. Не, той можеше да

разчита само на Дамсон и на Кърта — и най-вече на Дамсон. А сега, когато и нея я нямаше, Пар отново бе сам.

Съзнанието на Морган скачаше от мисъл на мисъл и въпреки че бе започнал да разказва за Падишар и Джут, в края на краищата отново заговори за онова, което най-много го измъчваше — за своя приятел Пар, когото чувстваше, че е предал. Бе обещал на Пар никога да не го оставя сам, беше му се заклел, че ще отиде на север да му помага. Но не беше удържал на обещанието си. Искаше му се да получи и друг шанс, поне един, за да направи онова, което до този момент не беше успял.

Дамсон също спомена за Равнинеца и трепетът на гласа ѝ издаваше чувствата ѝ по-добре от всякакви думи. В него се прокрадваше чувството ѝ за липса, усещането ѝ за вина, че го бе предала. Тя бе предпочела да помогне на Падишар Крийл и бе изоставила Пар, и макар че изборът ѝ бе оправдан, не можеше да намери спокойствие.

— Уморих се все да избирам, Морган Лех — прошепна тя. Разговаряха вече от доста време, излегнали се по гръб под навеса, и си пийваха от топлата вода, за да не се обезводнят телата им. Тя жестикулираше с ръце. — Омръзна ми да съм принудена да избирам и непрестанно да вземам решения, каквито не искам да вземам, защото каквото и да реша, зная, че ще нарани някого — тя поклати глава и сви вежди от болка. — Просто съм уморена, Морган, и не зная дали мога да продължа така.

В очите ѝ бликнаха сълзи, породени от мисли и чувства, за които Морган нищо не знаеше. Той поклати глава.

— Трябва да продължиш, Дамсон. Има хора, които разчитат на теб и ти го знаеш. В момента Падишар, после и Пар — той се изтегна. — Не се безпокой — ние двамата ще го намерим. Няма да спрем да го търсим, докато не го открием. Никога няма да се откажем, нали?

В гласа му се прокрадна някаква сантименталност, която никак не му хареса, но тя кимна в отговор, избърса сълзите си и двамата останаха да чакат Мати Ро.

Свечеряваше се, а нея още я нямаше. Падаше мрак и небето бързо притъмняваше и се покриваше със звезди. Отвъд западния хоризонт прииждаше буря и над града започна да захладява.

Дамсон се изправи.

— Не мога да чакам повече, Планинецо. Трябва да тръгна веднага, ако искам да намеря Кърта и да имам време да доведа независимите в града. — Тя се загърна в наметалото и го завърза. — Ти трябва да почакаш Мати. Когато се върне, опитайте се да разберете всичко, което може да ни е от полза.

— Когато се върне — повтори Морган — ако изобщо се върне.

Тя леко го докосна по рамото.

— Каквото и да стане, аз ще дойда веднага щом мога.

Той кимна с глава.

— Успех, Дамсон. И внимавай.

Тя се усмихна и се изгуби сред сенките в притъмняващия двор. Стъпките ѝ отекнаха по камъните и заглъхнаха в тишината.

Морган остана сам в мрака и се заслуша в градския шум, който бавно стихваше. Постепенно облаци започнаха да покриват небето и да скриват звездите. Нощта ставаше по-тъмна и странна тишина се възцари наоколо. Падишар, мислеше си той, дръж се, ние идваме. Все някак ще дойдем.

Опита се да заспи, но не успя. Искаше му се да предприеме нещо, но това означаваше да излезе от укритието си, а не знаеше ще може ли да се върне обратно. Трябваше да чака. В главата му се въртяха всякакви планове за освобождение на Падишар, които обаче бяха ефемерни като дим, основани на разсъждения, а не на факти и напълно безполезни. Как му се искаше Мечът на Лех да е тук, за да не бъде толкова безпомощен. Искаше му се да помогне на приятелите си с по-добро решение от онова, което бе предложил. Искаше му се да потъне в земята и най-сетне си наложи да не мисли, защото направо щеше да се парализира от самосъжаление.

Наближаваше полунощ, когато се чуха стъпки по калдаръма и той се надигна от дрямката си и видя Мати Ро, чиито силует се открояваше на бледата светлина на звездите. Той скочи веднага, но тя му изшътка да мълчи. Мати приближи и седна до него, като тежко дишаше.

— Тичала съм цяла миля — каза тя. — Боях се да не си си тръгнал.

— Не съм — каза той и замълча. — Всичко наред ли е?

Тя го погледна с тревога в очите.

— А Дамсон?

— Отиде да потърси Кърта, след това ще доведе Чандос и дружината му през тунелите. Ще се върне да се срещне с нас призори.

Тя му се усмихна, но тревожно и неспокойно.

— Радвам се, че си тук.

Той отвърна на усмивката ѝ, но някак насила.

— Какво се е случило, Мати?

— Открих го.

Морган си пое дълбоко дъх.

— Разкажи ми как стана — подтикна я той, усещайки че не бива да я насилва. Кожата ѝ бе покрита с пот и в погледа ѝ имаше нещо особено.

Тя се наведе така, че рамената им се докоснаха. Момчешките фини черти на лицето ѝ бяха напрегнати и някакво нетърпение се излъчваше от нея като светлина.

— Тръгнах из кръчмите като наблюдавах всичко наоколо и се заслушах в разговорите. Лесно завързах познанство с едни войници, с един младши офицер. Научих от тях каквото можах и продължих все така. Името на Падишар се споменавахе мимоходом във връзка с екзекуцията. Свечери се, а аз още не бях разбрала къде е затворен.

Тя преглътна и се протегна за водата, наля си една чаша и я изгълта жадно. Морган чувстваше силата, която се криеше в крехкото ѝ тяло, което потрепваше до неговото.

Мати отново се обърна към него.

— Сигурна бях, че са го задържали някъде, откъдето не минават хора. Стражевата кула бе изключена, тъй че къде другаде би могъл да бъде? Имаше затвори, но ако беше там, щеше да се разбере. Сигурно е някъде, където никой не би отишъл.

Морган пребледня.

— В Шахтата.

Тя кимна.

— Да — тя го погледна настойчиво. — Отидох в Народния парк и намерих Портала под силна охрана. Какво ли може да е това? — казах си аз. Изчаках, докато се появи един офицер, който явно беше от висш ранг и можеше да знае. Проследих го и седнах с него на една маса. Подведох го да ме заведе някъде, където да бъдем само двамата. Когато останахме сами, насочих един нож срещу гърлото му и започнах да му задавам въпроси. Той се опитваше да се изплъзне, но аз

успях да го накарам да признае онова, което вече знаех — че Падишар е затворен в неговите килии.

— Значи е жив?

— Жив е, но ще бъде екзекутиран публично. Не искат после да плъзнат слухове, че може да е избягал. Искат всички да видят с очите си, че е умрял.

Те се взираха в тъмнината. Значи е в Шахтата, мислеше си Морган. Стомахът му се свиваше. Беше се надявал, че никога няма да се върне пак там, че никога няма дори да приближи до нея. Представи си онези създания, които живееха в нея, безобразните Шадуини, чудовищата, заключени там от магията, която бе счупила Меча на Лех...

Опита се да се отърси от тези мисли. Шахтата. Поне знаеше какво стои насреща му. Можеше да си изгради някакъв план.

— Научи ли още нещо? — тихо попита той.

Тя поклати глава. Той забеляза как пулсът биеше в гърлото ѝ. Черните ѝ коси обгръщаха нейното нежно лице.

— Ами офицерът?

Последва дълго мълчание. Тя гледаше в очите му, но сякаш виждаше нещо далеч отвъд тях. Усмихна му се безизразно.

— Когато узнах каквото мога, му прерязах гърлото.

XXII

Подир тези думи те останаха смълчани, седнали един до друг на пейката, допрели рамене, зареяли поглед в мрака. На няколко пъти Морган имаше желание да стане и да се отдръпне, но се страхуваше, че тя може да го изтълкува погрешно и продължаваше да стои на мястото си. Неочакван силен смях прониза тишината на двора. Той идваше някъде отвън и лазеше по без това опънатите им нерви. Морган не знаеше колко време бе изминало. Трябваше да каже нещо, трябваше да разсее тягостната представа, предизвикана от думите ѝ, но не знаеше как.

В далечината пролая куче и изведнъж замлъкна.

— Неприятно ти е, че съм го убила — наруши най-сетне мълчанието тя. Това не беше въпрос, а констатация.

— Не, не ми е неприятно.

— Сигурно си мислиш, че съм можела да постъпя и по друг начин?

— Да — с неохота трябваше да признае той. Не звучеше много добре, но не можа да надмогне себе си.

— А ти на мое място какво щеше да направиш?

— Не зная.

Тя го хвана за раменете и го накара да я погледне. Очите ѝ бяха като брошки синя светлина.

— Погледни ме — той се подчини. — И ти щеше да направиш същото.

Морган кимна, макар и не съвсем убеден.

— Щеше да ти се наложи, защото ако се замислиш, не би имал друг избор. Този човек разбра коя съм. Разбра и какво се каня да извърша. Едва ли би могъл да се излъже. Ако го оставех жив, дори да го вържех и скриех някъде, можеше да избяга. Или да бъде намерен. Или пък друго нещо. А в такъв случай с нас беше свършено. От плановите ти нищо нямаше да излезе. Остави друго, ами аз ще трябва

да се върна във Варфлийд, а той ако ме види там, ще ме познае. Сега убеди ли се?

Той отново кимна.

— Да.

— И все пак ти е неприятно — ниският ѝ плътен глас се беше превърнал в шепот. Тя поклати глава. Черните ѝ коси блестяха. В гласа ѝ безпогрешно се долавяше тъга. — И на мене ми е неприятно, Морган Лех. Но аз съм разбрала отдавна, че за да оцелея, трябва да върша много неща, които не са ми приятни. Това не зависи от мен. Отдавна живея без дом и семейство, без родина и нямам никой, на когото да разчитам.

Той я прекъсна, внезапно засрамен.

— Зная.

Тя поклати глава.

— Не, не знаеш.

— Зная, че е трябвало да постъпиш така, няма право да те съдя. Притеснява ме самата представа. Някак не се свързва с онова, което мисля за теб.

Тя се усмихна печално.

— Така е, само защото не ме познаваш истински, Морган. За краткото време, в което се познаваме, ти опозна само едното ми лице. Но аз имам и много други страни, които са ти непознати. Убивала съм хора и преди. Убивала съм ги в двубой и от засада. Това ми се налагаше, за да оцелея — очите ѝ се наляха със сълзи. — Ако не можеш да разбереш...

Тя млъкна, прехапа долната си устна, рязко скочи и се отдалечи. Той не се опита да я спре. Проследи я как отиде отсреща и седна на камъните в дълбоката сянка, облегната на стената. Остана там, без да помръдне в мрака. Времето течеше и очите на Морган натежаха за сън. Не беше спал от предишната нощ, а и тогава спа неспокойно. Щеше да съмне без да усети, а се чувстваше изтощен. Още нямаше никакъв план за освобождаването на Падишар Крийл — дори не беше обмислил нищо. Нямаше нито идеи, нито надежда.

Накрая постла наметалото си под навеса, направи си възглавница от дрехите на трима им и легна. Опита се да помисли за Падишар, но заспа почти моментално.

Посред нощ го събуди някакво мърдане до него. Почувства, че Мати Ро се сгуши и притисна до тялото му. Тя протегна тънката си ръка и сплете пръсти в неговата.

Така прекараха остатъка от нощта.

Призори го събуди Дамсон, докосвайки го по рамото. Сенките се разкъсваха и проникваше светлина, която възвестяваше идването на деня. По околните стени се появиха бледи, сребристи ивици. Той пропъди съня от очите си и разпозна Мати, която още лежеше до него. Нежно я събуди и двамата се изправиха, още вдървени от съня.

— Те са тук — просто каза Дамсон. По очите ѝ не можеше да се разбере какво си мислеше за това, че ги е намерила заедно. — Махна през рамо. — Кърта ги скри в едно помещение недалеч оттук. Намери ме снощи скоро след като тръгнах. Отидохме заедно през тунелите да доведем Чандос и дружината му. Готови сме. Успяхте ли да разберете къде е Падишар?

Морган кимна с глава, вече напълно разбуден.

— Мати е разбрала — той погледна към нейното изваяно лице. — Струва ми се, че аз нямаше да успея.

Дамсон се усмихна с благодарност към високото момиче и хвана ръцете му.

— Благодаря ти, Мати. Боях се, че всичките ни усилия ще бъдат напразни.

Кобалтовите очи на Мати проблеснаха като скъпоценен камък.

— Още е рано да ми благодариш. Предстои ни да го измъкнем оттам. Държат го в преддверието на Шахтата.

Дамсон скръцна със зъби.

— Разбира се, какво друго може да се очаква от тях — рече тя и се обърна. — Морган, как ще стигнем до...

— По-добре да побързаме — прекъсна я той. — Като стигнем при другите, ще ти кажа.

Ако дотогава измисля нещо, добави си той наум. Но в главата му бе започнал да се оформя един план, който внезапно му хрумна на събуждане. Наметна се и тримата напуснаха дворчето, като минаха през стаите, през които бяха дошли и излязоха на улицата.

Там беше пусто и тихо. Улицата приличаше на тъмен коридор, който се плъзгаше между стените на сградите, докато се загуби сред

плетеницата от кръстовища и пътеки. Те се движеха бързо, като се промъкваха покрай камъните в тандем със собствените си сенки, в мрака на отмиращата нощ. Умът на Морган бързо работеше, пресмятайки възможности, анализирайки евентуални пътища, вземайки предвид различни варианти. Щяха да екзекутират Падишар на обяд. Щяха да го обесят пред градските врати. За тази цел трябваше да го преведат от Преддверието на Шахтата до външната стена на града. Как ли ще направят това? Сигурно ще го преведат по Тирския път, който беше широк и лесно охраняем. Дали ще го заведат пеша? Не, твърде бавно е. Може би на кон или в каруца? Да, застанал в каруцата, лесно можеше да бъде видян от всички...

Те свърнаха между две сгради в една сяпа улица. Преди края ѝ зърнаха врата и влязоха през нея. Вътре беше тъмно, но те успяха опипом да стигнат до отсрещната стена и отвориха врата, от която се показва светлина. Чандос се изправи на вратата с меч в ръка, черната му брада беше настръхнала. Изглеждаше страшен сред сенките, грамаден и въоръжен, но веднага им се усмихна гостоприемно и ги поведе по стълбите в една стая на долния етаж, където чакаха останалите.

Поздравиха се и се ръкуваха, всички изпълнени с очакване и готовност за действие. Малката дружина от двацет и четири човека беше вървяла почти през цялата нощ през тунелите на Тирс, но всички изглеждаха свежи и нетърпеливи, в очите им се четеше решителност. Чандос подаде на Морган Меча на Лех и Планинецът го преметна през гръб. Той също гореше от нетърпение.

Огледа се за Кърта, но не го видя. Попита къде е и Дамсон му каза, че е останал на пост.

— Трябва да ми покаже тунелите, които минават под улиците — заяви Морган. — Ти трябва да направиш карта на града.

— Имаш ли някакъв план, Планинецо? — попита Чандос, като дойде по-наблизо.

Основателен въпрос, помисли си Морган.

— Имам — отвърна той, надявайки се, че е така. После ги повика по-близо и им изложи плана си.

Утрото бе мрачно и потискащо. Дъждовните облаци се скупчваха в края на Калахорн и хвърляха тъмните си сенки източно от Рунските планини. Беше горещо и безветрено в Тирс, когато гражданите

започнаха да се събуждат и да се заемат с ежедневната си работа. Във въздуха се носеше тежката миризма на пот, прах и застояло. Мъже и жени вдигаха поглед към небето с надеждата да завали, за да си отдъхнат поне за малко от горещината.

Към обяд вълнението от очакваната екзекуция на встаника Падишар Крийл започна да нараства. Хората се тълпяха пред градските врати, изпълнени с очакване, раздразнителни и уморени от жегата, жадни за зрелище. Дюкяните се затваряха, продавачите вдигаха сергиите си и всички изоставяха работата си, за да се влеят в карнавалната атмосфера. Тук бяха клоуните и фокусниците, продавачите на питиета и сладкиши, търгаши и мимове и навсякъде, по целия Тирски път — кордони от войници на Федерацията с черноалени униформи. Към пладне започна да притъмнява. Облаците надвиснаха на небето от хоризонт до хоризонт и завая, образувайки тънка дъждовна завеса.

Народният парк в центъра на града бе тих и пуст. Вятърът, известяващ приближаващата буря, шумолеше в листата и развяваше знамената пред Преддверието. Тук бе пристигнала каруцата, теглена от няколко коня и наобиколена от стражи на Федерацията. Тя бе покрита с брезент и обкована с желязо. Конете бяха впрегнати здраво, по лицата на униформените мъже се стичаше пот. Те зорко наблюдаваха дърветата и алеите в парка, стените, заобикалящи Шахтата и сенките, скупчени навсякъде. Металните остриета на пиките и топорите им смътно проблясваха. Гласовете бяха снишени и предпазливи, сякаш някой щеше да ги чуе.

Тогава вратите на Преддверието изведнъж се отвориха и Падишар Крийл изникна оттам, съпроводен от група войници. Вождът на независимите беше със здраво вързани зад гърба си ръце и запушена уста. Едва стъпваше, походката му бе мъчителна и болезнена. Цялото му лице бе разкъравено, покрито с рани и драскотини. Той вдигна глава въпреки очевидната болка и погледна палачите си със сурови и непреклонни очи. Малцина измежду тях срещнаха погледа му, бяха се научили да гледат настрани, за да не виждат очите му. Отведоха встаника до каруцата и го блъснаха вътре. Спуснаха платницата и колата обърна, а войниците застанаха в редици от двете ѝ страни. Когато всички бяха готови, процесията бавно потегли.

Много време им трябваше, докато излязат от парка, като внимателно водеха конете, а редиците от войници образуваха плътна стена около каруцата. Те наброяваха повече от петдесет — въоръжени, със сурови лица. Промъкваха се между дърветата, докато излязоха на Тирския път. Неколцина души, които срещнаха, бързо бяха отстранени и каруцата бавно влезе в града. От двете им страни се издигаха сгради и от прозорците се подаваха глави. Навсякъде кръстосваха войници, цели групи от тях вървяха напред и оглеждаха входовете и нишите, проверяваха кръстовищата и алеите, за да отстранят всяка възможна пречка. Вече започна силно да вали, дъждът се стичаше по калдаръма, който се осея с локви. В далечината отекна гръм, който сякаш се разби в градските стени. Дъждът се усили и видимостта намаля.

Когато каруцата стигна едно многопосочно кръстовище, изведнъж изникна някаква жена. Тя истерично плачеше и викаше на войниците да спрат. Дрехите ѝ бяха раздърпани и по лицето ѝ се стичаха сълзи. Водят оня вожд на въстаниците, нали? Нали го водят да го обесят? Чудесно, крещеше неистово тя, защото той причинил смъртта на мъжа и сина ѝ — свестни хора, които защитавали каузата на Федерацията. Тя искала да го види обесен. Искала непременно да присъства на тази гледка.

Процесията неуверено спря, защото и други се присъединиха към нейните крясъци, трогнати от сърцераздирателните думи на жената. Обесете вожда на въстаниците, гневно крещяха те. Настъпваха все по-напред — една шайка одърпани люде, прострели нагоре ръце, които ръкомахаха като обезумели. Войниците се опитваха да ги държат настрана с пиките и копията си и командващият офицер им заповяда да се отдръпнат.

Никой не забеляза как решетката на канализацията се вдигна точно там, където беше спряла каруцата, и никой не видя тъмните силуети, които един по един се плъзнаха в мрака и се скриха под колата.

— Обесете го веднага тук! — крещеше тълпата и се блъскаше във войниците. Федеративният офицер бе извадил меч и разярено викаше на хората си да разчистят пътя.

В този момент сенките изникнаха изпод каруцата от всички страни — някои скочиха на капрата при кочияша, другите се вмъкнаха

вътре. Кочияшът и офицерът изхвърчаха на улицата, като се държаха с ръце за гърлата. И други войници бяха изхвърлени отзад и се плъоснаха един върху друг на пътя, окървавени и неподвижни. Войниците, обкръжили каретата, се обърнаха инстинктивно, за да видят какво става. И само след миг половината бяха повалени, прободени от камите на независимите, които бяха предизвикали суматохата сред тълпата. Надигнаха се викове и вой, а войниците се защураха напред-назад като обезумели и се опитваха да измъкнат оръжието си.

Морган Лех се появи на капрата, хвана поводите и подвижна на конете. Каруцата се спусна напред, конете препуснаха като подплашени. Войниците се хвърлиха към Планинеца, като се опитваха да му пресекат пътя, но Мати Ро се появи там на минутата, размаха меч си и ги посече на място. Каруцата проби главната колона, конете стъпкаха някои от хората под копитата си, а други бяха смазани под колелата. Морган държеше поводите и обърна каруцата към една странична улица. Зад тях битката продължаваше, мъжете се бяха вкопчили един в друг и размахваха оръжия. Колоната на Федерацията бе разбита. Останали бяха шепа хора.

Дамсон Рий препускаше напред, излязла от ролята си на опечалена вдовица. Когато каретата премина покрай нея, тя протегна ръка към дръжката на капрата и скочи. Независимите също препускаха след тях, като бързо съкратиха разстоянието между себе си и каруцата. За секунда изглеждаше, че планът на Морган е успял. Тогава нещо се раздвижи сред сенките от едната им страна и Морган се обърна да погледне. В този момент каруцата попадна на голяма локва, една от спиците се счупи, колелото изхвърча и ремъците изплюяха. Каруцата се наклони на едната страна и само след миг се обърна, като изхвърли всички на улицата.

Морган се озова в едно кълбо с Дамсон и Мати Ро. Те бавно се изправиха, покрити с кал и наранени. Каруцата бе изпочупена, брезентът — разкъсан, а корпусът ѝ — смазан и премачкан. Зад тях уплашената им дружина се губеше в тъмнината. Чандос пропълзя изпод сплесканата карета, като дърпаше Падишар. Вождът на въстаниците бе освободил ръцете си и махнал кърпата от устата. Опитва да застане на крака, очите му горяха.

— Не спирайте! — извика той. — Продължавайте да вървите!

Групата на независимите стигна до тях. Дрехите им бяха покрити с петна и разкъсани. Бяха останали по-малко, имаше и ранени. Подире им се носеха викове и крясъци и нова група войници се спусна да ги преследва.

— Побързайте! Оттук! — викаше Дамсон и се втурна да тича.

Те се спуснаха след нея по калната улица, в лабиринт от сгради, мокри от дъжда. Омара се издигаше от влажния, нагорещен камък при охлаждането на въздуха и те не виждаха на повече от двайсетина крачки напред. Появиха се още войници на Федерацията, претърсвайки страничните улички с извадени оръжия. Независимите ги пресрещаха и отблъскваха, като се стремяха да разчистват пътя си. Мати Ро се биеше в челните редици, бърза като котка, и разчистваше пътя за останалите. Чандос и Морган се сражаваха от двете страни на Падишар, който нямаше достатъчно сили да се защитава сам. Непрекъснато падаше и накрая Чандос се принуди да го вдигне и да го носи.

Стигнаха един мост над пресъхнало речно корито и изтощени, минаха по него. Без каруцата се бяха уморили бързо. Почти половината хора от дружината, дошла да освободи Падишар, бяха мъртви. Неколцина от останалите бяха ранени толкова зле, че повече не можеха да се бият. Отвсякъде настъпваха войниците на Федерацията, прииждайки от вратите, до които бе стигнала вестта за бягството. Малката дружина самоотвержено се биеше, за да продължи, но времето отлиташе. Скоро щяха да дойдат твърде много войници, за да могат да ги отблъснат. Тогава нямаше да могат да се скрият дори в дъжда и мъглата.

Група конници изникна ненадейно от мъглата и то толкова бързо, че нямаше възможност да избягат. Морган видя как Мати отскочи встрани и се опита да направи същото. Независимите бяха премазани и във въздуха се разхвърчаха тела. Конете се препъваха и падаха в това меле и техните ездачи също отхвъркваха встрани. Вой и крясъци се носеха от сражаващата се маса хора. Чандос изчезна, зарит под купчина тела. Падишар отхвъркна встрани и падна на коленете си. Морган се изправи и застана по средата на моста, напълно сам, като размахваше Меча на Лех срещу всичко, което се появеше наоколо. Той нададе обичайния си боен вик: „Лех, Лех“, за да извлече сила от него и да окуражи онези, които бяха останали наоколо му.

Имаше един миг, когато вече си мислеше, че всички са изгубени.

Точно тогава Чандос отново се появи, окървавен и страшен, и започна да съсича войниците на Федерацията от двете си страни като дънери, проправяйки си път към Падишар, който се беше облегнал на парапета на моста. Той изправи водача на независимите на краката му.

— Достатъчно! — извика му Мати, хвана ръката му и започна да го дърпа.

В първия момент той се сби и с нея, после осъзна какво прави и спря. Спуснаха се през капандурата и успяха да избягат тъкмо в момента, когато таванът пропадна и затрупа всичко с гръм и трясък.

Слязоха в мрака на тунелите без да знаят накъде вървят. В далечината се появи светлинка, бледа и примамлива, и те се втурнаха към нея. Онова странно чувство за цялостност, което имаше Морган, когато използваше магията на Меча, започна да изчезва и в душата му се отвори бездна и го обзе познатото чувство за нещо загубено, чувство на отчайваща липса. Той се бореше срещу него, предупреждавайки се, че не бива да се остави магията да го владее, както се беше случвало, извикваше образите на Пар, на Уокър и най-сетне на Куикнинг, да му вдъхнат решителност. Протегна се и хвана ръката на Мати. Тя стисна дланта му, когато усети неговия страх и здраво я задържа.

Не ме предавай, молеше се безмълвно той. Не ме оставяй да пропадна.

Дробовете му лепнеха от прах и влага и той се разкашля от задухата. Едва успяваше да си поеме дъх. Умората му тежеше, сякаш ръцете и тялото му бяха омотани във вериги. Те продължиха да тичат, светлината ставаше по-силна и по-близка. Мати дишаше на пресекулки в синхрон със стъпките им по камъка. Кръвта пулсираше в ушите на Морган.

Накрая стигнаха до светлината. Тя идваше от един дренаж в улицата над тях. Дъждът се процеждаше през дупките като сребърна завеса и гръмотевици цепеха небето. Мати се свлече до една от стените и издърпа и него. Седнаха задъхани, облегнали гърбове на хладния камък.

Мати се обърна към него. Кобалтовите ѝ очи пламтяха, тя цяла сияеше. Гледаше го така, сякаш искаше да вика от радост. Изглеждаше

така, сякаш бе открила нещо, което е смятала за изгубено завинаги.

— Беше великолепно! — задъхваше се тя и се смееше като дете.

Когато видя удивлението, изписано на лицето му, тя бързо се наведе и силно го целуна по устата. Задържа дълго целувката, като го обгръщаше с ръце и се притискаше до него.

После го пусна, отново се разсмя и го изправи на крака.

— Хайде, трябва да настигнем другите! Побързай, Морган Лех! Да тичаме!

Продължиха да се спускат из тунелите, преследвани от тътена на бурята. Но не издържаха дълго и забавиха крачка, защото не можеха вече дъх да си поемат. Очите им привикнаха към тъмнината и те успяваха да зърнат дори пробягващите плъхове. Дъждът бликаше през решетките все по-силно и съвсем скоро се оказаха намокрени до кости. Проправяха си път от един сноп светлина до друг, вслушани да доловят шума от евентуални преследвачи или онези, които търсеха. До тях долитаха подвиквания от улиците, галопиране на коне, тропот на карети и шумни стъпки. Градът бе пълен с войници, които ги търсеха, но засега всички звуци оставаха над земята.

Ала от Дамсон и независимите все още нямаше и следа.

Стигнаха едно разклонение и трябваше да изберат в коя посока да тръгнат. Морган напрегна всичките си сили, но нищо не му подсказваше какво решение да вземе. Ако дъждът не бе залял отточните канали, може би щяха да видят следите. Продължиха да крачат един до друг. Мати Ро се държеше за него, сякаш се страхуваше, че може да го изгуби в мрака. Разстоянието между скарите започна да се увеличава и тунелът стана толкова тъмен, че не виждаха почти нищо.

— Струва ми се, че пропуснахме един завой — тихо, но ядосано каза Морган.

Върнаха се. Новият проход рязко свиваше на една страна, после на друга и отново разстоянието между скарите стана по-голямо и светлината намаля. Намериха една угасена факла, окачена на каменната стена, и успяха да я запалят, като използваха парче плат и кремъците на Мати. Отне им много време, докато запалят огън в такава влага и точно когато факлата се разгоря, чуха някой да се движи във влажните коридори зад тях.

— Промъкнали са се в тунелите или са намерили друг вход — прошепна момичето и загадъчно му се усмихна. — Но няма да ни хванат — а ако все пак успеят, ще съжаляват за това. Хайде!

Спуснаха се през тунелите, които ставаха все по-тесни. Скарите изчезнаха напълно и факлата остана единствената им светлина. Часовете минаваха и беше очевидно, че са безнадеждно изгубени. Никой не го каза на глас, но и двамата го знаеха. Бяха избрали погрешна посока. Сигурно бе възможно отново да намерят пътя, но Морган силно се съмняваше в това. Дори и Дамсон, която бе живяла в града и често бе слизала в тунелите, не се решаваше да се спусне в този лабиринт от проходи без Кърта. Той се питаше какво ли бе станало с нея и останалите независими. Питаше се дали бяха сметнали, че двамата с Мати са мъртви.

Намериха още една факла — тази беше по-добра от другата — и я взеха със себе си за резерва. Когато първата изгоря, Морган запали с нея резервната и продължиха. Вече бяха навлезли по-дълбоко в тунелите и нито виждаха, нито чуваха дъжда. Шумовете заглъхнаха, а после изчезнаха напълно. Чуваха само собствения си дъх и стъпки. Морган се опита да върви по някакъв по-пряк път, но тунелите се пресичаха и извиваха назад толкова често, че той се отказа. Времето минаваше, но те нямаха представа колко време бе изминало. Огладняха и ожадняха, но нямаше нищо за ядене и пиене.

Най-сетне Морган спря и се обърна към Мати:

— До никъде не можем да стигнем. Трябва да изпробваме нещо друго. Хайде да опитаме да се върнем там, откъдето влязохме. Може би за тази нощ ще успеем да излезем в града и утре да се промъкнем през вратите.

Това все пак беше някаква надежда. Федерацията щеше да ги търси навсякъде, но все пак така имаха повече шанс, отколкото да се щурат безнадеждно в мрака. Нощта скоро щеше да се спусне и Морган все си мислеше за Шадуините, за които Дамсон му беше казала, че кръстосат тунелите близо до Шахтата. Ами ако се спуснеха в някой от тези тунели? Опасно бе да останат повече тук.

Започнаха да се изкачват нагоре, докато факлата им постепенно догаряше. Знаеха, че времето напредва. Ако не стигнат скоро градските улици, ще останат без светлина и ще се лутат в тъмното. Но в далечината започна да се чува приглушен шепот и шум на хора, които

вървяха през водата и калта. Преследвачите им ги диреха във всички посоки и те едва ли щяха да се промъкнат покрай тях.

Дълго време им трябваше, за да стигнат отново до решетките на градската канализация, от които едва се прокрадваше светлина. Сега тя бе отслабнала и здрачна — денят постепенно отминаваше. Дъждът едва ромолеше-и градът бе стихнал и пуст. Стигнаха до една стълба, която извеждаше горе. Морган си пое дълбоко дъх и я изкачи. Когато надникна през решетките, зърна войници на Федерацията, разположени отсреща, сериозни и смълчани в настъпващия мрак. Той безшумно слезе по стълбата и двамата продължиха нататък.

Факлата им изгоря, навън се смрачи — небето беше толкова облачно, че в тунелите не проникваше никаква светлина и стъпките на преследвачите им постепенно заглъхнаха, отстъпвайки на писукането на плъхове и шума на капчуците. Всички решетки, които провериха, бяха наблюдавани. Продължиха да вървят, защото нищо друго не им оставаше. Страхуваха се, че ако спрат, може би няма да имат сили да тръгнат отново.

Морган започваше да се отчайва, когато видя пред себе си едни очи. Котешки очи. Те проблеснаха в мрака и отново се скриха.

Той мигновено спря.

— Видя ли това? — прошепна той на Маси Ро.

По-скоро усети, отколкото видя, че тя кимна с глава. Стояха като замръзнали дълго, не смеейки да помръднат, преди да разберат какво беше това отсреща. Не можеха да бъдат очи на плъх.

Чу се лек плисък на вода и шум от стъпки.

— Морган? — тихо каза някой. — Това ти ли си?

Беше Дамсон. Морган отвърна и само след миг тя увисна на шията му, после прегърна Мати и започна да им разказва, че ги търсела от часове, прекосила тунелите открай докрай, опитвайки се да открие някаква следа от тях.

— Сама ли? — запита Морган, защото не можеше да повярва. Почувства такова облекчение, когато я видя, че направо свят му се зави. — Имаш ли храна или вода?

Тя му подаде един мех, както и хляб и сирене от торбата си.

— Кърта ми помогна — продължаваше да шепти тя. — Когато срутихте тавана на склада, пропадна и част от тунела. Вие сигурно не сте и забелязали. Във всеки случай пътят към нас ви бе пресечен и вие

тръгнахте в погрешна посока — тя приглади огнените си коси назад и въздъхна. — Налагаше се първо да изведем Падишар и останалите. Нямахме време да ви търсим. Когато ги изведохме на сигурно място, двамата с Кърта се върнахме за вас.

От другата страна в мрака проблеснаха ясните очи на Кърта. Морган беше слисан.

— Но как ни открихте? Ние съвсем се бяхме изгубили, Дамсон. Как можахте да...?

— Бяхте оставили следи — отвърна тя и хвана ръката му, за да го накара да замълчи.

— Следи ли? Но дъждът беше измил всичко!

Тя не можа да потисне усмивката си.

— Не по земята, а във въздуха, Морган.

Той се озърна объркан.

— Кърте? — извика тя. — Кажи му.

Косматото лице на Кърта се показва на светло. Той премигна почти сънено и сбърчи нос, сякаш душеше Планинеца.

— Ти миришеш доста силно — каза той. — Усеща се по целите тунели. Милата Дамсон е права. Не беше трудно да ви открием.

Морган се ококори. Чу как Мати Ро потисна смеха си и целият се изчерви.

Починаха колкото да хапнат и отново поеха, този път предвождани от Кърта. Не се натъкнаха нито на Федеративни войници, нито на Шадуински призраци и се промъкнаха леко и спокойно през тунелите. Докато вървяха, мислите на Морган се връщаха към миналото и отново към настоящето. Опитваше се да си даде сметка за станалото. Оценяваше себе си и начина, по който се беше променил. В края на краищата разбра, че не е разочарован от себе си. Беше усвоил важни уроци и беше доволен, че измина целия този път.

Излязоха на открито откъм северния склон на планината. Небето се бе прояснило и луната и звездите отново бяха изгрели. Въздухът бе промит от дъжда и ухаеше на гора. Ветрецът, който духаше от запад, беше прохладен и нежен. Те застанаха заедно сред тревите, все още мокри от бурята, и се загледаха отвъд равнините и хълмовете, към Драконовия зъб и хоризонта отсреща.

Морган погледна към Мати Ро и забеляза, че тя го наблюдава изпитателно и леко се усмихва. Мислите ѝ бяха потайни и странно изкусителни. Беше проста и красива, сдържана и пряма и криеше още редица противоречия — парадоксално разминаване между настроение и поведение, което той, въпреки желанието си, не разбираше. Представяше си я в своите откъслечни спомени — като момчето, за което я бе взел в „Свирката“, като момичето със смазани крака и мъчително минало, което му се бе разкрило край Огнеръбата планина, като жената, която умееше ловко да си служи с меча срещу Федерацията и Шадуините в Тирс, и като бездомницата, която можеше във всеки момент да се превръща ту в демон, ту в добра фея.

Не можа да се сдържи и ѝ се усмихна, опитвайки се да вникне в тайната ѝ.

Дамсон бе коленичила пред Кърта.

— Няма ли този път да дойдеш с нас? — запита го тя. Кърта клатеше глава. — За теб става все по-опасно да се връщаш тук.

Кърта размисли.

— Аз не се страхувам за себе си, мила Дамсон. Страхувам се само за теб.

— Онези чудовища, Шадуините, са в града — нежно му напомни тя.

Той само сви леко рамене и я погледна със сериозни очи.

— Те са навсякъде.

Дамсон въздъхна, кимна и прегърна малкия човечец.

— Сбогом, Кърте. Благодаря ти за всичко. Благодаря ти за Падишар. Толкова съм ти задължена.

Кърта премигна. Ясните му очи светеха. Тя го пусна и се изправи на крака.

— Ще дойда да те видя когато мога — каза му тя — Обещавам ти.

— Когато намериш Равнинеца ли? — рече някак смутено Кърта.

— Да, когато намеря Пар Омсфорд. Ще дойдем двамата.

Кърта изтри лицето си с ръка.

— Ще те чакам, мила Дамсон. Ще те чакам винаги.

След това той се обърна и изчезна сред скалите, стопявайки се като една от сенките на нощта. Морган стоеше до Мати Ро и гледаше подире му. Почти не му се вярваше, че наистина си отива. Нощта бе

тиха и прохладна, безмълвна и изпълнена със спомени, които се тълпяха като бързо изречени думи. Всичко приличаше на сън, който можеше да свърши само с едно отваряне на очите.

Дамсон се обърна да го погледне.

— Тръгвам да намеря Пар — тихо съобщи тя. — Чандос отведе Падишар и останалите обратно в Огнеръбата планина, където ще починат ден-два, преди да се отправят на север и да се срещнат с Троловете. Направих каквото можах за него, Морган. Вече не съм му нужна. Но съм нужна на Пар Омсфорд и смятам да удържа думата, която му дадох.

Морган кимна.

— Разбирам, ще дойда и аз с тебе.

Мати Ро ги погледна неочаквано дръзко.

— Добре, тогава и аз идвам с вас — заяви тя.

Погледна ту единия, ту другия, очаквайки да ѝ се противопоставят, но когато това не стана, попита с по-спокоен тон:

— Кой е Пар Омсфорд?

Морган едва не се разсмя. Беше забравил, че Мати почти не знае какво става наоколо ѝ. Нямаше причини да крият нещо от нея. Тя бе заслужила правото си да знае всичко, като беше дошла с тях в Тирс, за да освободят Падишар Крийл.

— Разкажи ѝ по пътя — каза Дамсон и хвърли неспокоен поглед през рамо. — Тук сме още в опасност. Не забравяйте, че продължават да ни търсят.

Само след минути вече вървяха на изток по посока на Мермидон. След около час щяха да се скрият в горите и да си позволят няколко часа сън. Тази нощ не можеха да се надяват на повече.

Докато вървяха, Морган отново разказа историята за Пар Омсфорд и сънищата на Аланон. Трите силуета бавно се изгубваха в далечината, настъпи и отмина полунощ и дойде новият ден.

XXIII

Прекараха остатъка от нощта на завет под едни бели дъбове по крайбрежието на Мермидон на няколко мили под Кенънския проход. Тук беше прохладно и сенчесто и не проникваше горещината на късното лято, която рано се спускаше над откритите поляни. Спаха доста след изгрев слънце. Измиха се и хапнаха от продуктите, които носеше Дамсон, заслушани в монотонния шум на реката и оживените песни на птиците. Морган разтърка очи, за да прогони съня и се опита да си спомни всичко, което се бе случило предишния ден, но споменът му се струваше много далечен. Имаше значение само това, че Падишар Крийл бе спасен, колкото смътно да беше в съзнанието му това събитие — така си казваше той, когато се отказа да мисли повече за случилото се.

Докато ядеше хляб и сирене той си obu ботушите и започна да преценява онова, което предстои. Очакваше се да бъде горещ и зноен ден, който можеше да го отведе навсякъде. Миналото трябваше да му напомня за превратностите на живота, за това как съдбата предоставя някои възможности и после си ги взема обратно. Трудностите и загубите, които бе претърпял Морган, го бяха калили като желязо и около него се бе образувал вакуум, в който нищо не можеше да проникне, една мъртва зона, в която болката, разочарованието и страхът нямаха място. Една защита, която му позволяваше да се отърси от всичко, за да продължи, дори когато му се струваше вече невъзможно. Проблемът, разбира се, беше, че тази защитна обвивка не допускаше до него надеждата, грижата и любовта. Той можеше да ги допусне, когато поиска, но рискуваше в същото време да стане уязвим и за други чувства. Когато допуснеш едните, винаги рискуваш да допуснеш и другите. Това му бе останало от Стеф и Куикнинг, от Джут и Елдуист, от Друидските призраци и Шадуините. Тази истина постоянно го преследваше.

Той всички прогони всички тези мисли, нахрани се, след което се изправи и се протегна.

— Готов ли си? — попита Дамсон Рей. Тя се бе зачервила от студената вода, с която наплиска лицето си и огнените ѝ коси лъщяха вчесани. Бе красива и жизнерадостна, изпълнена с решителност, която се излъчваше от нея както топлината от огъня. Морган я погледна и си помисли колко щастлив бе Пар, че такова момиче е влюбено в него.

Мати Ро изми чинията си и я подаде на Дамсон, да я прибере в нейния багаж.

— Къде отиваме сега? — попита тя направо, както винаги. — Какво ще предприемем, за да намерим Пар Омсфорд?

Дамсон прибра чинията при другите.

— Ще вървим по следите му — тя пристегна вървите на вързопа и се изправи. — С помощта на това.

Извади изпод туниката си половин медальон, окачен на кожена връв. Морган и Мати се наведоха да го видят. Медальонът — всъщност един метален диск — нямаше никакви знаци или инкрустации и явно беше наскоро счупен.

— Това е Халката — обясни Дамсон, като я вдигна срещу светлината и медальонът се озари в медно-златист блясък. — Другата половина дадох на Пар, когато се разделихме. Този диск е направен от метал и може да бъде използван само веднъж. Двете половини привличат притежателите им един към друг. Те започват да излъчват светлина, когато двамата са наблизо.

Мати Ро погледна скептично.

— Колко близо трябва да бъдат?

Черната ѝ коса бе късо подстригана и се спускаше права покрай нежното ѝ лице. Очите ѝ бяха дълбоки и проникновени. Изглеждаше свежа и обновена. По-млада, отколкото е, помисли си Морган, и не разкриваща нищо от онова, което може да бъде.

Дамсон се усмихна.

— Тази Халка е магична. Наблюдавала съм как действа нейната магия и знам какво може да направи — усмивката ѝ изчезна. — Ще опитаме ли?

Тя я вдигна в ръка и я насочи на запад, на изток и после на север. Халката не се промени. Дамсон ги стрелна с поглед.

— Той тръгна на юг — обясни тя. — Оставих го за накрая.

Тя насочи ръка на юг. Медната повърхност на Халката може би леко просветна, но Морган не беше сигурен в това. Дамсон обаче

кимна със задоволство.

— Изглежда е много далеч — тя се усмихна неуверено, когато срещна погледите им. — Човек трябва да знае как да разчита знаците на Халката — тя пхна диска обратно в туниката си. — Да тръгваме.

Вдигна вързопа си и го преметна през рамо. Мати Ро погледна Морган с тъглчето на очите си и поклати глава сякаш казваше: Ти успя ли нещо да видиш? Морган само сви рамене. Не беше сигурен.

Потеглиха в зноя по течението на Мермидон, следвайки извивките на реката на изток към Варфлийд, като се опитваха да вървят под сянката на дърветата. Откъм водата духаше лек ветреца и ги разхлаждаше по малко, но околността бе гола и неподвижна. Върховете на Драконовия зъб на Север се открояваха сиви в лятната горещина, а хълмовете и ниските планини на юг бяха обгорели от слънцето и сухи. Слънцето стоеше високо в безоблачното небе и горещината нахлуваше на вълни. Из откритите равнини имаше проснати мъртви животни и деформираните им тела гниеа. Големи отрязъци от Калахорнските гори бяха заболели и земята там бе пуста и оголена. Забелязваха се вировете застояла зеленикава вода, от които се разнасяше неприятна миризма. Дърветата бяха голи и изсъхнали като скелети. Такива места съсипана земя понякога се простираха на цели мили разстояние. До Морган достигаше дъха на гнилоост. Той не бе предизвикан само от лятната горещина и суша. Това беше Шадуинската отрова, която бе наблюдавал много пъти откакто дойде на север, едно унищожение на земята, причинено неизвестно как от тези тъмни създания. И ставаше все по-лошо.

Минаваше обяд и те заобиколиха Варфлийд от север, вървейки все по течението на Мермидон, която свърна на юг. Срещнаха из пътя неколцина амбулантни търговци, но горещината прогонваше пътниците, тъй че през повечето време вървяха покрай реката сами. Когато наближиха Варфлийд, насреща им се зададе първият Федеративен патрул и те се отдръпнаха сред дърветата, докато отминат.

Дамсон отново погледна Халката, докато чакаха, но резултатът беше същият. Дискът съвсем слабо просветляваше, когато бе насочван на юг, или може би просто отразяваше лъчите на слънцето. Морган и Мати Ро отново тайничко се спогледаха. Беше горещо и те бяха уморени. Не знаеха дали ще стигнат до нещо или Дамсон таеше напразни надежди. Имаше и други начини да открият следите на Пар,

ако дискът не действаше, но те все още не искаха да засегнат Дамсон на тази тема.

— Трябва ни лодка, за да се спуснем по Мермидон до Езерото Дъга — предложи Дамсон, след като още веднъж извади Халката. Така щяха да стигнат три пъти по-бързо, отколкото пеш. Мати сви рамене и каза, че ще отиде в града, тъй като за нея е по-малко опасно, отколкото за тях, и ще се върне на същото място, когато намери необходимото. Остави вързопа, който носеше, и се скри сред зноя.

Морган седна до Дамсон в сянката на една стара върба близо до речния бряг, откъдето можеха да видят всеки, идещ към тях. Реката течеше кална и поройна след снощната буря. Загледаха се в нейното бавно, спокойно движение. Очите на Морган натежаха за сън и той ги затвори и се отпусна на слънцето:

— Още ли се съмняваш в мен? — дочу той след малко гласа на Дамсон.

Той я погледна.

— Какво имаш предвид?

— Видях какви погледи си разменихте с Мати, когато използвах Халката.

Той въздъхна.

— Това не значи, че се съмнявам в теб, Дамсон. А че не виждам нищо — това ме тревожи.

— Човек трябва да знае как да използва Халката.

— Така твърдиш ти. Но ако грешиш? Не можеш да ме обвиниш, че съм скептичен.

Тя иронично се усмихна.

— Мога. Все някъде по пътя ще се наложи ние, три мата, да повярваме един в друг. Иначе ще си имаме големи неприятности. Помисли за това, Морган.

Той продължаваше да мисли чак до здрач, когато Мати едва се довлече в маранята — умората бе изписана на лицето ѝ.

— Имаме лодката — заяви тя и се просна изтощена под сянката на върбата, протягайки ръка към чашата с вода, която Дамсон ѝ предложи. Тя напписка с водата пращното си лице и остави капките да се стичат надолу. — Лодка, припаси и оръжия — всичко това е скрито край брега. Щом се стъмни, ще можем да ги вземем без никой да ни види.

— Някакви проблеми? — попита Морган. Тя сурово го изглежда.

— Не ми се наложи да убивам никого, ако това имаш предвид.

Мати сърдито го изглежда, после се отпусна по гръб и не каза нито дума повече.

Ето че и двете ми се разсърдиха, помисли си той и реши, че не го е грижа.

Щом се свечери, тръгнаха покрай реката към града, докато стигнаха северните докове, където Мати бе скрила лодката. Това беше плоскодънна стара лодка с мачти, гребла и платно и наистина в нея имаше хранителни припаси и оръжия, както Мати бе обещала. Качиха се на борда без да кажат нищо и я насочиха по течението, до първото безлюдно заливче, където спряха и веднага легнаха да спят. По изгрев слънце отново бяха на крак и потеглиха. Плуваха по Мермидон на юг покрай Рунските плгини до залез слънце, след което отседнаха зад скали, които откриваха тясна пясъчна ивица, непосредствено пред една ясенова горичка. Хапнаха от студената си вечеря, завиха се в одеалата и потънаха в сън. Два дни бяха минали без никой нищо да каже. Бяха раздразнителни и несигурни в посоката, затова и не можеха истински да общуват помежду си. Сега не се чувстваха така свързани, както край Тирс — сигурно заради съмненията, които, изпитваха един към друг или може би от притеснение пред неизвестността. В Тирс те имаха поне най-общ план, докато тук — само неопределено решение да търсят Пар Омсфорд, докато го намерят. Когато търсеха Падишар, те знаеха къде могат да го намерят. Но Пар беше неизвестно къде и те нямаше как да разберат дали вече не е късно, за да му помогнат.

Ето защо почувстваха огромно облекчение, когато на следната утрин Дамсон извади Халката, насочи я на юг и медната пластинка ярко просветна дори под сянката на скалите, които ги обгръщаха наоколо. След миг колебание те вече се усмихваха като стари приятели, които отново се бяха намерили, и поеха по течението с възобновена увереност.

Напрежението между тях се разсея и се върна онази близост, която имаха, когато търсеха Падишар. Лодката леко плуваше по течението, носена неотклонно на юг от водите, които отново бяха стихнали и спокойни. Денят бе горещ и безветрен и те се придвижваха бавно, но двете жени и Планинеца запълваха времето си като споделяха мислите и мечтите си, разрушавайки границите, които бяха

допуснали помежду си. Те разговаряха, докато отново се почувстваха близки.

Нощта ги завари дълбоко сред Рунските планини, които се издигаха като мрачна стена в настъпващия мрак и закриваха звездната светлина, оставайки само тясна ивица небе над главите им. Разположиха се на един остров, който представляваше пясъчен бряг, заобиколен от бели сухи стволи и тук-таме осеян с ниски иглолистни храсти. Беше все още задушно и тежки миризми се носеха откъм реката — на умряла риба, на тиня и тръстика. Морган налови малко риба и те я опекоха в жарава, пийнаха от бирата, която носеше Дамсон, след което се загледаха в сребристото течение на реката. Дамсон извади Халката и медта ярко просветна, когато я насочи на юг. Дотук добре. Бяха на не повече от един ден път от устието, където Мермидон се вливаше в Езерото Дъга. Може би там щяха да узнаят нещо за това, къде се намира Пар.

Дамсон и Мати се излегнаха на одеялата си и се приготвиха да спят, а Морган се загледа във водата, спомняйки си за други времена и места. Опитваше се да схване връзката между всичко, което се беше случило, за да предвиди какво ги чака. Уморил се бе постоянно да бяга от един враг, за който все още не знаеше почти нищо и все му се струваше, че ако помисли, ще стигне до някакъв извод. Но връзките между нещата се скъсваха като духнати от вятъра и той не можеше да ги свърже в едно цяло. Въпросите, които го измъчваха седмици наред, все още оставаха неразрешени.

Той ровеше пясъка с пръчка, когато се появи Мати и седна до него.

— Не мога да заспя — каза тя. Лицето ѝ бе бледо и хладно на звездната светлина, а очите ѝ изглеждаха бездънни. — Ти какво правиш?

Той поклати глава.

— Мисля.

— За какво?

— За всичко и за нищо — усмихна ѝ се той. — Не мога да разреша много въпроси. Мислех, че мога да размисля върху тях, но не успявам да ги разбера.

Тя млъкеше, загледана в реката. Най-сетне каза:

— Твърде много се насилваш.

Той я погледна.

— Гледаш на всичко като на последен шанс. Приличаш на момче, на което майка му е дала някои заръки. Толкова си усърден, че не смееш да си позволиш ни най-малката грешка.

Той сви рамене.

— Не съм такъв. Може би просто изглеждам така в момента, но характерът ми не е такъв. И освен това, кой кого съди сега?

Тя го погледна прямо в очите.

— Аз не те съдя, само споделям впечатленията си. Това е нещо различно. Преди ти ме осъждаше.

— О! — той не вярваше нито дума на онова, което тя му казваше. Това беше изписано на лицето му и той не се опитваше да го крие. — Както и да е, не е чак толкова лошо да се стараяш с всички сили.

— Помниш ли как ти казах, че съм убила много хора? — той кимна. — Това беше лъжа. Или поне преувеличение. Казах го само защото ме ядоса — тя отново се загледа встрани замислено. — Ти не разбираш много неща в мене. Мисля, че не мога да ти ги обясня.

Той искаше да срещне очите ѝ, но тя отказа да го погледне.

— Е, аз не съм и искал да ми ги обясняваш — опита се да се защити той.

Тя не му обърна внимание.

— Добре си служиш с този Меч. Не по-зле от мене. Бих могла да те науча да станеш по-добър, ако ми позволиш. Мога да те науча на много неща. Спомни си какво ти се случи в „Свирката“, щом се опита да ме докоснеш. Мога да те науча и на това.

Той се изчерви.

— Нямаше да се случи, ако...

— ...Ако го очакваше — усмихна се тя. — Зная, вече ми го каза. Но цялата работа е, че не го очакваше — и виж какво стана. А най-важното е да знаеш какво да очакваш. Падишар ме научи на това. Да знаеш какво да очакваш е много по-важно, отколкото да хвърлиш всичките си сили в нещо.

Той стисна зъби.

— Свърши ли с анализа на моите недостатъци? Или имаш още нещо да добавиш?

Усмивката изчезна от лицето ѝ. Тя не го и погледна, продължавайки да съзерцава реката. Той беше на път да каже още

нещо, но се спря. Изведнъж тя му се стори много уязвима. Наблюдаваше я как сви колене, обгърна ги с ръце и наведе глава в мрака. Можеше да я чуе как диша бавно и равномерно.

— Аз много те харесвам — каза най-сетне тя, като продължаваше да крие лицето си. — Не искам да ти се случи нищо лошо.

Той не знаеше какво да каже. Само я гледаше.

— Затова съм тук — каза тя. — Затова дойдох — тя вдигна глава и го погледна. — Какво мислиш?

Той поклати глава.

— Не зная какво да мисля.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Дамсон ми разказа за Куикнинг.

Тя изрече думите така, сякаш пареха в устата ѝ. Търсеше погледа му и той забеляза, че се страхува от реакцията му, но бе решила да стигне докрай.

— Дамсон каза, че си бил влюбен в Куикнинг и нейната загуба е била най-тежкото нещо, което си преживял. Каза ми го, защото я помолих. Искях да зная за тебе нещо, което ти сам не би ми казал. Тогавя реших да поговоря с теб за това, но не знаех как. Аз мога да слушам много добре, но не умея да задавам въпроси.

Морган присви очи. В съзнанието му изникна образът на Куикнинг, ефимерен като дим. Представи си я — със сребристите ѝ коси, с цялото ѝ съвършенство. Този спомен предизвика у него силна болка. Опита се да го прогони, но не успя. Не искаше да се връща към спомените си, но те никога не го напускаха.

Мати Ро докосна ръката му поривисто и неуверено.

— Можеш да ми разкажеш, ако искаш — каза тя. — Ще ми се да го споделиш с мен.

Той си каза наум: „Не, не искам да говоря за това, не искам дори да мисля. Нито пред теб, нито пред когото и да било!“ Но после си я представи как миеше осакатените си нозе в потока и му разказваше как е пострадала, как отровата на земята бе променила живота ѝ завинаги. Нима болката на нейния спомен беше по-малка? Представи си също Куикнинг, когато умираше, когато възстанови счупения Меч на Лех и му предаде част от себе си — нещо, което да надживее смъртта ѝ.

Онова, което тя бе оставила след себе си, не трябваше да остава в тайна и да се крие. То трябваше да бъде споделено.

А той знаеше, че спомените не са чупливи съкровища, които трябва да се държат заключени в кутия. Те са пъстри гирлянди, които трябваше да се вейт на вятъра.

Протегна се и хвана ръката ѝ. После се наведе, за да вижда лицето ѝ, и заговори. Разказва дълго. В началото му бе трудно, но след като овладя чувствата, които се надигнаха в него, му стана по-леко. Понякога не можеше да намира думите, но настойчиво продължаваше, дори когато му се струваше, че не може повече.

Когато свърши, тя го прегърна и той почувства облекчение в болката.

Призори отново тръгнаха. Денят бе сив и мъглив и предвещаваше дъжд. На запад се скупчваха облаци — една тежка тъмна лавина, която помиташе всичко по пътя си. Над реката бе душно и тихо. Силно отекваше плискането на водата в коритото, докато се спускаха надолу. Морган вдигна платното и мачтата, но вятърът беше слаб и скоро отново ги свали, оставяйки на течението да ги носи. Наближаваше обяд, когато преминаха под Южното око. Черният обелиск се издигаше над тях, огромен, тих и непроницаем, и хвърляше сянка като прокоба над Мермидон. Те го изгледаха с ненавист, представяйки си онези тъмни създания, които се намираха вътре, притеснени, че някой може да ги наблюдава оттам. Но никой не се появи и те продължиха да плават необезпокоявани. Южното око остана в далечината и изчезна като в мъгла. Скоро след това стигнаха устието на реката, където коритото се разширяваше и тя се вливаше в Езерото Дъга. Повърхността на водата стана гладка като огледало и цветът ѝ по-тъмносин. Дъгата, откъдето езерото водеше името си, се очертаваше в бледи цветове, просветвайки сред зноя и маранята, увиснала над водата като износено избеляло знаме с извадени дръжки, което се носи свободно във въздуха. Насочиха лодката към западния бряг, спряха и излязоха на една гола заравнена площ, която на югоизток се спускаше към водата, а на северозапад преминаваше в равнина, където не растеше нищо друго, освен трева и закърнели дървета с окапали листа, чак до хълмовете на хоризонта. Те душеха въздуха и се оглеждаха наоколо. Нямаше и следа от живот, докдето им стигаше погледът.

Дамсон приглади назад огнената си коса и я завърза с лента през челото, след което извади Халката. Сложи я на дланта си и я насочи на юг. Морган видя как половината диск засия в светло-меден цвят.

Тя явно имаше някакви съмнения, защото изпробва и другите посоки. Когато обърна Халката на север — посоката, от която бяха дошли, Халката отново просветна. Дамсон не можеше да повярва на очите си. Скри Халката в шепата си, обърна се настрани и после отново на север и отвори ръка. Халката и този път просветля.

— Защо става така? — веднага попита Мати.

Дамсон тръсна глава.

— Не зная, не съм чувала да се случва такова нещо.

Отново се обърна в посока на юг и внимателно обходи с ръка хоризонта от изток до запад и обратно. После направи същото, като се обърна на север, съсредоточена в повърхността на Халката. Не можеха да се заблуждават в онова, което виждат. Халката просветляваше и в двете посоки.

— Дали не е била отново счупена и парчетата отнесени в две посоки? — попита Морган.

— Не, може да се раздели само веднъж. Ако се счупи още веднъж, би изгубила свойството си. Такова нещо не се е случвало — Дамсон изглеждаше разтревожена. — Но все пак нещо се е случило. Посоката на юг сочи страната на Сребърната река, западно от Кулхавен над Бойната могила. Този знак е по-силен от двата — тя погледна през рамо назад. — Посоката на север е към Южното око.

Дълго мълчаха и мислеха какво може да значи това. Една чапла изкрещя откъм езерото, мерна се за миг ярко сребриста и отново изчезна.

— Два знака — каза Морган, сложи ръце на хълбоците си и поклати глава. — Единият от тях е фалшив.

— Тогава на кой от двата да вярваме? — попита Мати. Тя пристъпи малко напред, сякаш си беше наумила нещо, след това рязко се обърна и се върна. — Кой е истинският?

Дамсон отново въртна глава.

— Не зная.

Мати се загледа с кобалтовите си очи към хоризонта, където се скупчваха облаци.

— Тогава трябва да проверим и двата.

Дамсон кимна.

— И на мене ми се струва така. Не ми хрумва нищо по-добро.

Морган безсилно въздъхна.

— Добре, първо ще отидем на юг. Този знак е по-силният от двата.

— И да изоставим Южното око? — Мати поклати глава. — Не можем да направим това. Някой трябва да остане тук, в случай че Пар Омсфорд е затворен вътре. Само помисли, Планинецо. Ами ако е там и се опитат да го преместят? Ако възникне шанс да се спаси, а просто няма кой да го осъществи? Може да го загубим и тогава всичко ще започне отначало. Не мисля, че трябва да изпускаме подобна възможност.

— Тя е права — съгласи се Дамсон.

— Добре, ти остани, ние с Дамсон ще тръгнем на юг — заяви Морган ядосан, че не беше помислил пръв за това.

Но Мати отново поклати глава.

— Ти трябва да останеш. Твоят Меч е единственото ефикасно оръжие срещу Шадуините, с което разполагаме. Ако трябва да се предприеме нещо за освобождаването на Пар, ако възникне какъвто и да било сблъсък, твоят Меч представлява талисман срещу тяхната магия, а аз владеея много умения, Морган Лех. С всичко мога да се справя. На мен този вариант също не ми харесва, но няма друг изход. Двете с Дамсон ще тръгнем на юг.

Настъпи дълго мълчание. Двамата стояха загледани един в друг. Морган изпитваше направо непреодолим порив да отхвърли безцеремонно нейното предложение, което му се струваше пълна лудост, докато в очите на Мати се четеше решителност и твърдост, породена от силата на аргументите ѝ.

Най-сетне Морган отмести поглед встрани, разумът надви над страстта и неохотно се примири с необходимостта и надеждата.

— Добре — тихо каза той. Думите му звучаха горчиво. — Добре, не ми е приятно, но съм съгласен — той отново погледна назад. — Ако откриете къде е Пар и видите, че се налага да се води битка за него, върнете се да ме повикате.

Мати кимна.

— Ако можем.

Морган неприятно трепна при такова поставяне на въпроса, гневно врътна глава и погледна към Дамсон предизвикателно. Дамсон обаче само кимна в знак, че е съгласна с Мати. Морган бавно въздъхна.

— Ако можете — глухо повтори той.

Те поговориха още малко и се споразумяха какво да правят в случай, че времето и обстоятелствата им позволят. Морган разгледа околността и посочи на запад към едно възвишение със заравнено било, откъдето се виждаше цялата околност. Оттам би могъл да наблюдава всичко, което приближава или се отдалечава от Южното око. Ако междувременно нищо не се случи, те щяха да го намерят там, когато се върнат.

Той отиде заедно с тях обратно при лодката и взе храна за около седмица. После бързо ги прегърна — първо Дамсон, след това Мати. Високото момиче силно го притисна, сякаш да го увери, че се разделя с него неохотно. Тя нищо не каза, но ръцете ѝ обгърнаха гърба му и устните ѝ докоснаха бузата му. Когато се отдръпна, го изглежда настойчиво и той имаше чувството, че му оставя нещо от себе си чрез този поглед. Той искаше да ѝ отвърне с усмивка, но тя вече се бе обърнала.

Когато двете се отдалечиха и изчезнаха сред мъглата, паднала над реката, той тръгна на запад към мястото за наблюдение, което си бе избрал, като едва налучкваше пътя в спускащия се мрак. Облаци покриваха небето от хоризонт до хоризонт и започна да захладява. Изви вятър, който пращаше прах в очите му. Далеч на запад вече валеше и дъждът като тъмна завеса се местеше по посока към него. Той вдигна качулката на планинското си наметало и наведе очи към земята.

Едва стигна мястото, което си бе определил, и дъждът се изля като порой над равнините, заливайки всичко за не повече от миг. Морган се скри под широките клони на една ела и седна, като се облегна на ствола ѝ. Тук беше сухо и защитено от дъжда. Бурята фучеше наоколо, оставайки го незасегнат. Няколко часа продължи да вали, после започна само да ръми и накрая спря. Облаците бяха отвени на изток, небето се проясни и залезът се отвори в лилаво-червени отблясъци.

Морган излезе изпод заслона на елата и си намери място под един широколист явор, където можеше да бъде скрит и в същото време

ясно да наблюдава Южното око и Мермидон на изток, голяма част от езеро Дъга на юг и една част от хълмовете в подножието на Рунските планини, откъдето минаваха всички, които се отправяха към Шадуинската крепост от север и от запад. Това беше идеално разположение за наблюдение на района на десетки мили околоръст. Реши, че е много удобно и се настани така, че да дочака нощта.

Хапна малко от храната, която носеше, и пийна вода. Не знаеше дали Дамсон и Мати се бяха опитали да пресекат Езерото Дъга преди бурята или бяха предпочели да изчакат. Не знаеше, дали се бяха настанили за нощуване някъде покрай реката и не гледаха назад към него.

Спусна се сив мрак и звездите започнаха да се появяват на небето. Морган съзерцаваше Южното око и копнееше да види какво има вътре. Стремеше се да не се задълбочава в мисли за онова, което може би ставаше там. Прекаленото въображение беше опасно. Той наблюдаваше равнините на изток, голи и лишени от живот. Една пуста кафява земя и посивели мъртви дървета обграждаха Кулата на Шадуините като петно. Забеляза, че дори и покрайнините бяха започнали да потъмняват, заразени от разпространяващата се отрова. Дърветата загниваха и тревите изсъхваха. Хълмът, на който седеше, беше един заплашен остров.

Той откачи Меча на Лех от гърба си и го стисна в ръце. Мати Ро го бе нарекла талисман срещу Шадуините. Но в него се криеше и сила, която можеше да отнеме душата на човека, и той трудно можеше да се защити срещу нея. Всеки път, когато използваше магията, това се превръщаше в изпитание на волята — неговата воля и тази на Меча, които водеха борба за надмощие. Преди триста години Аланон бе удовлетворил отчаяната гневна молба на Рон Лех, като бе вложил малка част от Друидската магия в това древно оръжие и завещанието на този дар или проклятие — в зависимост от гледната точка — имаше сладостно-горчив вкус, който, усетен веднъж, те караше да го желаеш още.

Както беше с песента-заклинение на Пар. Както беше с всяка магия, която е съществувала някога — като песни на сирени, които надмогваха всичко с настойчивата, непреодолима нужда да бъдат изпени.

Той мрачно се усмихна. Бъди внимателен в своите желания. Не беше ли това древното предупреждение към всички, които молеха за нещо, от което се нуждаят?

Усмивката му изчезна. Възможно бе да открие, когато дойде отново време да призове магията на Меча — защото това непременно щеше да стане рано или късно — възможно бе да открие, че оздравителното докосване на Куикнинг, магията, която беше възстановила талисмана, щеше да се окаже накрая убийствена като тази на Шадуините.

Мисълта го остави хладен и безчувствен и невероятно самотен. Той седеше неподвижен сред сенките, загледан в околността, и чакаше мракът да го погълне.

XXIV

Три дни по-рано беше преминала друга една буря, много по-силна. Беше се излял дъжд като из ведро, небето се бе разтресло в гръмотевици и светкавични взривове, пометено от свирепия вятър. Такива потоци често заливаха Граничните земи в края на лятото, с повишаването на налягането и горещината. Тя върхлетя над Калахорн по мръкнало, разтърсваше земята през цялата нощ и изчезна на юг призори.

Когато отмина, един самотен силует се надигна от прогизналата земя в крайбрежието на Езерото Дъга, целият покрит в кал и прегърбен, сякаш под тежестта на вериги.

Тъмните очи се присвиха и се опитаха да се концентрират. Отдавна се бе развиделило, сякаш светлината бе избързала, за да не се върне бурята. Тук-таме по небето бяха останали облаци, изгревът беше металносив и съвсем внимателно прогонваше най-упоритите сенки на нощта. Силуетът стоеше загледан към равната повърхност на езерото, към развиделяването на изток, към небето и към света, който му бе съвършено чужд. В едната ръка държеше Меча, който леко просветваше, омотан в треви и кал. Силуетът стоеше нерешително, после пристъпи към края на езерото и потоци ръцете, лицето и най-сетне тялото си, изми се и се изплакна, докато остана само със скъсаните дрехи на гърба си.

Калта и тинята бяха отнесени от тъмните води и Кол Омсфорд се изправи и се огледа наоколо.

В началото не си спомняше нищо, освен кой е — в това беше категоричен, сякаш неговата самоличност доскоро е била поставена под въпрос. Разпозна Езерото Дъга и местността, която го заобикаляше. Застанал бе на южния бряг на езерото, западно от Кулхавен и северно от Бойната могила. Но не разбираше как се беше озовал тук.

Погледна острието в ръката си (Как ли бе успял да се изкъпе без да пусне оръжието?) и осъзна, че държи Меча на Шанара.

Врѫхлетяха го спомени, под пристѣпа на които се огъна, сякаш уцелен с юмрук в стомаха. Представите го удряха като с чукове. Той беше заловен от Шадуините и затворен в Южната кула. Беше успял да избяга, но всъщност това му е било уредено от самия Ример Дал. Бяха го подвели да повярва, че Огледалното покривало го пази, докато то всъщност го бе преобразило по начин, за който не искаше дори да мисли, превръщайки го н един от тях, в тяхно подобие. Беше загубил власт над себе си, превръщайки се в нещо, подобно на животно, и беше тръгнал да кръстосва навсякъде, за да намери брат си Пар, без ясна цел или причина, освен смътния порив да му причини болка. Загърнат в тъмните гънки на Огледалното покривало, той бе проследил, намерил и нападнал брат си...

Кол тежко дишаше през устата. Гърдите го стягаха, стомахът му се свиваше.

Неговият брат.

...Беше се опитал да го убие — и щеше да успее, ако нещо не го беше спряло, не го беше отклонило от това намерение.

Той клатеше глава и се опитваше да подреди спомените си. Беше избягал от Пар объркан и обезумял, разкъсван между това, което беше, и онова, в което бе превърнат. Беше увлякъл Пар подире си, без да разбира какво прави. През деня бягаше, през нощта го търсеше, винаги го дебнеше, изгубен в някаква бездна, която се беше отворила в него. Тласкаха го омразата и страхът, но той не разбираше каква е тяхната причина. Усещаше как Огледалното покривало губеше власт над него, но не можеше да разбере дали това е хубаво или лошо. Беше започнал да се връща по малко към себе си, но не можеше да стигне докрай, все още обсебен от Шадуинската магия. Когато станеше тъмно, той се връщаше да намери брат си, като мислеше да го убие, но в същото време, искаше да намери спасение и мислите му се виеха една около друга като змии. Последвай ме! — умоляваше той Пар, а после бързо побягваше, за да не може брат му да го настигне.

Докато си спомняше всичко това, Кол потрепера от студ, загледан към просторното, обвито в мъгла езеро. Колко ли дни беше бягал? Колко ли време беше изгубил?

Последвай ме!

После открадна металния диск, който Пар носеше на врата си — грабна го без да знае защо, само защото видя Пар да го държи и да му

се любува в полумрака и почувства колко важен бе той за брат му. Искаше да нарани Пар като му го отнеме, но същевременно се надяваше, че като открадне диска, ще накара брат си да го последва.

Така и беше станало.

Той го последва към съсипаната земя под Южната кула.

Защо ли бе побягнал в тази посока? Причината му убягваше като неуловим шепот на подсъзнанието. Той смлъщи вежди, опитвайки се да разбере. Магията на Огледалното покривало го е подтиквала, тя го е принуждавала да се върне...

Той широко отвори очи. Да върне Пар, защото...

И Пар го настигна под стария обрулен дъб, намери го изтощен, съсипан и смазан. Сбиха се още веднъж за Меча на Шанара, опитвайки се да преодолеят границите, които ги разделяха, всеки както можеше — Пар се бореше да призове магията на Меча, така че Кол да бъде свободен, Кол на свой ред се бореше да... да...

Какво?

Да каже на Пар. Да му каже.

— Пар — прошепна той ужасен и споменът за истината, която му бе открил Мечът, го опари като нажежен до бяло огън. Той сведе очи към острието, към гравюрата на дръжката му под пръстите си — гравюра на ръка, която високо държи горяща факла. Разтвори широко очи с разбиране и удивление, пръстите му опипваха емблемата, сякаш откриваха в нея все още тайни.

През всичките тези месеци, в които бяха търсили Меча на Шанара, мислеше си той без нищо да разбира, те положиха толкова усилия да го възстановят, водеха отчаяни битки и понасяха загуби, без нито за миг да подозират, че повелята на Аланон ги беше увлякла в нещо безсмислено. Тя бе увлякла Пар, а Кол веднага го беше последвал. Сянката на Друида им даде поръчение да намерят Меча на Шанара. Едва тогава Четирите земи щяха да бъдат спасени. Намери Меча, бе си нашепвал той сред вихрушката гласове, които отекваха от Рога на пъкъла.

И Пар Омсфорд го бе направил — без дори да подозира, че никога няма да може да го използва.

Сърцето на Кол Омсфорд силно биеше и той бавно и дълбоко си пое дъх, за да се успокои. Беше на ръба на срутването, като си помислеше какво можеше да им коства тази измама, но не се остави да

потъне в бездната на отчаянието. Хванал с две ръце талисмана, той тръгна обратно от Езерото Дъга към горичката от яенови дървета, която хвърляше сенки към тревния хълм. Замаян и отслабнал, той седна клоните, където проникваше слънчева светлина и се опита да подреди образите, които бяха изплували в паметта му.

Пар го бе проследил до равнината западно от Южното око и те бяха влезли в битка за последен път — брат срещу брата. Пар беше тръгнал подире му, защото Огледалното покривало бе Шадуинска магия, от която Кол не би могъл сам да се освободи. Пар бе използвал Меча на Шанара, за да помогне на Кол да отхвърли магията си — да разбере кой е и в какво е бил превърнат, да разбере как е бил преобразен. Мечът бе талисман за откриване на истината, а само тя можеше да му помогне да се освободи. Пар беше сигурен, че наистина притежава Меча на Шанара, защото магията му се беше разкрила, когато Кол го нападна над Тирс. По време на разгорещената им битка магията се събуди и бе преминала и в двамата им, като даде на Пар да узнае, че Кол е жив, а на Кол му показва ужасната картина на това, в което се беше превърнал. Пар вярваше, че ако магията на Меча проникне в брат му, Кол ще бъде освободен.

Сълзи бликнаха в очите му, щом си спомни какъв напрегнат израз имаше лицето на Пар, когато се вкопчиха един в друг сред разразилата се буря. Отново видя как устните на брат му се движеха и нещо му нашепваха. Кол. Чуй ме, Кол. Послушай истината.

И истината се бе разкрила, просветкала бе от Меча на Шанара в очистващия бял огън, който се вля в Кол и разпръсна Шадуинската магия, така че той разкъса Огледалното покривало и го отхвърли завинаги. Истината се бе проявила и Кол действително се оказа свободен.

Но това не беше истината за Пар — и Пар не я беше разбрал. Това беше истината за Кол — и само той я узна.

На изток слънцето се прокрадваше през намаляващите буреносни облаци. Сивата зора отстъпваше пред златистата дневна светлина. Кол я гледаше и чувстваше, че цялата тъга, която можеше да изживее, се беше събрала в този единствен момент.

Пар не беше призовал магията на Меча на Шанара. Кол я беше призовал — не веднъж, а двата пъти и всеки път, без да осъзнава какво

прави и какво е в негова власт. Кол, а не Пар беше онзи Омсфорд, за когото бе предназначен Мечът. Но както често става, истината се изплъзна като дим и беше нужно време, за да се разбере. Аланон не беше дал никаква повеля на Кол, когато се събраха край Рога на пъкъла, ала въпреки това само той притежаваше властта да призовава магията на Шанара. И това беше естествено, ако човек се замислеше. Той беше брат на Пар и също като Пар — наследник на Елфската магия. И в двамата им течеше Елфска кръв. Но повелята бе дадена на Пар, затова и всичко се бе съсредоточило около него. Пар беше изпратен да намери Меча, въоръжен със собствената си магия и с неотменна решителност, уверен в целта си дори тогава, когато останалите от малката им дружина бяха изпълнени със съмнения. Пар беше изпратен и Аланон сигурно е знаел, че няма да се провали. Но защо не им каза, че Мечът е предназначен за Кол? Защо нищо не поиска от него?

Той склучи ръце отпреде си. Спомни си как се бе почувствал, когато бе извикана на живот магията — неописуемо хладния бял огън. Дори и загърнат в Огледалното покривало, той я бе почувствал, нейният прилив премина в него, помитайки всичко пред себе си. Истината срина всички бариери на Шадуинската магия — първо малките, спомените от детството и младостта, после по-големите, посурови и настойчиви, ударите, които бяха затвърдили неговата решителност и малко по малко го бяха накарали да укрепне. Истините бяха болезнени, но в същото време лечебни и когато накрая дойде последната — истината за онова, в което се беше превърнал — той намери сили да я приеме и да сложи край на играта, в която беше въвлечен.

Разказвал бе историята за Меча на Шанара хиляди пъти — как талисманът оживял в ръцете на Шеа Омсфорд преди петстотин години, как му показал истината за него самия, а после свалил маската на Господаря на Войната. Толкова често бе разказвал тази история, че можеше да я рецитира насън.

Но дори и това не го беше подготвило за чувствата, които го връхлетяха след използването на магията. Проявлението на истината го бе лишило от илюзии и самоизмами и бе променило целия му живот. То бе свалило булото, което не му позволяваше да види най-

тежките си грешки и провали. Оказа се напълно разголен и се чувстваше глупав и посрамен.

И обзет от ужас за Пар.

Защото Мечът на Шанара, когато го освободи, му бе разкрил някои истини и за Пар. Една от тях беше, че Пар не може да използва Меча. Другата беше, че Пар не си дава сметка за това. А третата — че песента-заклинание беше причина за проблемите на брат му.

Тайните се бяха разкрили и той ги бе видял всичките. Но Пар — не. По причини, които все още не бяха известни, песента-заклинание пречеше на Пар да призове магията на Меча, не позволяваше тя да проникне в него и не му даваше да види истината за себе си. Песента-заклинание беше стена, която не допускаше магията на Меча и разкритията, които можеше тя да направи, като държеше брат му в свой плен. Кол не знаеше защо е така — знаеше само, че е така. Песента-заклинание оказваше някакво въздействие върху Пар, а Кол не знаеше какво е то. Усети нейната съпротива срещу силата на Меча, когато се биеше с брат си за оръжието. Усети как тя изтласква магията навън, държейки я в Кол, за да се открият истините на него, а не на брат му.

Защо? — питаше се той. Защо беше така? Защо Аланон нищо не беше казал за това, кой може да използва Меча, нито какво трябваше да направи този меч? На каква цел служеше Мечът? Те бяха изпратени да го открият и бяха направили това. Но за какво се очакваше да го използват сега?

За какво се очакваше да го използва той?

Слънчевите лъчи милваха лицето му и Кол затвори очи и им се остави. Топлината бе успокояваща и го обгърна като завивка. Беше уморен и объркан, но все пак спасен, докато същото не можеше да се каже за Пар.

Обърна се гърбом към слънцето и отвори очи. Кралят на Сребърната река се беше опитал да изведе и двамата, но не беше успял. Пар изпадна в паника и използва песента-заклинание, но нейната магия беше противоположна на магията на техния спасител. Кол бе изведен в светлината и бе спасен, а Пар попадна отново в мрака и в ръцете на Шадуините.

Сега бе във властта на Ример Дал.

Кол сви устни. Той викаше Пар, когато стана свидетел на неговото пропадане, а после се почувства обгърнат и утешен от светлината, която го пое и отнесе надалеч. Кралят на Сребърната река му заговори, каза му думи на утеха и упование. Гласът на старецът звучеше утешително. „Ти ще се спасиш“, шепнеше Кралят. — „Ще заспиш и за миг всичко ще забравиш, но когато се събудиш, ще си го спомниш отново. Мечът на Шанара ще остане в твои ръце, защото на теб е отредено да го използваш. Ти ще го вземеш и с него ще отидеш да намериш своя брат, и ще го използваш, за да спасиш брат си.“

Кол кимаше, докато си спомняше това. Ще го използва, за да го спаси. Ще направи за Пар същото, което Пар бе направил за него. Ще издири Пар, ще предизвика магията на Меча на Шанара и чрез нея ще го принуди да види истините, които скрива песента-заклинение и така ще го освободи.

Но от какво ще го освободи?

В него се надигна мрачна тревога, когато си спомни как Пар се страхуваше от изменящата се магия на песента-заклинение. Ример Дал бе предупредил и двамата братя Омсфорд, че Пар е Шадуин, че песента-заклинение го прави такъв и че има опасност магията да го унищожи, защото не се е научил да я владее. Беше ги предупредил, че единствен той може да спаси Равнинеца от унищожение. Нямаше, разбира се, причина да се вярва на Главния преследвач, каквото и да кажеше той. Но ако все пак имаше известно право? Това бе сериозна причина песента-заклинение да не позволи Пар да види истината, която Мечът му откриваше. Защото ако Пар наистина беше Шадуин...

Кол въздъхна ядно. Не можеше да приеме подобна мисъл. Как така Пар щеше да бъде Шадуин? Нима можеше да бъде едно от онези чудовища? Някаква друга причина се криеше зад случващото се. Трябваше да има друга причина.

Стига си мислил за това! Знаеш какво трябва да направиш! Трябва да намериш Пар!

Той се изправи и застана загледан в обвитото в мъгла езеро, смазан и съсипан от борбата, която бе водил за живота си и от разкритията на Меча. Спомни си за годините, когато се грижеше за брат си, докато раснеха заедно — Пар, избухлив и вечно готов да спори, стремящ се да разбере и овладее магията, която живееше в него, докато Кол въдворяваше мир, използвайки ръста и спокойния си

характер, за да овладее нещата. Колко пъти беше защитавал Пар. Беше го пазил от наказания и отмъщения, беше го спасявал от злини. Колко пъти беше потискал собствените си лоши предчувствия, за да застане до своя брат и да го защити? Безброй пъти. Това беше просто нещо, което трябваше да направи. Сега също би го направил. Двамата с Пар бяха братя, а братята трябваше да се защитават винаги, когато е необходимо. Изборът е бил направен много отдавна.

Да намери Пар и да го освободи.

Преди да е станало твърде късно.

Той сведе поглед към Меча на Шанара и опипа острието му, спомняйки си какво изпита, когато магията протече през него. Неговата магия. Магията, която си мислеше, че никога няма да притежава. Странно се чувстваше като знаеше, че владее силата на Меча. Спомни си колко много беше желал това на времето, желал го бе не заради онова, което можеше да направи с тази магия, а защото си мислеше, че тя ще го сближи с Пар. Спомни си колко самотен се бе почувствал след срещата с Аланон — единственият член на семейството Омсфорд, на когото не бе възложена никаква поръка. Спомни си как тогава си мислеше, че изобщо не е трябвало да отива. Още изгаряше от болка при този спомен.

Но как сега да използва възможността, която му бе дадена?

Погледна се — раздърпан и съсипан, без храна и вода, без оръжие (ако не се смята Меча), без пари и нищо, което би могъл да продаде. Отново се загледа в езерото, слънцето ставаше по-силно и мъглата започваше да се разсейва.

Да намери Пар.

Брат му сигурно бе в Южното око. Но дали продължаваше да бъде неговият брат? Кол беше убеден, че ще може да стигне до Пар, че ще успее да преодолее всички пречки, но какво ли щеше да стане с брат му? Дали Мечът на Шанара можеше да спаси Пар от Шадуините? Дали щеше да има някаква полза от неговата магия, ако Пар се е превърнал в един от тях?

Това бяха опасни въпроси. Ако продължи да си ги задава, може да се откаже да търси Пар.

Но когато Пар дойде да ме намери, нима положението беше друго?

Нима той се е питал дали продължавам да бъда неговият брат?

Той престана да си задава повече въпроси, стисна здраво Меча на Шанара и тръгна на път.

Вървеше на изток по бреговата ивица към устието на Сребърната река. Не можеше да тръгне на запад, защото това означаваше да преплува Мъгленото тресавище, а той много добре знаеше, че няма смисъл дори да се опитва. Облаците се разсеяха, слънцето изгря и земята започна да съхне. Влагата взе да се изпарява и от гьолчетата и вадите след бурята остана само прах. Чапли и жерави се плъзгаха над езерото и оставяха след себе си сребристи дири по водите.

Все още несвикнал с новия си живот, Кол мисли дълго и упорито за всичко, което се бе случило, като се опитваше да свърже все още ненаместените части на пъзела. Главният въпрос беше защо Ример Дал толкова много се занимаваше с Пар — защото това беше безспорно. Главният преследвач му бе посветил твърде много усилия и време. Първо умишлено накара Пар да мисли, че Кол е мъртъв. След това Кол бе върнат отново към живот, преобразен от Огледалното покривало и изпратен да търси Пар. А и защо върна Меча на Шанара точно на Пар, който не можеше да го използва? Защо бе всичко това? Защо брат му беше толкова важен за Ример Дал? Ако той беше пречка по пътя на Главния преследвач, щеше да бъде убит много отдавна. А вместо това Дал предпочиташе съзнателно да го въвежда в заблуда — търсенето на Меча на Шанара, опитът да се представи Кол за мъртъв, неговото преобразяване и непрестанното му наемкване, че Пар е един от тези, срещу които се бореше. Каква цел преследваше Ример Дал?

Кол някак си знаеше, че всичко това има връзка с повелята, която Аланон беше дал на брат му: да върне Меча на Шанара. Може би Мечът щеше да разкрие истината и да унищожи всички тези заблуди. Може би той имаше някакво друго предназначение. Във всеки случай тук имаше някакви тайни ходове, които и двамата с Пар все още не разбираха и трябваше някак си да ги разкрият. По обяд почина малко, пийна вода от един поток, макар че му се искаше и да хапне нещо. Вече беше близо до Сребърната река и скоро щеше да поеме на север към Раб. Беше заякнал в Южното око, когато тренираше с Улфкингро, но преображението на Огледалното покривало бе го отслабило значително. Измъчваше го глад и иай-сетне го надви. Той отрязва една вейка от върба с Меча и си направи от нея въдица. Влезе в плитчините на езерото в едно тихо заливче, до колене в прозрачните иоди, докато

най-сетне мина една риба и той след неколнократни опити успя да я улови. Занесе я на брега, където си спомни, че няма как да я опече. Не можеше да я яде сурова — това правеше само когато беше омагьосан от Огледалното покривало. Претърси дрехите си за нещо, с което да запали огън, но намери само онзи странен диск, който беше откраднал от Пар, пхнат в един от джобовете му. Ядосан и разочарован, той хвърли рибата обратно в езерото и тръгна наново.

Следобедът постепенно отмина. Сега Кол почиваше по-често, главата му бе замаяна от горещината и той не можеше да се съсредоточи в мислите си. Малко сън щеше на го ободри, но бе решил да не спира преди да падне нощта. На няколко пъти му се явиха халюцинации за Пар. Когато се опитваше да приближи до видението, заедно с образите наново нахлуваха спомени. Реши, че трябва да измисли по-добър план. Не беше достатъчно просто да се върне до Южното око. Едва ли ще успее да освободи Пар сам. Нужна му беше помощ. Чудеше си какво ли е станало с Морган Лех и останалите. Какво ли бе станало с Уокър Бо и Рен? Къде ли бе Дамсон? Дали и тя също търсеше Пар? Падишар Крийл можеше да му помогне, ако Кол успееше да го намери, но не знаеше къде се намира Падишар.

Продължи да върви в ранния здрач, докато Сребърната река се изправи пред него като ярка ивица, която криволичеше и се губеше в далечината. Заобиколи тресавището, образувано от един отровен плитък приток. Хладните води бяха позеленели и тъмни, растителността бе посивяла от болестта и гнилостната ѝ миризма тежеше във въздуха. Опита се да отmine бързо, като дишаше през устата си.

Заобиколи няколко бора и видя една каруца, пред която спря.

Петима мъже, седнали около огън, на който се готвеше нещо, вдигнаха очи. Имаха сурови и груби лица и гледаха към него без да помръднат. Върху една скара се печеше месо, а в тенджерата вреше супа. Кол усети изкушаващите миризми. Няколко мулета, разпрегнати от каруцата, пасяха вързани за един кол. По земята бяха разхвърляни постели, приготвени за сън. Мъжете си подаваха един мех с бира.

Единият от мъжете махна с ръка на Кол да приближи. Кол се колебаеше. Другите също му махнаха и му подвикнаха да дойде, да хапне и да пийне. Какво по дяволите му се е случило?

Кол приближи, като ясно съзнаваше колко странно изглежда, но беше отчаяно гладен. Направиха му място, подадоха му една чиния и купа с бульон, както и чаша бира. Едва бе отхапал и хапка, когато първият удар се стовари върху него зад ухото и всички се озоваха отгоре му. Опита се да се изправи, да се освободи и да избяга, но ръцете, които го държаха, бяха твърде много. По него се стоварваха удари и ритници, докато го доведоха почти до безсъзнание. Отнеха му Меча на Шанара. Сложиха на китките и глезените му белезници и го хвърлиха отзад в каруцата. Той ги молеше да не го правят. Умоляваше ги да го освободят. Говореше им, че е тръгнал да търси своя брат, че на всяка цена трябва да го намери, че те трябва да го пуснат. Те му се надсмиваха, изразяваха презрението си и го предупреждаваха да млъкне или ще му запушат устата. Сложиха го изправен и му дадоха паница супа и едно одеяло.

Казаха му, че ще получат за оръжието му добра цена. Но още по-добра цена ще получат, когато го продадат за роб на Федерацията, за да работи в мините край Дехтера.

XXV

Пар Омсфорд сънуваше.

Сънуваше, че тича през една гора, потънала в сенки и напълно лишена от живот. Бе нощ. През листата по гъсто оплетените клони се виждаше тъмносиньото небе — беззвездно и безлунно. Докато бягаше, Пар виждаше ясно всичко, но не можеше да разбере откъде идва светлината, за да вижда. Стволите на дърветата пред него се клатеха като треви на вятъра и го принуждаваха да криволичи, за да ги избягва. Клоните се свеждаха и брулеха лицето и ръцете му, опитвайки се да го задържат. Чуваше гласове, които шепнешком завиха отново и отново.

Шадуин. Шадуин.

Обзе го ужас.

Дрехите му бяха мокри от пот и той чуваше как обувките му се трият в глезените. От време на време се появяваха вирчета и потоци и той бе принуден да ги прескача или заобикаля, защото инстинктивно знаеше, че товма са тресавища и ако стъпи в тях, ще го погълнат. Докато бягаше, той се вслушваше дали няма да чуе шум от други живи същества. Все му се струваше, че не може да бъде толкова сам, че в една гора трябва да живеят и други създания. Мислеше си също, че гората все някога трябва да свърши, че не може да бъде безкрайна. Но колкото повече бягаше, толкова по-дълбока ставаше тишината и помрачни — дърветата. Нито звук не нарушаваше мълчанието. Нито една светлинка не проникваше в гората.

След известно време усети, че нещо го следва по петите — едно безименно черно създание, което бягаше бързо колкото него и го следваше неотклонно като собствената му сянка. Той искаше да му се изплъзне като бяга по-бързо, но не можеше. Опита се да го заблуди, тръгна в една посока, после в друга, но създанието го следваше неотклонно. Опита се да се скрие, като се прилепи до един огромен стар ствол, неизвестно на какво дърво, но създанието спря до него и зачака.

Това беше създанието, което шепнеше в ушите му.

Шадуин. Шадуин.

Той продължи да тича, като не знаеше какво друго да направи, изпитваше страх и отчаяние, лишен от всяка надежда. Беше като хванат в капан сред дърветата и мрака и не можеше да избяга. Знаеше, че рано или късно онова създание ще го улови. Кръвта пулсираше в ушите му и той чуваше собственото си накъсано дишане. Гърдите му се надигаха, краката То боляха и му се струваше, че няма сили да продължи, но знаеше, че не бива да спира. Протегна се за оръжието си, но откри, че не носи нищо. Опита се с воля да извика някой на помощ, но имената и лицата на онези, които искаше да призове, не се явяваха в съзнанието му.

После се озова на брега на една река, която течеше в нощта черна и бърза, спускайки се като порой в широк прав канал. Инстинктивно чувстваше, че това не е река, а нещо друго, но не разбираше какво. Забеляза един мост и се втурна да го пресече. Чуваше, че създанието следва по петите му. Той скочи на моста, който беше широк и извит като арка, дървен, с железни гвоздеи. Бягаше без да чува шума от стъпките си. Стъпваше напълно безшумно. Мостът в началото му се беше сторил път за избавление, но сега установи, че не вижда отсрещния бряг. Обърна се назад, но гората също беше изчезнала. Небето се беше снишило, а водата се бе издигнала и изведнъж той се озова в сандък, който постепенно се затваряше около него.

Създанието продължи да го следва, съскайки зад гърба му. То бързо приближаваше и ставаше все по-огромно, докато сандъкът се смаляваше.

Тогава Пар се обърна, съзнавайки, че не може да избяга, че е попаднал в капан, че всяка надежда е изгубена. Обърна се и тогава си спомни, че не е напълно беззащитен, че притежава силата на песента-заклинание и тази Елфска магия може от всичко да го защити. Изпълни се с надежда и призова магията в своя защита. Тя избухна в него в див и еуфоричен пристъп, бялата ѝ светлина запали кръвта му и вледени тялото му. Той почувства как се изпълва от нея, как го обгръща бронята на нейната сила и го прави неуязвим.

С нетърпение зачака създанието, което го следваше.

То пропълзя в нощта като котка — едно същество без форма и плът. Пар почувства присъствието му много преди да го види. Първо усети погледа му, после чу дишането му, след това — приближаването

му. Намираше се първо от едната му страна, после от другата и най-сетне навсякъде наоколо. Той обаче чувстваше, кой знае защо, че не е в опасност, докато не види лицето му. То се въртеше на всички страни, но така, че да бъде по-далеч от него и Пар го зачака да се умори.

После създанието започна да добива плътност и той забеляза, че не е нещо особено или безформено, Дори не беше толкова голямо. Тялото му имаше размерите и формата на собственото му тяло, така че то застана пред него, разкривайки се напълно, с изключение на лицето. Извика магията на песента-заклинание във върховете на пръстите си и я насочи като стрела, която всеки миг щеше да изхвърчи от лъка. Съществото пред него го гледаше. Сега бе обърнало глава право насреща му, но лицето му не се виждаше. Гласът отново прошепна.

Шадуин. Шадуин.

В този момент лицето му се проясни и Пар разпозна себе си.

Шадуин. Шадуин.

Целият потръпна и насочи магията на песента-заклинание право срещу това създание. Създанието я улови и тя изчезна. Пар още веднъж запрати магията с такава сила, че би могла да смаже всяко същество и да го превърне в дим. Създанието я погълна, все едно, че беше въздух. Лицето се смееше насреща му с празен поглед и неясни очертания, като мираж, който всеки миг щеше да се изгуби в зноя.

Не знаеш ли? Не виждаш ли?

Гласът шептеше — хитър, снизходителен и омразен — и той нападна отново и отново. Магията изхвърчаше от него. Но ставаше нещо странно. Колкото повече той призоваваше магията, толкова по-доволно беше съществото. Той долавяше неговото задоволство като нещо съвсем осезаемо. Усещаше радостта му. Създанието започваше да се променя, добиваше плътност вместо да изчезва, укрепваше от магията, всмукваше я в себе си.

Не разбираш ли?

Пар изохка и отскочи назад. Започваше да съзнава, че и той самият се променя, че губи форма и определеност и се разгражда, както запаленото дърво се превръща в пепел. Той опипа тялото си, изпълнен с отчаяние, и ръцете му нямаше какво да докоснат. Съществото приближаваше, протягаше ръце. Той се видя отразен в очите му.

Шадуин. Шадуин.

Той се видя и осъзна, че вече между тях няма никаква разлика. Той се бе превърнал в създанието.

Пар нададе вой, когато съществото го хвана в ръце и бавно го всмука.

Сънят свърши и Пар се събуди от ужас. Виеше му се свят и дишането му бе тежко и накъсано в тишината. Това е само сън, каза си той. Хвана лицето си с ръце и зачака да му мине световъртежът. Един кошмар, но толкова реален! Той преглътна. Устата му бе пресъхнала от страх.

Отново отвори очи и се огледа наоколо. Стаята, в която се намираше, бе тъмна като гората от съня му. Миришеше на плесен и запустялост. На отсрещната стена имаше прозорци, от които се виждаше нощното небе, покрито с облаци и безлунно. Въздухът бе топъл и лепкав и не се чувстваше отникъде никакъв полъх. Беше седнал на леглото, което представляваше една дървена рамка и матрак, а дрехите му бяха влажни и втвърдени от изсъхнала кал.

Тогава си спомни.

Равнините, бурята, борбата с Кол, събудената магия на Меча на Шанара, прииждането на Шадуините, появата на Краля на Сребърната река, светлината и после мракът — всички тези образи преминаха пред очите му за не повече от миг.

Къде ли се намираше сега?

Изведнъж в стаята насреща проблясна някаква светлинва, ярка като светулка, кацнала на пръстите на една ръка в ръкавица до лакътя. После видя, че светлината идва от лампа и лампата стана по-ярка, хвърляйки отблясъци сред сенките.

— Щом си се събудил, сигурно ще можем да поговорим.

В светлината пристъпи един силует, загърнат в черно наметало, висок, издължен и скрит в качулка. Пристъпи мълчаливо, с грация и лекота. На гърдите му просветна бялата монограма с вълчата глава.

Ример Дал.

Пар се смрази от главата до краката и само това го спря да не побегне. Бързо се огледа наоколо към каменните стени, решетките на прозорците, обкованата с желязо дървена врата, която беше затворена зад гърба на Ример Дал. Озовал се бе в Южното око. Огледа се за Меча на Шанара. Нямаше го. Кол също го нямаше.

— Изглежда не си могъл да спиш много спокойно.

Шепотът на Ример Дал прогони тишината. Той отметна качулката назад и скулестото му, брадясало лице се откри на светлината, подобно на безизразна маска. Дори и да бе забелязал отчаянието на Пар, с нищо не показва това. Отиде до един стол и седна.

— Искаш ли нещо за ядене?

Пар поклати глава. Още не беше сигурен дали може да говори. Гърлото му бе пресъхнало и свито, мускулите му се бяха стегнали. Не изпадай в паника, каза си той. Запази спокойствие. Той си наложи да диша бавно, дълбоко и равномерно. Отпусна крака на пода, но не се опита да стане. Ример Дал го наблюдаваше с бездънните си очи. Устните му бяха свити, тялото му — неподвижно. Прилича на дебнеща котка, помисли си Пар.

— Къде е Кол? — попита той и гласът му не трепна.

— Кралят на Сребърната река го отведе — шепнещият глас бе равен и колкото и да е чудно, внесе в него никакво спокойствие. — Той взе също така и Меча на Шанара.

— Но ти му попречи да отведе и мен.

Главният преследвач тихо се засмя.

— Ти сам му попречи. Аз нямам нищо общо с това. Ти използва песента-заклинение и магията й се насочи срещу теб. Тя прогони Краля на Сребърната река — той замълча за миг. — Магията става все по-непредсказуема, не е ли така? Помниш ли, че те предупредих?

Пар кимна.

— Помня. Всичко помня. Но какво помня няма значение, защото аз не бих ти повярвал, дори ако ми кажеш, че слънцето изгрява на изток. Ти ме лъжеш от самото начало. Не зная защо, но е така. Въобще нямам намерение да те слушам, тъй че направи каквото си намислил и да свършваме.

Ример Дал мълчаливо го наблюдаваше. После каза:

— Кажи какво съм те излъгал.

Пар направо побесня. Отвори уста, за да каже нещо, но спря изведнъж, защото не може да си спомни по-точно нито една лъжа, която да му бе казана от този мъж. Лъжите бяха налице, по-ясни от вълчатата глава, която просветваше на черната мантия, но той някак си не успяваше да съсредоточи мисълта си върху тях.

— Когато се срещнахме, аз ти казах, че съм Шадуин. Дадох ти Меча на Шанара и ти предложих да го използваш срещу мене, за да провериш дали те лъжа. Предупредих те, че твоята магия крие опасност за теб, че тя те променя и ти няма да успееш да я овладееш без чужда помощ. Къде е лъжата във всичко това?

— Ти вкара брат ми в затвора, след като ми внуши, че съм го убил! — извика Пар, скочил на крака без да ще, с много заплашителен вид. — Накара ме да мисля, че е мъртъв! После си го пуснал да избяга с Огледалното покривало, за да се превърне в Шадуин и да ме принуди да го убия! Ти ни изправи един срещу друг!

— Така ли? — поклати глава Ример Дал. — И защо да го правя? Какво бих спечелил от това? Кажи ми, какво мога да спечеля от всичко това?

Той остана седнал и спокоен пред разгневения Пар и зачака. Пар стоеше, яростно загледан в него, но не отговори.

— Не знаеш ли? Тогава чуй ме. Не аз те накарах да мислиш, че си убил Кол — ти сам реши това. Твоята магия те накара, като изопачаваше онова, което виждаш. Помниш ли, Пар? Помниш ли как си мислеше, че си загубил контрол над нея?

Пар не можа дъх да си поеме. Наистина, беше точно така. Той имаше чувството, че е загубил себе си, че е измъкнат от собствената си кожа.

Едрият мъж поклати глава.

— Моите Преследвачи откриха брат ти, след като ти избяга и ми го доведоха. Да, наистина бяха се отнесли грубо с него, но не знаели кой е, а само видели, че се е озовал там, където не бива да бъде. Аз го задържах в Южното око, да — защото се опитвах да го убедя да ми помогне да те намеря. Вярвах, че той е последната ми възможност. Когато избяга, той отнесе Огледалното покривало със себе си — но аз не съм му помогнал да го открадне. Той сам го взе. Да, то го преобрази, защото магията му е твърде силна за един обикновен човек. Ти, Пар, би могъл да го носиш без да бъдеш засегнат. И не аз ви изправих един срещу друг — това направихте вие сами. При всяка среща с вас аз се опитвах да помогна. Но вие винаги успявахте да избягате от мене. Време е да престанете.

— Да, много ти се иска! — извика му Пар ожесточен. — Това би те улеснило!

— Чуй се какво говориш, Пар, това не са разумни приказки.

Пар скръцна със зъби.

— Не са разумни ли? Където и да отида, навсякъде ме причакват Шадуини, опитват се да убият мен и моите приятели. Какво ще кажеш за Дамсон Рий и Падишар Крийл в Тирс? Предполагам, че това също е било грешка?

— Грешка, но не моя — спокойно отвърна Ример Дал. — Федерацията ви нападна, хвана момичето, а впоследствие — вожда на независимите. Преследвачите, които ти уби в Стражевата кула, когато освободи момичето, се намираха там на разпореждане на Федерацията. Те не са знаели кой си, а само че си нахълтал. Затова те заплатиха с живота си и ти сам трябва да решиш дали това бе справедливо.

Пар поклати глава.

— Не ти вярвам. Не вярвам нито на дума от приказките ти.

Ример Дал леко премести стола си.

— Винаги, когато говорим, повтаряш все това. Но нямаш никаква конкретна причина за такова твърдение. Кога съм направил нещо, което да те застрашава? Кога съм правил нещо друго, освен че бях откровен с теб? Аз ти разказах историята на Шадуините. Казах ти, че магията е наше право по рождение, един дар, който ни помага и пази. Казах ти, че врагът е Федерацията, че тя ни преследва и ни унищожават на всеки ъгъл, защото се страхува и мрази онова, което не може или не иска да разбере. Врагове ли, Пар? Ние не сме врагове. Ние сме близки. Ние сме еднакви.

Пар изведнъж си спомни съня и този спомен запали нещо тъмно и безмилостно в душата му. Да бяга от самия себе си, от собствената си магия, от собственото си рождено право, от своята съдба — та нима бе възможно това?

— Ако сме близки, ако ти не си мой враг, ще ме пуснеш да си вървя — настояваше той.

— О не, този път — не — едрият мъж поклати глава и някаква усмивка потрепна в ъгълчетата на устните му. — Веднъж вече постъпих така и ти едва не се остави да бъдеш унищожен. Втори път няма да сглупя. Този път ще постъпим както искам аз. Ще беседваме, ще посетим някои места, ще опознаем и проумеем нещата и се надявам да се разберем. Подир туй можеш да си ходиш.

Пар гневно поклати глава.

— Не искам нито да говоря, нито да посещавам някого, нито нищо. Няма за какво да си говорим — погледна го той яростно. — Ако се опиташ да ме задържаш, ще използвам песента-заклинание.

Ример Дал кимна.

— Хайде, използвай я — зачака той. — Но помни какво ти причинява магията.

Променя ме, помисли си Пар, съзнавайки колко основателно е това предупреждение. Всеки път, когато я използвам, тя все повече ме променя. Всеки път все повече губя власт над нея. Опитвам се да предотвратя това, но изглежда не мога. Не зная какви ще бъдат последиците, но явно няма да са много приятни.

— Аз не съм Шадуин — глухо каза Пар.

Очите на Ример Дал бяха безизразни и неотклонни.

— Това са само думи.

— Не ме интересува. Не съм Шадуин.

Главният преследвач стана и отиде до прозореца. Загледа се в нощта, объркан и потънал в себе си.

— На времето се измъчвах от разминаването между собствената ми същност и онова, за което ме вземаха — каза той. — Гледах на себе си като на странно, смахнато отклонение. Но разбрах, че не съм прав. Разбрах, че няма значение какво хората мислят за мене, а какво мисля самият аз. Ако бях позволил мнението на хората да ми влияе, щях да се превърна в това, което те искат да бъда.

Той се обърна към Пар.

— Шадуините биват унищожавани без никаква причина. Нас ни обвиняват без да има защо. Ние притежаваме магия, която може да бъде полезна по много начини, но не ни се позволява да я използваме. Отговори си, Пар — нима твоето положение е много по-различно?

Пар изведнъж се почувства изтощен, смазан от това, което беше му се случило. Не можеше да го разбере. Ример Дал бе спокоен, уравновесен и непоклатим. Аргументите му бяха убедителни. Пар не можеше да си спомни в какво Главният преследвач беше излъгал. Не можеше да се съсредоточи и да разбере какво зло беше извършил Ример Дал. Винаги бе гледал на него като на враг — Аланон и Коглин също твърдяха това — но с какво можеше да бъде доказано? Къде, между другото, бяха Друидът и старецът? Къде ли бяха всички, които биха могли да му помогнат?

Споменът за съня не му даваше мира. Доколко в този сън имаше някаква истина?

Обърна се към леглото и седна отново. Всичко бе тръгнало наопаки от момента, в който прие поръката на Аланон да намери Меча на Шанара. Оказа се, че дори самият Меч не му е от полза. Беше се оказал сам, изоставен и безпомощен. Не знаеше какво да прави.

— Защо не поспиш още — тихо му предложи Ример Дал. Той вече се оттегляше към вратата. — След малко ще ти изпратя храна и нещо за пиене. Можем да поговорим и по-късно.

Измъкна се през вратата и изчезна, още преди Пар да успее да вдигне очи. Равнинеца скочи да го спре, но отново се отпусна на леглото. Главозамайването му се бе върнало. Чувстваше тялото си отслабнало и тежко. Може би трябваше отново да поспи. Може би след това щеше да обмисли по-добре нещата.

Шадуин. Шадуин.

Нима бе възможно да бъде такъв?

Той се сви на матрака и се унесе.

Сънува отново. Този втори сън бе вариация на предишния, мрачен и ужасяващ. Събуди се целия потен, разтреперан и с разбити нерви. Видя през прозореца просветлелите небеса. Един мълчалив Шадуин в черна роба му донесе храна и вода и в първия момент той си помисли да унищожи това създание с магия и да избяга. Но се поколеба, несигурен в правилността на подобно действие, изпусна момента и вратата отново се затвори.

Нахрани се и пи, но не се почувства по-добре. Седеше в мрачния си затвор, заслушан в тишината. От време на време до него долитаха крясъците на жерави и чапли, и вятър тихо подсвиркваше в камъните на крепостта. Отиде до прозореца и погледна навън. Обърнат бе с лице на изток към слънцето. Долу се виеше Мермидон по пътя си от Рунските планини към Езерото Дъга. Водите ѝ бяха придошли от бурята и влачеа всякакви отломъци. Прозорците бяха дълбоко вдълбани в зида и не откриваха просторна гледка наоколо, но Пар усещаше мирис на дървета и треви и чуваше шума на реката.

След това отново се върна на леглото, като се опитваше да измисли какво да прави. Тогави долови тътена, който идваше от недрата на крепостта — едно особено трептене, което преминаваше

през камък и желязо, подобно на гръмотевица по време на буря, глухо и натрапчиво. В началото му се струваше като една постоянна, непресекваща вълна, но от време на време долавяше прекъсване, някакъв по-различен звук, който нарушаваше монотонния тътен. Той внимателно се заслуша и усети вибрацията на звука в собственото си тяло, опитвайки се да разбере какво е това.

Наближаваше обяд и Ример Дал се върна. Толкова черен, че сякаш поглъщаше всяка светлина наоколо, той се плъзна през вратата като сянка и се появи отново на стола. Попита Пар как се чувства, как е спал, дали храната и водата са достатъчни. Беше любезен, спокоен и изпълнен с желание за разговор, но някак дистанциран, сякаш се страхуваше, че всеки опит за близост може да събуди вече отворени рани. Отново говореше за Шадуините и Федерацията, за това, че Пар греши като ги смесва, за това, че е опасно да смята и едните, и другите за врагове. Отново говори за недоверието си към Друидите, за това, как те манипулират и мамят и че искат да имат цялата власт над магията и само те да я използват. Той напомни на Пар историята на неговия род — как Друидите бяха използвали рода Омсфорд, за да постигнат своите цели и бяха променили завинаги живота им.

— Ти нямаше да страдаш от превратностите на магията на песента-заклинание, ако преди години Друидите не бяха причинили на Уил Омсфорд онова, което му сториха — заяви Ример Дал, както винаги с тих и убедителен глас. — Ти сам можеш да разбереш това, Пар. Всичко, което преживя през последните няколко седмици, се дължи на Друидите и тяхната магия. Кой друг е виновен?

После говори за болестта на Четирите земи и как може по-скоро да се излекува. Тази болест не била причинена от Шадуините. Тя била резултат на небрежността на Расите, които на времето толкова добре я били пазили. Къде били Елфите, когато имало нужда от тях? Нямало ги, защото Федерацията ги прогонила, уплашена от онаследената от тях магия. Къде били Джуджетата, които винаги толкова добре се били грижили за земята? В робство, покорени от Федерацията, за да не заплашват управлението на Южната земя.

Той говори известно време и после най-неочаквано си тръгна, изчезна сред камъка и тишината на крепостта. Пар остана да седи след него без да помръдне, като шепотът на Главния преследвач продължаваше да кънти в главата му — интонацията на гласа му,

звученето на думите, подреждането на аргументите. Следобедът отмина и слънцето започна да залязва на запад. Настъпи здрач и вечерята пристигна. Той прие онова, което му се предлагаше от мълчаливия служител, и този път не помисли за опит да избяга. Нахрани се и пи разсеяно, загледан в стената на стаята си, погълнат от мисли.

Настъпи вечерта и Ример Дал отново се появи. Този път Пар го очакваше, както се очаква гръм в дъждовна буря. Чу как се дръпна резето на вратата, видя я да се отваря, и Главния преследвач се промъкна вътре. Обгърнатият в черно наметало силует отиде мълчаливо до стола и седна. Двамата се загледаха един друг без нищо да кажат, като всеки преценяваше другия.

— Какво още не съм ти казал? — попита най-сетне Ример Дал, без да помръдва в сгъстяващия мрак. — На кой въпрос искаш да ти отговоря?

Пар поклати глава. Главният преследвач му беше дал твърде много отговори и твърде много поводи за размисъл и всички те се въртяха в съзнанието му като цветните стъклъца на калейдоскоп. Нещо в него все още продължаваше да отхвърля всичко, което чува, упорито и безапелационно. То не го оставяше да повярва, не го оставяше дори и да размисля над казаното. Но му се искаше да бъде оставен на мира. Сънят му бе изпълнен с кошмари, а когато се събудеше, главата му бе пълна с предупреждения от всякакъв род. Искаше му се да свърши всичко това.

Не го каза на Ример Дал. Вместо това попита какъв е този шум в замъка, този тътен в стените, сякаш нещо мърда. Главният преследвач се усмихна. Обяснението бе просто. Това, което чувал Пар, било Мермидон, която минавала по един подземен канал под крепостта и водите ѝ се разбивали в стените на древните пещери долу. Понякога вибрациите можели да се усетят на няколко мили далечина. Понякога човек можел да ги усети, сякаш проникнат в костите му.

— Пречи ли ти да спиш? — попита едрият мъж.

Пар поклати отрицателно глава. Кошмарите му пречеха да спи.

— Ако реша да ти повярвам — думите му се изплъзнаха преди неотстъпващата част в него да размисли по-добре, — ти какво ще направиш, за да ми помогнеш, да овладее магията на песента-заклинание?

Ример Дал седеше съвършено притихнал.

— Ще те науча да се справяш с нея. Ще те науча да изпитваш удоволствие от нея. Ти можеш да узнаеш как отново да я използваш без никакъв риск.

Пар гледаше право пред себе си, без да вижда. Искаше му се да повярва.

— Значи смяташ, че можеш да направиш това?

— Години наред съм се учил. Бях принуден да овладявам по този начин собствената си магия и уроците, които получих, не бяха напразни. Магията е мощно оръжие, Пар, но може да се обърне срещу теб. Нужна е дисциплина и познание, за да я ръководиш както трябва. Аз мога да те науча на това.

Нещо в мозъка на Пар натежаваше и очите му се отваряха. Изтощението го обхвана като тъмен облак и не му позволяваше да мисли.

— Струва ми се, че можем да поговорим за това — каза той.

— Можем да поговорим — да. Но също можем да опитаме — целият напрегнат, Ример Дал се беше привел напред. — Магията се овладява с практика; умението да я владееш трябва да се придобие. Магията е вродена, но изисква обучение.

— Обучение ли?

— Мога да ти покажа. Мога да ти покажа какво става вътре в съзнанието ми, как магията действа в самия мен. Мога да ти дам възможност да видиш как аз я спирам и направлявам. После и ти можеш да направиш същото за мен.

Пар вдигна очи.

— Как?

— Можеш да ми дадеш достъп, можеш да ми позволиш да проникна в твоето съзнание. Можеш да ми дадеш възможност да я опозная и да ти предам защитните механизми, от които се нуждаеш. Ние можем да работим заедно.

Той продължи да обяснява внимателно, убедително, но Пар бе престанал да го слуша, съсредоточен върху нещо тревожно, нещо, което не можеше да определи, но чувстваше въпреки всичко. Това упорито ядро в него, което отказваше да повярва на всичко, което Главният преследвач говореше, сега се беше събудило отново и бе затворило съзнанието му като капандура. Той се правеше, че слуша,

чуваше някои откъслечни фрази от онова, което говореше другият, и отговаряше автоматично, без да казва нищо.

Какво беше това? Какво ставаше?

След известно време Ример Дал си отиде.

— Помисли върху това, което ти казах — настоя той. — Прецени какво може да се направи.

Беше паднала нощта и в стаята на Пар беше напълно тъмно. Той легна да спи, изтощен кой знае защо, но после се опита да се бори със съня, защото не искаше кошмарите му да се връщат. Втренчи се в тавана, а после през прозорците към небето, което бе ясно и осеяно със звезди. Мислеше си за брат си и за Меча на Шанара. Питаше се какво ли бе направил Кралят на Сребърната река с тях. Мислеше за Дамсон и Падишар, за Уокър и Рен и за всички останали, които се бяха включили в неговата борба. Питаше се за какво ли беше цялата тази борба.

Най-сетне заспа, неусетно се унесе в съня и потъна в успокоителен мрак. Но кошмарът мигновено се появи и той за трети път преживя сблъсъка с Шадуинския призрак. Гърчеше се и се мятеше, опитвайки се да се събуди, а след това остана легнал в мрака, целият потен и задъхан.

Тогава осъзна с вледеняваща сигурност, че става нещо особено страшно.

Виж какво му се случваше. Не можеше да заспи, без да сънува, а сънят бе винаги един и същ. Хранеше се, но постоянно губеше сили. Прекарваше цялото си време в стаята без нищо да върши, а беше непрекъснато уморен. Не можеше да разсъждава ясно. Не можеше да се концентрира. Нещо изсмукваше енергията му.

Това не може да става случайно, каза си той. Нещо го предизвиква.

Седна на леглото, отпусна крака на пода и се втренчи в сенките на стаята. Помисли! Опита се да преодолее изтощението, оковите на летаргията и объркването. Постепенно започна да си дава сметка какво става, да разнищва заплетения възел. Съществуваха две възможности. Първата бе, че магията на песента-заклинание му въздейства по някакъв нов начин и го подтиква да прави онова, което Ример Дал иска. Втората бе, че магията, която му въздействаше, беше Шадуинска

магия, че Ример Дал се опитва да преодолее неговата съпротива и всички тези приказки, че ще му помогне, са хитри уловки.

Но какво искаше да постигне с това?

Пар дълбоко си пое дъх, за да се успокои. Искаше му се да пропълзи обратно под завивките, но не си позволи. Искаше му се да вие, но потисна това. Дали Ример Дал го лъжеше или му казваше истината? Какви бяха същинските му намерения? Пар стисна ръце, за да не треперят. Разпадаше се. Чувстваше, че се разгражда, но не знаеше как да престане. Ако Ример Дал му бе казал истината за песента-заклинание, значи той се нуждаеше от неговата помощ. А ако лъжеше, то тази лъжа бе така тънко изплетена и толкова широкообхватна, че всичко, което Раанинеца можеше да си представи, изглеждаше нищожно в сравнение с нея, защото явно е била замислена от момента, в който Главният преследвач си бе поставил за цел да го унищожи още преди седмици, в кръчмата „Синия мустак“.

По дяволите! Трябваше да се досетя!

Пар стана, отиде до прозореца и се загледа в нощта, вдъхвайки прохладния въздух. Беше парализиран от нерешителност. Как да разбере истината? Имаше ли начин да преодолее объркването, в което беше поставен, да разбере дали тук не действа някакъв хитър замисъл?

Мечът на Шанара нищо не ми показва, напомни си той. Нищо! Какво друго тогава можеше да му разкрие истината?

Той се загледа в сенките, които хвърляха нощните облаци над реката, приличащи на животни, които се промъкват през дърветата. Трябва да печеля време, каза си той. Може да слушам, да говоря, но не бива да допусна да се случи нещо. Трябваше да намери начин да преодолее своето объркване, за да разбере кое е истина и кое лъжа, като в същото време намери начин да не допусне самият той да се разпадне напълно.

Затвори очи, хвана лицето си в ръце и се замисли как ли би могъл да направи всичко това.

XXVI

Горещината се спускаше над Катеричината гора, обедното слънце висеше като огнено кълбо в чистото небе, въздухът бе проникнат от миризмата на пот и прах. Рен Елеседил стоеше на билото на един хълм и наблюдаваше как Федеративната армия се придвижва през равнината като бавно многокрако насекомо.

Тъпи и упорити, мрачно си мислеше тя.

Изобщо не поглеждаше към останалите — Трис, Ъринг Рифт и Десидио. Знаеше какво ще прочете по лицата им, знаеше вече много добре какво мислят.

Вече повече от час наблюдаваха как Федерацията напредва — не че очакваха да разберат нещо повече, но просто за да правят нещо, само и само да не седят и да чакат неизбежното. Заплаха надвисваше над Елфите. Походът на Федерацията на север към Рен бе възобновен преди два дни и времето летеше. Барсимон Оридио най-сетне бе мобилизирал и снабдил с провизии основната Елфска армия и се бе отправил на изток през прохода с бърз ход, който щеше да отведе Елфите в Рен поне три дни преди врага им. Но Елфите бяха десет пъти по-малобройни и всеки открит сблъсък би довел до тяхното унищожение. И още по-лошо, Смоците все повече приближаваха и вече настигаха по-бавно подвижните Южняци. Само подир четири-пет дни Смоците щяха да се явят начело на армията и да оглавят разрушителните ѝ набези. Това щеше да бъде краят на Елфите.

Рен почувства как я обзема безнадеждност и гневно се отърси от нея.

Как да спася моя народ?

Отново погледна пълзящата армия и се опита да помисли. Не можеше и дума да става за нова среднощна атака. Федерацията вече беше нащрек и нямаше да могат да я изненадат втори път. Кавалерийски патрули кръстосваха ден и нощ около армията и оглеждаха околността за каквато и да било следа от Елфи. Веднъж-два пъти конници, които бяха повече смели, отколкото разумни, се опитаха

да влязат в гората. Рен ги пусна да минат, Елфите изчезнаха сред дърветата, невидими сред сенките. Тя не искаше Федерацията да узнае къде се намират. Не искаше да им дава никакви излишни сведения. Макар че това нямаше значение. Патрулите ги държаха на разстояние. Щом паднеше мрак, редици от разузнавачи се нареждаха на четвърт миля от лагера. Летящите ездаци можеха да нападнат отгоре, но тя не искаше да рискува най-ценното си оръжие, без да може да му окаже никаква подкрепа.

Освен това нямаше особено значение какво ще направи срещу армията на Федерацията, докато не намери начин да спре Смоците. Макар и все още далеч, те бяха най-опасната и непосредствена заплаха. Ако успееш да стигнат до Рен, или дори само до Западните гори, нищо не можеше да им попречи да влязат право в Арборлон. Нямаше да им се наложи да търсят дори таен вход. Те не се страхуваха от никакви капани. Нямаха нужда от разузнавачи и патрули, за да шпионират врага си. Смоците можеха да открият Елфите, където и да се скриеха те, и да ги унищожат по същия начин, както бяха унищожили Джуджетата преди петдесет години. Рен знаеше историите. Знаеше пред какъв враг се бяха озовали.

Потта покриваше лицето ѝ като влажна маска. Тя бавно въздъхна, махна на другите да приближат и започна да слиза от хълма. Отново се озоваха под закрилата на дърветата и се отправиха към конете, пазени от Елфските ловци, които бяха приближили. Никой нищо не ѝ каза. Нямаше какво да се каже. Рен предвождаше колоната и се стараеше да създава впечатлението, че има нещо наум, макар че нямаше. Тревожеше се, че започва да губи доверието, което бе спечелила при атаката преди три нощи, а то ѝ бе нужно, за да овладее хода на нещата, когато Барсимон Оридио пристигне. В края на краищата аз съм Кралицата на Елфите, казваше си тя. Но дори и една кралица може да претърпи неуспех.

Качиха се на конете и ги подкараха обратно към Елфския лагер. Рен премисли всичко, което се беше случило откакто Коглин се бе появил. Чудеше се между другото какво бе станало със стареца, а и с всички, които се събраха на времето край Рога на пъкъла, за да говорят със сянката на Аланон. Испита смътно съжаление, че знае толкова малко за техните съдби. Трябваше да ги потърси, да ги открие и да им каже истината за произхода на Шадуините. Имаше усещането, че е

много важно да знаят. Струваше ѝ се, че нещо в самата същност на Шадуините ще доведе до тяхното унищожение. Аланон е знаел това, вярваше тя. Но ако е знаел, защо просто не им го бе казал? Тя тръсна глава. Нещата бяха по-сложни, отколкото изглеждаха и това беше естествено. Нима целият смисъл не беше в тази борба?

Стигнаха лагера на челния отряд, разположен няколко мили по на север. Слязоха от конете и подадоха поводите им. Рен се отдалечи от останалите, все още мълчалива. Взе малко храна от една маса, не защото бе гладна, а защото знаеше, че трябва да се храни, и седна сама в единия край на пейка, загледана в дърветата. Все някакъв отговор трябва да се намери, казваше си тя. Упорито мислеше, че са свързани с миналото, че историята се повтаря и човек може да се учи от случилото се. Уроците на Мороуиндъл преминаваха пред очите ѝ. Тя виждаше мъртвите лица и нескончаемите жертви. Бяха отдали толкова много, за да измъкнат Елфите от смъртоносната заплаха. Това не можеше да бъде напразно. Изключено бе да е станало само за да умрат тук, вместо там.

Изведнъж почувства колко много ѝ липсва Гарт. Неговото присъствие ѝ вдъхваше увереност, той умееше да решава всички проблеми. Каквото и да правеха онези тъмни създания, Гарт никога не отстъпваше. Той я водеше със себе си, когато бе малка, а когато порасна, я остави тя да води. Толкова много ѝ липсваше. Сълзи бликнаха от очите ѝ и тя ги избърса и се опита да се овладее. Не трябваше да плаче за него. Беше му обещала.

Стана и отнесе чинията си на масата, като се озърташе за Ъринг Рифт. Реши отново да полети на юг, за да хвърли още един поглед над Смоците. Трябваше да намери начин да ги спре или поне да ги забави. Може би нещо щеше да ѝ хрумне. Надеждата беше малка, но имаше само нея. Как би искала Тайгър Тай да е тук. Той ѝ вдъхваше донякъде същата увереност, каквато на времето Гарт. Но кривокракият Летящ ездач беше отишъл да търси независимите и още не се беше върнал, а да доведе независимите в помощ на Елфите беше по-важно, отколкото да я успокоява.

Тя зърна Рифт и му подсвирна да дойде.

— Тръгваме, за да огледаме Смоците още веднъж — заяви тя, без да отмества поглед от него. Брадясалото му лице помръкна. — Това ми е необходимо. Недей да спориш с мен.

Рифт поклати глава.

— Не съм си го и помислил — промърмори той и добави — Милейди.

Тя го хвана за ръката и го поведе през лагера.

— Няма да се застояваме дълго. Само ще погледнем къде са, съгласен ли си?

Обсидиановите му очи я стрелнаха и пак се извърнаха встрани.

— Съвсем близо са, ето къде. И двамата вече знаем това — той поглади брадата си. — Тук няма никаква тайна. Налага се да ги спрем. А вие изглежда нямате никакъв план, нали?

Тя леко се усмихна.

— Ти пръв ще го узнаеш, ако имам. — Приближаваха поляната, където се намираха Роковете, когато Тиб Арн се втурна към тях, зачервен и задъхан.

— Милейди! Милейди! Пак ли ще летиш с една от тези огромни птици? Вземи ме този път, моля те. Ти ми обеща, милейди. Каза, че следващият път ще ме вземеш. Моля те! Омръзна ми да седя, без нищо да върша.

Рен се обърна да го погледне.

— Тиб — започна тя.

— Моля те — умоляваше той и едва се задържа да спре пред нея. Отметна назад русата си коса. Сините му очи искряха от нетърпение. — Няма да създавам никакви неприятности.

Тя погледна Рифт, който ѝ отправи мрачен предупредителен поглед. Но тя се чувстваше много разколебана в себе си, несвързана с нищо, нуждаеше се да си върне увереността. — Защо не? — помисли си тя. Тиб можеше да се окаже от полза. Би могъл да подскаже нещо.

Кимна към него.

— Добре. Можеш да дойдеш.

Тиб се усмихна до уши. Точно както се намръщи Рифт.

Летяха на юг по посока на планините — Кралицата на Елфите, водачът на Летящите ездаци и момчето. Летяха ниско и близо до земята. Преминаха над Федеративната армия, която вървеше сред пустите равнини, обвита в огромен облак прах, и продължиха през ширналата се пустош Гъсто бранище към синята лента на Мермидон. Вятърът духаше на хладни вълни срещу тях и земята отдолу се

разстилаше като кафеникава мрежа, поръсена с ярките слънчеви отблясъци, които отразяваха вировете и потоците. Рен бе седнала зад Ъринг Рифт, а Тиб Арн седеше зад нея. Тя чувстваше как момчето е напрегнато и се взира през крилете на Грейл надолу към земята, в едната и в другата посока, като от време на време изпуска по някое възклицание. Тя се усмихваше, потънала в спомени.

Един-единствен път мислите ѝ се върнаха към настоящето. За втори пореден път не бе взела Фавн със себе си при полета с Ъринг Рифт. Фавн я бе молил, но тя отказа. Може би се страхуваше за Дървесния пискун, плашеше се, че той може да падне от гърба на Рока. А може би в това се криеше и нещо друго. Не беше съвсем сигурна.

Часовете летяха. Стигнаха Пайкън и поеа над виещото се корито на Мермидон, в посока на юг. Все още нито следа от Смоците. Рен оглеждаше цялата околност, притеснена, че чудовищата могат да се промъкнат сред дърветата, където вече не биха могли да ги проследят. Секунди по-късно в далечината просветна метал и Ъринг Рифт бързо насочи Грейл нагоре, далеч от Мермидон и по-близо до планините на запад. Скриха се зад скалите, щом забелязаха Смоците, които се бяха скупчили на изток от реката и приближаваха към Федеративната армия.

Рен наблюдаваше как тези пълзящи създания се движат неуморно в жегата и праха — чудовища, които служеха на безчовечни господари и невъобразими цели. Замисли се за съществата, които бе оставила зад гърба си в Мороуиндъл и осъзна, че в крайна сметка не ги беше оставила зад гърба си. Тъмните същества, които Елфската магия бе създала там, сега просто се бяха превъплътили тук в друга форма. Историята отново се повтаря, помисли си тя. В такъв случай какви бяха уроците, които трябваше да научи?

Те прелетяха покрай Смоците два пъти и Рен накара Ъринг Рифт да кацнат на една равна височина, зад редица гористи хълмове, разположени отсреща на Камен баир. Оттук можеха да наблюдават напредването на Смоците, които спокойно вървяха през ливадите.

Рен седна без коментар. Тиб Арн седна до нея, обгърнал коленете си с ръце, и с напрегнато лице се взря в Смоците. Смоците. Тя изрече думата само с устни. Как ли можеха да ги спрат? Тя риеше земята с петите на обувките си и мислеше. Зад нея Ъринг Рифт проверяваше ремъците на Грейл. Лек вятрец подухваше сред дърветата и галеше и

разхлаждаше кожата ѝ. Рен мислеше за Уистерона — далечен родственик на Смоците — който накрая бе попаднал в тресавището, недалеч от мястото, където си беше направил леговище.

Рифт я докосна по рамото и ѝ подаде мех с вода. Тя го взе, пи и го предложи на Тиб, но той отказа. Изправи се и отиде заедно с Рифт в края на възвишението, където отново се загледа в Смоците. Какво ли би могло да нанесе удар на тези същества? Дали се хранеха и спяха като всички други? Дали имаха нужда от вода? Дали дишаха въздух?

Тя изтри потта от лицето си.

— Трябва да се връщаме — тихо каза Рифт.

Тя кимна, но не се помръдна. Долу Смоците продължаваха да се влачат, а броните им отразяваха слънчевата светлина и прах се вдигаше под тежките им стъпки.

Уистеронът, мислеше си тя, пропадна в земята.

Миглите ѝ потрепнаха. Осъзна, че е на път да стигне до нещо. Нещо полезно...

Тогава чу познато ниско подсвиркване и понечи да се обърне. Тиб Арн се появи до нея, синеок и русокос, засмян и развълнуван. Той вдигна очи и с усмивка посочи към равнините.

— Погледни.

Тя се загледа в зноя, но нищо не видя.

До нея Ъринг Рифт внезапно извика и се спусна напред. Нещо тежко се стовари зад гърба ѝ и се чу крясък, от който кръвта ѝ се смръзна.

Тя се обърна, нещо се стовари върху главата ѝ и над очите ѝ се спусна мрак.

Далеч на изток Драконовият зъб хвърляше вече своите сенки с отдръпването на късната следобедна светлина. Тайгър Тай летеше върху Дух, по посока на тихия постоянен вятър, който ги носеше на север, отвъд високите върхове над изсъхналите знойни равнини. И този ден за Летящия ездач бе минал напразно — както всички дни, откакто бе тръгнал да търси независимите. От сутрин до мрак той кръстосваше над земята и търсеше следа от обещаната армия, но не откриваше нищо. Навсякъде имаше Федеративни патрули, някои многобройни, като онзи, който бе блокирал прохода в южния край на планините. Той оставяше Дух задълго, за да среща хора из пътищата,

питаше ги какво ново има, научи за едно похищение на затвора в някой си град Тирс, където водачът на независимите Падишар Криил бил изведен за екзекуция, но неговите хора успели да го освободят. Това беше голямо събитие и всички говореха само за него. Но изглежда никой не знаеше къде е сега, нито къде са независимите.

Или поне не казваха.

Тайгър Тай беше Елф и не знаеше почти нищо за Четирите земи, което утежняваше нещата. Незнанието му го ограничаваше и той бе принуден да търси сляпо. Беше успял да разбере, че въстаниците по всяка вероятност се намират в планините, които той сега преброяваше, но върховете бяха огромни и пълни с укрития, тъй че можеше и петдесет години да търси, без да открие никого.

Беше започнал да си мисли вече, че това е безнадеждна работа. Но той бе дал дума на Рен да намери независимите и бе непоколебим като нея, когато отиде в Мороуиндъл да търси Елфите.

Загледа се надолу към пустите голи скали, лицето му бе сбърчено и мрачно. Всичко изглеждаше все същото, нямаше какво да се види. Планините се разгръщаха далеч на север и той сви вляво с Дух, за да ги обходи отново. Вече ги беше обхождал два пъти по малко по-различни места, но в същото време знаеше, че изпуска стотици други.

Тялото му бе натежало от умора и напрежение. Ако там имаше някаква армия на независимите, защо му беше толкова трудно да я открие?

Помисли си за Рен и земните Елфи. Чудеше се дали Федеративната армия се е възстановила дотолкова, че да продължи своя ход. Усмихна се, като си спомни нощната атака. В това момиче наистина имаше нещо. Беше много ръбата. Едва пораснала, а вече водач. Земните Елфи, мислеше си той, могат да успеят само ако й позволят тя да ги води. Ако не й се подчинят, са глупаци.

Нещо проблесна долу в скалите и прекъсна хода на мислите му. Той се вгледа съсредоточено нататък. Проблясъкът отново се повтори. Това явно беше някакъв сигнал. Но от кого? Тайгър Тай направи няколко кръга с Дух, за да огледа по-добре местата, над които летяха. Светлината се появи за трети и четвърти път, после спря, сякаш онзи, който издаваше сигнала, беше сметнал, че е видян. Сигналят идваше от една височина сред централните върхове и когато Тайгър Тай приближи, видя група от четирима мъже, застанали в средата на

заравненото било, които чакаха нещо. Бяха застанали на открито и не се опитваха да се крият. Наоколо не се виждаше никой друг, нито пък имаше места, където биха могли да се скрият други хора. Добър знак, помисли си Летящият ездач, но реши въпреки всичко да бъде предпазлив.

Кацна с Дух на височината, нащрек за всякаква изненади. Гигантският Рок остана да почива в края, на доста голямо разстояние от четиримата. Известно време Тайгър Тай стоеше на място и наблюдаваше околността. Мъжете отсреща търпеливо зачакаха. Тайгър Тай освободи ремъците и слезе от Рока. Предупреди Дух да внимава и тръгна из сухата трева и камънаците. Двама от четиримата дойдоха да го посрещнат, единият бе висок и слаб, ръбат като камък, а другият чернобрад и суров. Високият накуцваше.

Когато бяха на не повече от шест стъпки един от друг, Тайгър Тай спря. Двамата мъже също спряха.

— Това вашият сигнал ли е? — попита Тайгър Тай.

Високият кимна.

— От два дни летите и търсите нещо. Решихме, че е време да разберем какво. Според легендите само Летящите ездаци могат да летят върху гигантските Рокове. Така ли е? От Елфите ли идвате?

Тайгър Тай скръсти ръце.

— Първо искам да зная кои сте. В наше време човек не може да се довери на всеки.

Чернобрадият се изчерви и се канеше да го предизвика, но един поглед от страна на другия го спря.

— Ами на тебе да не би да може? — отвърна той и вдигна едната си вежда.

Тайгър Тай се усмихна.

— Тази игра не може дълго да продължава, нали? Вие независими ли сте?

— Сега и завинаги — отвърна високият.

— Тогава сте тези, които търся. Казвам се Тайгър Тай. Изпратен съм от Рен Елеседил, Кралица на Земните елфи.

— Значи Елфите наистина са се върнали?

Тайгър Тай кимна с глава.

Високият мъж се усмихна със задоволство.

— Аз съм Падишар Крийл, водач на независимите. Приятелят ми се нарича Чандос. Добре дошъл в Четирите земи, Тайгър Тай. Ние имаме нужда от вас.

Тайгър Тай изсумтя.

— Ние имаме още по-голяма нужда от вас. Къде ви е армията?

Падишар Крийл погледна объркан.

— Армията ни ли?

— Нали уж ни идвате на помощ! Срещу нас настъпват сили на Федерацията, които ни превъзхождат десет пъти — кавалерия, пехотинци, стрелци и обсадни съоръжения — е, обсадните машини вече не са толкова много, но са достатъчно добре въоръжени, за да ни стъпчат като мравки. Момчето каза, че сте тръгнали към нас с пет хиляди души. Съвсем не е достатъчно, но всяка помощ е добре дошла.

Чандос се намръщи и потри брадата си.

— Само за минутка. За какво момче говориш?

Тайгър Тай погледна изумен.

— Онова с бойната сврака. — Внезапна тревога обхвана Летящият ездач. — Тиб Арн. — Той гледаше ту единият, ту другият. — Синеоко, светлокосо, нисичко. Не сте ли го изпратили вие?

Мъжете насреща му се спогледаха.

— Изпратихме един четирийсетгодишен мъж. Казва се Ценекон Кип — предпазливо промълви Чандос. — Сигурен съм в това, аз сам го избрах.

Тайгър Тай целият се смръзна.

— Ами момчето? Знали вие не знаете нищо за това момче?

Падишар Крийл го погледна със суровите си очи.

— За първи път чуваме за него, Тайгър Тай.

Щом дойде в съзнание, Рен усети, че към очите ѝ е насочена ярка светлина. Тя извърна глава и премигна. Една ръка се впи в косата ѝ и я издърпа на крака. Някой прошепна в ушите ѝ с глас, изпълнен с омраза и презрение:

— Събуди се, събуди се, Кралице на Елфите.

Ръката я пусна и тя се свлече на колене. Главата я болеше от удара. Устата ѝ бе запушена с кърпа толкова силно, че тя едва дишаше през носа. Ръцете ѝ бяха привързани зад гърба и въжето така се бе

впило в китките ѝ, че ги прорязваше. Ноздрите ѝ вдъхваха прах и миризмата на собствената ѝ пот.

— О, милейди, милейди, най-красивата между красивите, господарка на Западните Елфи — такава глупачка си ти! — гласът започна да съска. — Седни, погледни и ме виж!

Един удар от едната страна на главата я събори на земята, но отново ръката се вкопчи в косата ѝ и я издърпа.

— Виж ме!

Тя вдигна глава и се вгледа в сините очи на Тиб Арн. Те вече не се смееха, не беше останало нищо от онова момче. Тези очи бяха сурови, студени и изпълнени със злост.

— Чавка ли ти изпи мозъка? — подвижна ѝ той и ѝ отправи зловеща усмивка. По ръцете му имаше кръв. — Чавка ти е изпила мозъка, а аз свърших другото. Но какво да правя с теб сега? С какво мога да бъда полезен на Кралицата на Елфите?

Той се завъртя като тихо хихикаше, клатеше глава и се прегръщаше от радост. Рен се огледа и отчаяно си даде сметка за станалото. Ъринг Рифт лежеше мъртъв близо до нея, ножът още стърчеше забит в гърба му. Грейл също лежеше безжизнен малко по встрани, главата му бе почти прерязана. Над него се беше надвесил Глун, който сега изглеждаше голям почти колкото Рока, перата стърчаха от жилавето му тяло като игли. Ноктите и човката му вече бяха почервенели от кръв, забити в мъртвия Рок, разкъсващи нови парчета плът. По време на яденето Глун спираше и се вглеждаше право в нея, свиваше вежди и тя можеше да види в очите на бойната сврака неутолим глад.

Дъхът ѝ спря и тя не можа да отмести поглед встрани.

— По-голям е, отколкото го помниш, нали? — каза Тиб Арн, неочаквано озовал се много близо. Сянката му я обгърна, когато се наведе над нея. Момчешкият му глас никак не съответстваше на станалото изведнъж сурово лице.

— Това беше първата ти грешка — че ни взе за такива, каквито изглеждахме. Прояви голяма глупост.

Той хвана врата ѝ и го изви, така че да я обърне с лице към себе си.

— Оказа се всъщност много лесно. Така можех да дойда по всяко време и да ти кажа, че съм всеки, който си искам. Но аз изчаках

търпеливо и хитро. Видях вестоносеца на независимите и го причаках. Той ми каза всичко преди да умре. Тогава дойдох на негово място. И както виждаш, трябваше само да се озова за малко насаме с теб.

Очите му играеха. Той изведнъж започна да я удря със свободната си ръка, докато с другата я държеше права, за да не падне.

— Но ти не ме остави! — спря да я удря той и извърна окървавеното ѝ лице така, че тя да може да г вижда. Русата му коса бе разрошена и сините му очи проблясваха, но приятното на вид момче не можеше да скрие чудовището, готово всеки миг да изскочи изпод кожата му. — Побърза да ме отпратиш и докато ме нямаше, проведе онази нощна атака срещу Федеративната армия! Глупаво, глупаво момиче! Ти си едно нищожество! Нищо не постигна, освен че позабави нещата, принуди ни да докараме Смоците много по-скоро, създаде ни малко повече работа. — Той се свлече на колене, като все още държеше врата ѝ в железни пръсти. Тя повтаряше в болезненото си съзнание отново и отново една и съща дума. Шадуин.

— Но аз убих онези хора — по-скоро Глун го направи. Разкъса ги на парчета и аз слушах стенанията им, но не направих нищо, за да облекча смъртта им. Само че вината за това, че умряха, е твоя, а не моя. Накарах Глун да се скрие и се върнах — закъснях, за да спра твоята глупава нощна атака, но поне съм сигурен, че няма да се повтори отново. Само чаках възможност да остана насаме с теб, защото така трябваше.

Той я погледна с умоляващ момчешки поглед и в гласа му прозвуча ирония:

— О, милейди, моля те, моля те, взemi ме със себе си. Нали ми обеща? Моля те, няма да създавам неприятности.

Тя с усилие си пое дъх през носа, опитвайки се да прочисти кръвта и праха и да не загуби съзнание.

— О, съжалявам. Зле ли се чувстваш? — потупа я той леко по бузата, после по другата. — Така! По-добре ли си? — той се засмя. — И къде бях аз? О, да — чаках. Но днес му се видя крайт, нали? Ти се обърна, аз подсвирнах на Глун да унищожи Рока. Задържах вниманието ти върху Смоците, докато промуша Летящия ездач и после те ударих. Толкова бързо и лесно. Стана само за секунди.

Той я пусна и се изправи. Рен се олюля, но се постара да не падне, да не му достави това удоволствие. В нея самата се надигаше

гняв, по-силен от умората и болката. И тя събра достатъчно сили и насочи цялото си внимание към момчето. Шадуинът. Тиб Арн се изкиска.

— Няма повече надежда за тебе, нали, Кралице на Елфите? Никаква. Ще те търсят, но няма да те намерят. Нито тебе, нито Летящия ездач, нито Рока. Всички вие просто ще изчезнете — той се подсмихна. — И знаеш ли къде? Сигурно искаш да узнаеш. Онези двамата вече нямат значение, но ти...

Той сложи ръце на хълбоците си и вирна глава. Това бе обичайната му поза, но сега към нея се прибавиха и суровият поглед, и злостният глас.

— Ти ще отидеш в Южното око при Ример Дал — заедно с това! — Той бръкна в джоба си и извади кожената торбичка с Елфовите камъни. Сърцето ѝ се сви. Елфовите камъни, единственото ѝ оръжие срещу Шадуините. — Знаем за тях, откакто уби нашия брат край Крилатата дъбрава. Огромна сила — но вече не е твоя. Сега тя принадлежи на Главния преследвач. Както и самата ти, милейди. Той ще се разправи с теб, а после аз ще поискам от него да те върне при мен.

Той пхна обратно торбичката в джоба си.

— Трябваше да оставиш нещата такива, каквито са, Елфска кралице. Така щеше да е по-добре за теб. Трябваше да помниш, че всички ние имаме общ произход — че сме Елфи, дошли от стария свят, където сме били крале. Трябваше да избереш да бъдеш като нас. Можеше да постигнеш това с твоята магия. Шадуините са това, което е предопределено да станат Елфите. Някои от нас го знаеха. Някои от нас се вслушваха в шепота на земята.

За какво говори той — питаше се Рен. Но не можеше да разсъждава ясно.

Той се обърна встрани и известно време гледа как Глун яде, после подсвирна на бойната сврака. Глун приближи неохотно, от кривия му клюн още се подаваха парчета от тялото на Грейл. Тиб Арн потупа и помилва гигантската птица, бъбреше си тихо с нея, смееше се и се шегуваше. Глун съсредоточено слушаше, без да отмества поглед от момчето, с покорно сведена глава. Рен остана на мястото си, опитвайки се да измисли нещо, за да се спаси.

Тиб дойде при нея, вдигна я с лекота и я метна върху сивкавия гръб на Глун, като чувал пшеница, после я привърза с ремъците. Момчето се върна за Ъринг Рифт и хвърли тялото на Летящия ездач от височината в гъсталаците долу. Като по команда Глун заби изцапаната си с кръв жълта човка в тялото на Грейл, издърпа клетия Рок към края на височината и пусна и него надолу. Рен затвори очи, опитвайки се да се овладее. Тиб Арн беше прав. Тя наистина бе постъпила повече от глупаво.

Момчето се върна и също се качи на гърба на Глун.

— Както виждаш, магията ни позволява всичко, Елфска кралица — каза той, докато се настаняваше. — Глун може да става голям или малък, според желанието си. Покрит е с перушина на сврака, но по същността си е Шадуин, след като прие магията. А аз мога да бъда синът, който ти никога няма да имаш. Добър син ли съм, майко, а? — разсмя се той. — Не го очакваше, нали? Ример Дал също така предположи. Той каза, че ще ме харесаш и ще ми се довериш, защото ще се нуждаеш от някого, след като загуби своя голям приятел на Мороуиндъл.

Рен почувства как я обзема мъка, която се смеси с унижението и отчаянието. Тиб Арн я наблюдава известно време, после се разсмя.

Глун разпери криле и те полетяха над равнините, като се отдалечаваха от горите на Източната земя, от Смоците, от Федеративната армия и Елфите. Тя гледаше как всичко постепенно изчезва в залязващото слънце и после в мрака, в мъгливо-сивкавата светлина на нощта. Те летяха, следвайки течението на Мермидон към Калахорн, преминаха Кърн и Тирс и продължиха над поляните на юг.

Настъпи полунощ и се спуснаха над една тъмна равна местност, където чакаха каруца и конници. Рен не знаеше как бяха стигнали дотук. Мъжете носеха черни наметала и емблемата с вълчата глава на Преследвачите. Бяха осем на брой, всичките тъмни и безгласни, като призраци в тишината на нощта. Изглежда очакваха Тиб Арн и Глун. Тиб даде кожената торбичка с Елфовите камъни на единия от тях, а други двама вдигнаха Рен от Глун и я сложиха в каруцата. Никой не каза нито дума. Рен напругаше всички сили да види нещо, но платнището беше спуснато и нищо не можеше да се види. Легнала в мрака и тишината, тя чу пърхането на крилете на Глун, когато той отново се издигна във въздуха. После каруцата се олюля и тръгна.

Колелата скърцаха, ремъците на хамутите плющяха и копитата на конете чаткаха ритмично в нощта.

Тя беше на път към Южната кула и Ример Дал, знаеше това и имаше чувството, че огромна дупка се е отворила в земята да я погълне.

XXVII

Беше почти призори, когато Морган Лех видя каруцата и ездачите да излизат от поляните на запад и бавно да се изкачват по хълмовете, които водеха към Южното око. Бе застанал на една южна височина, откъдето наблюдаваше в продължение вече на три дни, и гледаше събуждащата се земя. Звездите и луната започваха да избледняват сред ясното нощно небе, но тук-таме над падините и клисурите се стелеше мъгла. Предутринните сенки се стопяваха в сивотата на отминаващата нощ, стаяваха се над земята, за да бъдат погълнати с настъпването на утрото.

Останаха само каруцата и конниците, които бяха материални сенки и движенията им се открояваха в замръзналия мрак. Морган ги наблюдаваше мълчаливо, без да помръдне, сякаш всеки звук или движение от негова страна можеше да ги накара да изчезнат сред мъглата. Все още бяха твърде далеч, едва се виждаха в тъмнината, мярваха се като тъмни призраци в нощта.

Това бяха първите признаци на живот, които бе зърнал, откакто започна своето бдение. Мигновено разбра, че те са тези, които очаква.

Бяха минали три дни, а никой нито беше влизал, нито беше излизал от Южното око. Никой дори не се бе приближил. Нямаше живот по тази земя, с изключение на неколцина птици, които се стрелкаха пред погледа, зареяни кой знае накъде. По Мермидон и Езерото Дъга минаваха лодки, но всички те отплуваха на юг, далеч от цитаделата на Шадуините, неискайки да имат нищо общо с нея. Морган наблюдава дълго и внимателно обелиска, за да долови признаци на живот, но не забеляза нищо. Спеше на пресекулки, за да бъде буден известно време от деня и от нощта, тъй че да няма голям шанс нещо да му убегне. Наблюдаваше, чакаше, но нищо не се появи.

И ето че сега се появи тази каруца и конниците, и той беше сигурен, че отиват в Южното око.

Наблюдава ги още известно време и установи, че са Преследвачи. Разбра това по черните наметала и качулките, по начина,

по който се държаха, и по тайното им приближаване. Пътуваха крадешком, под укритието на нощта и явно не искаха да се знае накъде отиват. Бяха шестима ездаци, четирима отпред и двама отзад, а имаше и поне двама кочияши. В особената тишина, в която се оттегляше нощта, те бяха като шепот из пустата земя, пропълзяваха и отново излизаха от сенките и бавно напредваха към настъпващата светлина.

Той си пое дълбоко дъх. Тъкмо тях чакам, повтори си той. Не можеше да обясни защо. Не разбираше тяхната цел, нито се досещаше за намеренията им. Може би в тази карета караха Пар Омсфорд. А може би — не. Нямаше значение. Някакъв глас в него му нашепваше, че не трябва да им позволи да минат. Гласът бе толкова ясен и категоричен, че не можеше да го пренебрегне.

Тъкмо това чакаш. Направи нещо.

Пет дни бяха минали, откакто Дамсон Рий и Мати Ро тръгнаха да търсят Пар, водени от просветването на Халката, с надеждата, че тя ще ги заведе при Равнинеца. Бурята бе помела всички следи, тъй че Халката единствена можеше да им помогне. Морган бе останал да ги чака близо до Южното око. Но още ги нямаше, а нямаше и знак, че скоро ще дойдат. Морган трябваше да прецени дали Пар е затворен от Шадуините, но тази задача беше непостижима при отсъствие на възможност да влезе и сам да разбере. Но сега...

Той дълбоко си пое дъх. Сега беше може би различно.

Трябваше обаче бързо да реши какво да прави. Трябваше веднага да действа.

Той следеше маршрута на каруцата, която криволичеше през мъгливите хълмове. Можеше да я пресрещне ако иска. Можеше да стигне до нея преди тя да стигне до Южното око и да ѝ пресече пътя на няколко мили пред него. Той проследи с очи утъпканата пътека, по която трябваше да мине, за да стигне до цитаделата — пътека, утъпкана от други каруци. Реши, че се намира близо до нея и може да я спре.

Ако поиска.

Един срещу осмина — и то Преследвачи, а може би Шадуини. Сви устни и се усмихна скептично. По-добре сам да се увери.

На изток първите проблясъци сребриста светлина започнаха да се показват зад планините на хоризонта и да хвърлят светли мрежи

върху плоската тъмна повърхност на Езерото Дъга. Тишината стана по-дълбока. Едно притихнало очакване, очакване, очакване.

Застанал неподвижно на възвишението, загледан през хълмовете към каруцата и конниците, Морган ненадейно се върна към миналото, видя се отново в Лех, в Планините, където родът му бе живял векове наред, представи си своя живот доскоро. Спомни си как го бе описал на Мати — живот на едно място. Беше си прекарвал времето да гъделичка по петите Федеративните власти, разквартирувани в някогашната му родна земя, задоволяваше се с това, да им създава проблеми, да ги дразни, да им прави мизерии. Дълъг път бе изминал оттогава насам, бе ходил на север край Рога на пъкъла, при сянката на Аланон, бе ходил в Тирс и в Шахтата, до Драконовия зъб и Джут, при Падишар Крийл и независимите и още по-далеч — до Елдуист и Каменния крал, до Черния камък на Елфите и Гризача. Беше се борил с Шадуините и техните креатури и беше оцелял в обстоятелства, в които никой друг не би оцелял. Беше сякаш излязъл от един живот и влязъл завинаги променен в друг. Никога повече нямаше да бъде същия — а и нямаше да пожелае. Почти един живот бе минал, откакто бе напуснал Планините и преживяното го бе направило по-силен — такъв, какъвто на времето не би могъл и да мечтае да стане.

Пред очите му се проясни, миналото потъна в спомена, а настоящето му вдъхна едно неотменно убеждение и решимост да направи онова, което се искаше от него. Загледа се в каруцата и конниците и се вслуша в онова, което му нашепваше собственото му съзнание. Знаеше какво трябва да прави.

Вече беше взел решение и тръгна веднага. Остави всичко, освен Меча на Лех. Без вързопа и тежкото наметало, с Меча, здраво привързан с ремък на гърба му, той започна да се промъква през дърветата по северния склон на възвишението, без да изпуска целта от очите си. Стигна по-ниските хълмчета и затича през тях все на север към тесния проход, през който трябваше да минат каруцата и конниците, за да стигнат до Южното око. Мислеше си, че като приближи, може да промени намерението си в зависимост от обстоятелствата, а също така си мислеше, че се нуждае от план, ако иска да спечели една битка срещу толкова по-многочислен враг. Пръстта бе суха и пропадеше под краката му, но тревите бяха влажни от утринната роса и джвакаха като минаваше през тях. Той чувстваше

уханието на пръстта и дърветата, ароматът им бе силен и остър. Мъглата ставаше по-гъста пред него и ту целия го поглъщаше, ту отново се вдигаше. Трябва да побързам, мислеше си той — трябва да бъда бърз като стрела и неотменен като съдбата. Налагаше се да убие повечето от тях, преди те изобщо да се осъзнаят. Трябваше да бъде по-зловещ от тях, да бъде по-убийствен.

Той излезе от една падина и навлезе сред орехова местност с череши открая ѝ, чиито листа се бяха навели от росата. Загледа се към хълмовете и се заслуша. Чувахе шума от каруцата, скърцането и тракането ѝ в мъглата. Беше доста пред нея, близо до мястото, където можеше да я пресрещне. Все още нощният мрак не отстъпваше пред зазоряването. Погледна на изток и видя, че слънцето беше още ниско над хоризонта, небето едва просветляваше. Имаше достатъчно време, за да действа преди изгрева на слънцето да го разкрие. Трябваше да използва тази възможност.

Отново тръгна, като се опитваше да се крие колкото се може повече и да върви съвсем тихо. Преди да дойде на север години наред бе ловувал из Планините, ставайки в зори, за да се отпрати със своя лък, сам в един свят, в който действаше като насилник, научил се да не се различава от животните, които преследваше. Понякога ги убиваше за храна, понякога само ги дебнеше, без да се налага да ги убива — само колкото да узнае техните привички, да разкрие техните тайни. Той добре овладя тези умения, вече беше много добър. Но Шадуините също бяха един вид ловци. Те можеха да усетят по-добре от него нечие присъствие. Не трябваше да забравя това. Трябваше да бъде много внимателен.

Защото ако те първи го усетят...

Той дълбоко си пое дъх през устата, за да укроти разтуптяното си сърце, докато вървеше напред. Какъв беше неговият план, как възнамеряваше да постъпи? Да ги спре, да ги убие, да огледа какво има в каруцата? Ами ако нищо няма там? Има ли някакво значение? Какво губи, ако всичко се окаже напразно?

Но той знаеше, че не е напразно. Знаеше, че не е. Каруцата не беше празна. Не би имало причина Преследвачи да ескортират някаква празна каруца към Южното око. Тя криеше нещо. Неговият вътрешен глас, гласът, който го подтикваше, му обещавахе това.

Това е, което чакаш.

В някакъв миг му мина през ума, че може би това беше гласът на Куикнинг, която му говореше от отвъдното, а може би и от земята, към която се бе завърнала, водеше го, насочваше го, показваше му пътя, който само тя можеше да види. Но подобна мисъл бе по-скоро един копнеж и криеше опасност, тъй че той веднага я отхвърли. Това е собственият ми вътрешен глас и на никой друг, каза си той. Сам трябваше да вземе решението и да приеме всичките му последици.

Той стигна до клисурата, през която трябваше да минат конниците с тяхната каруца. Тук смяташе да ги пресрещне и съсредоточено се вслуша в тишината. Звукът от приближаването им идваше отдалеч, някъде откъм мъглата. Застана в средата на клисурата и се опита да определи колко време му остава. После тръгна по продължението ѝ, скрит под сенките от едната страна, за да не се виждат следите от стъпките му по разкаляния път, като вдъхваше мъгливия и хладен въздух, за да избистри съзнанието си. В главата му щъкаха всякакви планове, които той преценяваше и отхвърляше бързо, като сънища при събуждане. Никой план не го удовлетворяваше, никой не изглеждаше правилен. Стигна до края на клисурата и отново се върна, после спря.

Застана в началото на най-тесната част от клисурата.

Тук, каза си той. Тук ще започне, след като каруцата влезе в клисурата, след като откъсне конниците отпред, така че да не могат да се върнат и да помогнат на онези отзад. Това щеше да му даде ценно време, за да ликвидира поне тези двама конника, а може би и кочияшите на каруцата, като напада всичко, което му се изпречи на пътя. Ако нищо не намери, би могъл бързо да изчезне...

И все пак, ако размислеше по-ясно, разбираше, че не могъл да избяга, защото другите щяха да го последват. Не, налагаше се да стои и докрай да се бие, каквото и да открие в каруцата. Трябваше или той да ги убие, или те щяха да убият него. Нямаше бягство, нямаше измъкване.

Имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне, усещаше в стомаха си някаква празнота. Свят му се виеше от мислене за това, което възнамеряваше да стори, бе едновременно ужасен и развълнуван, неспособен да овладее десетките емоции, които го разкъсваха.

Но гласът продължаваше да нашепва.

Това е, което чакаше. Това.

Шадуините се чуваха все по-наблизо. На изток светлината ставаше слаба и далечна. Тук, в клисурата, мъглата бе гъста и неподвижна. Реши, че укритието му е достатъчно. Отдръпна се сред дърветата, свали Меча на Лех и се сниши.

Дано да съм прав. Дано да не греша. Дано Пар да е в тази каруца и всичко да мине сполучливо.

Повтаряше си тези думи наум като литания, смесени с шепота, който го тласкаше да действа, с увереността, че е на прав път. Не можеше да даде никакво обяснение на тези чувства, да им намери никакво оправдание, освен вярата, че понякога човек не си поставя въпроси, а просто приема ситуацията. Разкъсваше се между това, което му се струваше правилно, и възможността да греши. Разумът го съветваше да внимава, но чувствата му настояваха сякаш да им се подчини. Докато чакаше, той се бореше с чувствата, които го връхлитаха. Изведнъж отново скочи и затича назад между дърветата и нагоре по хълма, като се криеше в най-дълбоката сянка и дишаше през устата си. На върха пропълзя до едно място, от което можеше да вижда на запад. Беше разгорещен и напрегнат. Конниците и тяхната каруца се появиха иззад пелената от бяла мъгла, като се движеха бавно и равномерно в дълга редица по водораздела. Не показваха никакво колебание или тревога. Не хвърляха поглед встрани, нито проявяваха предпазливост. Твърде са близо до дома си, за да се тревожат, помисли си Морган. Така му се искаше да знае какво се намира в каруцата. Той надзърташе надолу, сякаш би могъл да проникне отвъд платнището, което я покриваше, но нищо не се показваше. Целият гореше като в треска, продължаваше да се разкъсва между съмнение и увереност.

Върна се назад сред сенките и се сви там, целият потен. Как ли да постъпи? Имаше още една последна възможност да промени намерението си, да прецени дали решението му е правилно. Доколко вътрешният му глас го насочва вярно? Дали не се лъже?

И ето че се изправи и тръгна напред, плъзгайки се отново между сенките на клисурата, загърбил всякакви мисли, решен да действа. Направи нещо. Направи нещо. Шепотът се превърна във вик и той го пое и се бронира в него.

Стигна до укритието си и коленичи. Хвана с две ръце дръжката на Меча, талисмана, на който се беше осланял толкова често и на който още веднъж трябваше да разчита. С каква лекота му се доверявам,

помисли си той удивен. Пот се стичаше от веждите му, сърбеше го и той я изтри. Хладният утринен въздух не разхлади разгорещеното му тяло и той започна да диша дълбоко, за да успокои биенето на сърцето си. Чувстваше, че ще се пръсне. Какво ли щеше да направи магията на Меча — дали да го спаси или да го унищожи? Какво ли щеше да се случи този път?

Вече се чуваше съвсем ясно шумът на приближаващата каруца, колелата скърцаха и скрибуцаха по неравния път, конете пръхтяха в тишината. Той застина на място сред сенките на укритието си, взрян в пелената на мъглата. Едната му ръка опипваше гладката повърхност на Меча на Лех и той си спомни откъде произхожда матията на Меча, как неговият предшественик или прадядо Рон Лех е поискал от Аланон магическа сила, която да закриля Брин Омсфорд, как Друидът бе удовлетворил неговото желание, потапяйки острото на Меча във водите на Рога на пъкъла. Толкова много неща се бяха случили в резултат на тази единствена постъпка. Животът на толкова много хора се бе променил.

Той хвана с две ръце гравирания дръжка и я стисна толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

Мъглата пред него се разкъса и ездачите в черни наметала се появиха, покрити с качулки, без лица и някак си много по-големи, отколкото той бе очаквал. Конете им изпускаха дим от ноздрите си и пара се вдигаше от нагорещените им хълбоци. Спуснала се в клисурата, четирима вървяха напред, следвани от скрибуцащата, клатушкаща се каруца и нейните кочияши, а двама яздеха отзад. Сега Морган Лех беше спокоен, очакването беше свършило, всичко щеше да се случи само след миг. Призраците яздеха приведени над своите кобили, приведени бяха и кочияшите, мълчаливи и неподвижни. Лицата им не се виждаха, мислите им не можеха да се отгатнат. На гърдите на всички проблясваше монограмът с вълчата глава, като бял метал. Морган ги преброи отново — бяха общо шест. Но можеше да има и още под платнището на каруцата, чиито платнища бяха спуснати. Възможно бе каруцата да е пълна.

Дълбоко си пое дъх и бавно издиша. Дали можеше да се справи с всичко това? Издаде брадичка напред. Беше се бил с Преследвачи на Федерацията и Шадуини от единия край на Калахорн до другия и беше

оцелял. Той не беше никакъв си незрял, неопитен младеж. Трябваше да направи всичко, което може.

Конниците отминаха и каруцата изтрополи, навлизайки в теснината на прохода. Морган се изправи с тихо и плавно движение и вдигна Меча на Лех. Бъди бърз. Бъди решителен. Не се колебай.

Излезе от прикритието си и се промъкна зад конниците. Водачите и каруцата бяха влезли в клисурата. Той причака ездачите в самото ѝ начало, замахна с меч с всичка сила и ги съсече през кръста. Те се срутиха конете като трупи, без да издадат нито звук, освен едно ахване от изненада, и издъхнаха мигновено. Кръвта потече зеленикава и гъста по робите им и опръска ръцете на Морган. Конете подплашено се разбягаха и Планинеца се спусна между тях към каруцата. Проходът отпред бе сенчест и гъсто обрасъл с храсти и дървета, тъй че процесията не забави ход. Морган стигна до каруцата, хвана се за платнището и скочи горе. Бледата утринна светлина откри силуета на една единствена фигура, която лежеше неподвижна на леглото, с вързани ръце и крака. Вмъкна се бързо, виждайки че тъмните силуети отпред започнаха да се обръщат. Беше набрал инерция и веднага скочи в предната част на каруцата. Някой извика нещо като предупреждение, но в същия момент той вече разрязваше платнището ожесточено и заби меч си в Преследвачите, докато те се опитваха да извадят своите. Те изохкаха и се скриха от погледа, а в ръцете на Морган Мечът на Лех започна да свети като слънце.

Изскочи през разкъсаното платнище върху седалката на каруцата и изрита трупа на един от преследвачите. Хвана поводите, нададе вик и удари с камшик конете. Те изцвилиха и се втурнаха напред, връхлитайки върху първите ездаци, които в този момент се обръщаха, за да видят какво става. Каруцата връхлетя отгоре им, все още в клисурата, тъй че те нямаше къде да избягат. Обърнаха се отново назад, опитваха се да се отдръпнат от пътя, свиваха се и се мяха в тесния проход като акробати с развети черни роби. Обаче каруцата се заби в тях и мигновено повали двама, като смаза един Преследвач под колелата, а другия блъсна в дърветата. Тя се клатушкаше и люлееше след подплашените коне. Морган се изправи от седлото и профуча покрай останалите двама ездаци, вдигнал Меча на Лех, за да отблъсне ударите. Излезе с трясък от прохода на равното, като дърпаше яростно поводите и пришпорваше конете, така че едва не обърна каруцата.

Колелата се подхлъзваха по влажната трева и Морган пусна Меча в ботуша си, за да освободи и двете си ръце и да направлява конете. Но останалите двама конници настъпваха насреща му, тъмните им силуети се открояваха в мъглата. Един от двамата повалени също се появи, този път пеш. Морган насочи конете срещу тях, набирайки все по-голяма скорост. Пот се стичаше по лицето му и замъгляваше зрението му. Отново се протегна към ботуша, за да извади Меча на Лех. Магията плъзна в него като огън. Конниците-Преследвачи го наобиколиха от двете страни с измъкнати мечове. Той се насочи надясно срещу най-близкия конник, преодоля съпротивата му и му разби черепа. Усети пареща болка в рамото си, когато другият Преследвач скочи от коня си на капрата на каруцата и му нанесе унищожителен удар. Той се олюля и едва не падна, като риташе с ботуш, за да свали другия от каруцата. Тя силно се олюля и този път не можа да се задържи. Излезе от равновесие, прекатури се и изхвърли двамата му противници на земята. Морган падна тежко и червени кръгове се явиха пред очите му. Болка прониза цялото му тяло, но той мигновено скочи на крака.

Преследвачът, който го бе ранил, чакаше, а другият, без коня, бързо настъпваше насреща му. И двамата се връщаха към своето Шадуинско състояние. Телата им в черните ррби се превърнаха в тъмни облаци с червени и вледеняващи очи. Бяха видели огъня, който премина през Меча, и разбраха, че Морган притежава магия. Тогава захвърлиха маската на Преследвачи и призоваха собствената си магия. От оръжията им изскочиха пурпурни пламъци и се насочиха към Морган, но той ги спря, решен да се бори с всички сили, без да мисли вече за нищо, принуден да действа. Удари първия и го повали. Мечът на Лех замахна и разби оръжието на другия, огънят го изгори от гърлото до стомаха, от горе до долу. Шадуинът зави, разтрепера се и после не помръдна.

Морган се спусна срещу другия без да се бави, упоен от елексира на магията, тласкан от сили, които вече не му бяха подвластни. Шадуинът изпита колебание, когато видя лицето му и осъзна, че е по-слаб. Той насочи огъня си насреща му, но острието на Морган го разпръсна. Морган се нахвърли върху него, удари веднъж, два пъти, три пъти. Магията бе обзела талисмана, нагорещена до бяло.

Шадуинът нададе вой, мъчейки се да се освободи, но огъня, избухна в него с ослепителна светлина и той изчезна.

Морган се обърна на всички страни, претърсвайки мрака — наляво, надясно, назад и пред себе си. Земята бе тиха и пуста. На изток слънцето озаряваше хоризонта в златисти отблясъци и светлината се изливаше над дърветата, разпръсквайки сенките в мъглата. Проходът представляваше тъмен тунел, в който нищо не помръдваше. Шадуините лежаха безжизнени наоколо му. Бе останал един-единствен кон като тъмно петно на около петдесет стъпки, поводите му се влачеха, той клатеше глава и риеше земята с копита, незнаейки какво да прави. Морган го погледна, опита се да овладее разтрепераните си ръце, които непрекъснато се потяха, и бавно се изправи. Магията на Меча се отля и острието отново потъмня.

Наблизо свирна дрозд. Морган се заслуша без помръдне и собственият му дъх остро просвири в ушите му. Шадуините от Южното око сигурно са разбрали. Скоро ще пристигнат. Побързай!

Той пхна Меча на Лех в калъфката и се втурна към обърнатата каруца като си спомни за Пар, бързайки да разбере, дали Равнинеца е добре. Упорито си повтаряше, че вътре сигурно е Пар. Трябваше да бъде Пар. Беше замаян и окървавен, дрехите му бяха разкъсани и кални, кожата — покрита с прах и пот. Чувстваше главата си празна и сякаш не беше неговата.

Разбира се, че ще е Пар!

Качи се в обърнатата каруца и приближи до свитото тяло, сгушено до едната разкривена страна, с обърнати към него очи. Лицето беше скрито в сянката и той се наведе по-близо, премигна и се втренчи.

Не беше освободил Пар.

Това беше Рен.

XVIII

Рен бе не по-малко изненадана от срещата с Морган Лех. Висок, слаб и с игриви очи, той беше точно такъв, какъвто си го спомняше — и в същото време променен. Изглеждаше някак състарен и съсипан. А и имаше нещо в погледа, който ѝ отправи. Тя потрепна с мигли насреща му. Какво правеше тук? Рен се опита да се изправи, но не ѝ стигнаха силите и щеше отново да падне по гръб, ако Планинеца не се беше протегнал да я подкрепи. Той коленичи до нея, извади един оловен нож от пояса си и срязва вървите.

— Морган — тя се задъха, невероятно облекчена, и се протегна да го прегърне. — Наистина се радвам да те видя.

Той успя леко да се усмихне и нещо от момчешката му игривост се върна върху суровото му лице.

— Изглеждаш съсипана, Рен. Какво се е случило?

Тя отвърна на усмивката му угрижено. Досещаше се как изглежда, цялото ѝ лице бе одраскано и подутو.

— Направих голяма грешка, подведох се. Не се тревожи, вече съм добре.

Въпреки това той ѝ помогна да стане и я измъкна от строшената каруца на утринната светлина, като едва я крепеше на краката ѝ. Тя разтърка китките и глезените си, за да възстанови кръвообращението си, после коленичи и навлажни ръцете си в росата на още мократа трева и внимателно опипа нараненото си лице.

Вдигна очи към него.

— Вече си мислех, че с мен е свършено. Как успя да ме намериш?

Той поклати глава.

— Чиста случайност. Не съм те и търсил. Търсех Пар. Мислех си, че Шадуините карат него в тази каруца. И представа си нямах, че си ти.

Тя бе забелязала известно разочарование в очите му, когато я разпозна. Сега разбираше защо. Сигурен е бил, че е освободил Пар.

— Съжалявам, че не съм Пар. Но все пак ти благодаря.

Той сви рамене и направи гримаса и тя забеляза смесицата от червена и зелена кръв по дрехите му.

— Какво правиш тук, Рен?

Тя се понадигна да го погледне.

— Това е дълга история. Колко време имаме?

Той хвърли поглед през рамо.

— Не много. Южното око е само на няколко мили оттук. Шадуините сигурно са усетили битката. Трябва да се махаме колкото се може по-скоро.

— Тогава ще бъде кратка.

Сега тя усети прилив на сили и една възобновена решителност. Беше отново свободна и смяташе да се възползва от това.

— Елфите се върнаха на Четирите земи, Морган. Аз ги намерих на един остров в Синия разлив, където бяха живели повече от сто години, и ги върнах обратно. Тази повеля ми бе дал Аланон и аз най-сетне я осъществих. Тяхната кралица, Еленро Елеседил, беше моя баба. Тя умря по пътя и сега кралицата съм аз — тя зърна удивения му поглед и хвана ръката му, за да го накара да мълчи.

— Само ме слушай. Срещу Елфите настъпва армия на Федерацията, която ги превъзхожда десетократно. Те се опитват да я задържат южно от Ренската долина. Трябва веднага да се върна там. Искаш ли да дойдеш с мен?

Планинеца удивено я изгледа.

— Рен Елеседил — тихо каза той, сякаш изпробваше името. Поклати глава и гласът му стана по-твърд. — Не, не мога, Рен. Трябва да открия Пар. Той може би е затворен от Шадуините в Южното око. И други го търсят и аз им обещах да ги чакам.

В гласа му се чувстваше нотка, която не допускаше възражения, но все пак добави неохотно:

— Но ако много се нуждаеш от мен...

Тя го прекъсна, като силно стисна ръката му.

— Мога да се върна и сама. Но преди това трябва да ти кажа нещо и ти да ми обещаеш, че ще го предадеш на другите, когато ги срещнеш — тя още по-силно хвана ръката му. — Къде са всъщност те? Какво е станало с тях? Какво се случи с повелите на Аланон? И другите ли са ги изпълнили? — Рен изрече всичко това на един дъх и

се постара да говори по-бавно, да запази спокойствие и да не поглежда на изток към просветляващото небе. — Ела тук и седни. Чакай да погледна раната ти.

Тя го хвана за ръката и го отведе върху един покрит с мъх дънер, където го сложи да седне, откъсна едно парче от ризата му, разкъса го на ленти и почисти и превърза раната, колкото можа.

— Пар и Кол намериха Меча на Шанара, но изчезнаха — разказа ѝ той, докато тя вършеше това. — Историята е дълга, нямам време да ти я разказвам. Тръгнах да търся Пар, а той може би търси Кол. Не зная в кого от двамата е Мечът. Колкото до Уокър, бях с него, когато тръгна на север да възстанови магията, която трябваше да върне Паранор и Друидите. Той успя и ние се върнахме заедно, но оттогава не съм го виждал — той поклати глава.

— Паранор е възстановен. Мечът е намерен. Повелите са изпълнени, но не зная дали това има някакво значение.

Тя превърза раната му и отново застана пред него.

— И аз не зная, но все трябва да има. Само ако можем да разберем какво — Тя преглътна, защото гърлото ѝ беше пресъхнало, и го погледна с кехлибарените си очи. — Чуй ме сега. Ето какво трябва да кажеш на останалите — тя си пое дълбоко дъх. — Шадуините са Елфи. Те са Елфи, които са открили древната магия, но са решили да я използват неразумно. Те са останали, когато целият Елфски народ избяга от Четирите земи и Федерацията. Магията ги е преобразила, както всичко останало. Тя ги е превърнала в Шадуини. Те са друга разновидност на Черепоносците от стари времена — черни призраци, за които магията е копнеж, на който не могат да устоят. Не зная как могат да бъдат унищожени, но това трябва да стане. Аланон беше прав — те са зло, което заплашва всички нас. За да намерим необходимите ни отговори, трябва да разберем каква е целта на повелите, които ни бяха дадени. Един от нас ще разбере истината. Това трябва да стане. Предай им каквото ти казах, Морган. Обещай ми.

Морган се изправи.

— Ще им предам.

Крясък на чапла прониза утринната тишина и Рен подскочи.

— Почакай ме тук.

Дотътра се до падналите Шадуини и започна да претърсва дрехите им. Един от тях трябваше да носи Елфовите камъни,

откраднати от Тиб Арн. Гневът ѝ към него отново я завладя. Претърси най-близките двама и нищо не намери. Претърси пепелта на единия, когото Морган бе изгорил, и също нищо не откри. После отиде до кочияша и неговия спътник, до техните обезобразени тела, и без да обръща внимание на онова, което им бе сторено, внимателно запретърсва робите им.

В джоба на наметалото на единия откри торбичката и Камъните. Шумно въздъхна и прибра торбичката в туниката си, след което тръгна накуцвайки към Морган.

Преди да стигне до него, зърна коня на Шадуина, който не беше избягал и пасеше трева в края на горичката. Спря се, помисли един миг, после пхна пръсти в устата си и подсвирна ниско и странно. Конят вдигна глава и наостри уши по посока на звука. Тя отново подсвирна, този път малко по-високо. Конят погледна към нея, после започна да рие земята. Тя бавно приближи до животното, като му говореше тихо и протягаше към него ръка. Конят я подуши и го погали по шията и хълбоците. Няколко мига двамата се изучаваха, после тя изведнъж скочи на гърба му и продължи да му говори галовно, като в същото време го хвана за поводите.

Конят изцвили и подскочи при докосването ѝ. Тя го отведе при Морган и скочи от него.

— Ще ми потрябва, ако искам да спечеля време — каза тя, като с едната си ръка продължаваше здраво да държи поводите. — Каквото намериш е твое, обичаха да казват Скитниците. Май не съм забравила всичко, което научих от тях — тя се усмихна и се протегна да докосне ръката му. — Не зная кога ще се срещнем отново, Морган.

Той ѝ кимна.

— Най-добре да вървиш.

— Признателна съм ти, Планинецо. Няма да забравя това — Тя отново скочи на седлото. — Много път изминахме от Рога на пъкъла, нали?

— От Рога на пъкъла и от всичко останало. Не съм и допускар, че ще стигнем толкова далеч. Пази се, Рен.

— И ти също. Всичко добро.

Тя остана още миг загледана в очите му, опитвайки се да извлече сила от неговия поглед, окуражавайки се с това, че не е толкова сама, колкото си мислеше, и че понякога идва помощ най-неочаквано.

После пришпори коня и се отдалечи в галоп.

Рен препусна на запад, където се отдръпваше нощта, докато дневната светлина напълно я прогони, после спря, за да даде одих на коня и да го напои от един вир. Тя разтри още веднъж китките и глезените си, изми дълбоките рани и тъмните синини и се закле, че когато залови Тиб Арн, ще го накара скъпо да ѝ плати. Не беше хапвала, нито пила почти дванайсет часа, но сега нямаше време да търси храна и вода. Щом Шадуините открият, че е избягала, ще тръгнат да я преследват. Ще преследват и Морган Лех, помисли си тя с надеждата, че той знае къде да се скрие.

Отново възседна коня и препусна по ливадите, след като излезе по хълмовете в равнините под Тирс, които нодеха към Търфинг. Денят ставаше задушен и влажен, небето бе безоблачно синьо и слънцето прежуряше като пещ. Дърветата оредяха и само тук-там се виждаха редки горички, после само по две-три дървета, докато най-сетне съвсем изчезнаха. Настана пладне и тя пресече Мермидон през една плитчина, където водите бяха плитки и мудни и на места пресъхнали. Тялото и лицето я боляха от боя и тръскането на каруцата, но тя не обръщаше внимание на болката и си мислеше каква ли суматоха е причинило изчезването ѝ. Сигурно вече бяха тръгнали да я търсят навсякъде. Може би са намерили Ъринг Рифт и Грейл и са помислили, че и тя е мъртва. Може би се бяха примирили със загубата ѝ и са предпочели да насочат цялото си внимание върху Федеративната армия и Смоците. Някои със сигурност щяха да пожелаят да бъде забравена. За някои нейното изчезване може би щеше да бъде добре дошло...

Тя отхвърли подобна мисъл. Нямаше какво да доказва на никого. Оставаше фактът, че трябва благополучно да се завърне. Барсимон Оридио сигурно приближаваше Ренската долина с основната Елфска армия. Ако е имал късмет, Тайгър Тай сигурно се е върнал преди настъплението на Федерацията. Да можеше да стигне при тях, преди да влязат в бой...

Тя се спря.

И тогава какво?

Какво би могла да направи?

Прогони този въпрос. Няма значение какво ще направи. Достатъчно е да бъде там и Елфите да знаят, че тяхната кралица се е върнала, че на Федерацията ще ѝ се наложи отново да се справя с нея.

Тя свърна на север по течението на Мермидон и в поречието намери вода за коня, но не и за себе си. Слънцето палеше над главата ѝ и изсушаваше влагата от тялото ѝ. Беше уморена и конят също. Не би могла да продължи още дълго. Щеше да ѝ се наложи да спре и да изчака да отмине горещината. Скръцна със зъби при тази мисъл. Нямаше време за това! Нямаше никакво време за нищо друго, освен да върви напред!

Най-сетне реши да отдъхне, защото знаеше, че трябва. Намери една ясенова горичка близо до брега на реката, където беше прохладно и можеше да се избегне най-тежката горещина. Откри няколко къпини, по-скоро горчиви, отколкото вкусни и един евкалиптов корен, колкото да дъвче нещо. Разседла коня си и го върза за един кол. Излегна се по гръб сред дърветата, загледа се към реката и, въпреки желанието си, заспа.

Беше късен следобед, когато се събуди, защото конят ѝ тихо изпръхтя. Тя мигновено скочи и видя косматата му глава, обърната на юг. Откъм равнините и реката към нея приближаваха конници на разстояние от няколко мили — с черни наметала и качулки. Нямаше никакво съмнение кои са.

Тя оседла коня и препусна. Препуска няколко мили покрай реката, като се обръщаше назад да види дали преследвачите я следват. Разбира се, че я следваха и в Тирс сигурно я чакаха още повече. Светлината гаснеше на запад — отначало сребриста, после розова, накрая сива и когато се спусна ранният здрач, тя свърна от реката и пое на запад през равнината. Реши, че там ще може по-лесно да заблуди преследвачите си. Нали беше Скитник в края на краищата. Когато се спусне мрак, никой вече няма да може да я намери. Трябваше да спечели само малко време и да има късмет.

Но нямаше нито едното, нито другото. Съвсем скоро конят ѝ започна да залита. Тя го подканяше, шепнейки му различни обещания, и го потупваше окуражително по шията и ушите, но той беше изтощен. Преследвачите ѝ се бяха разпръснали по цялата линия на хоризонта и настъпваха, макар да бяха все още далече. Мракът се сгъстяваше, но

луната и първите звезди се показаха, тъй че беше достатъчно светло, за да я видят. Тя си вдъхна кураж и продължи да язди.

Когато конят ѝ се препъна и падна, тя се претърколи, изправи се, отиде при него, вдигна го отново на крака, махна седлото и поводитите му и го пусна на свобода. Тръгна пеша, като накуцваше, защото нараняванията още я боляха и измъчваха, ядосана, уморена и решена това никога повече да не се повтори. Вървя дълго, без да се обърне назад, докато нощта се спусна напълно и целите равнини се окъпаха в бяла светлина. Бяха тихи и пусти и тя разбра, че преследвачите ѝ още не са опасно близко, защото в противен случай щеше да ги чува, тъй че съсредоточи всичките си сили да мести краката си и просто да продължава да върви.

Когато най-сетне се обърна, никой не се виждаше зад нея.

Не можа да повярва на очите си. Нямаше нито един конник, нито един кон, нито един човек пеш, никой. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и отново погледна — този път не само на изток, но и навсякъде, уплашила се изведнъж, че е обкръжена. Но и там нямаше никого. Беше сама.

Усмихна се удивена.

И тогава видя тъмната сянка високо над главата си. Тя летеше към нея бавно и лениво, неотменна като зимен мраз. Сърцето ѝ се сви от ужас, докато я наблюдаваше как все повече се откроява. Нито за миг не ѝ мина мисълта, че може да е някой от Летящите ездаци, тръгнал да я търси. Нито за миг не го взе за приятел. Това, което виждаше, беше Глун. Разпозна го мигновено. Разпозна масивното, мускулесто тяло, навирената свирепа глава на бойната сврака, острата свивка на широките ѝ криле. Едва преглътна от страх. Нищо чудно, че Преследвачите са останали назад. Нямаше никаква нужда да бързат, след като Глун е изпратен по следите ѝ.

Тиб Арн сигурно летеше с него. Тя си представи хамелеонското лице на момчето, в началото приятел, после враг; в началото човек, после Шадуин. Още чуваше неприятния му смях, чувстваше топлия му дъх по лицето ѝ, когато я удряше, вкуса на кръв в устата от ударите...

Огледа се да види дали не може да се скрие някъде, но бързо се отказа. Вече я бяха видели и където и да се скрие, щяха да я намерят. Можеше или да побегне, или да се бие — а тя беше твърде уморена, за да бяга.

Бръкна в туниката си и извади Елфовите камъни. Попретегли ги в ръка, сякаш можеше да определи тежестта на магията им и изхода на битката. Погледна на запад, но там нищо не се виждаше, горите чернееха под хоризонта. Едва ли някой щеше да я потърси толкова надалече през нощта. Стисна зъби и отново си спомни за Гарт, като се питаше какво ли би направил той в такава ситуация. Наблюдаваше как Глун лети все по-близо, без да бърза, носен по течението на вятъра, плавно и с лекота, уверен в собствената си сила и възможности, в това, което може да направи. Бойната сврака — бърза и решителна — щеше да я грабне още при първото спускане, преди да успее да призове магията на Елфовите камъни. А и имаше лесно да ги насочи срещу движеща се мишена.

Свърна през равнината зад малка височинка, където да се прикрие. Все е нещо, каза си Рен, без да отмества поглед от Глун. Спомни си какво бе направила бойната сврака с Грейл. Чувстваше се малка и уязвима, вцепенена от страх, сама сред ширналите се ливади, празни докъдето ѝ поглед стигаше, без жива душа, която да ѝ се притече на помощ. Този път Морган Лех го нямаше. Нямаше кой да я спаси. Трябваше да води битката сама и животът ѝ зависеше от собствените ѝ сили и късмет.

Стисна здраво Елфовите камъни. Ела насам, Глун. Ела да видиш какво съм ти приготвила. Бойната сврака ту се издигаше, ту се спускаше, кръжеше напред-назад, сякаш не я беше грижа за нищо — един тъмен силует в меката синева на небето. Рен нетърпеливо зачака. Хайде, идвай! Идвай!

Точно в този момент Глун падна като камък и изчезна.

Рен се сепна и се завтече напред. Нощта се разгръщаше наоколо ѝ широка, мрачна, пуста. Какво се бе случило? Усети как капки пот се стичаха по гърба ѝ. Къде бе изчезнала свраката? Не можеше да потъне в земята, това беше невъзможно...

И точно тогава разбра какво става. Глун се бе впуснал в нападение. Беше се снишил до земята, за да не се вижда сянката му и връхлиташе насреща ѝ. Нима толкова бързо? Толкова неочаквано? Изпадна в паника и започна бавно да отстъпва назад. Та тя не го виждаше! Опитваше се да различи свраката в тъмнината, но не я забелязваше. Опита се да долови шум, но бе обгърната от тишина.

Къде е тя? Къде...?

Само инстинктът ѝ я спаси. Хвърли се импулсивно встрани и усети как масивното тяло на свраката профуча покрай нея и остриите ѝ нокти разкъсаха въздуха само на няколко сантиметра от Рен, без да я докоснат.

Тя мигновено се изправи на крака, обърна се в посоката, в която си мислеше, че е отлетяла свраката, призова магията на Елфовите камъни и я насочи в нощта като сноп син огън. Но огънят озари пустото пространство и не удари нищо. Рен се сниши и отчаяно се заоглежда наоколо в бледата светлина на луната. Свраката сигурно ще се върне — но тя не можеше да я види. Беше изгубила дирите ѝ. Всичко чак до хоризонта беше невидимо. Обзе я отчаяние. Откъде ли щеше да се появи? Откъде ли?

Насочваше магията на посоки, надясно и наляво, хвърляше се на земята, търкаляше се, после отново се изправяше и пак насочваше магията. Чу как магията се удари в нещо. Надигна се писък, последван от плясък на криле, и Глун се стрелна вляво с диво съскане. Тя погледна в посоката, от която идваше звукът, като избърса очите си от праха. Нищо.

Изправи се и побягна. Престана да мисли за болката, препускайки през пустите ливади, докато стигна до едно пресъхнало корито на около стотина метра от нея и се хвърли в него като мъртва. Усети вече познатото префучаване на тъмната сянка над главата ѝ. Глун я беше пропуснал за малко. Прилепи се до земята и се загледа към небето. Виждаха се само луната и звездите, но друго нищо. По дяволите! Изправи се на колене. Пресъхналото корито я скриваше донякъде, но не достатъчно. А и нощта не ѝ помагаше много, защото зрението на бойната сврака беше десет пъти по-добро от нейното. Тя можеше ясно да я види в коритото, докато Рен не я виждаше изобщо.

Изправи се и отново насочи Елфовата магия, разчитайки на късмета си. Огънят профуча над равнината и тя усети как енергията му премина през нея. Не можа да потисне един вик на еуфория и зърна свраката едва миг преди тя да връхлети отгоре ѝ. Избълва яростно магическия огън. Твърде късно. Трябваше пак да се хвърли на земята. Но бързината ѝ я спаси. Синият огън на Елфовите камъни принуди свраката в последния момент да се отклони от посоката си и така още веднџ не успя да я уцели.

Този път видя Тиб Арн, макар и само за миг. Русата му коса се вееше на вятъра. Чу го как извика от ярост и безсилие и тя също извика насреща му — гневно и оскърбително.

Небето и земята притихнаха. Тя се сви в коритото, разтреперана и потна, стиснала Елфовите камъни в ръка. Щеше да изгуби тази битка, ако не направи нещо, което да промени съотношението на силите. Рано или късно Глун щеше да победи.

И този миг чу друг вик, този път от запад — див крясък, който разцепи тишината. Обърна поглед нататък. Не можеше да разбере откъде точно идваше викът, но го разпозна. Беше Рок. Викът се изви отново — рязък и предизвикателен.

Дух! Това беше Дух!

Тя гледаше как тъмната му сянка се носи в нощта, спускайки се бързо като стрела. Дух, мислеше си тя — това означаваше Тайгър Тай! Надеждата ѝ се върна. Тъкмо се канеше да се изправи и да извика в отговор, но бързо прилепна към земята отново. Глун беше още тук и търсеше възможност да я довърши. Напразно претърсваше мрака с очи. Къде беше тази сврака?

Тогава Глун се издигна в мрака, за да срещне новия предизвикател, едрото му черно тяло набираше скорост. Рен скочи на крака и викна предупредително. Дух настъпваше, после в последния момент изви встрани, тъй че свраката не можа да го удари и литна след него. Гигантските птици кръжаха, дебнейки се една друга, маневрирайки и хитрувайки, като всяка се стремеше да установи преимущество над другата. Рен скърцаше със зъби от безсилие, неспособна да окаже някаква помощ. Глун беше по-едър от Дух и бе обучен да убива. Глун беше Шадуин и владееше магия. Дух беше смел и бърз, но какви шансове имаше той?

Чу се пърхане на криле, птиците налетяха една срещу друга, нададоха яростни писъци и после се отдръпнаха. Отново започнаха да кръжат, всяка дебнеше да нападне другата. Рен се надигна от коритото и излезе на равно. Тя тръгна след отдалечаващите се птици, за не ги изгуби от погледа си. Беше решила да се намеси. Не можеше да остави тази битка само на Тайгър Тай и Рока. Битката не беше тяхна, а нейна.

Птиците отново се спуснаха една срещу друга с отворени нокти и клюнове, готови да разкъсват. Черните им сенки се открояваха на лунната светлина. Те се виеха и обръщаха, лудо махаха с криле и

кръжаха. Рен бягаше подир тях с Елфовите камъни в ръка. Не трябва да се отдалечавам! — все тази мисъл ѝ беше в главата.

В последния миг птиците се отскубнаха една от друга. Едва се държаха във въздуха, от разкъсаните им тела капеше кръв и падаха пера и жилки. Рен ядно скърцаше със зъби. Глун се отърси, вдигна се и бавно започна да кръжи. Дух плавно полетя нагоре, но се върна колеблив и несигурен. Опита се да се овладее, целият потръпна, полетя към земята и се изгуби. Рен ахна от смайване — но после дъхът ѝ спря от учудване, когато Дух внезапно се появи отново, сигурен в себе си, възстановил се по един чудодееен начин. Преструвка! Сега се намираше точно под Глун и изникна откъм земята като снаряд, префуча в нощта и връхлетя върху бойната сврака. Ударът бе като от сблъскване на камъни. Двете птици нададоха вой, после се дръпнаха една от друга с издадени нокти.

В този момент единият от ездачите им падна, явно отхвърлен от удара. Размахал ръце и крака, той нададе ужасен крясък и полетя към земята. Падна като камък, без да може с нищо да си помогне и шумно се удари. Битката горе продължаваше. Рокът и бойната сврака се биеха в небето, сякаш загубата на един ездач нямаше никакво значение. Рен не можа да разбере кой беше падналият. Побягна през полето, сърцето ѝ ужасно биеше, гърлото ѝ се бе свило от страх. Дълго тича така, без нищо да забележи. После изведнъж се озова пред едно смазано, окървавено тяло, цялото ожулено от опитите да се изправи, но въпреки това все още живо.

Рен забави крачка и насреща ѝ се появи едно разкривено, наранено лице. Цялата потръпна, когато видя очите му. Беше Тиб Арн. Той се опита нещо да каже, издаде някакъв гърлен звук, от който нищо не се разбра, но тя усети затаената му омраза. Под жестоките рани личеше, че Тиб е все още момче, но Шадуинът в него се надигна и като черен дим се насочи насреща ѝ. Тя мигновено вдигна Елфовите камъни и синият огън разкъса тъмното създание и го погълна.

Когато погледна отново, сините очи на Тиб Арн се бяха втренчили в нея, без да я виждат.

В този момент над главите им се разнесе писък, неизвестно дали на бойната сврака или на Рока, и тя погледна тъкмо навреме, за да види Глун, който се спускаше надолу, преследван от Дух. Свраката се беше отказала от битката в небето и се спускаше срещу нея. Тя се сви под

сянката ѝ, защото вече нямаше къде да се скрие, пресъхналото корито беше твърде далеч. Вдигна Елфовите камъни, но ръката ѝ тежеше като олово и тя знаеше, че няма да има достатъчно време, за да се спаси.

Тогава Дух предприе една последна атака и улови Глун за опашката, заби се в бойната сврака, извади я с един удар от равновесие и отлетя. Глун префуча, втурна се подир Рока и в този миг Рен призова магията на Елфовите камъни още веднъж. Тя се заби точно в Глун, обви свраката и започна да я изгаря, поглъщайки я въпреки опитите ѝ да избяга. Глун яростно пищеше и диво се мятеше и се опитваше да отлети. Но Елфската магия бе подпалила птицата и пламъците ѝ я обгръщаха отвсякъде. Глун се въртеше и мятеше, като пляскаше с крила. Рен отново насочи магията, синият огън лумна, нагорещен до бяло. Бойната сврака полетя надолу, пламъците обгръщаха тялото ѝ. Удари се в земята, цялата потръпна и повече не се и помръдна.

Само след секунди от огъня бе останала само пепел.

В последвалата тишина Дух тихо се спусна ливадите. Тайгър Тай слезе от него и приближи към Рен със своята клатушкаща се походка. Сбръчканото му лице бе покрито цялото с пот. Протегна ръце към нея.

— Добре ли си, момиче? — тихо попита той и в погледа му се четеше искрена загриженост.

Тя се усмихна.

— Благодаря ти. За втори път в един-единствен ден ме спасяват приятели, които си мислех, че съм загубила — и тя му разказа за Морган Лех и Шадуините от Южното око.

— Намерих независимите в Драконовия зъб вчера сутринта — Тайгър Тай не изпускаше дланите ѝ от своите възлести ръце, държеше я, сякаш се страхуваше, че тя може да изчезне. — Вождът им ми каза, че не е изпращал момче, а друг вестonosец. Тогава разбрах какво се е случило. Оставих ги да тръгнат когато могат и се върнах да те потърся. Но както разбрах, твърде късно. Теб вече те нямаше. Търсихме те през целия ден. Намерихме Рифт и Грейл, но от тебе нямаше ни следа. Разбрах, че момчето те е отвело някъде, но знаех също, че ако има начин, ще избягаш. Тръгнах с Дух сам, след като другите прекратиха издирването през нощта, и продължих да те търся — той я изгледа продължително. — И добре направих.

— Наистина е така — съгласи се тя.

— Дявол да го вземе, не ти ли казах да не тръгваш с никой друг освен с мене?

Рен се наведе към него, толкова развълнувана, че не можеше нищо да каже.

— Не ми напомняй — прошепна тя.

Може би той съзря болката в очите ѝ. Може би я долови в гласа ѝ. Задържа погледа ѝ още миг, после пусна ръцете ѝ и се дръпна назад.

— Никога повече не прави това. Положил съм много време и усилия и твоята сигурност ми е скъпа — той се изкашля. — Ще ида да видя дали Дух не е пострадал.

Той преглежда няколко минути огромния Рок, като внимателно опипа тъмноперото му тяло. Дух строго го наблюдаваше. Когато Летящият ездач му заговори, Рокът заби клюн, разтвори огромните си криле и целият се разтресе.

Доволен, Тайгър Тай му махна да спре. Той гордо погледна към птицата.

— Както виждаш, съвсем естествено е, че той спечели битката — заяви Тайгър Тай с обичайния си дрезгав глас.

Рен известно време нищо не отвърна. После се усмихна.

— Така си и знаех.

Тайгър Тай ѝ помогна да се качи и я превърза с ремъците. Потупа Дух в знак на благодарност, поклати глава като на себе си и също се качи. Рен хвърли поглед към непомръдващия нощен пейзаж, тих и пуст, ако не се смята димът от тлеещите останки на Глун. Чувстваше главата си куха и уморена, но в същото време възбудена. Елфската магия продължаваше да ѝ въздейства, преминаваше през нея като огнени искри.

И този път успях да оцелея, помисли си тя. Чудеше се докога ли ще трае това.

— Те няма да спечелят — промълви неочаквано тя. — Няма да им позволя.

Той не я попита какво има предвид. Изобщо нищо не каза. Само я погледна и кимна. После подсвирна на Дух и огромната птица се издигна и бързо полетя в тъмното.

XXIX

Морган Лех остана загледан след Рен, докато тя се загуби в оредяващата тъмнина. Разочарованието му, че не бе намерил Пар, бе смекчено от задоволството, че усилието му не беше напразно. Само като си представи — да открие не друг, а Рен! Мислеше си, че светът не е толкова голям и може би потомците на Шанара и техните съюзници, в края на краищата, имат шанс да победят Шадуините. Отново се обърна на изток, загледан в просветляващия хоризонт, в сребристосивата светлина, която се разливаше над върховете на дърветата и планинските склонове в бавно разширяващи се вирове. Изгревът настъпи. Покривалото на нощта, което закриляше Морган, се вдигна и той бе изложен на по-голям риск, отколкото очакваше.

Хвърли един поглед към корпуса на прекатурената каруца и черната купчина повалени Шадуини и, без да иска, си помисли: „Аз успях. Надвих ги всичките“.

Но къде да се дене сега? Шадуините от Южното око скоро щяха да се появят. Лесно щяха да намерят следите му, да го настигнат и да го накарат скъпо да им плати за стореното. Дълбоко въздъхна и погледа още малко наоколо, сякаш да реши накъде да побегне. Не можеше да се върне на хълма — щяха да го потърсят първо там. Щяха да открият следите му и да тръгнат по тях, надявайки се, че ще бъде толкова глупав, та да се върне там, където се бе крил преди.

Той леко се усмихна. Е, не беше чак толкова глупав, но идеята да ги накара да го помислят за такъв съвсем не беше лоша.

Върна се по собствените си следи през клисурата. Не се опитваше да скрива следите си, а ги смесваше с предишните, за да създаде впечатление, че не е сам. После пак се върна назад, този път по-предпазливо, защото Шадуините може би се бяха появили в негово отсъствие. Но още ги нямаше. Отсрещната клисура и откритата местност след нея бяха пусти, с изключение на мъртвите. Той продължи по следата, оставена от каруцата, за да скрие стъпките си и така вървя няколко мили през хълмовете, след което рязко свърна на

север сред високите треви, откъдето предпазливо мина зад скалите на един хребет. Ако има късмет, няма да открият къде се е отклонил и ще да бъдат принудени сяпо да търсят из цялата околност. Това можеше да му даде още известно време, докато реши накъде да тръгне.

Всички усилия обаче щяха да са напразни, ако Шадуините успеят да подушат следите му. Ако могат да ги надушват като животните, тогава той е заплашен, каквото и да стори, освен ако не се отъркаля в кал и не използва миризливи треви, а нямаше как да стори това. Какво ли щяха да направят тези квази-Елфи? Искаше да узнае нещо повече за тях. Жалко че не бе имал време да попита Рен, но вече беше късно. Трябваше да се уповава на късмета си. Той вдъхваше утринния въздух и си мислеше колко е щастлив, че притежава магията на Меча на Лех да го пази. И тогава осъзна, че бе получил отговор на въпроса си, дали силата на Меча ще го спаси или унищожи. Това, разбира се, не означаваше, че може напълно да разчита на него като спасител, не означаваше дори, че при един следващ сблъсък Мечът ще реагира както сега. Означаваше само, че този път е оцелял. Но все пак осъзна, че в битката срещу Шадуините можеше да разчита най-много на едно: да оцелее. И това се отнасяше не само за него, и за всички останали.

Ще дойде ден, когато няма да е така — каза си той, но не беше съвсем убеден.

Пред него се изправяха хълмове, хребети, обрасли с шубраци, падини и гъсти гори в подножието на Руните. Сега се движеше по скалите, като пестеше всяка минута и стъпваше внимателно върху остриите камънаци и съборени дънери, където можеше да се подхлъзне. Вече беше решил какво да прави. На юг се намираше хълмът, където бе стоял на пост, и ако Шадуините тръгнаха подире му, щяха да започнат оттам. На запад се бе отправила Рен и те със сигурност щяха да се насочат и нататък. На север се намираха градовете на Калахорн — Тирс, Кърн и Варфлийд — тъй че следващият логичен удар щеше да бъде натам. Последното място, където щяха да тръгнат да търсят, беше на изток, в околността на Южното око — тяхната цитадела, защото едва ли щяха да допуснат, че човек, току-що унищожил техния конвой, за да освободи Кралицата на Елфите, ще се отправи в същата посока, в която е пътувал конвоят.

Кралицата на Елфите, каза си той, прекъсвайки хода на мислите си. Рен Елеседил. Мъничката Рен. Той поклати глава. Едва я помнеше от времето, когато тя растеше заедно с Пар и Кол в Сенни дол. Направо не беше за вярване каква е станала.

Той направи гримаса. Та нима същото не се отнасяше за всички ни, рече си Морган, сви рамене и престана да мисли за това.

Слънцето се бе издигнало над хоризонта и нощните сенки се скриха. Лятната горещина се спущаше над тревите и дърветата с тежкия мирис на суха пръст и задуха. Морган откри един поток, който бълбукаше между скалите, и тръгна покрай него, докато стигна до бързей с чиста вода и пи. Нямаше нито храна, нито вода, а трябваше да си осигури, ако иска да издържи по-дълго. Спомни си за Дамсон и Мати с надеждата, че не се решили тъкмо този ден да се върнат от търсенето, което бяха предприели на юг, защото, очаквайки да намерят него на онзи хълм, много вероятно бе да се натъкнат на Шадуините. Тази мисъл не беше никак приятна. Длъжен бе, разбира се, да ги предупреди, но за целта самият той трябваше да остане жив.

Отклони се от потока и тръгна нагоре по баира. Скрит в една борова горичка, обърна поглед към хълмовете на юг, за да види дали не бяха тръгнали да го преследват. Дълго остана там, оглеждайки всичко наоколо. Никой не се появи. Най-сетне пое наново, този път на изток към планините, реката и Южното око. Намираще се над цитаделата, добре скрит сред дърветата, за да не го забележат, но достатъчно близо, за да не я изпуска от очи. Напредваше, макар да бе ранен. Болката пулсираше, но той не й обръщаше внимание. Проправяше си път умело и уверено като човек, който познава горите и може да долови какво става наоколо му, да се чувства част от земята. Вслушваше се в гласовете на птици и животни и по тяхното състояние разбираше, че няма нищо обезпокояващо.

Наближаваше обяд, но все още липсваше и помен от някакво преследване. Вече започна да се надява, че напълно го е избегнал. Намери плодове и дива зеленина за хапване и още питейна вода. Щом стигна до склоновете на Рунската планина, свърна отново на юг. Премести Меча на Лех, за да не му убива точно на раната, и се замисли над неговата история. Толкова години летаргия. Останка от едно друго време, неговата магия бе забравена, чак докато се наложи да бъде използвана срещу Шадуините, по време на пътуването към Кулхавен.

Чиста случайност и нищо друго. Странни неща ставаха. Замисли се как Мечът бе променил неговия живот, как бе действал един случай в негова подкрепа, в друг срещу него и каква надежда и отчаяние му бе донесъл. Замисли се над това, че вече няма значение дали той го приема или не, дали смята връзката си с магията за добра или лоша — магията просто съществуваше. Замисли се, че Куикнинг бе осъзнала тази неизбежност по-добре от него и му бе върнала Меча цял — щом той трябва да използва магията му, по-добре да е цялата, а не частична или никаква. Куикнинг разбираше правилата на играта; тя го бе научила на тях.

Спря да почине, когато жегата стана непоносима — ярка убийствена светлина, която се надигаше от изсъхналата земя, като нажежено до бяло трептене. Седна под сянката на стар явор. Широколистните му клони се надвесиха над него като навес, катерички и птици пробягваха по тях, явно без да се впечатляват от присъствието му, увлечени в собствените си гонитби. Той се загледа през дърветата към хълмовете и поляните на юг и на изток, хванал с две ръце Меча на Лех между краката си. Питаше се дали Рен се е спасила. Питаше се къде ли са останалите, които тръгнаха заедно с него в това приключение и се изгубиха по пътя. Някои от тях сигурно бяха мъртви. Но какво ли бе станало с другите? Ровеше земята с пета и си мислеше как би искал да проумее нещата, които не знае, а после си каза, че може би така е по-добре.

Късно следобед температурата стана поносима и той пое. Сенките започнаха да се издължават, сякаш се отдръпваха от дърветата и скалите, от деретата и хребетите, зад които се бяха крили. Южното око се изправи пред погледа му. Черният му обелиск се издигаше над отровените равнини, които заобикаляха устието на Мермидон в Езерото Дъга. Самото езеро бе равно и сребристо, небето и земята се оглеждаха в него и цветовете му бяха бледи и преливащи в гаснещата светлина. Жерави и чапли се стрелкаха над водата, като бели проблясъци в сивкавата мъглица на настъпващия здрач.

Той се спря да погледне и това може би спаси живота му.

Внезапно птиците замлъкнаха и сред дърветата нещо прошумоля, едва доловимо, но съвсем определено, макар и неясно и далечно в отслабващата светлина. Морган се отдръпна сред храстите, тих като сянка и застина на място. Само след миг се появиха Шадуини

— един, двама, после четирима и повече. Това беше патрул, който се движеше безшумно между дърветата. Изглежда не вървяха по нечий след, само претърсваха и мисълта, че може да използват обонянieto си, накара Морган да се смрази. Бяха на стотина метра от него и вървяха по склона. Пътеката им щеше да ги заведе по-надолу от мястото, където се криеше — но по следите, които беше оставил. Искаше му се да побегне, да се втурне бърз като стрела, но знаеше, че това е невъзможно, и се принуди да чака. Шадуините бяха в черни роби и качулки, но не носеха емблемата на Преследвачите. Това едва ли бе нарочно и означаваше че или не се чувстват заплашени, или им беше безразлично. И двете възможности не бяха успокоителни.

Морган наблюдаваше как се плъзгат между дърветата като отломки от настъпващата нощ и изчезват от погледа.

Той мигновено тръгна отново, втурвайки се бързо напред, като се стремеше да се отдалечи колкото е възможно повече от облечените в черно силуети. Дали търсеха него или някой друг? След случката с конвоя им можеха да търсят всекиго, притеснени, че сигурно има и други, скрити наоколо. Няма значение, веднага реши той. Достатъчно беше, че са тук и рано или късно щяха да го открият.

Отново премисли плана си, както вървеше, без да се забави нито миг. Не биваше да остава от тази страна на Мермидон. Трябваше да прекоси реката и да спре на отсрещния бряг, откъдето можеше да наблюдава бреговата ивица и езерото и да дочака връщането на Дамсон и Мати. За съжаление не можеше да застане така, че да наблюдава едновременно и Южното око, но беше твърде опасно да се навърта наоколо. Най-добре да почака Дамсон да каже, какво е показала Халката, когато отидоха на юг. Там можеше отново да изпробва магията, ако е необходимо. Така щеше да бъде добре.

Вече бе много близо до Южното око. Видя, че няма да успее да стигне до Мермидон и да прекоси реката без да излезе от прикритието на дърветата. Това означаваше, че трябва да да изчака да падне мрак, което щеше да стане след няколко часа. През това време не можеше да стои на едно място. Клекна сред сенките и се взря надолу, за да види дали не трябва да промени плана си. Дърветата оредяваха там, където свършваха Руните и на юг изобщо изчезваха, тъй че в равнините източно от реката нямаше къде да се скрие. Той скръцна със зъби от безсилие. Щеше да бъде много рисковано. Налагаше се да се върне

обратно в планината и да се опита да намери някакъв проход на изток или да заобиколи назад по пътя, от който беше дошъл. Второто беше невъзможно, първото рисковано.

Но докато обмисляше тези възможности, отново забеляза, че нещо се движи отпред. Целият изстина и се опита да се скрие в сенките. Може би греша, каза си той. Изглежда няма нищо.

И тогава чернодрехата фигура се мерна на светло, миг преди да изчезне отново.

Шадуин.

Морган избяга отново навътре сред дърветата. Вече бе взел решение. Тръгна обратно, изкачвайки се по скалите. Реши да намери проход през Руните и така да се опита да стигне до реката. Ако не успееше да намери път, щеше да се върне обратно и да използва прикритието на мрака. Неприятно му беше да мисли, че може да се озове тук през нощта, докато Шадуините продължават да го търсят, но нямаше особен избор. Наложил си да диша дълбоко и бавно, докато вървеше обратно през дърветата, опитвайки се да запази спокойствие. Шадуините, които претърсваха наоколо, бяха твърде много, за да допусне, че това не е акция. Бяха успели някак да разберат къде се намира и сновяха наоколо. Гърлото му се сви. Този ден бе оцелял в една битка, но никак не му бе приятно да мисли, че ще му се наложи да влезе и в друга.

Наближаваше залез и над планините се спусна тишина, в която нищо не помръдваше. Вървеше неотклонно и безшумно. Знаеше, че и най-малкият шум може да го предаде. Чувстваше на гърба си тежестта на Меча на Лех, но преодоля изкушението да го вземе в ръце. Ако ми трябва, тук е, каза си той — но по-добре е да не трябва.

Вече пресичаше билото на хребета, когато забеляза една сянка да се движи сред дърветата, далеч отвъд обраслото с гъсталаци дефиле. Сянката се появи и изчезна мигновено и той остана с впечатлението, че по-скоро я е усетил, отколкото видял. Но нямаше съмнение каква е, тъй че се наведе ниско и се запромъква към дълбокия шубрак вдясно, насочвайки се високо към скалите. Един от тях, заключи той — само един. Един самотен Шадуин. Кожата му бе лепкава и гореща от пот, която се стичаше по лицето и шията му, а мускулите на гърба му бяха така напрегнати, че чак го боляха. Раната му отново запулсира от болка и му се прииска да глътне малко бира, за да накваси пресъхналото си

гърло. Пътят нагоре бе блокиран от една висока урва и той неохотно трябваше да се върне назад. Имаше усещането, че някак си го подвеждат и започваше да мисли, че накъдето и да се обърне, все ще се изправя пред преграда.

Спря пред ръба на плитка пропаст и погледна назад, към кадифената одежда на дърветата. Нищо не се помръдваше, но там все пак имаше нещо, което приближаваше неотклонно. Морган си помисли да легне и да го изчака. Но ако влезеше в бой, това щеше да накара всички Шадуини в гората да се спуснат срещу него. По-добре да продължи; винаги можеше да влезе в бой.

Дърветата пред него оредяваха и той се изправи пред скупчени скали, а склоновете ставаха по-отвесни и преминаваха в урви. Вече беше стигнал толкова високо, че не можеше да продължи под укритието на дърветата, но все още нямаше никакъв проход, който да го преведе през планината. Помисли си, че отвъд скалната стена чува шума на реката, плискаща се в бреговете, но реши, че така му се е сторило. Намери място, покрито с гъст смърч и там се скри, ослушвайки се наоколо. Сега вече се чуваше шум и отгоре, и отдолу, Шадуините бяха навсякъде. Сигурно бяха открили следите му. Беше достатъчно светло, за да го проследят, а и вече приближаваха. Може би нямаше да успеят да го стигат, докато се стъмни и те престанат да виждат стъпките му, но това едва ли щеше да има значение, щом са толкова близо. За разлика от него те се чувстваха в тъмнината като у дома си, така че рано или късно щяха да го хванат.

За първи път допусна възможността да го заловят.

Протегна се и извади Меча. Обсидиановото острие проблесна в здрача и на него му беше приятно да го докосне. Представи си, че усеща магията да му откликва и да му шепне окуражително, че е на негово разположение, когато я призове. Неговият талисман срещу тъмнината. Наведе глава и затвори очи. Нима всичко се свеждаше до това? До още една битка в безкрайната поредица от битки за оцеляване? Беше уморен от всичко. Не можеше да прогони тези мисли. Беше уморен и нещастен.

Да става каквото ще!

Отвори очи, изправи се и се върна отново сред дърветата на юг, по посока на равнините, които водеха надолу към Южното око. Отказа се да се крие. Чувстваше се по-добре като върви, сякаш движението

беше по-естествено, по-сигурно някак си. Спусна се надолу през гората, като внимателно избираше пътя си и се вслушваше дали няма някой да го изненада. Край него сенките се раздвижиха при всяка промяна на светлината и при тези движения сърцето му се разтуптяваше. Някъде в далечината се чу глас на бухал. Гората приличаше на нощна река, която се движи бавно и постоянно.

Той многократно се обръщаше назад, за да види дали самотният преследвач е зад него, но не забеляза нищо. Шадуините отпред също така не се виждаха, но той предполагаше, че и те, както другият, се досещат къде се намира. Надяваше се, че не общуват по телепатия, но не можеше да бъде сигурен. Те владееха магия, за която нямаше граници. Но това не е истина, опроверга се той сам. Винаги имаше граници. Цялата работа беше да разбере къде са.

Стигна до група кедрови дървета, разположени край една урва, влезе сред тях и отново се приведе и се заслуша. Остана тих като скалата зад гърба си дълго време, но нищо не чу. Въпреки това знаеше, че Шадуините са някъде наоколо. Продължаваха да търсят и да бродят навсякъде...

Точно тогава ги видя, съвсем близо, промъкващи се между дърветата на по-малко от стотина метра под него, сенки, обгърнати в черни наметала. Приближаваха към прикритието му. Дъхът му спря. Ако тръгне сега, ще го видят. Ако остане на мястото си, ще го открият. Голям избор имам, няма що — горчиво си помисли той. Държеше Меча на Лех и го стисна още по-силно. Налагаше се да се бие. Не можеше да го избегне, а знаеше как може да свърши всичко това.

Мислите му се върнаха назад към Джут, Тирс, Елдуист, Кулхавен и всички други места, където бе попадал в обсада при опити за бягство, и в ярост и отчаяние си помисли: това ти е за последен път...

В този момент една ръка запуши устата му с железен юмрук и той бе издърпан назад сред дърветата.

XXX

Здрачът се спусна на юг от Езерото Дъга с лилавосребриста мараня, която пропълзя като топка от Анар, за да прогони огненото кълбо на слънцето на запад към Черната дъбрава и още по-далеч. Полумракът бе гладък и копринен и дневната горещина бе прогонена от лек ветреца, който идваше от дълбоките гори, прохладен и приятен. Фермите, които се намираха в земите над Бойната могила, бяха окъпани в смесица от сенки и светлина и приличаха на изрисувани. Животните излагаха глави на вятъра, неподвижни в притъмняващите зелени пасбища. Стопаните се връщаха от работа и се разнасяше шум от вода, която се плискаше в легените, и аромат на храна, която вреше на печките. Имаше някакъв покой в издължаващите се сенки и умиротворение в прохладата на въздуха. Падаше тишина, която обещаваще почивка за онези, които бяха приключили още един ден.

Сред малка горичка върху ниско възвишение близо до устието на Анар, точно под Бойната могила, излизаше дим от полусрутения комин на една стара ловджийска хижа. Хижата се състоеше от четири дървени стени, протрити и остарели от времето, един схлупен дървен покрив, покрит вход, хлътнал от едната страна, и каменен кладенец отзад, в сенките на дърветата. Каруца беше спряла от едната страна на хижата и теглещите я мулета бяха вързани встрани за дърветата. Мъжете, притежаващи каруцата и мулетата, бяха в хижата, седнали на пейката покрай масата с вечеря — с изключение на един, който стоеше на пост върху каменните стъпала пред входа и наблюдаваше долината на юг и на изток. Бяха всичко пет заедно с този отвън и бяха опърпани, мръсни и закоравели мъже. Носеха мечове и ножове и белезите от много битки. Гласовете им бяха дрезгави и високи, а когато се смееха, в тях не звучеше радост.

За тях Дамсон Рей и Мати Ро едва ли бяха хора, с които си заслужава да се съобразяват.

Жените клечаха в една вада от западната страна, скрити сред гъстите храсталаци и се споглеждаха.

— Сигурна ли си? — тихо попита по-високата, по-слаба жена.

Дамсон кимна:

— Той е тук, вътре.

И двете млъкнаха, сякаш думите им не стигаха, за да продължат разговора си по-нататък. Бяха следили каруцата през целия ден, още щом се натъкнаха на следите ѝ, докато следваха Халката южно от езеро Дъга. След като се разделиха с Морган Лех преди три дни, те преминаха през езерото и продължиха нагоре по устието на Мермидон, изпреварвайки бурята. Ветровете преди бурята им помогнаха бързо да пресекат езерото, тъй че самата буря ги застигна едва близо до отсрещния бряг. После тя се стовари над тях и ги преобърна източно от Мъгленото тресавище, тъй че се принудиха да плуват до брега. Успяха да избягат с част от храната си, целите мокри и изтощени, и прекараха нощта в една ясенова горичка, където се скриха от дъжда. Оттук се отправиха на юг, водени от светлината на Халката, като се опитваха да открият някаква следа от Пар Омсфорд. Нищо не откриха, освен следите от каруцата, а сега настигнаха и хората, пътуващи в нея.

— Това не ми харесва — тихо каза Мати Ро.

Дамсон Рей взе едната половина на Халката, стисна я в ръка и я насочи към хижата. Тя засвети като червен огън, ярко и силно. Дамсон погледна към Мати.

— Той е там.

Мати кимна. Дрехите ѝ бяха смачкани и износени, прокъсани от клони и скали, и макар че бяха чисти след дъжда, не изглеждаха добре. Момчешкото ѝ лице бе загоряло от слънцето, по него се стичаше пот и тя мръщеше вежди, докато разглеждаше светецото парче метал.

— Трябва да погледнем по-отблизо — каза тя. — Когато се стъмни.

Дамсон кимна. Червеникавата ѝ коса бе сресана и превързана с лента през челото, а дрехите ѝ бяха също като тези на Мати. Чувстваше се уморена и гладна, имаше нужда от топла храна и баня, но засега трябваше да мине без тях.

Върнаха се по вадата до мястото, където бяха оставили багажа си, седнаха, хапнаха малко плодове и сирене и пийнаха вода. Хранеха се мълчаливо, а сенките се издължаваха. Наоколо се спусна мрак, луната и звездите изгряха и настъпи приятна прохлада. Тези две жени бяха твърде различни. Дамсон бе пламенна, непосредствена и уверена

в онова, което върши, Мати — хладна, затворена и подлагаща всичко на съмнение. Онова, което ги свързваше, освен общото им дело, беше желязната решителност, придобита вследствие на години борба за оцеляване в служба на независимите. След като прекараха заедно три дни, търсейки Пар Омсфорд, те бяха започнали да изпитват взаимно уважение. Когато тръгнаха, знаеха малко една за друга и всъщност все още беше така, но онова, което знаеха, беше достатъчно: всяка от тях бе уверена, че може да разчита на другата, когато се наложи.

— Дамсон — неочаквано се обади Мати Ро. Бе станало по-тихо и тя шепнеше. — Случвало ли ти се е понякога да се окажеш в небрано лозе? — тя изглеждаше като че ли обърквана. — Точно така се чувствам в момента. Тук съм, но не съм сигурна защо.

Дамсон дойде по-близо.

— Искаш ли да бъдеш някъде другаде?

— Не зная. Не, мисля че не — тя прехапа устни. — Но не съм сигурна какво правя тук. Зная защо дойдох, но не разбирам кое ме накара да взема това решение.

— Може би причината няма значение. Може би единственото, което има значение, е това, че си тук.

Мати поклати глава.

— Не мисля така.

— Сигурно не е толкова трудно да разбереш, аз съм тук заради Пар, защото му обещах да го намеря.

— И защото го обичаш.

— Да.

— А аз дори не го познавам.

— Но ти познаваш Морган.

Мати въздъхна.

— Познавам го по-добре, отколкото той познава себе си. Но не съм влюбена в него — тя помълча известно време. — Поне така ми се струва — Мати погледна настрани, натъжена от това признание. — Дойдох тук, защото се отегчавах да стоя все на едно място. Така и казах на Планинеца. И беше вярно. Но дойдох заради още нещо, но просто не зная какво е то.

— Мисля, че може би е Морган Лех.

— Не е.

— Струва ми се, че ти имаш нужда от него.

— Да имам нужда ли? — Мати беше озадачена. — Не мислиш ли, че е обратното? Той има нужда от мен!

— И това е така. Вие имате нужда един от друг. Аз ви наблюдавах, Мати — тебе и Морган. Забелязах как го гледаш, когато той не те вижда. Забелязах и него как те гледа. Между вас има нещо повече, отколкото си мислите.

Високото момиче тръсна глава.

— Не.

— Ти се тревожиш за него, нали?

— Това е различно.

Известно време Дамсън я наблюдаваше без нищо да каже. Мати гледаше някъде в пространството между тях, кобалтовите ѝ очи бяха бездънни и неподвижни. Тя виждаше нещо, което никой друг не можеше да види.

Когато вдигна поглед, очите ѝ бяха празни и тъжни.

— Той още обича Куикнинг.

Дамсън бавно кимна с глава.

— Да, вероятно.

— Винаги ще я обича.

— Сигурно, Мати. Но Куикнинг е мъртва.

— Това няма значение. Чувала ли си го как говори за нея? Тя е била красива и магична и също е била влюбена в него — Мати примигна със сините си очи. — Трудно е да се опитваш да преодолееш нещо подобно.

— Няма защо да го правиш. Не е необходимо.

— Необходимо е.

— Той ще я забрави с времето. Това е неизбежно.

— Не, никога. Няма да допусне това.

Дамсън въздъхна и погледна настрани. Нощта наоколо им бе дълбока и тиха, сякаш в нея бе стаено някакво очакване.

— Той се нуждае от теб — прошепна накрая тя, като не знаеше какво друго да каже. После отново се обърна към Мати. — Куикнинг я няма, Мати, а Морган се нуждае от теб.

Те се загледаха една в друга в мрака, преценявайки доколко тези думи са верни, доколко са силни. И двете не казаха нищо. После Мати се изправи и отново се обърна към поляната и хижата.

— Трябва да идем да погледнем.

— Аз ще отида — изправи се Дамсон до нея. — Ти ме чакай тук. Мати хвана ръката ѝ.

— А защо не аз?

— Защото аз знам как изглежда Пар, а ти — не.

— Тогава ще отидем двете.

— И да се изложим и двете на риск? — Дамсън задържа поглед на нея. — Знаеш, че не бива.

Мати я изгледа укорително, но после пусна ръката ѝ.

— Права си, ще те чакам тук. Внимавай.

Дамсон се усмихна, обърна се и изчезна в мрака. Вървеше безпрепятствено по вадата, докато се озова северно от хижата. Вътре бе запалена лампа, която хвърляше жълтеникава светлина през откритите странични прозорци и отворената врата. Тя спря, за да обмисли положението. Отвътре долитаха гласове на мъже, но червеното огънче на лула и дъхът на тютюн я предупредиха, че часовоят продължава да стои на стъпалата пред входа. Огледа тъмните силуети на мулетата, които мърдаха в редица близо до хижата, после чу шум от счупено стъкло и ругатня отвътре. Мъжете пиеха и спореха помежду си.

Продължи по вадата към гората и се появи зад хижата с намерение да приближи откъм южната стена, страхувайки се, че животните могат да я издадат, ако приближи от север. Облаците се носеха като фантоми над главата ѝ и светлината се променяше, когато минаваха пред луната и звездите. Дамсън се промъкна покрай дърветата, скрита в сенките им, като стъпваше внимателно, макар че гласовете и смехът биха заглушили другите шумове. Когато се озова зад хижата, тя излезе от сянката на дърветата и бързо приближи до задната стена, промъкна се към южния прозорец. Сега гласовете ясно долитаха до нея и тя долавяше в тях гняв и злоба. Жестоки мъже бяха това, не можеше да има никакво съмнение.

Пропълзя близо до прозореца, предпазливо се изправи и погледна вътре.

Кол Омсфорд лежеше в дъното на старата порутена хижа и слушаше спора на мъжете, които играеха на зарове. Беше завит в одеало и обърнат към стената. Ръцете и краката му бяха в белезници, свързани с халка, забита в гредите. Бяха му дали храна и вода, след което бяха забравили за него. И по-добре, мислеше си той изтощен,

като се има предвид колко бяха разядени в момента. Пиенето и играта ги бяха направили още по-неприятни и той не искаше дори да си помисли какво би станало, ако си спомнят за него. Бяха го били вече два пъти, откакто го заловиха — веднъж, защото се бе опитал да избяга, и още един път, когато се бяха ядосали на нещо и решиха да си го изкарат на него. Целият беше одраскан, наранен и подпухнал и след като цял ден се друсаше в дъното на каруцата, сега не искаше нищо друго, освен да го оставят да поспи.

Проблемът, разбира се, беше, че при такива условия не можеше да се спи. Въпреки умората и болката шумът му пречеше. Лежеше и слушаше, като се чудеше какво да направи, за да си помогне. Отново се замисли как да избяга. С каруцата и мулетата се пътуваше бавно, но до Дехтера оставаха още три-четири дни път, а стигнеха ли там, с него бе свършено. Чувал бе за робските мини, където работеха предимно Джуджетата. Морган му бе разказвал за мините, за които бе узнал от Стеф. Използваха ги като наказателна колония Джуджетата, които се противопоставяха на федеративните окупатори и по-специално за заловените от Съпротивата. Джуджетата, изпратени в мините, никога не се връщаха. Никой никога не се беше връщал оттам. Морган бе чувал да се говори за Южняци, изпратени на работа мините, но досега не вярваше, че е възможно.

Вглеждаше се в очуканите, напукани греди на стената. Изглежда му бе писано да изпита много горчиви истини на свой гръб.

Пое си дълбоко дъх, задържа го и издиша бавно и уморено. Времето летеше и шансовете бяха отдавна изгубени. След тренировките с Улфкингро в Южното око той беше кален и в доста добра форма. Но това малко го успокояваше при настоящите обстоятелства. Едва ли би могъл да се освободи от оковите без ключ. Изпробва ключалките, но бяха твърде здрави. Беше се опитал да убеди похитителите си да му свалят белезниците, за да може да ходи сам, но те само му се изсмяха. Планът му да освободи Пар от Ример Дал и Шадуините беше само смътен спомен. Той беше толкова далеч от това, колкото и от родния си дом в Сенни дол, а от него го делеше огромно разстояние.

Единият от мъжете ритна стола, стана и излезе от стаята. Кол рискува да вдигне поглед изпод одеялото. Мечът на Шанара лежеше на масата. Те играеха на зарове, явно за да го спечелят или да спечелят

дяла на другите в него. Тримата, които останаха на масата, изругаха нещо грозно по отношение на онзи който излезе, но не вдигнаха поглед подире му.

Кол се обърна отново към стената и затвори очи. Това, че тези мъже нямаха и представа от истинската стойност на Меча, нямаше никакво значение. Нямаше значение и това, че само той можеше да използва магията, а от това зависеха толкова много неща. В този момент, мислеше си отчаяно той, нищо, освен, чудо, не можеше да го спаси.

Скръсти ръце под одеалото и потъна в дълбока непрогледност.
Какво да правя?

— Той ли е?

Лицето на Мати Ро отразяваше лунната светлина и имаше призрачен вид под късо подстриганата черна коса. Дамсон отпи от меха с вода, който Мати й предложи, и хвърли поглед назад — да не би да са я проследили. Ала нощта бе тиха, земята пуста и неподвижна под звездите.

— Той ли е? — повтори въпроса си Мати, нетърпелива и настойчива.

Дамсон кимна.

— Трябва да е той. Беше се покрил в дъното на стаята с одеяло и не можах да видя лицето му, но няма значение. Мечът на Шанара лежеше на масата, а него не мога да сбъркам. Сигурно е той. Оковали са го в белезници. Това са търговци на роби, Мати. Погледнах каруцата, докато идвах насам. Беше пълна с окови и белезници — тя замълча и тръпка на тревога премина през лицето й. — Не зная как се е натъкнал на тях и как е допуснал да го заловят, но това не е трябвало да става. Магията на песента-заклинание е трябвало да му помогне срещу подобни хора. Нищо не разбирам. Нещо не е наред.

Мати нищо не каза, чакаше.

Дамсон й върна меха с вода и въздъхна.

— Жалко, че не можах да видя лицето му. Той вдигна поглед за миг, но беше много тъмно, за да се види ясно — тя поклати глава. — Търговци на роби — с тях никой не може да се разбере.

Мати отмести крака.

— С такива мъже няма как да се разберем. Ние сме жени. Ако могат, ще ни хванат, ще си направят удоволствието с нас и ще ни прережат гърлата. Или пък, ако за съжаление оцелеем, ще ни продадат заедно с Равнинеца — тя се загледа в нощта. — Колко бяха?

— Петима. Четирима вътре и един на пост. Пият, хвърлят зарове и се карат — тя замълча с известна надежда. — Щом заспят, може да имаме възможност да се промъкнем и да освободим Пар.

Мати продължително я изглежда.

— В тъмното е доста рисковано. Ако се стигне до борба, няма да можем да се различим от тях. А и ако Равнинеца е окован за сгената, ще ни трябва много време, за да го освободим, а и ще вдигнем шум. Освен това както е тръгнало, те може да останат будни през цялата нощ. Нищо не се знае.

— Ще почакаме малко. Ден-два, ако трябва. Рано или късно ще се появи някаква възможност.

Мати поклати глава.

— Нямаме време, не знаем за колко ще стигнат дотам, закъдето са тръгнали. А може да ги причакат други. Не. Трябва да го направим тази нощ.

Дамсон на свой ред я изглежда.

— Тази нощ — повтори тя. — Но как?

— Ти как мислиш? Ако са успели да заловят Равнинеца въпреки магията му, значи са твърде опасни, за да си играем с тях — Мати Ро я гледаше изпитателно. — Ако действаме бързо, ще се проснат мъртви преди да разберат какво става. Можеш ли да го направиш?

Дамсон си пое дълбоко дъх.

— Ами ти?

— Само ме следвай и се дръж зад мене. Пази тила ми. Помни колко са. Не обърквай бройката. Ако ме убият, бягай — тя изправи гръб. — Готова ли си?

— Веднага ли?

— Колкото по-скоро започнем, толкова по-скоро ще свършим.

Дамсон кимна безмълвно, чувстваше се откъсната от ставащото, сякаш го наблюдава отстрани.

— Имам само един нож.

— Използвай всичко, което имаш. Помни какво ти казах.

Високото момиче хвърли наметалото си и бръкна в багажа, извади тънкия боен меч и го окачи през рамо, също както Морган Лех носеше неговия. Превърза няколко хвъргачни ножове през кръста си и пъхна един оловен нож с широко острие в ботуша. Дамсон я наблюдаваше без нищо да каже. Двама срещу петима, мислеше си тя. Но преимуществата на онези бяха още по-големи. Тези мъже бяха опитни бойци, главорези, които щяха да ги убият, без да им мигне окото. Какво сме ние пред тях? — питаше се тя, но реши, че това е глупав въпрос.

Те тръгнаха в нощта, като се плъзнаха през поляните като призраци, Дамсон водеше Мати по същия път, по който мина преди, като наблюдаваше как светлината от газените лампи, окачени в хижата, става по-ярка с приближаването им. Гласовете на мъжете стигнаха до тях, дрезгави и груби. Този път Дамсон не можа да види запалената лула на стълбите пред входа, но това не значеше, че часовоят не е още там. Минаха западно от хижата между дърветата и излязоха откъм задната ѝ страна, като се прилепиха до грубите греди на стената. Вътре продължаваха да се чуват гласовете на онези, който играеха на зарове и пиеха.

Надникнаха към южната страна на хижата, за да видят какво става отпред. Не се виждаше никакъв мъж на пост. Сега водеше Мати с изваден и насочен пред себе си меч. Промъкнаха се до прозореца и бързо надникнаха вътре. Картината оставаше непроменена. Затворникът все още бе завит с одеялото, легнал на пода в дъното на хижата. Четирима от мъжете продължаваха да седят около масата. Дамсон и Мати бързо се спогледаха, после тръгнаха напред. Стигнаха до ъгъла и погледнаха към хлътналия навес.

Часовоят го нямаше.

Мати свъси лице, но въпреки това се отправи към светлината с изваден меч и тръгна към отворената врата. Дамсон я последва, като се озърташе наляво и надясно и мислеше: „Къде ли е часовоят?“ Бяха почти при вратата, когато той изникна от мрака, може би бе отишъл да нагледа животните, защото гледаше нататък и си мърмореше нещо. Забеляза жените чак когато стигна до входните стъпала, после извика от изненада и се хвана за оръжието. Мати бе по-бърза от него. Тя премести меча си в лявата ръка, протегна дясната, извади един от

хвъргачните ножове и го запрати към мъжа. Острието го прободде в гърдите и той падна пред входа, издавайки вик на болка.

После се промъкнаха през вратата и влязоха в хижата, като Мати вървеше отпред, а Дамсон я следваше. Помещението бе малко, задимено и претъпкано и те се озоваха точно до търговците на роби. Дамсон ясно виждаше лицата им, потта по кожата им, яростта и изненадата в очите им. Мъжете скочиха от масата и измъкнаха оръжията си от поясите и калъфите. Нададоха викове и ругатни, стъклените и тенекиени чаши се прекатуриха и бирата се разля по пода. Мати уби най-близкия мъж и се насочи към следващия. Масата се разтресе и парчета полетяха навсякъде. Един от мъжете тръгна към пленника, но Мати беше твърде близо и той трябваше да се обърне, за да срещне нападението ѝ. Втори мъж падна и кръвта бликна от гърлото му. Той размаха ръце във въздуха и се свлече. Останалите двама се втурнаха към Мати, ножовете им зловещо пробляснаха на светлината на лампите и я принудиха да отстъпи към стената. Дамсон се отдръпна, защото нямаше къде повече да отиде. Някой я хвана отзад. Това беше петият мъж, целия окървавен от раната в гърдите, който връхлетя през вратата и заби нокти в нея. Тя се опита да се измъкне, кръвта му полепваше по ръцете ѝ. Успя да го изтласка навън през вратата и надолу по стъпалата. Отвън мулетата надаваха рев и ритяха по стената на хижата подплашени.

Мати се засили и нанесе удар на мъжа срещу нея, опитвайки се да не допусне да я изтласкат до стената, като викаше към Дамсон. Лампата се разтърси и газ се посипа навсякъде. Огънчетата се разпиляха по пода на хижата. Дамсон нападна в гръб по-близкия мъж и заби нокти в очите му. Той извика от болка, изпусна оръжието и с голи ръце се опита да я отблъсне. Тя се протегна да извади ножа си. Мъжът се спусна разярен към нея, забравил всичко друго. Препъна се и падна сред пламъците. Дрехата му се подпали и той със стон се втурна към вратата и навън в нощта.

Последният остана още малко, после също се втурна към вратата. Пламъците вече обгръщаха стените, надигайки се към тавана, като лесно поглъщаха сухото дърво. Дамсон и Мати се спуснаха към дъното на хижата, където пленникът се бе изправил на колене и се опитваше да разкъса веригата, която го държеше прикован към стената. Мати го блъсна без нищо да каже, извади големия ловджийски нож от

ботуша и изби скобата от гредата. После се втурнаха към вратата, навсякъде обкръжени от пламъци, които пърлеха косите и кожата им. Вече излизаха, когато пленникът се отскубна, обърна се и се спусна сред дима и огъня, като веригите се влачеха зад него. Претърси парчетата по пода, докато намери Меча на Шанара.

В същото време те вече бяха навън, опитвайки се да си поемат дъх и кашляйки от пушека и праха, докато хижата изгаряше зад тях. Тогава Дамсън осъзна, че не бяха освободили Пар Омсфорд, а брат му Кол.

Забавиха се колкото да освободят ръцете и глезените на Кол от белезниците, хвърляйки тревожни погледи през рамо, после бързо побягнаха, оставяйки зад себе си димящите руини на хижата, празната каруца и мъртвите тела. Мулетата бяха избягали отдавна, останалите живи търговци на роби също бяха изчезнали и всичко наоколо бе безжизнено и пусто. Равнинеца и жените миришеха на огън и пепел, очите им сълзяха от дима и бяха опръскани с кръвта на мъжете, които убиха. Мати беше получила няколко дребни рани, а лицето на Дамсон беше одраскано, но и двете не бяха засегнати сериозно. Кол Омсфорд вървеше така, сякаш краката му са счупени.

Когато се скриха сред дърветата, където бяха оставили багажа си, те се почистиха, колкото можаха, хапнаха малко, пийнаха вода и се опитаха да си изяснят какво е станало. Бързо разбраха, че в Кол е другата половина на Халката, която откраднал от Пар, докато бил под влияние на Огледалното покривало, което обясняваше защо Дамсон и Мати мислеха, че са по следите на Пар. То обаче не обясняваше защо Халката бе станала по-ярка и когато Дамсън я насочваше към Южното око, макар че след като чува разказа на Кол за това, което се беше случило с братята, можеше да се предположи, че магията на Пар е въздействала на диска по някакъв начин. Магията на Пар оказва въздействие върху всичко, до което се докосне, забеляза Кол. Нещо ставаше с Равнинеца и ако те не стигнеха бързо до него, за да разберат какво го измъчва, щяха да го изгубят завинаги. Кол не можеше да обясни на Дамсон и Мати какво е това, но беше сигурен. Магията на Шанара му бе разкрила много истини, които оставаха скрити от него преди, и това беше една от тях.

Ясно бе какво трябва да направят. Всички те, дори и Мати Ро, имаха обща цел. Взеха багажа си и отново се отправиха през поляните на север към Езерото Дъга и горичките отвъд него. Предстоеше им сблъсък с Шадуините и Ример Дал. Морган щеше да ги чака там и те заедно смятаха да се опитат да освободят Пар. Четиримата можеха да се опълчат срещу враговете си, поддържани от талисманите и магиите, от куража и решителността си. Но нищо повече. Впускаха се в една лудост, но отдавна бяха престанали да се уповават на разума. Бяха приели това каго нещо естествено, както изгрева на слънцето, което се появява на изток и хвърля златисти отблясъци върху тъмния хоризонт. Бяха приели това както бяха приели различните посоки, в които ги бе захвърлил животът, и кръстопътищата, на които ги срещаше общата им съдба. Знаеха, че има неизбежни неща, които не могат да се променят, и това беше със сигурност едно от тях.

Надяваха се, без да споделят гласно мислите си, че специално тази неизбежност ще завърши добре.

Морган Лех не успя дори да ахне.

Атаката беше така бърза и неочаквана, че той се озова на земята преди да помисли да действа. Ръката продължаваше яко да стиска устата му и един черен силует се надвеси над него и го притисна към земята. Беше изгубил Меча — единственото, което би могло да му помогне и бе така изненадан от неочакваното нападение, че макар интуицията да му подсказваше да направи нещо, не можеше да се помръдне като малко животно, уловено по време на сън. Гърлото му се сви и той не можеше дъх да си поеме. Имаше чувството, че е мъртъв.

Огромно брадясало лице се надвеси близо до него, сякаш бе любопитно да узнае що за създание е и искрящите жълти очи на дивия котарак примигнаха насреща му.

— Спокойно, Планинецо — прошепна един познат глас в ухото му, тих и окуражаващ. — Нищо не те заплашва. Това съм аз.

Ръката се махна и Морган отново можеше да диша, макар усилено и неравно. Напрегнатите му мускули се отпуснаха и стомахът вече не го свиваше.

— Тихо сега — прошепна гласът. — Все още са много наблизно.

После лицето на котката се отдръпна и той видя Уокър Бо.

XXXI

Стреса не дойде при Рен Елеседил чак до зори. Звездите продължаваха да греят през черното кадифе на небето и плътни сенки покриваха гората. Само едно слабо проясняване на изток отвъд дърветата наемкваше за настъпването на новия ден. Рен се изправи при появата ѝ, готова веднага да я посрещне, и успокоена от идването ѝ. Беше я чакала през цялата нощ, макар че спокойно можеше да ѝ е нужен още един ден, за да стигне до нея. Елфският ѝ слух долови шума от стъпките ѝ преди да изникне от мрака и тя тихо ѝ подвикна:

— Стреса. Ела тук.

Тя покорно приближи, шиповете ѝ бяха прилегнали върху мускулестото тяло с вдигната муцуна, за да души. Очите ѝ горяха като свещи.

— Вече те виждам добре, Елфска Кралице — промърмори Комбинираната котка, докато приближаваше. — И те чувам добре.

Рен се усмихна на познатия глас. Само преди три дни си мислеше, че никога няма да го чуе отново. Изпитанието ѝ с Тиб Арн и Глун я научи да цени по нов начин нещата, които на времето приемаше за естествени. Странно как шепотът на смъртта караше човека изведнъж да чува по-добре. Питаше се колко ли пъти ще трябва да го чува отново, за да запомни урока му.

— Какво разбра? — попита я тя, като клекна, за да вижда по-добре лицето ѝ.

Стреса подсмъркна.

— Разбрах как ние да се измъкнем, а те да пропаднат. Пссст. Може да стане — тя се огледа наоколо. — Къде е ффррр, Пискунът?

Рен посочи с ръка.

— Отиде да разузнае на изток, където чакат и останалите. Не исках никой да чуе какво си говорим. Странно е колко по-добре сме започнали да се разбираме.

Щиповете на Комбинираната котка се наостриха, после се отпуснаха отново.

— Не е кой знае какво постижение. Пискуните не умеят много да приказват. Хсссттт. Накратко, Елфска кралица.

Рен сдържа усмивката си. Нямаше защо да я поощрява.

— Значи, според теб, ние двете можем да се справим?

— Това не е Мороуиндъл и Тресащицето не е Ин Джу. Разбира се, че можем. Брррр! — тя плюе. — Трябваше сама да се сетя за това.

Сгамо три дни, след като бе избягала от Шадуините, Рен се Готвеше да ги предизвика отново. Спуснала се бе в лагера заедно с Тайгър Тай и бе приета с поздравления и удивление от Елфите от челния отряд, които я смятаха за изгубена. Все още бяха разположени в покрайнините на Катеричина гора и наблюдаваха постоянното напредване на федеративната армия, докато чакаха Барсимон Оридио и основната елфска армия. Десидио я посрещна възторжено и ѝ каза направо, че Елфите имат нужда тя да ги води и той е на нейните заповеди, като в този момент каза повече, отколкото бе казвал през цялото време, откакто бяха тръгнали от Арборлон. Трис беше ядосан, посочи ѝ, че нейната прибързаност е станала причина за залавянето ѝ и я предупреди, че вече никога не бива да ходи където и да било без Телохранители и всъщност без него лично. Тя поздрави двамата и се ръкува с тях, като ги увери, че втори път няма да предприема подобен риск — макар вече да знаеше, че точно това възнамерява да направи.

В нейно отсъствие челният отряд не бе бездействал. Десидио и Трис се бяха отказали да съблюдават всякаква стратегия, за да продължат онова, което тя толкова успешно бе започнала. Бяха изпратили втори нападателен отряд срещу Федерацията още същата нощ след нейното залавяне, като бяха подпалили провизиите и каруците, подплашили конете и обезпокоили спящата войска и бяха направили всичко, за да объркат и причинят неприятности на врага и да забавят напредването му. След смъртта на Ъринг Рифт командването на Летящите ездачи бе поверено на Тайгър Тай, най-опитния измежду тях, водач, към когото изпитваха симпатия, груб и безцеремонен, но винаги на своя пост. Той бе довел Летящите ездачи в подкрепа на земните Елфи. Този път Федерацията бе по-подготвена отпреди, но все пак не достатъчно, за да предотврати значителните загуби на провизии и коне. При това нападение Елфите бяха изгубили повече от десетина мъже, но Федерацията отново беше спряна,

принудена да изчака, докато се възстановят конете, да се снабдява с още храна и вода и да лекува ранените.

Барсимон Оридио бе стигнал до Ренската долина и вече идваше насреща им. Бяха пристигнали вестоносци, изпратени от стария генерал, за да оповестят, че им идват на помощ. Десидио и Трист ги върнаха обратно с поздравления от Кралицата — защото още не желаеха да разкрият, че самата Кралица е изчезнала. Никой от тях не беше готов да приеме, че е изчезнала завинаги, въпреки онова, което се беше случило с Ъринг Рифт и Грейл. Рен с удоволствие установи, че те бяха запазили нейното изчезване в тайна.

Но тя вече беше решила, че челният отряд трябва да направи нещо, а не просто да чака, докато Бар и останалата армия ги настигнат. Беше обмислила всичко, докато летеше от ливадите насам. Тялото ѝ бе уморено от битката с Тиб Арн и Глун, но съзнанието ѝ бе учудващо ясно и активно. Знаеше какво трябва да се направи и щеше да го направи на всяка цена, независимо от всичко, което се беше случило. Смоците трябваше да бъдат спрени. Те сигурно бързо приближаваха към федеративната армия, излизайки от Ърфинг, пресичайки Мермидон и минавайки през ливадите източно от Пайкън. Щяха да я настигнат след не повече от няколко дни и да се присъединят към своите съюзници в преследването на Елфите. А когато това стане, всичко ще бъде загубено. Елфите бяха безпомощни пред Смоците както по численост, така и по умения и сила. Тези Шадуински оръдия щяха да ги преследват през горите на Западната земя чак до Арборлон и щяха бързо да приключат с тях.

Няма да допусна това да се случи, зарече се Рен и отново си спомни за Мороуиндъл и съществата, които я бяха преследвали там. После се върна още по-назад в мислите си към онези, които преследваха целия род Омсфорд през всичките години, докато най-неочаквано, изневиделица, стигна до решението, от което се нуждаеше.

Но то още веднъж щеше да я изложи на риск и още веднъж се налагаше да използва Елфовите камъни.

Тя довери плана си на Тайгър Тай, Трис и Десидио още същата нощ и тримата ахнаха. Умоляваха я да се откаже, да измисли нещо друго, да опита друга тактика. Настояваха да си представи какво би

означавало за Елфите да я загубят отново — този път завинаги. Но тя отхвърли техните молби с аргументи и голи факти, със силата на логиката и накрая те се принудиха да приемат нейното решение, макар и неохотно. Успяха да постигнат само един компромис — Тайгър Тай и Трис да я придружат докдето може.

Това стана преди два дни. Същия ден тя бе отишла на юг заедно с Трис, Тайгър Тай, петдесетина Телохранители и половин дузина Летящи ездачи. Роковете бяха пренесли Телохранителите в огромните кошове, като успяха да се прикриват зад дърветата и планините, когато имаше опасност да ги съзрат от равнината. Рен долетя с Тайгър Тай. Остави да я почака и изпрати Фавн в Катеричината гора, за да намери и доведе Стреса. Каза на Комбинираната котка какво възнамерява да направи и понеже много разчиташе на нея, почака да провери дали планът ѝ може да се осъществи. Когато Стреса се съгласи, Рен я качи на гърба на Дух, превърза я с ремъците, пхна Фавн в торбата си и полетяха.

Десидио и останалата част от челния отряд бяха изпратени на север да посрещнат Барсимон Оридио и да изчакат нейното завръщане.

Това стана преди два дни. Пътуваха през цялата нощ дотук, немигнаха от два дни. През цялото време проучваха местността.

Рен поклати глава, загледана към тъмните дървета, като вдъхваше аромата на мъх, дървесна кора и диви цветя и се удивляваше колко много неща можеха да се случат за толкова кратко време. Долови как Стреса неспокойно се раздвижи в мрака пред нея и хвърли поглед назад.

— Откри ли онази Твар? — попита тя, като не знаеше как по друг начин да го нарече.

— Хссстт — засмя се Стреса. — Не Твар, Рен Елеседил. Твари! На повече от сто метра всичко е различно. Вече не е само една.

И сигурно не е била никога една, само така е изглеждало — помисли си тя ненадейно. Изправи се, като съзерцаваше настъпването на новия ден. Пред нея на изток я очакваха Летящите ездачи и Телохранителите, а отвъд тях, някъде сред ливадите — Смоците. Но зад нея на запад се намираше Мъгленото тресавище.

Не един. Ами толкова по-добре.

— Чакай ме тук, Стреса — нареди тя, като нямаше вече търпение да започне. Долината стигаше до една клисура, която водеше право до

тях.

Стреса се обърна и изчезна обратно сред мрака.

— Ще ида да подремна, уморена съм от цялото това кръстосване наоколо. В мочурищата вони много неприятно, както знаеш. Пфффт. Бъди внимателна, докато се върнеш, Кралице на Елфите.

Тя я пусна да върви без нищо да каже, после свърна сред дърветата на изток и тръгна в посоката, от която изгряваше зората. Тук гората беше рядка, клисурата приличаше на широко старо корито на река, спускащо се от височината, където свлачищата и вятърът бяха отмили всякаква растителност. Почти веднага намери Фавн, малкото създание скочи на рамото ѝ и продължи заедно с нея, докато тя вървеше сред дърветата. Този план може да се осъществи — каза си тя и за да се увери в това, отново си го повтори наум. Механизмът бе съвсем прост. Всичко зависеше от това, как ще се осъществи, а то беше изцяло в нейните ръце.

Тя се спусна по северния склон, където сенките оставаха най-гъсти при нахлуващата светлина. Надничаше към равнината отсреща, която бе прибулена с лека мъгла. Предишния ден, докато се подготвяха, бяха проучили подробно околността. Телохранителят познаваше терена добре, а Летящите ездаци си бяха намерили места, където да се скрият, близо до Тресавището. Игри в игрите, мислеше си тя. Колела в колелата. Мисълта ѝ отново се върна към Мороуиндъл, където се бе научила да играе на котка и мишка с Шадуинските създания и да прилага на практика всички умения на Скитниците, на които Гарт я беше научил. Помисли си колко далновидни се бяха оказали майка ѝ и баща ѝ поверявайки я на ръцете на Гарт. Като си представи какъв живот щеше да води, ако не беше станало така. И сега ѝ се струваше странно колко жертви бяха направени за нея, но вече приемаше това по-естествено. Животът изискваше толкова отговорност, колкото бе нужно, и не винаги в равна степен от всички. Важното беше да не се страхуваш, когато разбереш, че е така.

Фавн тихо записука близо до ухото ѝ и тя се протегна да потупа топлатата му мъхеста глава. Трябва да се грижим един за друг, каза си тя, трябва да си помагаме и да се обичаме, за да има животът някакъв смисъл. Но за съжаление първо трябва да намерим начин да оцелеем в битката с тези твари, които могат да ни унищожат.

Тя намери Трис и Телохранителите, скрити в самото начало на долината в малка борова горичка, обрасла с гъст храсталак. Равнините отвъд бяха притихнали и обвити в лека мъглица, светлината се пречупваше в мъглата на земята, така че тя изглеждаше като сняг. Въздухът беше влажен, с остър бакърен привкус.

— Намират се на не повече от миля оттук — тихо каза Трис и се обърна към нея с неспокоен поглед. — Там, където на времето е бил Гарт. Изпратили сме разузнавачи, които да следят за приближаването им, за да не ни изненадат. Готова ли си, Милейди?

Тя кимна и пхна Фавн в торбата, която носеше специално за него. И Фавн не искаше да я пусне сама.

— Изпратете някого при Тайгър Тай и да вървим.

Пратиха вестител и Телохранителите, въоръжени с лъкове и стрели, се измъкнаха от укритието си и навлязоха в равнината, пробивайки си път през гъстите треви и шубраци. Равнината беше мокра от роса, но земята бе твърда като камък. Движеха се бавно, предпазливо и веднага клякаха, щом водачът им дадеше знак за това, като зорко следяха дали не се приближават чудовищата.

Успяха да ги чуят преди да ги видят, тежките им бронирани крила разтърсиха земята, въпреки че се оказаха по-тихи, отколкото Рен бе предполагала. Първите разузнавачи се върнаха, за да докладват, че Смоците са пред тях на изток, на не повече от двеста метра, общо осем на брой, в колона по двама. С тях имаше Преследвачи — в черни роби и със знака на вълчата глава, тъй че не можеше да има грешка. Рен бе изненадана. Не беше видяла Преследвачите, но тяхното присъствие нищо не променяше, тъй че тя заповяда на Трис да се разгърнат. Телохранителите тихо се промъкнаха през мъглата и разгърнаха редици като призраци.

Оттук нататък им оставаше само да чакат. Минутите минаваха мъчително бавно. Чуваха шума, който издаваха Смоците, и внезапното притихване на земята наоколо при тяхното приближаване. Трис се ядосваше на мъглата. Обърна се към нея и тя му се усмихна. Трис погледна настрани. Дори и сега, след всичко, което бяха преживели заедно, той спазваше известна дистанция. Тя беше кралица, в края на краищата, трябваше винаги да се държи на разстояние.

Небето просветляваше и мъглата започна да се стопява.

Появиха се двойка Смоци, очертавайки се като привидения — чудовищно огромни, така че черните силуети, които вървяха до тях, изглеждаха като джуджета. Последните са около двайсетина — бързо отчете Рен.

Тя пхна ръка в туниката си и извади Елфовите камъни. Те почиваха спокойно на дланта ѝ и просветваха като отломки синкав огън. Само аз мога да ги използвам, помисли си тя. Скри ги в длан и зачака.

Когато се появи втората двойка Смоци, тя се изправи, издигна Елфовите камъни, призова магията и изпрати сини огънове насреща им. Огньовете разцепиха полумрака и мъглата и се забиха в най-близките Шадуински чудовища. Смоците шокирани се дръпнаха назад, а един от тях падна и от него се издигна дим и огън. Останалите се спуснаха насреща ѝ и в този миг Телохранителите атакуваха. Дъжд от стрели се заби в Смоците и Шадуините, и Елфите нададоха викове. Сред Смоците и техните господари настъпи мигновено объркване, но после те отвърнаха на атаката, като се втурнаха бясно напред, претърсвайки ливадите, за да открият нападателите.

Но Телохранителите вече се отдръпваха към дърветата, като изпращаха стрели и проклетия и бягаха да спасяват живота си. Смоците бяха огромни, но много бързи, и вече бяха съвсем наблизо. Рен ги забави с още една струя синкав огън от Камъните, като в същото време отстъпваше заедно с Трис от едната ѝ страна. Смокът, който бе паднал, отново се изправи и осемте настъпиха в строй. Тя точно на това се бе и надявала, точно това бе очаквала, но сега, когато го виждаше, ѝ изглеждаше ужасяващо. Както се бяха втурнали в мъглата, тя отново видя Уистерона от Мороуиндъл, умножен осемкратно, и трябваше да се пребори със страха, предизвикан от този спомен. До нея долиташе дращение на нокти и тракане на челюсти и щипци. Видя дърветата на запад, които се показаха пред погледа ѝ, прибра Елфовите камъни и се втурна към тях.

Навлязоха в долината преди Смоците, без изобщо да се обърнат, за да видят дали ги преследват, защото шумът от преследването не можеше да се сбърка. По средата на долината Рен се обърна, извади още един път Елфовите камъни и изгради стена от син пламък пред прохода, който водеше към долината. До нея долиташе яростният вой на Смоците, звук, подобен на стържене на ръждясал метал,

пронизителен и нечовешки. Смоците преминаха през огнената стена дим и пушек, които се издигаха от плътта и броните им. Тя отново изпрати огнена струя насреща им със сила, която я вдигна на пръсти. Така бе приповдигната от магията, че имаше чувството, че ще полети. Изпълнена от нейната сила, тя нададе предизвикателен вик.

— Достатъчно — подвикна Трис и я издърпа назад — А сега бягай!

В очите ѝ проблесна гняв от това вмешателство. Тя склучи пръсти върху Елфовите камъни и започна да се дърпа на всички страни, докато се освободи. Но направи това, което ѝ бе казано, и побягна заедно с него към клисурата, сред дърветата и хладните сенки. Дишаше така тежко, сякаш дъх не ѝ достигаше, и усещаше как магията прелива в тялото ѝ, неспокойна и взискателна, настояваща да бъде освободена, умоляваща да бъде използвана. Такава огромна сила! Тя сви ръце в юмруци и продължи да бяга.

Те се спуснаха през клисурата към отсрещните дървета, Елфските ловци предвождаха Рен и Трис, а някои Телохранители пазеха тила им. Смоците настъпваха, като унищожаваша всичко по пътя си, от храсти до огромни дървета, и тътенът от унищожението беше ужасяващ. Нещата вървят по план, мислеше си Рен. Така и трябва. Но Смоците бяха прекалено бързи!

На една поляна ги чакаха Летящите ездачи с товарните кошове. Телохранителите се качиха в тях, всички освен Трис, който бе настоял да остане с Рен. Роковете полетяха към небето и изчезнаха на запад. Рен мина през поляната и навлезе сред дърветата, като отново извади Елфовите камъни. Когато се появиха Смоците, като разярено си проправяха път през шубраците, целите обвити в метал и с шипове по крайниците, тя отново изпрати насреща им огън, който изгори всичко по поляната и изтри следите от бягството на Телохранителите, а чудовищата накара да приближат.

После се отдръпна сред дърветата и побягна заедно с Трис. Внезапно се появи Стреса, която ги пресрещна и пое водачеството. Тя нищо не каза, дори не се обърна към тях. Масивното ѝ тяло се движеше далеч по-бързо, отколкото можеше да се очаква, и тя ги поведе право към мрака, обвил източния край на блатото, наречено Мъгленото тресавище.

Рен се обърна назад, за да се увери, че Смоците продължават да ги следват и продължи да бяга. Само след миг те щяха да се озоват в Тресавището. Елате насам, елате насам, повтаряше тя отново и отново наум, за да им внуши волята си. Планът, който бе измислила, за да унищожи Смоците, беше прост. Да ги нападне в равнините с толкова хора, че да си помислят, че това е челният отряд на Елфовата армия или поне значителна част от него, да ги привлече сред дърветата и оттатък към Мъгленото тресавище, да ги накара да тръгнат по следите, които Стреса бе избрала и познаваше, докато те не ги познаваха, и да ги въвлече в капан, от който не можеха да избягат — капан, където тяхната сила и коварство щяха да се окажат безполезни.

Както и много други неща, решенията на настоящия момент можеха да се открият в миналото, в случаите, описвани в песните на Пар Омсфорд и легендите за техните Шанарски предци.

Предвождана от Стреса и следвана от Трис, Рен увлече Шадуинските твари дълбоко сред блатото, без да им позволи да разберат, че вече не преследват цяла армия, а само едно момиче, един мъж и едно същество от друг свят. Насочи огъня на Елфовите камъни срещу тях, както и към земята, по която стъпваха, към гъстите дървета, обвити с лиани и мъх, и към зловонните зеленикави води наоколо. Правеше го, за да ги обърка и разгневи, да ги извади от равновесие и да не им позволи да се откажат от преследването. На времето се страхуваше да използва магията на Елфовите камъни. Но това беше отдавна, толкова отдавна, колкото животът ѝ преди пътуването до Мороуиндъл и преди да открие чия наследница е. Беше се освободила от тези страхове, когато прие, че е по рождено право Кралица на Елфите, и измъкна своя народ от Мороуиндъл. Магията сега бе част от нея, част от завета, които ѝ бе предала нейната баба, огънят бе кръвно наследство от нейните предци, предназначено да я пази от всяка опасност. Вярваше, че ако е достатъчно силна, нищо няма да може да ѝ навреди.

Стана по-светло и приближаваше обяд. Когато можаха, те хапнаха и пийнаха в кратката пауза по време на бягството им. Понякога спираха и се вслушваха, за да се убедят, че преследвачите им са след тях. Тресавището ставаше по-гъсто, пълно със сплетени корени, с дървета, чиито клони висяха надолу като трупове, с тихи бездънни води и подвижни пясъци, които можеха да погълнат човека мигновено.

Стреса внимателно подбираше пътя им, като откриваше твърдата почва и уверено вървеше напред. На два пъти Смоците неочаквано ги настигаха, първия път в опит да ги обкръжат, втория при един внезапен шум на тези обвити в желязо чудовища, при който те за малко не бяха смазани. Тресавището явно не ги задържаше. Смоците преминаваха през него като по твърда земя. Рен не можеше да разбере дали някой от тях се е загубил или върнал назад. Надяваше се, че не. Надяваше се, че всички продължават да я преследват. Те бяха създадени тъкмо за такава цел и нищо друго и тя се молеше, че инстинктът им за преследване ще продължи да ги води дори там, където по-разумни и не така силни същества биха се оттеглили.

Малко след пладне стигнаха до водата.

Тогава започнаха да плуват, като се стремяха да не вдигат много шум. Зад тях шумът на прерледвачите им отекваше сред дърветата, груб, страховит и все по-близък. Водното пространство бе огромно и застояло-зеленикаво, тихо като гробница. Простираше се, обгърнато в облак мъгла, която висеше над него като саван. Бреговата ивица от всички страни не се виждаше сред мъглата. Отсрещният бряг бе напълно скрит. Лиани и мъх висяха по околните дървета, като зелени дантелени пелени, а корените се сплитаха и увиваха долу във водите като лакомни змии. Навсякъде беше тихо — нито птици, нито насекоми, нито риби, нито дори шепот на вятъра не нарушаваха тишината. Човек имаше чувството, че времето тук е спряло, че животът е застинал, че всичко стои в очакване.

Тук, каза си Рен и дъхът ѝ неволно спря. Тук ще бъде краят.

Но нямаше време за повече размисли. Смоците приближаваха, като цапаха през блатото и смазваха всичко, което им се изпречеше на пътя. Стреса вече бе свила към една тясна ивица суша, образувана от земя и корени, която се намираше в центъра на огромното водно пространство. Рен и Трис побързаха да я последват. Те свърнаха в тази посока, като си проправяха път сред плътната мъгла. Рен вдигна поглед към небето за първи път, откакто бяха тръгнали да бягат. Но небето беше празно. Още бе твърде рано. Продължиха бързо, като стъпваха леко, тихо и се заслушваха, за да чуят приближаването на Смоците. Загледаха се към водите, очаквайки Тварите, но не се виждаше нищо, освен непроницаемата им, застинала повърхност.

Бяха напълно обгърнати в мъгла, когато Смоците се появиха откъм дърветата и спряха внезапно. По бронята на телата им се влачеха лиани и клони и бяха толкова разгорещени, че от тях се издигаше пара. Те изравняваха със земята всичко наоколо и се скупчиха на брега на мочурището. Преследвачите бяха с тях. Щом видяха Рен, те бързо се спуснаха към нея.

— Отсам — просъска Стреса и обърна глава наляво.

Тя погледна и видя един риф сред водите — това беше скала, обвита с мъх и лишей, и тогава забеляза две струйки пара. Разбра, че това са ноздри. Бяха двама, а зад тях, почти невидим в мъглата, още един. Още бяха тук, както по времето на Уил Омсфорд. Това бяха чудовищата от дълбоките води на Мъгленото тресавище, Тварите.

Стреса тръгна отново и тя забърза след нея, едва сдържайки се да не се втурне напред, за да вървят колкото се може по-тихо, както се носят облаци по небето. Не трябва с нищо да ги обезпокоим, каза си тя. Нека дремят още малко. Мъглата се стелеше наоколо им, но не беше толкова гъста, че да ги скрие от преследващите ги създания. Хвърли поглед назад и забеляза, че Смоците са се качили върху наноса.

Но само двама от тях!

Тя рязко спря и прошепна на Стреса и Трис също да спрат. Двама не е достатъчно! Искam ги всичките! Тя се обърна назад, извади Елфовите камъни и ги вдигна нагоре.

— Не! — чу се резкият вик на Стреса. Но въпреки това Рен насочи огъня напред над неподвижните блатни води срещу Смоците, които бяха спрели на брега. Пламъците се забиха в тях като стрели, които ги пърлеха и изгаряха. Смоците отстъпиха назад, разравяйки земята. Почувства как нещо в езерото се размърда. Не още! Смоците по брега започнаха да кръжат наоколо, чернодрехите им господари се опитваха да ги успокоят. Един от Преследвачите с писък изчезна в бъркотията от железни нокти.

Огледално неподвижните зеленикави води се надиплиха от вълни. Рен си пое дълбоко дъх. Спокойно, спокойно.

После тя удари отново, Елфовият огън избухна сред Смоците и този път те тръгнаха срещу нея, втурнаха се към наноса.

Всичко в езерото започна да се движи, рифовете бавно се преместваха, скупчваха се черни сенки. Тя виждаше всичко това с ъгълчето на очите си, докато тичаше подир Трис и Стреса — видя го от двете страни, отпред, а също и отзад и си даде сметка, че е в голяма опасност. Ако Тварите нападнеха сега, никой от тях нямаше да се спаси. Чудовища от блатото, по-древни от Шадуинските изчадия и неумолими като вечността — срещу тях тя искаше да изправи Смоците. Те са били тук, когато Уил Омсфорд и Амбърн Елеседил са преминали през Тресащицето преди повече от триста години да търсят Огнената кръв. Тези чудовища бяха погълнали двама от Елфите-Ловци, изпратени да придружават Равнинеца и Избраницата. Тя се надяваше, че ще погълнат и Смоците.

Пред тях се появи остров, малко по-голям от ивица каменлива земя, осеяна с храсти и на места — с по няколко кипариса. Наносът стигаше до нея и продължаваше и по-нататък. Ивицата беше единствената земя наоколо, обвита в мъгла и напълно безжизнена.

— Побързай! — просъска ѝ Стреса.

Тя отново се обърна назад и видя и шестте Смока, които вървяха с отворени нокти по обвитата в коренища ивица земя, която Рен бе оставила зад себе си. Преследвачите бягаха след тях, някои крещяха, полагаха усилия да не бъдат смазани. Смоците излязоха изпод контрол, когато видяха своите жертви толкова наблизо, предчувствайки, че ще ги настигнат за няколко мига. Приближаваха бързо, без да се интересуват от опасностите наоколо, сигурни в своята сила и броня. Елфската магия можеше да гори, но не можеше да унищожава. Родени ловци, те мислеха само за плячка, никога за укритие или отстъпление. Един се подхлъзна и падна и моментално потъна в застоялите блатни води, но се постара отново да изплува.

Елате след мен — зовеше ги тя на ум. — Елате да видите какво съм ви приготвила.

Тя стигна до острова и се обърна още веднъж назад. Огнят на Елфовите камъни вече нахлуваше в ръката ѝ. Направо изстина като си помисли, че може би се е забавила твърде дълго, че най-близкият Смок е на не повече от петнайсет метра. Тя бързо призова магията и изпрати огъня не срещу Смоците, а към езерото наоколо, към тези рифове с ноздри, през които дишаха, към Тварите.

В езерото избухнаха гейзери на десетки метри във въздуха и тъмните силуети се издигнаха нагоре като китове. Смоците забавиха ход по наноса, объркани от онова, което ставаше, железните им челюсти потракваха, ноктите стържеха. Езерото наоколо вреше и кипеше и в този момент Тварите нападнаха. Те изскочиха от застоялите зеленикави води, от бездънната сенчеста тъма и събориха Смоците от моста. Смоците се катурнаха и като не можаха да намерят опоръ във водата, потънаха и изчезнаха от погледа. Преследвачите — заедно с тях, надавайки писъци. Всичко стана толкова бързо, че свърши още преди да започне. Нужни бяха само секунди. Огромното вълнение в блатото, смрачаването, сблъсъка на желязо и плът, и ето че Смоците ги нямаше.

С изключение на един — този, който беше най-близо до острова. Той се завтече към тесния нанос и цялата земя се разтърси от яростната му атака. Рен насочи огъня насреща му, но Смокът премина през пламъците, сякаш те не представляваха нищо за него, освен аленозлатисти листа. Озова се на острова само за миг — толкова огромен, че препречи цялото блато зад гърба си, където вълните стихваха в неподвижността на голата повърхност. Трис извика и скочи на помощ на Рен с изваден меч. Стреса диво крещеше и дори Фавн се беше измъкнал от торбата и пищеше от страх.

В този миг от мъглата се появи един тъмен силует, бърз като стрела, и ноктите на Дух се забиха в главата на Смока и в гърба му, събаряйки звяра. Смокът скочи отново на крака и целият се огъна от ярост. Дух прелетя покрай него, направи един кръг и нападна Смока втори път, като го изблъска още по-назад. Трис хвана Рен през кръста, метна я на рамо и затича от острова назад към наноса. Не! — искаше да го предупреди тя. — Тварите са още там! Но дъхът ѝ не ѝ стигна и тя само заби нокти в него. Фавн се бе спуснал напред със Стреса и двамата тичаха един подир друг, като мишки по въже.

Сред дълбоките сенки на блатото нещо отново се размърда.

Но Тайгър Тай не бе забравил задачата, която Рен му бе възложила, и Дух врхлетя за трети път, като пренебрегна Смока и се насочи към наноса. Той ги беше следил от момента, когато навлязоха в тресавището, и сега бе готов да ги вземе на крилете си и да ги отнесе. Дух се спусна над тясната пътека в блатото и остана там, докато Трис подхвърли Рен като перце до Тайгър Тай и я последва. Фавн политна

след тях дори Стреса бе изтеглена на гърба на Рока. Тогава Дух полетя, като едва успя да избегне чудовищните челюсти, които се издигнаха от блатото и изтракаха в празния въздух.

Полетяха бавно, Рен се понамести, привърза се здраво с ремъците и погледна надолу. Последният от Смоците бе клекнал на острова, обграден от всички страни от чудовищата на блатото. По него лежаха сенки като болестни петна, той не можеше да избяга. Щеше да умре там, в блатото, както останалите. Рен го изгледа продължително, напълно безчувствена.

Дух излезе от мъглата и полетя на слънце и Рен премигна с очи от внезапната ярка светлина. Мъгленото тресавище и всичко, скрито в мъглата и мрака, останаха долу.

Както Мороуиндъл бяха изпратени в миналото.

Рен обърна лице към слънцето и не погледна повече назад.

XXXII

Сенките на мрака се издължиха и стана нощ, небето над Южното око се покри с облаци, които скриха звездите и луната, и предвещаваха да се изсипе дъжд призори. Дневната горещина отмина, прахът се стелеше над земята, танцувайки във въздуха, който започна да се прочиства. Колкото и невероятно да бе, слаб полъх на ветреца дойде откъм Рунските планини. Тишина се спусна над земята, гладка като сатен и чуплива като стъкло. Мъгла увисна с дълги пипала, които се виеха по деретата и баирите и отровените поляни, обкръжаващи крепостта Южно око, заприличаха на огромно бяло море.

Пенливо и бурно, морето започна да се вълнува.

Дойде времето на фантомите, на призраците, които се носеха по вятъра, както се носят корабите по морето, на същества, които можеха да се движат, без да оставят следи след себе си. Дойде времето, когато дневните надежди, очаквания, страхове и колебания добиваха форма и настъпваха, търсейки глас, с който да говорят, търсейки спасение чрез някаква новопридобита вяра. Настъпи времето, когато разумът отстъпва пред прищевките на въображението. Настъпи време за сънища.

Уокър Бо призова своята духовна форма, загледа я как идва, бърза и сигурна като ястреб, политащ надолу и когато го настигна, той протегна ръце да я посрещне, издигна се от тялото си, лек като въздух, хвана я и се понесе. Безмълвен, невидим, като един от призраците на нощта, той излезе от горите и се спусна над хълмовете на Руните, като бързо минаваше покрай тъмните стволоче и покритите с листа клони, през мълчанието и мрака, с мрачната сигурност на смъртта. Носеше се тихо като зимен лед, насочвайки се към попарените пуси равнини отсреща, преминавайки през ситния дъждец към чакащия черен обелиск. Движеше се по маниера на Друидите, по начина, на който Аланон го бе научил — като безплътен дух. Спомените го мамеха и зовяха, тези на Аланон и тези на човека, който беше на времето. Едновременно изникваха и двата вида спомени и той отново се видя

като бездомника, който не искаше да повярва, който се съпротивляваше на промяната, която Друидската магия неизменно предизвикваше. В същото време Уокър Бо виждаше себе си като сянката на Друида, който бе предизвикал всички събития, завършили с тази промяна, като бе предал на Брин Омсфорд завета, който се предаваше по наследство и който най-сетне бе осъществен от самия Уокър. Странно беше да си така раздвоен и в същото време бе уместно. Той никога преди не можеше да се примири със себе си и неговото неудовлетворение се дължеше до голяма степен на това, че не се чувстваше цялостен. Сега беше завършен: един човек, побрал в себе си много други, един, формиран от всички. Все още се учеше да бъде това, което бе станал, да се чувства добре такъв, какъвто е. Но преди всичко се чувстваше цялостен и така се чувстваше по-добре.

Земята под него бе почерняла и пуста, лишена от живот, обгоряла и опърлена, празна и напукана. Това беше дело на Шадуините, но той все още не разбираше естеството на тяхната отрова. Тази нощ, мислеше си Уокър, може би ще разбере.

Пред него се изправи Южното око с острата черна кула отгоре, която сякаш пробождаше като с копие небето. Той усещаше живота вътре в крепостта. Чувстваше неговия пулс. Южното око бе живо. В стените му имаше магия, магията, която го бе създала, и сега поддържаше живота му и го пазеше. Това бе могъща, но неподатлива магия. Усещаше го. Чувстваше в нея едно напрегнато усилие да се освободи. Дълбоко в черния камък тя се гънеше като животно, затворено в клетка. Вътре и вън, застанали на пост, се разхождаха Шадуини, които едва се различаваха в мрака. Магията искаше да избяга от тях.

Превърнал се в част от мъглата, част от нощта, тих като стелеща се пепел, той стигна до стените. Разсеяни, Шадуините не го усетиха, когато мина наблизо и продължи. Той стигна до вратата на крепостта и бързо се отдръпна. Охраната беше твърде силна, за да се осмели да я пробие, дори и като дух. Изчака едно от тъмните създания да влезе през каменното отворстие и се промъкна с него. Когато правеше това, той усети цялата тежест на кулата да го притиска съвсем осезаемо. Целият се сви, сякаш да се скрие от злото, което витаеше във въздуха — смесица от ужасна ярост, омраза и отчаяние. Откъде ли идва всичко това, удивено се питаше той.

Поколеба се в коя посока да тръгне, после инстинктивно последва магията към нейния източник. Само за миг, колкото да хвърля един поглед. Магията се излъчваше някъде отдолу, дълбоко от земята, от недрата на крепостта, цялата в чернилка и сляпа ярост. Той се плъзна из коридорите, като внимаваше да не се опре до стените, да не докосне нищо веществено, защото и в духовна форма можеха да го усетят. Стражите тук бяха по-силни дори от тези на Ул Белк в Елдуист и на Друидите в Залата на кралете. Магията бе невъобразимо могъща — огромна, смазваща сила, която би могла всичко да унищожи. Всичко освен оковите, които я свързваха така, че да служи на Шадуините, поправи се той.

Спусна се надолу по едно стълбище, виещо се в черния мрак, и за първи път тук чу шум от нещо, което тракаше и пъшкаше, шум от усилен труд. Човек имаше чувството, че е окован дракон. Имаше дъх и привкус на пот. Издуваше се като ковашки мех, но едва лц бе нещо толкова обикновено. Той усети, че магията черпи живота си оттук, оттук се ражда.

Тогава стигна до стражи, покрай които и дух не можеше да мине недоловим и бе принуден да се върне назад. Беше близо до онова, което лежеше заключено в подземията на Южното око, близо до извора на магията, до тайната, която Шадуините така грижливо пазеха. Но не можеше да приближи по-нататък, така че тайната щеше да си остане тайна.

Свърна обратно по стълбището, като бързо премина през мрака, както преминава мисъл през съзнанието, и изчезва. Стрелна се покрай повечето Шадуински призраци по пътя си и един-двама забавиха ход, преди да продължат, но никой не го откри. Сега тръгна да търси Пар. Знаеше, че Равнинеца е затворен тук, и нямаме търпение да разбере къде го държат и дали е още самия той. Защото имаше основание да се мисли, че е преобразен и с него е свършено.

Сърцето на Уокър Бо се вкамени, като си представи подобна възможност. Имаше достатъчно признаци, че става така. Първо започна да се променя магията на Пар, песента-заклинание започна да еволюира в нещо различно от онова, което беше, когато отиде при Рога на пъкъла и Аланон. Продължи с това, че Пар вече не можеше да я използва със същата увереност, усещаше, че магията му се изплъзва.

Пар щеше да свърши тук, в Шадуинската крепост, ако възприемеше тяхната кауза, ако повярваше, че е един от тях.

Какъвто си е, мрачно си помисли Уокър Бо.

И все пак — не.

Игри в игрите. Той знаеше някои от техните правила, но все още не всички.

Започна да се изкачва по стълбата на крепостта и да търси Равнинеца по тъмните коридори и още по-тъмните стаи, бързо и тихо. Спомни си как Пар го беше убедил да отиде край Рога на пъкъла, за да говори със сянката на Аланон. Спомни си в какво бе вярвал Пар. Магията е дар. Сънищата са реални. Е, и да, и не. Беше така. Но и не беше. Както с всичко, истината се намираше някъде по средата.

Старите спомени извикаха по-нови и той се видя като Аланон, който водеше Коглин надолу из коридорите на Паранор, когато Друидската крепост бе все още заключена, на границата между два свята, когато магията още я държеше скрита в отвъдното. Спомни си как Коглин бе изпълнен със страх и решителност и тези чувства отразяваха отново конфликта вътре в самия него. Коглин разбираше неговите вътрешни противоречия. Той се бе опитал да помогне на Уокър да се научи да уравнирява тези противоречия. Човек и Друид — двете страни в него, щяха да бъдат винаги в постоянна борба, изискванията и потребностите на всяка страна щяха постоянно да си противоречат. Това никога нямаше да се промени. То бе залогът, който трябваше да плати от момента, когато се съгласи да приеме родовия завет. Последният от старите Друиди или първият от новите — кой беше той? И двата, помисли си. И си помисли също, че може би така е било и с Аланон, с Бремен, с Галафайл и всички останали.

Изкачи се високо в тъмната кула и изведнъж усети едва доловимо познато присъствие. Тънко като паяжинна нишка, то проникваше от дъното на коридора, в който се бе изправил на края на стълбището. Приближи в тази посока предпазливо, защото долови и друго присъствие, което също му беше познато. Подуши Ример Дал, както би усетил дъха на обширно бездънно блато. Водачът на Шадуините изпълваше въздуха с тъмната си магия и нейното ухание беше като токсичен парфюм. Обгърната в него и едва различима, магията на Пар се бе свила, даже се бе огънала, потисната и яростна.

Уокър стигна до вратата, зад която онези двамата се бяха изправили един срещу друг, застана така, че да не го усетят и се наведе да чуе разговора им.

— Ще ти бъде от полза — тихо говореше Ример Дал, — ако не се страхуваш толкова от думата.

Шадуин.

— Ти няма да се промениш от начина, по който те наричат, нито дори от начина, по който сам се наричаш. Истинската опасност за теб е в това, че се страхуваш да приемеш истината за себе си.

Шадуин.

Нещо в съзнанието на Пар Омсфорд неспирно му нашепваше тази дума, преследваше го наяве и насън. И Ример Дал беше прав — той не можеше да престане да се страхува от нея, ставайки все по-сигурен, че се превръща в това, срещу което се бореше от самото начало, в онзи враг, срещу който сянката на Аланон беше изпратила потомците на Шанара.

Стана от края на леглото си, отиде до прозореца и се загледа в нощта. Небето бе облачно, а земята тиха и потънала в мъгла, като обгърнатото в сенки пространство, където се щураха фантомите на неговото съзнание. Той се разпадаше и знаеше това. Чувстваше как става. Мислите му бяха разпокъсани и несвързани, разумът му се препъваше и той не можеше да се концентрира върху нищо смислено. С всеки изминал ден ставаше все по-лошо, мракът се спускаше над него и го изпълваше като чаша, която всеки миг щеше да прелее. Изглежда не можеше да се спаси. Нощите му бяха преследвани от сънища за това, как се изправя срещу самия себе си като Шадуин, а дните му бяха накъсани, уморителни и лишени от надежда. Беше отчаян. Постепенно започваше да обезумява.

През цялото време Ример Дал продължаваше да идва при него, да говори с него, да му предлага помощта си. Знаел колко му е тежко, уверяваше той Равнинеца. Разбирал диктата на магията. Отново и отново предупреждаваше Пар, че трябва да приеме онова, което е, и да направи необходимите стъпки, за да се съхрани. В противен случай с него е свършено.

Черният силует застана до Пар и за миг той изпита желание да се прислони зад тъмната сила на другия. Поривът бе толкова силен, че той прехапа устни, за да се въздържи.

— Чуй ме Пар, — настояваше шепнещият глас, тих и упорит. — Тези създания в Шахтата на Тирс на времето са били като тебе. Притежавали са магия — не толкова силна като твоята, но реална като нея. Отрекли са се от себе си. Ние се опитахме да им помогнем — поне на тези, които можахме да открием. Подтикнахме ги да приемат, че са Шадуини и да се възползват от помощта, която можем да им предложим. Но те отказаха.

Главният преследвач сложи ръка на рамото на Пар и той се отдръпна. Ръката не помръдна.

— Федерацията ги намери всичките един по един, отведе ги в Тирс и ги хвърли в Шахтата, затворени като животни в клетка. Унищожи ги. Заключение в мрака, лишени от надежда и разум, те станаха лесни жертви. Магията ги овладя и ги превърна в чудовищата, които ти си видял. Сега те водят едно ужасно съществуване. Ние, Шадуините, можем да се движим между тях, защото ги разбираме. Но те никога вече няма да бъдат свободни и Федерацията ще ги държи там, докато умрат.

Не, мислеше си Пар. Не ти вярвам. Не ти вярвам.

Ала не беше сигурен, както не беше сигурен в нищо напоследък. Беше преживял твърде много, за да бъде сигурен. Знаеше, че някаква магия го унищожава, но не беше сигурен каква. Решен беше да се държи, докато разбере, но нямаше особен напредък. Беше затворен като онези създания в Шахтата и макар че Ример Дал многократно му предлагаше помощ, не искаше да приеме, че тъкмо помощта на Главния преследвач е онова, от което се нуждае.

Демони се виеха пред очите му, чудовища със свирепи очи, които го измъчваха, надсмиваха му се и се отдръпваха. Те го преследваха навсякъде. Живееха в него като паразити. Пораждаше ги магията. Магията им даваше живот.

Долу в недрата на Южното око тътенът продължаваше да бие, равномерен и неизкореним.

Пар се дръпна от прозореца и от докосването на едрият мъж. Искаше му се да зарови лице в ръцете си. Искаше му се да плаче и да вие. Но беше решил нищо да не показва и държеше да изпълни това си обещание. Толкова много неща преживях, мислеше си той. Толкова много, че му се искаше да не е жив. Някои преживявания започваха да избледняват и да се превръщат в смътни спомени, изчезващи в мъглата

на объркването. Част от преживяното оставаше като тръпчив вкус в устата. Всичко в него се въртеше като облаци във вихъра на вятъра, променяше формите си и не оставаше едно и също нито за миг.

— Трябва да ми позволиш да ти помогна — шепнеше Ример Дал и в гласа му звучеше настойчивост, която Пар не можеше да пренебрегне. — Не допускай това да ти се случи, Пар. Погрижи се за себе си. Моля и Трябва да го направиш. Ти достатъчно дълго устоя сам. Магията е огромен товар. Не можеш да продължиш да го носиш самичък.

Едрите ръце хванаха раменете му още веднъж, като го държаха здраво и го изпълваха със сила.

И в този миг Пар почувства как цялата му решителност го напусна, как се разби и разсипа като отломки счупено стъкло. Беше твърде уморен. Нуждаеше се от нечия помощ. Чиято и да е. Не можеше да продължи. Демоните злоецо шепнеха. Очите им блестяха очаквателно. Той напразно се опитваше да ги прогони, те само му се надсмиваха. Яростно им изскърца със зъби. Магията започна да се надига в него и той положи усилие да я потисне.

— Позволи ми да ти помогна, Пар — умоляваше го Ример Дал, като продължаваше да го държи. — Това няма да трае повече от миг. Нали помниш? Позволи ми да проникна в теб, само колкото да видя къде те заплашва магията. Позволи ми да ти помогна да намериш защитата, от която се нуждаеш.

Стига с този Аланон, стига с тези Друиди и техните предупреждения. Край на всичко. Къде са сега тези, които казаха, че ще ми помогнат, когато се нуждая? Всичко свърши. Всички изчезнаха. Дори и Кол. Толкова съм уморен.

— Ако искаш — шепнеше Ример Дал, — първо ти можеш да навлезеш в мен. Не е толкова страшно. Можеш да излезеш от себе си съвсем лесно, ако се опиташ. Ще ти покажа как. Само ме гледай. Обърни се и гледай към мен.

Мечът на Шанара е изгубен. Рен, Уокър и Морган изчезнаха. Ами къде е Дамсон? Защо съм винаги сам?

Сълзи бликнаха в очите му и го заслепиха.

— Погледни към мене, Пар.

Той бавно се обърна и започна да вдига поглед.

Но в този миг една сянка се плъзна между тях бързо като светкавица, дойде и изчезна, докато мигнат. Но пробуден от нея, Пар Омсфорд силно извика.

Не!

Огън избухна помежду им, запален от тяхното докосване, изви се и отлетя сред сенките. Ример Дал се извърна. Скулестото му лице бе сгърчено от гняв. Черната му роба се изду и той вдигна пъхнатата си в ръкавица ръка и очерта огнена светкавица от гняв. Пар, който още не разбираше какво е станало, извика и падна назад, като призова собствената си защита и усети как синият огън на магията на песента-заклинание се надига, за да го предпази. Само след миг той бе обвит от светлина и сега Ример Дал на свой ред се отдръпна.

Те стояха изправени един срещу друг в мрака. Огънят на магиите им бе съсредоточен във върховете на пръстите им и в очите им се четеше ярост и страх.

— Стой настрана от мен! — просъска Пар. Ример Дал остана неподвижен още миг — огромен и черен, нежелаещ да се покори. После оттегли своя огън, отпусна ръката си, облечена в ръкавица, и напусна стаята, без дума да каже.

Пар усети, че огънят на магията му също се отдръпва. Остана загледан към сенките, които го заобикаляха, без да разбира какво е направил.

Навсякъде наоколо му демоните танцуваха в превзето веселие.

— Докога ли ще стои така? — попита най-сетне Мати Ро.

Морган Лех поклати глава. Уокър Бо не се бе помръднал повече от час. Беше изпаднал в някакъв транс, в полусънно състояние. Седеше със затворени очи, загърнат в тъмното си наметало и дишането му бе бавно и едва доловимо. Беше им казал да стоят на пост и да чакат неговото завръщане. Не им беше казал къде отива. Всъщност не изглеждаше така, сякаш отива където и да било, но Морган знаеше, че не трябва да разпитва Мрачния чичо.

Бяха се събрали на място, покрито със смърч — високо над гората, от която нагоре се издигаха урвите на Рунската планина — Морган, Мати, Дамсон Рий, Кол Омсфорд и Уокър Бо. В мрака оттатък мястото, където чакаха, светеха бдителните очи на Мърко. Беше дълбока и тиха нощ, небето бе обвито в облаци от хоризонт до

хоризонт, във въздуха се носеше свежият полъх на северния вятър. Бяха изминали пет дни, откакто Уокър бе намерил Морган и го бе спасил от обкръжилите го Шадуини. Измами тези тъмни създания, като обгърна един от тях с образа на Морган и остави другите да го разкъсат на парчета. Шадуините останаха доволни, че нападателят, когото преследваха, е унищожен и се върнаха обратно в Южното око. Вчера Равнинеца и неговите спасителки отново се появиха и прекосиха Езерото Дъга с един малък сал. Уокър и Морган ги пресрещнаха в устието на Мермидон и ги доведоха тук.

— Какво прави той, според вас? — запита настойчиво Мати. В гласа ѝ се долавяше тревога и безпокойство.

— Не зная — призна си Морган.

Той се наведе, за да погледне по-отблизо, но веднага се дръпна, като чу ръмженето на Мърко. Погледна към Мати и сви рамене. Другите двама седяха мълчаливи и лицата им бяха скрити в мрака. Починаха, нахраниха се малко по-добре, отколкото преди, но всички бяха изтощени емоционално и физически от дългата битка, която трябваше да водят, за да запазят живота си. Онова, което им даваше сили да продължат, беше общата им решимост да намерят Пар Омсфорд и фактът, че според Уокър Бо бяха към края на пътя, започнал от Рога на пъкъла.

— Той търси Пар — неочаквано каза Дамсон. Шепотът ѝ отекна в тишината.

— Да, разбира се. Той проследи втората следа на Халката към Южното око, за да провери дали Равнинеца е затворен там.

Кол беше сигурен, че брат му е в ръцете на Шадуините и всички започваха вече да се убеждават в това. Но Морган имаше чувството, че Уокър търси и още нещо. Засега не искаше да говори за това, пазеше го в тайна от предпазливост. Знаеше нещо, което още не им казваше, но така беше с всички Друиди, а сега Уокър беше Друид. Морган си пое дълбоко дъх и се отпусна, загледан в тъмнината. Колко странно. Уокър Бо бе станал точно това, от което на времето се ужасяваше. Кой би могъл да повярва? Но нали всички бяха дошли от други светове, различни от този, мислеше си той философски. Всички бяха живели различен живот.

Той гледаше право към Уокър, когато другият отвори очи и така го стресна, че подскочи. Бледото лице в качулката се вдигна

призрачнобяло и тънкото тяло потръпна.

— Жив е — промълви Мрачния чичо, когато дойде на себе си и погледна към тях. — Ример Дал и Шадуините са го затворили.

Бавно се изправи, сгърчен, сякаш му е студено. Другите се изправиха заедно с него, като си разменяха несигурни погледи. Мърко излезе от мрака.

— Какво видя? — нетърпеливо попита Кол. — Видение ли ти се яви?

Уокър Бо поклати глава. Разсеяно протегна ръка и погали едрата глава на Мърко, щом котаракът приближи да го подуши.

— Не, Кол. Използвах един Друидски способ и излязох от тялото си в духовна форма, за да вляза в крепостта на Шадуините. В този ми вид те не можеха лесно да ме усетят. Намерих Пар затворен в кулата. При него беше Ример Дал. Главният преследвач се опитва да убеди Пар да му позволи да го научи отново да овладее магията на песента-заклинание. Твърди, че самият Пар е Шадуин.

— Той му е казвал същото и преди — тихо каза Дамсон.

— Това е лъжа — заяви Кол. Но Уокър Бо поклати глава.

— А може би не е. Има нещо вярно в това. Долових го от думите му. Но истината ми убягва. Има и нещо друго, което не бе казано. Пар е объркан, ядосан и изплашен. Той е почти готов да приеме онова, което му говори Главният преследвач. Беше готов да му позволи да направи каквото иска.

— Не — прошепна Дамсън с пребледняло лице. Уокър дълбоко вдъхна нощния въздух.

— Не, наистина. Но на Пар не му остава много време. Силата му се изчерпва. Аз рискувах за малко и се намесих, за да не му позволя да приеме, и засега това няма да се случи. Но ние трябва бързо да стигнем до него. Ключът за унищожението на Шадуините е в Пар. Винаги е било така. Ример Дал не се интересува от нищо — той иска само едно: да спечели Пар. Той знае за моето завръщане, за завръщането на Рен, за това как многократно избягвахме от Шадуините. Той знае, че ние постепенно се приближаваме към него. Шадуините са заплашени, но той е насочил всичките си усилия към Пар. Пар е ключът. Ако го освободим от неговия страх от песента-заклинание, може би всички парчета на пъзела ще се наместят. Аланон ни изпрати да намерим талисманите и ние го направихме. Той ни

изпрати да върнем Елфите и Паранор и ние сторихме и това. Притежаваме всичко необходимо, за да унищожим Шадуините; трябва само да разберем как да го използваме. Отговорът се крие тук.

Той се загледа към долината надолу през дърветата, където черният обелиск на Южното око се издигаше срещу хоризонта.

— Мечът на Шанара ще освободи Пар — заяви Кол и решително излезе напред. — Зная, че ще го освободи.

Уокър сякаш не го чу.

— Има и още нещо. Шадуините държат нещо заключено в подземие на крепостта, нещо живо, оковано от магията, уловено против волята му. Не зная какво е то, но чувствам, че е могъщо и трябва да намерим начин да го освободим, ако искаме да спечелим тази битка. Каквото и да е, Шадуините го охраняват там с цената на живота си. Стражите, които го пазят, са много силни.

Той се обърна отново към тях.

— Шадуините са Елфи по рождение и използват Елфската магия от вълшебните времена. Тяхната сила и слабост се крият в това. В известен смисъл Пар е може би един от тях, защото в жилите му тече Елфска кръв. Не мога да твърдя със сигурност, но мисля, че още не е решено в какво ще се превърне.

— Той никога няма да се обърне срещу нас — прошепна Дамсон и погледна настрана.

— Какво да правим, Уокър? — тихо попита Кол. Той държеше Меча на Шанара с двете си ръце и едрото му лице бе твърдо като гранит.

— Ще отидем да го намерим, Равнинецо — отвърна другият. — Тръгваме веднага, преди да е станало твърде късно.

— Не всички — бързо се намеси Морган и погледна към жените. Уокър се обърна към него.

— Те са решили да дойдат, Планинецо.

Морган не отстъпваше. Не искаше Дамсон и Мати да се озоват в свърталището на Шадуините. Всички мъже притежаваха някаква магия, с която да могат да се предпазят, а жените — не. Това изглеждаше несправедливо.

— Не можете да тръгнете без мен — веднага се намеси Дамсон и той видя как Мати кимна в знак на съгласие.

— Прекалено е опасно — възпротиви се той. — Ние не можем да ви окажем помощ. Ще трябва да останете тук.

Те ядосано го изгледаха и той отвърна на погледите им. За миг никой нищо не каза, тримата стояха изправени един срещу друг на нокти в мрака и никой не смееше да се обади, за да не предизвика другите.

Тогава Уокър вдигна ръка и Дамсон и Мати се озоваха пред него. Със същия жест той изпрати Морган и Кол зад тях. Беше по-висок, отколкото Морган го помнеше, а също и по-едър, сякаш бе пораснал на ръст и наедрял. Това, разбира се, не беше възможно, но само му изглеждаше така. Сякаш побираше не само един човек. Изпълваше цялото пространство пред тях, едър и страшен, и в нощта наоколо им настана изведнъж тишина, изпълнена с очакване.

— Не мога да ви дам магия, с която да се биете — каза той тихо на жените — но мога да ви дам магия, с която да се предпазвате от атаките на Шадуините. Стойте тихо сега. Не мърдайте.

Той протегна ръка и описа кръг. Въздухът се изпълни със светлинки, които сякаш се разпиляха и паднаха като прах, запалени и угаснали при неговото докосване. Той вдигна ръка от едната страна и я свали от другата, като ги поръси със светлина от главата до петите и ги остави да просветнат за миг, след което отново ги обгърна тъмнина.

— Ако сте решили да дойдете — каза той, — това ще ви пази.

Той ги повика като малки деца за бащина прегръдка. Изведнъж изглеждаше уморен и отпаднал, но без да губи решителност.

— Ще направим каквото трябва и каквото можем — каза им той. — Всичко, за което сме се борили, всички пътища, които изминахме, всички животи, пожертвани по пътя, всичко беше заради това, което ще направим сега. Така ми каза Аланон, след като бе възстановен Паранор, след моето собствено преображение, след като Коглин жертва живота си заради мен. Краят на Шадуините или нашият собствен край ще бъде тук. Никой не бива да идва, ако сам не реши това. Но имаме нужда от всички.

— Ние идваме — бързо каза Дамсон. — Всички.

Останалите, дори и Морган Лех, кимнаха в знак на съгласие.

— Значи сме петима — Уокър леко се усмихна. — Първо ще отидем при Пар да го освободим, да му върнем способността да използва магията си. После, ако успеем, ще идем в подземията. Трябва

да тръгнем веднага, за да стигнем до Южното око призори — той замълча, сякаш търсеше още нещо да каже. — Пазете се. Не се отдалечавайте от мен.

В мрака на горичката петимата се спогледаха и негласно приеха споразумението. Щяха да се опитат да довършат онова, което толкова хора бяха започнали много отдавна, а те бяха единствените, които можеха да изпълнят тази задача, независимо дали им се искаше или не.

Преди да пукне зората Тримата мъже, двете жени и дивият котарак се спуснаха като безмълвни сенки от гората надолу по планинския склон.

XXXIII

Два дни след унищожението на Смоците край Мъглиното тресавище Елфите атакуваха федеративната армия в района около низината Рен. Нападнаха точно преди зазоряване, когато светлината бе слаба и врагът им — още много сънен. Небето бе облачно след дъжда, валял и през цялата нощ, във въздуха се носеше влага, беше студено, земята бе кална и хлъзгава, покрита с ниска пелена от мъгла, която се простираше от горите на Западната земя чак до слънцето на хоризонта. Ливадите изглеждаха като един фантастичен свят, в мъглата се носеха сенки, небето бе черно, вдъхващо страх и надвиснало над земята, звуците приглушени и смътни, сякаш идваха от нереални същества. Нещата не изглеждаха такива, каквито са. Елфите много точно бяха избрали момента.

Идеята за внезапната атака се появи наскоро. Първоначално възнамеряваха да започнат отбранителните си действия в долината Рен и да отстъпват към столицата Арборлон. Но Барсимон Оридио пристигна предишния ден и се свърза най-сетне с Рен Елеседил и челния отряд, така че Елфската армия за първи път бе в пълната си мощ. След като Елфската Кралица и генералът обсъдиха въпроса с Десидио, Тайгър Тай и неколцина висши офицери от армията, беше решено, че няма смисъл да се чака атака на Федерацията, защото то би й дало само възможност да разгърне силите си и че най-добрата защита би било неочакваното нападение. Рен се изненада, че точно Десидио направи това предложение, а още повече се смая, когато Бар го прие. Но старият генерал, колкото и консервативен да беше по природа, не беше глупак. Той разбираше сложността на тяхното положение и не му беше трудно да осъзнае как може да се противостои на превъзхождащата ги по численост армия на Федерацията. Ако осъществят атаката умело, може и да успеят. Той сам организира провеждането ѝ. Извърши лично разузнавателна акция и призори на следващия ден поведе войските напред.

Войската на Федерацията все още не се беше събудила, след като бе изминала голяма част от разстоянието в посока към юг, за да стигне до долината, възнамерявайки да измине последните няколко мили след изгрев слънце и да навлезе в равното по обяд. Те не се решаваха да разположат своя лагер в Ренската долина, защото бяха сигурни, че Елфите тъкмо там ще ги причакат. И този път сметките им излязоха криви. Още по тъмно Елфите се спуснаха от западните гори и подредиха своите стрелци в колона по трима по фланговете на Федерацията, а в тила им разположиха десетки редици пехотинци, въоръжени с копия и къси мечове. Втори отряд, включващ стрелци, пехотинци и цялата кавалерия, беше изпратен на изток от долината, за да осъществи второ нападение откъм североизточния фронт на Федеративния лагер. Всичко бе осъществено в абсолютна тишина. Елфите използваха техниката за придвижване, която бяха овладели до съвършенство в Мороуиндъл — всичко се правеше на малки части. Армията бе разкъсана на взводове и бяха изпратени единични патрули, като всички се събраха накрая на мястото, където щяха да атакуват. Десет години Елфите бяха се борили срещу враг, който не бе никак по-слаб. Не бяха нито притеснени, нито уплашени. Не за първи път влизаха в битка на живот и смърт.

Стрелците от западния фланг удариха първи. Дъжд от стрели се заби в едва разбуждащия се стан. Когато федеративните войници скочиха, протягайки се към броните и оръжията си и бойният рог засвири, Елфските ловци настъпиха със снишени пики, като минаха между стрелците и се смесиха с враговете си. Докато си проправяха път през мелето, стрелците, разположени над федеративната армия, направиха втори фронт. Южняците вече смятаха, че са обкръжени, и се опитваха да се отбраняват от всички страни. Елфската кавалерия, която бе относително малочислена, се промъкна в мъглата и нападна все още дезориентираната федеративна защита, като я накара да отстъпи. Цялата равнина, в която бе разположен станът на Федерацията, се превърна в развихрено море от виещи се тела.

Елфите продължиха атаката докато можеха, без риск да попаднат в обсада, след което отстъпиха сред мъглата и мрака. Барсимон Оридио лично командваше западния фланг, а Десидио — североизточния. Рен Елеседил, Трис и част от Телохранителите наблюдаваха битката през стелещата се мъгла от една височина в началото на долината. Фавн

седеше на рамото на Рен с широко отворени очи и трепереше. Стреса обикаляше сама гората, разположена западно от долината. Тайгър Тай беше с Летящите ездаци, които държаха в резерв.

Атаката се осъществи според плана и Елфите напредваха, възползвайки се от тъмнината и объркването, като бързо преформираха редиците си. От две седмици вече стояха в долината и разузнавачите им бяха опознали терена подробно. Калахорн беше в ръцете на Федерацията, но точно тази част от него Елфите познаваха по-добре, отколкото войниците от армията на Южната земя. Западният фланг се придвижи напред, а североизточният право на изток. Те нападнаха отново, като този път стрелците излязоха в авангарда и веднага след тях бяха изпратени пехотинци, въоръжени с мечове. Федеративната армия бе отблъсната и хората започнаха да се разпиляват и да бягат. Центърът се държеше, но фланговете бяха систематично унищожавани. Навсякъде лежаха ранени и умиращи и командването на силите на Южната земя беше напълно объркано.

Може би всичко щеше да свърши тук и в този момент, тъй като челните редици на Федеративната армия побягнаха назад из равнината напълно объркани, ако в битката не бе настъпил един от онези обрати, които често предрешават изхода от нея. Както яздеше по източните флангове, конят на Десидио бе ударен и падна сред неразборията от тела. Ръката и крака му бяха счупени и военачалникът бе притиснат под коня. Докато гледаше безпомощно, първите защитници на Федерацията, окуражени от неговото падане, се спуснаха в контраатака. Тя бе насочена право към ранения Елфски командир, така че Елфите изоставиха своя план и се втурнаха да му помогнат. Измъкнаха го изпод коня и го заведоха на безопасно място, но целият им фронт се разпадна.

Като чула победни викове отдясно, федеративните войски се прегрупираха и контраатакуваха Барсимон Оридио. Елфският командир несъмнено бе принуден да отстъпи, ако не искаше да бъде премазан. Федерацията настъпваше срещу него — още дезорганизирана, но многохилядна и благодарение само на численото си превъзходство успя да възвърне загубените си позиции. Когато изглеждаше, че Бар няма да успее да стигне Ренската долина без отново да влезе в битка, Рен изпрати на помощ Летящите ездаци, които се спуснаха от облаците и обстреляха предните редици на

федеративните нападатели, като ги задържаха достатъчно, за да се отдръпнат войските на Бар.

Тогава атаката бе прекъсната, тъй като и двете армии спряха да се прегрупират. Елфите отново се отдръпнаха по хълмовете и в началото на Ренската долина, където изчакаха федеративната армия. От своя страна Федерацията изнесе мъртвите и ранените в тила и прегрупира бойните си редици за една масирана атака. Планът им не беше сложен. Те възнамеряваха да доближат точно срещу Елфите и просто със сила да ги победят. Нямаха причини да се съмняват в успеха си.

Рен отиде да види Десидио и го завари да се гърчи в жестоки болки. Кракът и ръката му бяха поставени в шини и превързани, лицето му — сиво като пепел. Направо бе побеснял от това, че е допуснал да го ранят, и искаше да бъде върнат обратно при войниците му. Рен отказа да удовлетвори молбата му и, подкрепена от заповедта на Барсимон Оридио, го изпрати обратно в Арборлон. Участието му в битката бе приключило.

Бар дойде при нея и заяви, че Ебън Круенал ще поеме командването. Рен кимна без коментар. И двамата знаеха, че никой не може равностойно да замести Десидио.

С настъпването на деня започна да просветлява, но облаците и мъглата висяха все така ниско и над земята се спусна влажна жегла. Наближаваше обяд. Елфите изпратиха разузнавачи на изток и на запад, за да разберат дали не са предприети обходни маневри, но не откриха нищо. Очевидно Федерацията разчиташе на успеха на една пряка атака.

Тя започна веднага след обяд. Чуваха се барабаните в мъглата, издаващи наближаването на армията. Зададоха се вълна след вълна от войници в черно-червени униформи, които маршируваха в крак с ударите на барабаните. Копията и мечовете им блестяха. Стрелци охраняваха фланговете, а наоколо патрулираха кавалеристи, за да предупреждават в случай на изненадващи атаки. Но Елфите нямаха достатъчно хора, за да рискуват да разбият силите си, и бяха принудени да стоят и чакат в долината на Рен. Федерацията маршируваше през долината, сякаш не я интересуваше какво я чака, отивайки направо в зъбите на Елфското оръжие.

Елфите нападнаха от всички страни. Стрелците, скрити по склоновете, обсипаха със стрели редиците на Федерацията, така че южняците бяха принудени да стъпват по телата на собствените си хора. Въпреки това напредваха, използвайки стрелците като защитна стена. Рен наблюдаваше битката, застанала заедно с Бор и Трис в началото на долината. До нея достигаха воят и крясъците на сражаващите се, прозвънването на оръжия и брони. Никога не бе преживявала подобно нещо и тази жестокост я потискаше. Бар стоеше встрани и наблюдаваше с безразличие. Даваше заповеди на вестоносци, които ги предаваха напред, разменяше коментари с някои от хората си и от време на време с Трис. Елфите бяха преживели много битки. Това не беше нещо ново за тях. Но Рен имаше чувството, че стои в центъра на водовъртеж.

Докато битката се развихряше, тя без да иска започна да си мисли колко е безсмислено всичко това. Федерацията искаше да унищожи Елфите, защото вярваше, че Елфската магия унищожава Четирите земи. Причината наистина се криеше в Елфската магия, но тя не бе използвана от преследваните Елфи, а от ренегати. И все пак атакуваните Елфи бяха отговорни за това, че са допуснали магията им да бъде преобразена и да се появят Шадуните. А Федерацията беше отговорна за това, че продължаваше да гони не когото трябва, хвърляйки цялата вина върху Елфите от Западните земи. Грешки и противоречия, недоразумения и погрешна вяра — всичко това се беше смесило и правеше безумието възможно. Тук няма място за разум, мислеше си Рен отвратена. Но по време на война разумът рядко имаше думата.

Елфите удържаха за известно време позициите си и Федерацията не успя да придобие надмощие. Но постепенно натискът на толкова много хора срещу толкова малко Елфи започна да си казва думата и те бяха отблъснати първо от хълмовете, а после — и от самата долина. Отстъпваха бавно, но неотменно. Атаката започваше да ги помита, както метла помита листа. Бар включи и последните си резерви и сам се присъедини към битката. Трис изпрати телохранителите на хълма и ги разположи на стотина метра под мястото, където стояха с Рен. Заповедите му бяха прости. Не трябваше да отстъпят, преди той да им заповяда. При необходимост бяха длъжни да защитят Кралицата с телата си.

Летящите ездаци използваха Роковете, за да носят трупи и камъни, които пускаха в центъра на федеративните редици. Нанесоха им огромни щети, но вражеските стрелци нараниха две от гигантските птици и ги принудиха да оттеглят останалите. От мъглата на юг приближаваха подкрепления на Южняшката армия. Наистина са твърде много, мислеше си отчаяна Рен. Твърде много са, за да можем да ги спрем.

Беше се съгласила да не участва в битката, да пази Елфовите камъни за момента, когато най-много ще са необходими — независимо дали срещу Смоците и техните господари Шадуини или срещу нещо друго, което тъмната магия би могла да изобрети. Досега нищо подобно не се бе присъединило към федеративната атака. Дори чернодрехите Преследвачи не се бяха появили. Изглежда не мислеха че е необходимо, сигурно смятаха, че редовната армия може да се справи и сама. И очевидно бяха прави.

Следобедът отминаваше мъчително бавно. Федеративната армия се намираше вече в началото на долината и неотклонно напредваше. Всички усилия да бъде забавен нейният ход се бяха провалили. Елфите отстъпваха, претърпели жестоки загуби, отчайващо уморени, като ги крепеше само на силата на техния дух. Рен наблюдаваше как червено-черните орди настъпват и ръката ѝ стискаше по-силно торбичката с Елфовите камъни. Тя ги издърпа. Беше се надявала, че не ще ѝ се наложи да използва камъните. Дори и сега не беше сигурна дали ще може да го направи. Този път се налагаше да унищожава не Смоци, а хора. Не беше правилно да насочва магията срещу човешки същества. Изглеждаше безсъвместно. Когато използваше Елфовите камъни, тя губеше сила и воля. Усетила бе това след срещите ѝ с Шадуините — тук и на Мороуиндъл. Но когато ги използваше, нещо човешко от нея също се губеше и магията заплашваше да я ограби така, че съвсем да не заприлича на себе си. Всяко убийство водеше до това, но щеше да е още по-лошо, ако се наложи да убива хора.

Трис доближи до нея.

— Скрий ги, Милейди — тихо каза той. — Няма да се наложи да ги използваш.

Като че ли бе чул мислите ѝ, но това се случваше между тях често след преживелиците им на Мороуиндъл.

— Не мога да допусна Елфите да загубят — прошепна тя.

— Не можеш и да им помогнеш да спечелят, ако загубиш себе си — той докосна ръката ѝ. — Скрий ги. Настъпва мрак. А дотогава ще успеем да удържим.

Той не спомена какво ще стане на другия ден, когато силите на Федерацията нападнат отново, но тя знаеше, че няма смисъл да се говори за това. Направи както ѝ бе препоръчал. Отново прибра Елфовите камъни.

Долу боят се ожесточаваше. На места войници на Федерацията проникваха Елфските редици.

— Трябва да изпратя Телохранителите на помощ — бързо каза Трис и веднага тръгна. — Чакай ме тук.

Той нареди на Телохранителите, които бяха около нея, да пазят Кралицата, бързо се спусна по хълма и се изгуби от погледа.

Рен стоеше и гледаше надолу към кръвопролитие. Вече бе сама с Фавн и осмина защитници. Сама на един спокоен остров, докато цялото море наоколо бушуваше. Противно ѝ бе онова, което вижда. Противна ѝ бе неговата неизбежност. Но ако оцелея, закле се тя, до края на живота си ще работя за съживяване на Елфската лечителска традиция и за разпространението ѝ сред другите раси от Четирите земи.

Фавн се размърда на рамото ѝ и се погали в бузата ѝ.

— Няма, няма, мъничкото ми — прошепна тя успокояващо — всичко е наред.

Долината бе покрита с мъже, които се стрелкаха напред-назад по хълмовете и надолу из дефилето. Шумът на битката се усилваше с настъплението. Тя погледна на запад към небето, надявайки се мракът да прекрати битката, но той бе още твърде далеч, за да вдъхне някаква надежда. Дотогава Елфите няма да удържат, мислеше си отчаяно тя. Няма да оцелеят.

— Издържахме досега, за да загубим тук — промърмори тя толкова тихо, че само Фавн я чу. Дървесният пискун писукаше тънко. — Не е справедливо. Не е...

В този момент Фавн изпищя предупредително и тя се обърна. Видя група чернодрехи Преследвачи, които излязоха от укритието си зад нея, като изникнаха от дърветата, където сенките и мъглата бяха най-гъсти. Преследвачите бързо приближиха към нея, оръжията им зловещо просветваха в полуздрача и на гърдите им се виждаше

емблемата на вълчата глава. Телохранителите се спуснаха да я предпазят, като скочиха да пресрещнат нападателите. Но Преследвачите бяха бързи и безмилостни и посякоха Елфите още щом стигнаха до тях. Нададоха се викове за предупреждение, молби за помощ от останалите долу, но шумът на битката напълно ги заглуши.

Рен изпадна в паника. Шестима телохранители бяха убити, а последните двама всеки момент щяха да паднат. Сигурно Преследвачите бяха успели да се промъкнат покрай часовите и бяха заобиколили през гората, за да стигнат при нея. Тя бе обкръжена от три страни и обръчът около нея се затваряше. Ако успееш да я обградят, съдбата ѝ бе решена. Веднъж я бяха изпуснали. Втори път нямаше да рискуват.

Тя се обърна и побягна, но се препъна и падна. Преследвачите бяха убили и последния от телохранителите и приближаваха към нея. Сега беше сама. Фавн бе отлитнал от рамото ѝ съскайки. Тя бръкна в туниката си за торбичката, в която държеше Елфските камъни, стисна я в пръстите си, измъкна я и я издигна. Всичко ставаше толкова бавно. Опита се да си поеме дъх, но гърлото ѝ бе свито. Пред нея се изпречиха острия на оръжия, вдигнали се при приближаването на Преследвачите. Тя отстъпваше през високата трева, докато се опитваше да извади Елфовите камъни от торбичката. Не! Не! Не действаше достатъчно бързо. Сякаш беше сложена в калъп и изстиваше като желязо. Беше парализирана. Под качулките на нападателите ѝ просветваха червените им очи. Как са успели да се промъкнат дотук? Как е възможно това?

Тя разкъса вървите трескаво, бръкна в торбичката, после още по-дълбоко. Първият Преследвач стигна до нея и тя го ритна и го запрати встрани. Стиснала торбичката, тя местеше поглед във всички посоки, беззащитна срещу останалите, които настъпваха. Извика яростно, пусна Камъните, като стисна торбичката в юмрук, замахна срещу най-близкия преследвач и отклони острието на меча му от гърлото си, така че то се плъзна покрай ръката ѝ, разреже наметалото ѝ и от нея потече кръв. Тя се въртеше и риташе, още един от нападателите отхвъркна встрани. Но бяха твърде много, прекалено много, за да се изправи сама срещу тях. Тогава се появи Фавн, който нападна яростно, налетя с крехкото си телце срещу най-близкия нападател и заби нокти и зъби в него. Преследвачът зад него изостана, не беше сигурен какво е това,

изненадан от внезапната поява на Дървесния пискун. Рен падна назад и с усилие се изправи на крака. Фавн! — опита се да му извика тя, но гърлото ѝ беше свито и не можа да издаде нито звук. Преследвачът, който Фавн бе нападнал, яростно замахна и откъсна малкото му телце от лицето си, като го запрати на земята.

— Не! — изкрещя Рен и вдигна ръката, в която държеше Елфовите камъни. Фавн се удари в камъните на земята и преследвачът го стъпка с ботуша си. Чу се звук на счупени кости и пронизителен писък.

Рен Елеседил бе разтърсена от ярост, болка и отчаяние и от дълбините на този вихър от чувства избухна магията на Елфовите камъни. Тя избухна първо в нея, разкъса кожата на торбичката, проникна през пръстите и както вода през пясък. Магията стигна до преследвача, който бе стъпкал Фавн, и го погълна. Тя премина към останалите, които се опитваха да стигнат до нея, и се заби в тях. Те се сринаха на земята, сякаш бяха от хартия — като нарязани и слепени. После се разпиляха във въздуха, сякаш вдигнати от силен ураган. Някои минаха покрай нея, протегнаха ръце към Рен и я задърпаха. Други се вкопчиха в нея и искаха да я повалят. Но Рен беше отвъд тяхната сила, отвъд всякакви чувства, отвъд всичко освен Елфската магия, която бушуваше в нея. Тя бе станала оръдие на магията и не можеше да дойде на себе си, докато тази магия не бъде удовлетворена. Магията врхлетя върху онези, които се бяха вкопчили в нея, и ги откъсна заедно с парчета от дрехите ѝ. Насочи се да ги унищожи и те изгоряха като есенни листа в пламъците ѝ. Всичко това стана безшумно, всички думи бяха забравени, лицето на Рен бе изкривено като смъртна маска. Битката между Елфите и Федерацията бе скрита от погледа ѝ като от червеникава мъгла. Рен не виждаше нищо освен собственото си полесражение. Преследвачите я нападаха и умираха в огнения взрив на магията на Елфовите камъни, а след тях оставаше само миризмата на пепел.

После тя внезапно се озова отново сама, последните преследвачи се спуснаха надолу през дърветата, побягнаха от ужас. Черните им роби бяха изпокъсани и димящи. Тя насочи огъня по дирите им и с него я напусна и силата ѝ. Отпусна ръка и огънят стихна. Тя падна на колене. Тревата около нея бе обгоряла до черно и миришеше на дим. Купища пепел бяха разпилени навсякъде около телата на

Телохранителите. Тя чу викове долу по хълма, където Трис и групата на Телохранителите бяха заели позиция, за да срещнат воините на Федерацията. Не ме докосвайте, отвърна им тя. Не идвайте насам. Но не беше сигурна дали бе изговорила тези думи или не. Виковете ставаха по-силни и вече започнаха да отекват из цялата долина на Рен. Нещо ставаше. Нещо необичайно.

Тя с мъка се изправи на краката си и се взря през отслабващата мъглива светлина.

Далеч на изток, където нататък от долината се простираха ливадите, се бе появила армия. Войниците стремглаво върхлитаха и размахваха оръжия с бойни викове. Повечето бяха пехотинци, въоръжени с мечове и лъкове. Те не се присъединиха към армията на Федерацията, както в началото си бе помислила тя, а нападнаха Южняците с невъобразима ярост и решителност и се врязаха в тях като скала във влажна пръст. Виковете, които надаваха, достигнаха и до нея.

— Независимите! Независимите!

Те върхлетяха в хаоса на бойното поле като свеж вятър в тресавище. И тогава по хълмовете на долината, които Елфите бяха покрили с телата си, принудени да отстъпват, се появиха на вълни, на вълни редици бронирани тела, сякаш изваяни от камък. Скалните Тролове, които носеха двуметрови копия, боздугани, брадви и огромни железни щитове, настъпиха в тъмното срещу редиците на Федерацията.

Независимите и скалните Тролове се врязаха в южняшката армия. Войниците на Федерацията успяха да удържат положението още няколко минути, все още превъзхождайки по численост своите нападатели. Но свежите сили, които дойдоха, бяха твърде много за хора, които се биеха от изгрев слънце. Южняшките войници започнаха в началото да отстъпват бавно, после по-бързо и накрая се обърнаха и побягнаха. Ренската долина бе опразнена от частите на Южняците, след като бе отблъсната атаката на Федерацията. Елфите се присъединиха към преследването и съюзените армии на независимите Тролове и Елфи отблъснаха силите на Федерацията в мъглата и мрака далеч на юг, като им нанесоха още поражения и отново напоиха земята с кръв.

Рен се обърна да потърси Фавн. Тя чу, че Трис я викаше, изкачвайки се нагоре по хълма. Чу също гласовете на Телохранителите, които го придружаваха. Не им отвърна. Пъхна Елфовите камъни в джоба на туниката си, сякаш бяха заразени от чума, и ги остави там, а ръцете ѝ още потръпваха от огъня на магията. В съзнанието ѝ бучеше нейното странно жужене. Фавн лежеше смачкан между купчините пепел, без да помръдне. Целият беше в кръв. Рен коленичи до Дървесния пискун и вдигна смазаното тяло в шепите си.

Все още държеше крехкото създание, когато Трис и Телохранителите най-сетне стигнаха до нея. Тя не вдигна очи. Не можеше да обясни защо, но имаше чувството, че е прегърнала целия Елфски народ.

XXXIV

Настъплението към Южното око започна час преди зазоряване.

Приближаването мина без инциденти. Облаците продължаваха да покриват небето, скривайки светлината на луната и звездите и обгръщайки земята в меко плътно покривало от мрак. Отдолу се надигаше мъгла и увисваше по дърветата, храстите и тревите, като дим от запалено дърво. Нощта бе тиха и дълбока. Нямаше нито звук, нито движение и нищо не помръдваше по изсъхналата пуста земя, която обкръжаваше крепостта.

Уокър Бо ги водеше, спускайки ги от височините към равните места и те се промъкваха в мъглата като сенки. Той използваше Друидска магия, за да ги обгърне в тишина. Преминаха като фантоми в тъмнината, невидими като мисъл и плавно като течаща вода. Шадуините тази нощ не бяха навън. Поне ги нямаше около петимата хора и дивата котка и земята сякаш принадлежеше само на тях. Уокър премисляше плана си. Страхуваше се, че няма да имат достатъчно време да стигнат до Пар, да го освободят от оковите му и да се спуснат в подземието. Мечът на Шанара щеше да бъде необходим, за да освободят Пар от странната власт, която имаше над него песента-заклинание, а всички Шадуини веднага щяха да се спуснат срещу тях в мига, в който използват Меча. Трябваше да изведат Пар от килията му и да стигнат долу в подземието без да използват Меча. Той обмисляше как да го направят.

Кол Омсфорд също размишляваше. Питаше се дали не греши в убеждението си, че Мечът на Шанара може да помогне на брат му. Допускаше, че истината, която Мечът би открил, може да не освободи Пар, а да го накара да обезумее. Защото ако истината е, че Пар е Шадуин, тогава тя би била съвсем безполезна. Може би Аланон бе предназначил Меча за нещо друго, тревожеше се той — за нещо, за което той още не си дава сметка. Може би Пар беше в такова положение, че не Мечът щеше да го спаси.

На крачка зад тях Морган Лех си мислеше, че въпреки всички талисмани, които носеха и магията, която владееха, шансовете им да успеят в това начинание бяха малки. Предизвикателствата в Тирс, когато отидоха да търсят Падишар Крийл бяха сериозни, но тогава бяха повече хора. Мислеше си, че този път няма всички да оцелеят. Тази мисъл не му беше приятна, но беше неизбежна и тихо му нашепваше в съзнанието. Питаше се дали е възможно след като бяха преживяли толкова много — Шахтата, Джут, Елдуист и всички чудовища, които ги бяха населявали — да намери края си тук. Изглеждаше смешно. Това беше краят на търсенията им, финалът на пътуването, което ги бе лишило от всичко освен от решимостта да продължат. Не беше справедливо всичко да свърши с тяхната смърт. Но той знаеше също така, че беше напълно възможно.

Дамсон Рей си мислеше за баща си и Пар. Питаше се дали не бе предала единия заради другия, когато остави Пар сам да търси Кол, след като брат му най-неочаквано се бе появил сред живите. Питаше се дали този избор нямаше да коства живота и на двамата и реши, че дори да ѝ е съдено със смъртта си да плати за този избор, все пак ще види Равнинаца още веднъж.

Мати Ро до нея се чудеше доколко силна е магията, която ѝ бе дал Друидът, дали е достатъчна, за да преодолее онези тъмни създания, срещу които щяха да се изправят, дали щеше да успее да ги унищожи. Тя вярваше в това. Имаше усещането за недосегаемост. Знаеше, че е тук, защото тук трябва да бъде. Животът я бе довел в този момент на това място, където щяха да се решат много неща. Нямаше търпение да види до какво ще доведе всичко това.

Промъквайки се в тъмнината като черна издължена сянка, която меко стъпваше сред росните предутринни треви, Мърко не мислеше нищо, необезпокояван от човешките страхове и разсъждения, воден от инстинкти и развълнуван от това, че са предприели нещо.

Промъкнаха се в мрака и се озоваха пред тъмната кула, като не спряха нито да размислят, нито дори да ѝ хвърлят един поглед, а побързаха да я достигнат преди страховете и колебанията да ги вцепенят. Южното око се издигаше в мъглата като бледо очертан силует, като черна стена срещу облаците. Изглеждаше като родено от нощта и сякаш заплашено да изчезне заедно с нея при настъпването на зората. То се открояваше безмълвно и неподвижно, като най-черния

кошмар от сънищата, като нещо толкова зловещо, че дори само неговата близост беше достатъчна, за да отрови душата. Приближавайки, те усещаха мрака, втаен в него, огромната му целеустременост, голямото му могъщество. Имаха чувството, че диша, че ги наблюдава, че се вслушва. Долавяха живота в него.

Уокър ги поведе към стените му, където обсидиановата повърхност се издигаше гладка и черна над земята, и сложи ръце на камъка. Той пулсираше като живо същество, топъл и влажен и сякаш се напъваше да се освободи. Но как да стане това? Мрачния чичо отново се замисли над природата на тази крепост, после започна да опипва стените, за да намери откъде да влязат. Той насочи сетивата на магията, за да долови присъствието на мрачните обитатели на крепостта, но те вътре бяха заети и не осъзнаваха неговото присъствие. Бързо се отдръпна, защото не искаше да привлича вниманието им, и предпазливо продължи.

Стигнаха до един вход в сводеста ниша, където бе вдълбана огромна каменна врата. Уокър опипа входа по ръба, като търсеше място, където може да се отвори, реши, че се налага да бъде разбит, да се отворят ключалките и вратата да се освободи. Но дали това щеше да им се удаде бързо? Обърна се назад към другите — двете жени, Планинеца, Равнинеца и дивата котка. Трябваше да стигнат до Пар без да ги открият. Нужно бе да спечелят поне малко време, преди да им се наложи да се бият с Шадуините.

Наведе се близо към тях.

— Стойте близо до мен. Не ме изпускайте и не мърдайте от това място.

Той затвори очи, излезе от тялото си под формата на дух и влезе в крепостта.

В мрачната си затворническа обител Пар Омсфорд седеше прегърбен на леглото си, опитвайки се да дойде на себе си. Беше напълно отчаян и имаше чувството, че ако прекара още един ден в тази крепост ще умре. А ако още един ден продължи да се пита дали магията го променя необратимо, напълно ще загуби разума си. Сега чувстваше как магията действа в него през цялото време, като се движи в ръцете и краката му, ври в кръвта му, кара кожата му да сърби и да изтръпва, като сърбеж, който никога не може да бъде успокоен.

Противно му бе това, което ставаше с него. Противно му бе това, което сам той бе. Противни му бяха Ример Дал и Шадуините и Южното око, и тази черна дупка, в която бе осъден да живее. За него вече нямаше надежда. Беше загубил вярата, че магията му е дар, че сянката на Аланон го бе изпратила в света, за да служи на някаква важна цел, че злото и доброто могат да се разграничат и че той ще успее да преодолее това, което става в него.

Притисна колене до гърдите си и заплака. Изпитваше мъка и отчаяние, никога нямаше да може да си освободи оттук. Никога вече няма да види Кол, Дамсон или някой от останалите — ако някой от тях изобщо бе жив. Загледа се през решетките на тясното прозорче и започна да мисли, че светът отвъд сигурно вече се беше превърнал в онзи кошмар, който Аланон му бе показал много отдавна. Помисли си, че може би винаги е било така и само неговата неправилна преценка на нещата го е накарала да вярва, че може да бъде различно.

Опитваше се да не заспи. Изобщо не се осмеляваше да спи, защото не можеше да понася сънищата. Беше започнал да ги приема като факти, да вярва, че наистина е Шадуин. Когато се събуждаше, мислите му бяха разпокъсани и не можеше да преодолее чувството, че вече не е самият той. Ример Дал беше тъмна фигура, която му обещаваше помощ и още нещо. Ример Дал беше шансът, който той не се осмеляваше да приеме — но който сигурно щеше да му се наложи да използва.

Не. Не. Никога.

Въздухът около вратата на килията му, която беше заключена и залостена, се раздвижи. Той усети помръдването му преди да го види, после забеляза сенки, които преминаваха в мрака. Премигна с очи като си мислеше, че това е поредният демон дошъл да го преследва, поредният знак за приближаващото безумие. Размаха ръка пред очите си, сякаш да вижда по-добре онова, което знаеше, че не е там. Едва не се изсмя, когато чу гласа.

Пар. Чуй ме.

Той разтърси глава. Защо трябваше да слуша?

Пар Омсфорд!

Гласът бе рязък и почти ядосан. Пар веднага вдигна глава.

Чуй ме. Вслушай се в гласа ми. Кой съм? Кажете ми.

Пар се взря в тъмното пространство пред себе си, като си мислеше, че вече наистина е полудял. Гласът, който чуваше, беше на Уокър Бо.

Изречи името ми!

— Уокър — прошепна той.

Думата бе като искра в мрака на неговото отчаяние и той скочи от нейния ярък пламък. Краката му се огънаха и Пар падна на пода, размахал ръце. Вгледа се в мрака без да може да повярва. Чу как демоните се разпръснаха с вой.

Чуй ме, Пар. Ние дойдохме за теб. Дойдохме да те освободим и да те отведем с нас. С мене е Кол. И Морган. И Дамсон Рей.

— Не — отрони се от устата му. Думата бе произнесена преди да помисли, но бе искрена. Това не можеше да бъде. Твърде много пъти се бе надявал. Беше се надявал и надеждата многократно го бе лъгала.

Помръдването във въздуха дойде по-близо и той усети присъствие, което не можеше да различи. Уокър Бо. Как ли бе стигнал до него? Как е възможно да е тук и да не може да го види? Дали не беше станал...?

Аз съм. Направих това, което бе поискано от мене, Пар. Възстанових Паранор и станах първия от новите Друиди. Превърнах се в това, което искаше Аланон, и изпълних неговата повеля.

Пар се изправи на крака, като дишаше тежко и протегна ръка в нищото.

Чуй ме. Трябва да дойдеш там, където те чакаме. Не можем да стигнем тук при теб. Трябва да използваш магията на песента-заклинание, Пар. Да я използваш, да се промъкнеш през вратата, зад която си затворен. Измъкни се и ела при нас.

Пар поклати глава. Да използва магията на песента-заклинание ли? След като беше положил толкова усилия, за да избегне това? Не, не може. Ако го направи, с него е свършено. Освободената магия щеше да го завладее и да го превърне в нещото, срещу което се съпротивляваше с огромни усилия. По-добре да умре.

Трябва, Пар. Използвай магията.

— Не — думата отекна с рязък шепот в тишината.

Ние не можем по друг начин да стигнем при теб. Използвай магията, Пар. Ако искаш да се измъкнеш от затвора си, затвора,

който сам си създал, както и от този, в който Шадуините са те поставили, трябва да използваш магията. Направи го веднага, Пар.

Но Пар изведнъж бе решил, че това е още един трик, поредната игра на неговата или Шадуинската магия, гласове, които му се причуваха от спомените, за да го измъчват. Отново чу как демоните му се присмиват. Извърна се встрани и запуши ушите си с ръце и силно разтърси глава. Уокър Бо не бе тук. Нямаше никого. Беше сам, както през цялото време откакто бе доведен в тази крепост. Беше глупаво да мисли, че не е така. Това бе още едно проявление на нарастващото му безумие. Ярка полирана повърхност, в която се отразяваше онова, което навремето бе мечтал да се случи, но никога нямаше да стане.

— Няма да я използвам. Не мога.

Той изрече думите през зъби, просъска ги като анатема. Отдръпна се от източника на тази фалшива надежда, от несъществуващия глас, потъна в още по-дълбока тъма, навлизайки все по-навътре в мрака.

Гласът на Уокър Бо отново достигна до него, упорит и настойчив.

Пар. Ти ми казваше на времето, че магията е твоя дар и че тя ти е дадена с определена цел, че трябва да се използва за нещо. Ти ми каза, че трябва да вярвам в сънищата, които ни бяха показани. Забравил ли си?

Пар се загледа в тъмнината пред себе си и си спомни. Беше казал тези неща при първата среща с Уокър в Хартстоун, преди толкова много седмици, когато Уокър отказа да отиде с него при Рога на пъкъла. Повярвай, настояваше той пред Мрачния чичо. Повярвай.

Използвай магията си, Пар. Освободи се.

Той се обърна, искрата пламна в тъмната на неговата безнадеждност, на неговото отчаяние. Той искаше да повярва отново. Както на времето бе накарал Уокър да повярва. Нима бе забравил това? Той закрачи през стаята, което му вдъхна известна решителност. Искаше да повярва. Защо не? Защо да не опита? Защо да не направи нещо, каквото и да било, само да не се предава? Видя как вратата сякаш се приближи към него в мрака, уголеми се. Тя бе бариерата, която не можеше да премине. Освен — освен ако използва магията. Защо не? Какво му оставаше.

Изведнъж Уокър Бо се озова толкова близо до него, че можеше да го усети, въпреки липсата на реално присъствие. Уокър Бо, роден от собственото му отчаяние, от собствената му липса на вяра, беше приел повелите на Аланон. Да, Паранор и Друидите бяха възвърнати. Да, той беше намерил Меча на Шанара. И още, Рен също бе намерила Елфите — сигурно беше така, трябваше да бъде така.

Използвай магията, Пар.

Този път той не чу съвета. Премина покрай него, сякаш не беше там. Когато пристъпи към вратата, чу само шума от дишането си. Беше отстъпил. Аз няма да се оставя да умра тук, мислеше си той. Няма.

И тогава магията проблесна във върха на пръстите му и той я насочи срещу вратата, отхвърли резето, което отскочи като подето от вихрушка. Вратата се отвори цялата към коридора и се удари в стената. В същия миг Пар премина през нея и се озова в коридора, водещ към стълбите, като отново чуваше гласа на Уокър Бо, следваше насоките, които той му даваше, но не чувстваше нищо друго освен огъня, чрез който магията бушуваше в него чак до мозъка на костите му, освободена отново и този път сякаш нямаше да се успокои. Все едно, не го интересува. Приятно му беше да я усеща такава — освободена. Искаше тя да го погълне, да погълне всичко наоколо. Ако това е лудостта, с която го заплашваха, то с удоволствие беше готов да я приеме.

Бързо се спусна надолу по стълбите, като остави огъня на магията да бушува и се опита да овладее надигащата се в него сила. Черни силуети се спускаха насреща му, но той ги изпепеляваше. Дали бяха Шадуини? Ил нещо друго? Не знаеше. Крепостта се бе разбудила в предутринния сумрак, обитателите ѝ се бяха надигнали в отговор на магията. Разбрали, че са нападнати, те се опитваха бързо да установят откъде идва ударът. Огън се насочваше към Пар отгоре и отдолу, но той го усещаше много преди да достигне до него и без усилие го отклоняваше. В него се образуваше някакво тъмно ядро, една опасна смесица от обикновена безгрижност и удоволствието, породено от използването на магията, и то разпръскваше всякаква тревога, безпокойство и предпазливост. Отьрсил се бе от всичко човешко. Чувстваше, че може да направи каквото си поиска. Магията му даваше това право.

Уокър Бо крещеше насреща му, но той вече не чуваше думите му. Нито се интересувахе от тях. Продължаваше да върви неотклонно надолу, унищожавайки всичко, което му се изпречеше на пътя. Вече нищо не можеше да му се опълчи. Изпращаше огъня на песента-заклинание напред и го следваше обзет от радост.

Уокър Бо отново дойде на себе си. Тялото му се разтърси, ръцете му се размърдаха. Спътниците му бързо отскочиха назад.

— Той идва! — прошепна Уокър и мигновено отвори очи. — Но магията го е обсебила и той губи себе си.

Те не попитаха за кого говори.

— Какво искаш да кажеш? — Кол го хвана за наметалото и яростно го дръпна.

Очите на Уокър, студени като камък, срещнаха погледа на Равнинеца.

— Той използва магията, но загуби власт над нея. Използва я срещу всичко. Сега се отдръпнете от мен!

Той се освободи, обърна се, постави ръце върху каменната врата и я блъсна. Дланите му засветиха и светлината се насочи от върховете на пръстите му към очертанията на масивния портал и обходиха цялата обшивка на вратата. Ключалката беше разбита и железните лостове се натрошиха. Времето за предпазливост и прокрадване беше минало. Вратата се разтърси и рухна така, че камъкът прокътна.

Те веднага се втурнаха вътре и поеха в мрака, който беше по-гъст от нощта, усещайки хлад и влага по кожата си, вдъхвайки прах и застоял въздух. Тук ги чакаше не старост и запуснатост, а някакъв ужасен позор, който нашепваше за нещо заключено и умиращо. Те се задушаваша от него и Уокър обходи със светлина тъмните ъгли на стаята, в която се бяха озовали. Това беше масивен вход към поредица от коридори, които минаваха под един свод. Отвъд тях през подобен на арка отвор се излизаше в празен двор.

Далеч в тъмнината те чуваха викове, долавяха мирис на изгоряло и виждаха белия пламък на магията на Пар.

Мърко вече излезе най-отпред, мина през входа и се озова на двора. Уокър и останалите вървяха след него, безмълвно и с мрачни лица. Покрай виещата се светлина и шума се движеха сенки, но никой не нападнаше. Те пресякоха двора приведени, като внимателно

поглеждаха наляво и надясно. Шадуините бяха тук, съвсем наблизо. Стигнаха до отсрещния край на двора, като продължаваха да следват шума и блясъка пред тях и влязоха в еди коридор.

Озоваха се пред една стълба, която извеждаше нагоре към тъмната кула, като се виеше в мрака, пронизан от яркия бял огън на магията. Пар се спускаше надолу. Те останаха застинали докато той приближаваше: не знаеха нито кого ще срещнат, нито какво да направят. Съзнаваха само, че трябва някак си да стигнат до него, да го накарат да дойде на себе си, но знаеха също — дори и Мати Ро, за която магията беше енигма — че това няма да е лесно, че с Пар Омсфорд става нещо жестоко, ужасно и чудовищно. Те се разпръснаха по безмълвната заповед на Уокър. Морган измъкна Меча на Лех, а Кол — Меча на Шанара — техните талисмани срещу тъмните създания, а когато Мати ги видя, също извади своя тънък боен меч. Уокър мина на крачка пред тях, мислейки си, че той доведе нещата дотук и, затова е длъжен да разбие бронята, с която магията на песента-заклинание бе обгърнала Пар, да му помогне да разбере истината за себе си.

И внезапно Равнинеца се появи, като с лекота се спускаше надолу по стълбите като фантом, озарен от светлината на магията. Силата искреше от върховете на пръстите му, по лицето му и в дълбините на очите му. Той ги виждаше, но в същото време не ги виждаше. Приближи без да забави крачка и без да отрони дума. Горе бе настъпил хаос, но още не бяха започнали да го преследват надолу. Пар дойде още по-близо, сякаш летеше, сякаш беше ефимерен. Вървеше право към Уокър, без да забавя ход.

— Пар Омсфорд! — извика Уокър Бо.

Равнинеца продължи да приближава.

— Пар, угаси магията!

Пар се поколеба, като едва сега видя Уокър или може би едва сега го разпозна и забави крачка.

— Пар. Отдръпни магията. Ние не трябва...

Пар насочи срещу Уокър една огнена струя, която за малко не го повали. Магията на Уокър се събуди в негова защита и потуши огнената струя, превръщайки я в дим. Пар спря и двамата застанаха един срещу друг в мрака.

— Пар, това съм аз! — извика Кол от мястото си.

Брат му се обърна към него, но в погледа му не се четеше и следа от разпознаване. Магията на песента-заклинание съскаше и пееше около тях и плющеше като плащ, духан от вятъра. Морган също извика, умолявайки го да чуе, но Пар дори и не погледна към Планинеца. Той беше дълбоко смаян от магията, така погълнат от нея, че нямаше очи за нищо друго и не можеше да разпознае, дори гласовете на приятелите си. Обръщаше се ту към един, ту към друг, когато го викаха, но гласовете им само още повече възбуждаха магията.

Не можем да му помогнем да дойде на себе си, мислеше си отчаяно Уокър. Той не откликва на никой измежду нас. Вече усещаше как започват да ги търсят, чувстваше приближаването на Шадуините по съседните коридори. А щом Ример Дал стигне до тях...

И тогава неочаквано Дамсон Рей излезе напред, мина покрай Уокър, преди той да успее да я спре, изкачи се по стълбите и започна да приближава към Пар. Пар я видя, че идва и се приготви да я срещне. Магията зловещо просветваше от пръстите му. Дамсон приближи без никакво оръжие или магия, които да ѝ помогнат, с отпуснати ръце, отворени длани и вдигната глава. В миг Уокър си помисли да се спусне и да я издърпа назад, но беше късно.

— Пар, — прошепна тя, когаго приближи и спря на трийсетина сантиметра от него. Намираще се на долното стъпало под него, вдигнала глава, червеникавата ѝ коса бе прибрана назад и лицето ѝ беше открито. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Мислех си, че никога вече няма да те видя.

Пар Омсфорд изумено я погледна.

— Страхувам се, че ще те загубя отново, Пар. Ще те загубя в ръцете на магията. В ръцете на твоя страх, че магията ще те предаде, както когато смяташе Кол за убит. Не ме оставяй, Пар.

В обезумелите очи се появи следа от разпознаване.

— Ела по-близо, Пар.

— Дамсон? — прошепна той изведнъж.

— Да — отвърна тя и се усмихна. Сълзите вече се стичаха по лицето ѝ. — Обичам те, Пар Омсфорд.

Той дълго не се помръдна, застанал на стълбите в мрака, като изваян от камък, докато магията вилнееше в ръцете и краката, в цялото му тяло.

После изхлипа, нещо се беше събудило в него и той замижа, за да се съсредоточи. Тялото му се разтърси конвулсивно, магията просветна и отмря. Той отново отвори очи.

— Дамсон — прошепна той. Сега вече я виждаше, видя ги всички и се олюля напред.

Тя го хвана, когато падна и Уокър мигновено се озова също до него. После всички хванаха Равнинеца и го поведоха надолу по коридора, като го държаха изправен и гледаха съсипаното му лице.

— Не мога вече да дишам — прошепна им той. — Не мога да дишам.

Дамсон се притискаше до него и му шепнеше, че всичко е наред, че той е спасен, че ще го измъкнат оттук. Но Уокър видя истината в очите на Пар Омсфорд. Той водеше борба с магията на песента-заклинание, която беше на път да загуби. Каквото и да става с него, сега той трябваше да се изправи срещу магията, да се освободи от страховете и колебанията, които го бяха измъчвали седмици наред.

— Кол — каза той тихо, когато те пуснаха Пар и той падна на колене до Дамсон. — Използвай Меча на Шанара. Не чакай повече. Използвай го.

Кол погледна Мрачния чичо с колебание.

— Но аз не съм сигурен какво ще последва от това.

Гласът на Уокър Бо стана твърд като стомана.

— Използвай Меча, Кол. Използвай го или ще го загубим!

Кол бързо се обърна и коленичи до Пар и Дамсон. Извади Меча на Шанара, хванал с две ръце дръжката му. Той трябваше да използва талисмана, но да понесе и последиците от това.

— Морган, наблюдавай стълбите — заповяда Уокър Бо. — Мати Ро, ти наблюдавай коридорите — той приближи до Пар. — Дамсон, пусни го.

Дамсон Рей погледна нагоре с отчаяние. В очите на Уокър се четеше неочаквана топлина, излъчваща едновременно успокоение и сърдечност.

— Пусни го, Дамсон — нежно каза той. — Отдръпнете се.

Тя пусна Пар и Равнинеца падна напред. Кол го хвана, прегърна го в миг, после взе ръката на брат си и я постави върху дръжката на Меча, като я прихлупи със своята десница.

— Уокър — прошепна той умолително.

— Използвай го! — просъска Мрачния чичо.

Морган се огледа неспокойно.

— Това не ми харесва, Уокър...

Но беше твърде късно. Кол бе отстъпил пред настоящата команда на Уокър Бо, бе призовал магията. Мечът на Шанара се съживи и просветна и тъмният кладенец на Шадуинската крепост бе залян от светлина.

Обгърнат от задушаваш облак, парализираща нерешителност и унищожителен страх, Пар Омсфорд усети как магията на Меча прониква като огън в мрака и целия го изгаря. Магията на песента-заклинание се вдигна да я пресрещне, да я блокира, да изгради бяла стена от решително мълчание. В него се затвориха предпазни врати, превъртяха се ключалки и душата му така се разтърси, че той скочи на крака. Смътно чувстваше, че Кол е призовал магията на Меча, че силата му принадлежи на него, а не на Пар и нещата някак се обръщат наопаки. Той се отдръпна от настъпващата магия, неспособен да понесе истината, която тя би могла да му разкрие, като искаше само завинаги да се заключи в себе си.

Но магията на Меча на Шанара настъпи този път под настоящата команда на брат му и проникна в него. Слушай, Пар. Слушай. Моля те, слушай. Думите си пробиха път през защитата на песента-заклинание и отприщиха онова, което следваше. В началото той си мислеше, че това са думите само на Кол и те пробиват неговата защита и пропускат бялата светлина. Но после разбра, че е и още нещо. Това беше неговата изнурителна необходимост да разбере веднъж завинаги истината, макар най-лошата, да се освободи от съмненията и страха на незнанието. Твърде дълго бе живял така, за да може да продължи. Магията го бе предпазвала от всичко, но не можеше да го предпазва след като той не я искаше. Той бе на ръба на безумието и не можеше повече да се върне назад.

Пар достигна до гласа на брат си със своя собствен глас, настойчив и нетърпелив. Кажи ми. Кажи ми всичко.

Песента-заклинание се гънеше и съскаше като уловена котка. В края на краищата той все още можеше да я държи в своя власт, тя бе негово наследство и право по рождение и не можеше нищо да направи отвъд разума му и неговата необходимост. Той бе отстъпвал пред волята

й, когато страхът и съмнението подкопаваха неговите устои, но никога не й се беше поддавал напълно, а сега щеше завинаги да се освободи от съмнението.

Кол, рече умолително той. Брат му беше насреща, вдъхвайки му увереност. Кол.

Хванали здраво ръцете си върху Меча, те силно притискаха пръсти и се потопиха в светлината на магията. Кол успокои Пар, уверявайки го, че магията ще го излекува и няма да му причини зло и че каквото и да стане, той няма да изостави своя брат. И последната от бариерите, които Пар си бе изградил, отпадна, резетата се дръпнаха, вратите се отвориха и мракът беше разпръснат. Като разкъса и последния капан на песента-заклинание, той се отпусна с въздишка.

И тогава истината му се разкри. В него като поток нахлуха спомените. Всичко, което някога се бе случвало в живота на Пар, тайните, които той пазеше дори от себе си, онова, от което се срамуваше и притесняваше, провалите и загубите, за които не искаше да мисли, нахлуха в него. Те излязоха на светло и макар че в началото Пар искаше да избяга от тях, защото болката бе сурова и несвършваща, при всеки спомен силата му нарастваше и той можа да приеме техния смисъл и присъда.

После светлината се издигна и Пар видя себе си в настоящия момент: как беше тръгнал да търси Меча на Шанара, подтикнат от Аланон, пламенно възприел повелята му, нетърпелив да открие истината за себе си. Но доколко дълбоко и искрено бе това нетърпение? Защото всъщност откри, че бе възможно да е тъкмо като тези, срещу които се беше опълчил. Откри очакващия го Ример Дал, който му говореше, че не е този, за когото се мисли, че е нещо съвършено различно, едно от онези тъмни създания, Шадуините. Само думата е такава, бе му шепнал Ример Дал, само името. Шадуин, притежаващ Шадуинска магия. Имаше сила, която не се различава от тази на червенооките призраци, можеше да бъде като тях и да прави това, което правеха те.

И сега, в безпристрастната бяла светлина на истината на Меча, той видя, че всичко това е така. Един от тях. Той беше един от тях.

Той бе отблъснат от тази истина, от неизбежността на онова, което му бе показано и му се струваше, че вие от ужас, но не можеше да каже дали е така. Шадуин! Той беше Шадуин! Почувства как Кол

отскочи далеч от него. Почувства как брат му се отдръпна. Но Кол не го пусна. Продължи да го държи. Няма значение какъв си, ти си мой брат, чу той. Няма значение какъв си. Ти си мой брат. Това помогна на Пар да не загуби разума си и да не полудее. То го опази от собствения му ужас. От ужасното откритие за собствената му същност.

Това му помогна да види останалата истина, която му се откри.

Той видя как неговата елфска кръв и наследство го бе свързала с Шадуините, които също бяха Елфи. Те идваха от един род и имаха обща история и бяха свързани така, както са свързани хората с общо минало. Но имаше възможност за избор. Той бе наследник както на Шанара, така и на Шадуините и не беше задължително да се превърне в онова, в което магията му би го превърнала. Убеждението, че му е предопределено да бъде едно от тези тъмни създания, беше лъжа, която Ример Дал му бе внушил. Сторил го бе там, в килията, където държеше Меча на Шанара, когато Пар влезе в Шахтата с Кол и Дамсон. Ример Дал му беше позволил да изпробва Меча като знаеше, че собствената му магия няма да позволи, защото тя бе преграда срещу истината, която не е приятна. Ример Дал му бе внушил, че е Шадуин, че е един от тях, че е съсъд на тяхната магия. И бе предизвикал у него онова съмнение, което се изискваше, за да не могат враждебните магии на Меча и на песента-заклинание да влязат в съгласие, като по този начин бе поставил началото на дългата спирала от колебания, която трябваше да доведе Пар до окончателното му преобразяване, когато заложеното в него стане толкова силно, че да се превърне във факт.

Пар ахна и отстъпи назад. Сега разбираше, сега виждаше всичко. Когато твърде дълго вярваш в нещо, то става истина. Когато повярваш, че нещо може би е така, то става. Това беше направил той със себе си. Обвит е бил в толкова силна магия, способна да разруши всичко, ако той ѝ позволи, ограничен е бил от страховете и колебанията си, за да не види истината. Ример Дал е знаел това. Ример Дал е знаел, че Пар сам е можел да приеме възможността, която Главният преследвач му бе предлагал. Беше го накарал да мисли, че е убил своя брат с магията си. Беше го накарал да мисли, че никога няма да владее магията на Меча на Шанара. Беше го накарал да мисли, че се проваля заради това, че е Шадуин. Какъв шанс имаше да разреши конфликта в себе си и да установи своята самоличност, докато неразумно използваше песента-заклинание, за да отблъсква магията на Меча? Пар можеше да бъде

както спасител на Друидите, така и пионка на Шадуйните и противоречието между тези две неща бе способно да го доведе до безумие.

— Но не е задължително да бъда един от тях — сам се чу да казва той. — Не е задължително!

Той целия потрепера пред смисъла на тези думи. Кол му се усмихваше разбиращо и усмивката му го стопли като слънце. Както се беше случило с неговия брат, когато истината на Меча разкъса тъмната лъжа на Огледалното покривало, така и сега истината стана пътеката, по която Пар намери себе си отново. Дали Аланон е знаел, че ще стане точно така? — питаше се той, докато започна да излиза от светлината. Дали Аланон е прозрял, че Мечът на Шанара е бил потребен тъкмо за това?

Когато магията се отдръпна и той отвори очи, с учудване разбра, че плаче.

XXXV

Мрак и мъгла се стелеха над Долината на Рен — едно развихрено море, което се плискаше над телата на мъртвите и махаше на живите с мрачната покана да се присъединят към тях. Рен Елеседил стоеше в челната част на долината заедно с командирите на армията на Елфите и техните новооткрити съюзници и си мислеше колко примамлив е този повик. От трупове, все още разпръснати долу — предимно Южняци, изоставени от техните събратя, се издигаха ръце, задушени в прегръдките на смъртта — като пътни знаци към отвъдния свят. Кръвопролитие се премести на юг към равнините, докато мракът не го погълна и на Кралицата на Елфите ѝ се струваше, че той може би ще остане завинаги — поглед към бъдещето, което я очакваше.

Тя бе застанала встрани от останалите — от Трис и Барсимон Оридио, от водача на независимите Падишар Крийл и неговия грубоват приятел Чандос и от загадъчния командир на Троловете Топора. Те всички се бяха обърнали с поглед към долината, сякаш всеки от тях обмисляше една и съща загадка — връзката между мъглата, мрака и смъртта. Всички мълчаха. Стояха тук откакто бе пристигнала новината, че Федерацията е предприела ново настъпление. Още не се бе разсъмвало, светлината още бе под гребена на хоризонта на изток, небето бе покрито с облаци, светът бе зона на мрака.

Рен бе обзета от дълбоко отчаяние. То проникна чак до мозъка на костите ѝ и я обзе цялата, сякаш нямаше край. Когато Гарт умря, си мислеше, че плаче за последен път, но загубата на Фавн отново извика сълзите и скръбта и тя започваше да си мисли, че те повече не ще я напуснат. Имаше чувството, че кожата ѝ е одрана и кръвта тече, оставяйки нервите ѝ оголени и чувствителни. Имаше чувството, че целият смисъл на живота ѝ се свеждаше до изпитание на волята и издръжливостта ѝ. Сърцето ѝ я болеше от мъка и на душата ѝ бе пусто.

— Това беше само един Пискун — изсъска Стреса неубедително, когато я намери около полунощ. Тя ѝ разказа за смъртта на Фавн, но

смъртта не беше нещо ново за Стреса.

— Те се раждат, за да умрат, Рен, Кралице на Елфите. Не се измъчвай за това.

Думите ѝ нямаха за цел да я наранят, но тя не можа да не им възрази:

— Нямаше да говориш така, ако страдах заради теб.

— Фююют. Един ден ще страдаш и за мен — Комбинираната котка само сви рамене. — Такъв е животът. Пискунът загина, за да те спаси. Сам е пожелал така.

— На никой не му се иска да умира — думите бяха горчиви и сурови. — Дори и на един Дървесен пискун.

А Стреса отвърна:

— Но той сам си е избрал да се жертва, не е ли така? После изчезна отново, дълбоко в горите на запад, за да следи дали нещо няма да се появи оттам и да предупреди Елфите. Тя чувстваше, че се отдалечават един от друг. Стреса бе диво създание, а тя — не. Някой ден щеше да поеме нанякъде и да не се върне и последната ѝ връзка с Мороуиндъл щеше да изчезне. Тогава всичко ще остане само спомен — началото на това, което бе сега, крайт на онова, което е била на времето.

Чудно ѝ бе как продължава да се чувства същата, след като животът ѝ толкова се бе променил.

А може би се лъжеше, правеше се на непроменена, когато всъщност се бе променила и просто не можеше да го приеме. Тя се намръщи в мрака, като оглеждаше мястото на кръвопролитие и се питаше каква част от нея бе надживяла ужасите на Мороуиндъл и каква част е била завинаги загубена. Искаше ѝ се да има някой, когото да попита за това. Но повечето от онези, които би могла да попита, бяха мъртви, а останалите живи не бяха склонни да ѝ отговорят. Налагаше се сама да си отговори на собствения си въпрос и се надяваше отговорът и да бъде истинен.

Падишар Крийл обърна изпитото си лице, взирайки се внимателно в нея, но тя не даде вид, че го забелязва. От изгрев слънце не бе разговаряла с никого измежду тях, дори и с Трис, обгърнатата в самотата си като в защитна броня. Най-сетне независимите бяха дошли и довели със себе си Топора и скалните Тролове — силите, за които се бе молила, но най-неочаквано бе престанала да се интересува от това.

Тя не искаше Елфите да загинат, но убийствата я караха да се поболява. Вчерашната битка бе завършила с оттегляне, без да предвещава никакъв изход и днешната не обещавахе нищо различно. Войската на Федерацията бе престанала да бяга, бе се прегрупирала и ето че настъпваше наново. Те няма да престанат да настъпват, мислеше си тя. Разполагат с достатъчно хора за това. Присъединяването на независимите и Троловете увеличи шансовете на Елфите да оцелеят, но не даваше основание за надежда, че Федерацията може да бъде спряна. Можеха да получат подкрепления от градовете, южно от Тирс. Несекващ поток, ако е необходимо. Нашествието щеше да продължи, за да отблъсне Елфите към Западната земя и единственото, което оставаше още нерешено, бе колко дълго щеше да продължи това унищожение.

Тя се опита да преодолее мъката и отчаянието си, ядосана на себе си, че допуска подобна слабост. Една Кралица на Елфите не може да си позволи да се предава, сгълча се тя. Кралицата на Елфите винаги трябва да вярва.

Ах, нима имаше още в какво да вярва?

В това, че Пар и Кол Омсфорд са живи и притежават Меча на Шанара, отговори си тя убедено. В това, че Морган Лех тръгна да ги намери. В това, че Уокър Бо е върнал Паранор и Друидите. Че повелите на Аланон са изпълнени, че тайната на Шадуините е известна и че има надежда за тях. Тя имаше толкова източници на вяра и трябваше да черпи сили от тях.

Питаше се дали чичо ѝ и братовчедите ѝ черпеха сили от своята вяра. Питаше се дали им е останала някаква вяра. Помисли си какви загуби бе претърпяла и дали и те са страдали като нея. Питаше се най-сетне дали щяха да се заемат с повелите на Аланон, ако знаеха от самото начало цената, която щяха да платят, за да ги изпълнят. Едва ли.

Светлината се появи на изток, където слънцето се изкачи на устните на света — бледо сребристо сияние, което очерта Драконовия зъб и гористите склонове под него. Светлината се процеждаше надолу към долината и изгонваше сенките от мъглата, като ги отдели от нея и пейзажът стана определен и сигурен. Звукът на барабани и маршируващи стъпки се чу в далечината, все още слаб, но неотменно приближаващ. Падишар Крийл спореше с Барсимон Оридио. Не можеха да се споразумеят каква да бъде стратегията на обединената

армия, когато започне атаката. И двамата бяха хора със силна воля и не се доверяваха един на друг. Топора слушаше без да каже нищо — безстрастен и безизразен. Трис се бе отдръпнал настрана. Водачът на независимите се противопоставяше на настояването на Бар той да поеме общото командване. Тя се бе разграничила веднъж от тях. Не й се искаше да го прави отново. Не й харесваше какво става, вече не. Стоеше и наблюдаваше и не помръдна, когато спорът стана още поразгорещен. Трис погледна към нея, очаквайки тя да се намеси. На юг биенето на барабаните се усили.

И тогава най-неочаквано от храстите се появи Стреса, наежи шипове за да се отърси от праха и листата, и забърза към тях. Рен се обърна, забравила за всичко останало. Не можеше да има и съмнение, че нещо извънредно бе накарало Комбинираната котка да се появи.

— Кралице на Елфите — пресипнало и накъсано започна тя. — Довели са Смоци!

Рен усети как сърцето й престана да бие и гърлото й се сви.

— Нали всичките ги оставихме в блатото — едва успя да каже тя.

— Намерили са още! Ссстг! — Тя вдигна влажната си муцуна, тъмните й очи бяха разширени и сурови. — Изглежда от Трис. Пуух! И войници също, но важното са Смоците. Поне пет са. Дойдох веднага щом ги зърнах.

Тя махна на другите да приближат Падишар Крийл и Бар бяха престанали да спорят. Топора и Чандос стояха рамо до рамо — като издялани от камък. Трис веднага се озова до нея.

Смоци.

Ставаше вече по-светло и мъглата се разпиляваше, когато армията на Федерацията излезе с бойна стъпка от тъмнината и настъпи към Долината на Рен. Дивизиите от воители в черно-бели униформи се разпръснаха в началото на долината и се заизкачваха към обширните възвишения. Колоните бяха широки и се простираха надалеч. По фланговете яздеха кавалеристи и имаше дървени контрафорси на колела, зад които се прикриваха стрелците, с процепи, през които да стрелят. Имаха защитни ограждения и огнени катапулти и към всеки батальон бяха прикрепени и Преследвачи в черни наметала.

Но всички погледи бяха обърнати към самия център на армията. Там се намираха Смоците, с блестящи черни метални брони и криви

окосмени крайници — нещо средно между механизми и зверове — напредваха срещу Елфите и техните съюзници, към хората, които бяха изпратени да унищожат.

Рен Елеседил ги гледаше безчувствена. Знаеше какво означава тяхната поява: с Елфите е свършено. Тяхната поява означава, че с всичко е свършено.

Тя бръкна в туниката си, за да извади Елфовите камъни и пристъпи напред за своята последна битка.

— Стани, Пар!

Кол викаше насреща му и го дърпаше за ръката, опитвайки се да го изправи на крака. Той покорно се надигна, все още поразен от случилото се, смаян от откровенията на Меча. Чу се шум надолу по стълбите, докато онези, които бяха дошли за него — Уокър, Дамсон, Кол, Морган и високата, чернокоса жена, чието лице му бе непознато — бързо го наобиколиха. Мърко разтревожено кръстосваше наоколо. Нещо пълзеше надолу по стълбите, но мракът не позволяваше да се види. Всички врати към подземията бяха заключени, освен онази, която водеше обратно през двора към стените, които извеждаха навън. Поне този път им беше отворен и в далечината се виждаше как утринната светлина поръбва хоризонта над Руните.

Забеляза, че и Уокър гледа нататък. Уокър, облечен целия в черно, брадясал и пребледнял, но изглеждащ някак си по-силен от когато и да било, изпълнен с огън, който гореше отвътре. Като Аланон, помисли си Пар. Както някога е изглеждал Аланон. Уокър погледна за миг през отвора, застана в нерешителност, докато останалите бяха наобиколили Пар, но обърнати към затворените врати и стълбището с насочени оръжия.

— Накъде? — прошепна чернокосото момиче.

Уокър се обърна и се присъедини към тях. Вече беше решил.

— Ние дойдохме да освободим Пар и онова, което е заключено в недрата на крепостта. Не сме си свършили работата.

Дамсон прегърна Пар и го притисна така, сякаш никога повече нямаше да го пусне. Пар отвърна на прегръдката ѝ, утешавайки я, че всичко е наред, че вече е спасен, като се питаше дали това наистина е така. Питаше се какво всъщност се беше случило. Той отново

влaдeеше мaгията нa пeсeнтa-зaклинaниe, нo дoри и сeгa нe бeшe съвсeм сигурeн зa кaквo мoжe дa я изпoлзвa.

Дoстaтъчнo e, чe нe съм Шaдуин. Пoнe знaя тoвa.

Кoл бe зaстaнaл близo дo Уoкър.

— Зaлoстeнaтa врaтa oтсрeщa извeждa пo eдин кoридoр нaдoлу дo стълбищeтo към пoдзeмиятa. Щe oтидeм ли тaм?

Уoкър кимнa.

— Бързo! Нe сe oтдaлeчaвaйтe eдин oт друг.

Тe сe втурнaхa прeз пoмeщeниeтo и в същoтo врeмe eдин чeрeн силует сe спуснa нaдoлу пo стълбитe и сe хвърли срeщу чeрнoкocтo мoмичe. Тя сe oтдръпнa и избeгнa нaпaдeниeтo, нo създaниeтo мигнoвeнo сe oбърнa нaсрeщa ѝ, чeрвeнooкo, съскaщo, с oгнeни нoкти. Мъркo сe вкoпчи в нeгo прeди тo дa удaри, пoвaли гo в срeдaтa и гo oтхвърли встpaни.

Уoкър oтвoри зaлoстeнaтa врaтa и тe сe спуснaхa прeз нeя, слeдвaни oт прeслeдвaчитe си пo стълбищeтo. Кoридoрът бe тъмeн, с висoки свoдoвe и тe пpeдпaзливo сe спуснaхa прeз нeгo, oчитe им шaрeхa срeд сeнкитe. Мъркo oтнoвo вървeшe нaпpeд, кoтeшкитe му oчи бяхa пo-силни oт тeхнитe и тoй ги водeшe. Някъдe oт дoлу дo гях дoстигнa стържeщ звук, пoслe дългa въздишкa, издишaнe. Крeпoсттa нa Шaдуинитe сe рaзтърси в oтгoвoр, сякaш бe кoжaтa нa нeщo живo, кoятo пулсирaшe с удaритe нa сърцeтo му. Кaквo ли имa тaм, дoлуг — питaшe сe Пaр. Тoвa нe бяхa вълни, кoитo сe рaзбивaт в скaлитe, кaктo бeшe му кaзaл Римeр Дaл — oщe eднa лъжa. Нeщo другo. Нeщo тoлкoвa вaжнo, чe Уoкър бe гoтoв дa рискувa всичкo, сaмo нe и дa гo oстaви тaм дoлу. Дaли тoй знaeшe кaквo e? Дaли Aлaнoн му бe дaл oтгoвoритe, кoитo търсeхa всички тe?

Сeгa нямaшe врeмe дa рaзбeрe. Силуети изпълнихa цeлия кoридoр зaд тях и Мoргaн сe oбърнa, зa дa зaбиe в тях oгнeнaтa струя нa Мeчa нa Лeх. Тe сe рaзпиляхa и изчeзнaхa, нo сaмo слeд миг oтнoвo бяхa тук. Кoл шeпнeшe нeщo вaжнo нa Уoкър, сoчeшe към кoридoрa, кoйтo извeждaшe нaдoлу, нo Уoкър изглeждa знaeшe нaкъдe дa върви и дръпнa Кoл пoдирe си кaтo гo държeшe близo дo сeбe си. Oстaнaлитe гo слeдвaхa eдин слeд друг, притискaйки сe дo стeнитe. Oт мрaкa пpeд тях изниквaхa силуети, нo тoвa бяхa сaмo сeнкитe нa oнeзи, кoитo ги прeслeдвaхa oтзaд. Пaр притиснa Дaмсoн дo сeбe си и пpoдължи дa бeгa.

Стигнаха до една площадка, от която надолу се виеше стълбище към недрата на крепостта и гласът на онова, което бе заключено там, достигна до тях по-ясен и отчетлив. Това беше диханието на някакво огромно животно, хрипкаво вдишване и издишване, сякаш въздухът минаваше през гърло, пресъхнало и свито от липса на вода. Стърженето беше звук на движение, както свличането на камъни в лавина.

На стълбите долу се появиха силуети в черни наметала и Шадуинските огньове се насочиха към тях като остри червени копия. Уокър запрати взрив, който разби атаката и отвърна на удара. Други силуети се появиха от коридорите, пресичащи този, по който те вървяха. Шадуините бяха навсякъде, черни, безшумни и яростно нападащи. Морган се обърна да ги пази в тил, докато Уокър водеше напред, останалите вървяха приведени между тях. Те слизаха бързо надолу по стълбите, чувствайки как крепостта цялата се тресе пред онова, което става. Диханието на съществото долу се учести.

Изведнаж огньове избухнаха навсякъде около тях. Кол падна, замахна напосоки и Мечът на Шанара падна от ръката му. Без изобщо да се замисля, Пар се протегна към него и го вдигна. Мечът не го изгори отвътре, както бе станало в Шахтата. Нима всичко е било поради страх от самия себе си? Той се загледа в Меча, после се обърна да помогне на Дамсон, която помагаше на Кол да се изправи, и отново подаде Меча в ръцете на брат си. Мърко се спускаше надолу по стълбите към най-близкия нападател. Лъскавата му козина бе опърлена и димяща, но той скочи срещу Шадуина, сякаш раните му не го интересуваха. Уокър запрати бяла Друидска светлина в пелена, която ги обгърна като защитна стена, отблъсна назад Шадуините и разчисти пътя пред тях.

Тогава Пар видя Ример Дал. Главният преследвач се намираше под тях на тясното мостче над бездна, спускаща се от една площадка, покрай която минаваше стълбището. Той стоеше сам, хванал се за парапета на моста, на скулестото му лице се четеше ярост и той сякаш не можеше да повярва на очите си. Ръката му, облечена в ръкавицата, тлееше, сякаш в отклик на неговите чувства. Той погледна към Пар, който отвърна на погледа му и му се стори, че помежду им се установи взаимно признаване на станалото, но и още нещо.

В следващия миг Ример Дал изчезна и Пар продължи да се промъква сред настъпващите Шадуини. Магията му се бе съживила и той чувстваше как тя се надига в него. Помисли си, че сега щеше да му потрябва. Ще рискува да я използва, защото знаеше поне, че тя няма да го превърне в един от тях. Шадуините ги приближаваха в гръб. Морган се бе обърнал насреща им. Извика на другите да продължат. Тъмнокосото момиче остана с него, долепило се до рамото му, сякаш да го закриля, и двамата се заеха да отбраняват стълбището от настъпващите чудовища.

Уокър стигна до площадката и погледна надолу. Пар отиде до него, но бързо се отдръпна. Там долу имаше нещо огромно, което се надигаше и свиваше и пулсираше в светлина.

Една яростна черна фигура се блъсна в Мърко, когато той премина по стълбите надолу под площадката, и дивата котка падна и се изгуби от погледа. Уокър и останалите се втурнаха към нея, магията на Пар се съживи и заискря, разпали се в него, когато той я призова с вик. Спомни си страха си от онова, което би могла да направи, но сега този страх бе само спомен и той веднага го прогони. С лице към мостика и приведените над него Шадуини той се опита да отклонява техния огън, за да не позволи той да достигне до Дамсон и Кол. Кол беше отново ударен, но продължи да върви с усилие напред, като държеше Меча на Шанара пред себе си и все още пазеше Дамсон в сянката си.

Чуха, че Мърко нададе вой, онзи фучащ, яростен вой, който означаваше болка и страх. После той се озова с един подскок пред тях с черното създание, вкопчено в него. Уокър шеметно запрати Друидския огън насреща му, улучи черното създание по средата на тялото и го откъсна от гърба на Мърко. Дивата котка подскочи във въздуха, спусна се отново срещу нападателя си и изчезна от погледа им.

Дим се издигаше от стените и пода, където гореше магическият огън. Въздухът се изпълни с пепел. В недрата на Южното око бе черно като в нощ с изключение на онази твар долу. Тъмнината обгръщаше хората и Шадуините се стрелкаха насам-натам покрай тях, търсейки място, откъдето да нападнат. Дамсон бе улучена, обгорена и отхвърлена встрани толкова бързо, че Пар не можа да го предотврати. Тя се изправи, но падна отново. Кол мигновено се появи до нея, праметна я през рамо и забърза напред.

В този момент част от стълбището се срути и Уокър Бо изчезна, като се прекатури сред праха, камъните и пепелта. За миг Пар, Кол и почти изпадналата в безсъзнание Дамсон се оказаха сами върху срутващото се стълбище, загледани в бездната, където пулсираше светлината. Чуха как Мърко ръмжеше отдолу и видяха блясъка на Друидската магия.

— Какво правите там? Побързайте!

Морган Лех крещеше насреща им, внезапно изникнал от пушека и огъня над тях, стискайки в ръка потъмнелия и огнен Меч на Лех. Тъмнокосата жена бе все още с него, и тя също бе смазана, кръв се стичаше по лицето ѝ. Те изникнаха сред пушилката и поведоха останалите към стръмнината. Пар се свлече надолу по откъртените камъни и се скри в тъмнината. Приземи се на крака и беше мигновено нападнат. Черните силуети го обкръжиха, но магията на песента-заклинание го спаси. Тя засия като броня около него, после избухна навън срещу нападателите му. Черните твари бяха отблъснати назад сред пушилката. Мърко префуча покрай него, замахвайки с лапи — сянка, която се появи и отново изчезна. Той чу шума от приближаването на останалите и само след секунди те бяха отново заедно.

Светлината отпред пулсираше и шумът от дишането ѝ беше ужасяващ рев на безсилие и болка.

Те тръгнаха отново, като се оглеждаха в тъмното за Уокър и дивата котка. Шадуините постоянно ги нападаха, но Морган и Пар ги отблъскваха, като криеха Кол и жените между тях. Дамсон започна отново да се съживява, но Кол продължаваше да я носи. Другата жена стъпваше напред сама, със стиснати зъби и огнен поглед. Преминаха през висок и тесен коридор, който се отваряше над тях към стълбището и изведнаж се озоваха в помещението със светлината.

То беше прилично на пещера и каменно, издълбано много отдавна от времето и елементите в земната кора — огромно помещение, от което излизаха тунели във всички посоки. В центъра му се намираше светлината. Светлината представляваше закръглена, пулсираща маса, цялата обвита с въжета от червен огън. Тя се издуваше и напругаше, за да се освободи от въжетата, но не можеше. Изглеждаше като сраснала се с пода на пещерата, споена със скалата и сякаш изникнала от нейната сърцевина в мрака. Тя нямаше форма,

нито самоличност, но нещо в нейното движение напомняше на Пар животно, уловено в капан. Шумът, напомнящ дишане, идваше от това движение и цялото помещение, което извеждаше нагоре към Южното око, изглежда бе свързано с това движение. То се разтърсваше и стените на крепостта също се разтърсваха с него. То въздишаше и пещерата и крепостта също въздишаха.

— Какво е това? — чу Пар Кол да прошепва до него.

Тогава видяха Уокър Бо. Той стоеше от другата страна на пещерата, влязъл в двубой с Ример Дал. Двата черни силуета се бяха вкопчили отчаяно един в друг. Ръката с ръкавицата на Ример Дал бе червена от Шадуинския огън, а ръката на Уокър бе обвита в Друидския бял огън. Камъкът под тях димеше нагорещен и въздухът наоколо им пулсираше. Очите на Ример Дал приличаха на капки кръв и едрото му скулесто лице бе изопнато от ярост.

От едната страна Мърко отчаяно се опитваше да стигне до Уокър. Шадуините го заобикаляха отвсякъде, за да го довършат.

Морган се спусна на помощ незабавно, извика бойния си вик, като замахна с тъмното си острие на талисмана и очерта огнена дияра. Тъмнокосата жена го съпровождаше. Кол се отправи към окованата светлина, мислейки да се бори тук, но трябваше да се отклони, за да посрещне една атака на Шадуините, които скочиха от мостика. Той пусна Дамсон и Пар, който слезе зад него, я пое. Шадуините приближиха към Кол и го принудиха да отстъпи. Мечът на Шанара не представляваше заплаха за тях, а Кол не разполагаше с друга магия. Пар му извика да се отдръпне, но вместо това брат му се хвърли в мелето от разгърнати наметала. Пар бързо пусна Дамсон и хукна подир брат си. Кол се препъна и падна, опита се да се повдигне, но се свлече напълно. Шадуините го обкръжаваха отвсякъде. Пар извика яростно и насочи магията на песента-заклинание, която се заби в тях и ги отблъсна. Огън се насочваше към него отгоре и от всички страни, но той го прогонваше, скрит под магическата си броня.

Кол беше на ръце и колене, когато Пар стигна до него, окървавен и смазан. Той вдигна лице да види Пар, после пхна Меча на Шанара в ръцете му.

— Продължавай! — каза той и се свлече.

Пар хвана Меча и се спусна напред, остра миризма на огън и пепел пареше ноздрите му. Да продължи — да, но какво да направи?

Той забеляза, че Морган вече стоеше сам, чернокосото момиче също беше паднало. Не виждаше Уокър и Ример Дал. Усети, че силите му отслабват в резултат на продължителното използване на магията. Каквото и да направи, налагаше се да побърза. Той се спусна напред, приближи се до светлината и отново се запита какво представлява тя и какво се очаква от него да стори. Дали да я освободи? Може би с тази цел Уокър ги бе довел в Южното око? Ако светлината бе пленена от Шадуините, трябваше да я освободят. Но какво представляваше тази светлина? Той не беше сигурен в нищо. Той самият едва се беше освободил и собственото му объркване все още го държеше в оковите си.

Погледът му се спря върху Меча на Шанара, внезапно осъзнал, че го държи в ръцете си, че го бе взел от Кол. Защо ли беше направил това? Мечът не беше предназначен за него. Той беше предназначен за Кол. Той дори не умееше да го използва.

И точно в този момент най-неочаквано Ример Дал се изправи пред него, вълчатата глава просветна в мрака, тъмната му роба се разкъса и падна. Качулката му бе отметната и червенобрадото му, грубо лице беше обляно в кръв. Той откъсна Пар от светлината като се изправи пред него. Ръката в ръкавицата пулсираше в пурпурен огън. Усмивката му представляваше ужасяваща гримаса.

— Дошъл си да разбереш какво държим скрито тук? — попита той с груб шепот.

— Махай се от пътя ми — заповяда Пар.

— Никога вече — каза другият и Пар изведнъж си даде сметка, че ръката му вече не беше в ръкавица, че ръката всъщност бе само огън, че под ръкавицата през цялото време е имало само огън. — Дадох ги всички шансове, момче.

Сега вече не се преструваше, че проявява приятелство или загриженост. В очите на Ример Дал проблясваше омраза и тялото му се бе свило от ярост.

— Ти ми принадлежиш! Винаги си ми принадлежал! Трябваше да ми се отдадеш, когато ти дадох възможност! Така щеше да бъде по-добре за теб!

Пар зяпна от изненада.

— Ти си мой! — бясно фучеше Ример Дал. — Още ли не си го разбрал? Ти си мой, Пар Омсфорд! Твоята магия ми принадлежи.

Той се спусна към него и Пар едва можа да извика и да призове песента-заклинение, за да го забави. А и тя не можа да стори нищо повече, освен да го забави. Главният преследвач премина през защитната стена, сякаш беше хартиена и стисна раменете на Пар с ръце като с метални скоби. Пар смътно си даде сметка, че през цялото време Ример Дал се е стремил тъкмо към това — към магията на песента-заклинение и към тялото на Пар, което я владееше. Всички твърдения, че искал да му помогне, бяха параван, зад който се опитваше да скрие своята амбиция да я притежава. Както всички Шадуини, Ример Дал копнееше за магията на останалите, а малцина притежаваха магията на Пар.

Ример Дал го блъсна назад с цялата си тежест, наведе го и го принуди да падне на колене. Мечът на Шанара падна от безчувствените му пръсти. Той вдигна ръце да отблъсне другия, като призова магията в своя защита, но се чувстваше така, сякаш цялата му сила го е напуснала. Едва успяваше да диша, докато сянката на другия го обгръщаше. Ример Дал започна да излиза от тялото си и да влиза в тялото на Пар. Равнинеца видя как ще се случи това, почувства началото. Той виеше и се мъчеше да се освободи, но остана безсилен.

Само не това! — мислеше си той, обзет от ужас. — Това не бива да се случва!

Той се извиваше, риташе, дращеше другия, но Шадуинската същност на Ример Дал проникваше насила в него, нахлувайки под кожата му. В него проникваше мрак и хлад и той се изпълваше с чувство за себепонравяване. Знаеше, че на времето би могъл да не допусне това да се случи. На времето, когато магията бе излязла изпод контрола му, той, воден от страха и колебанията, щеше да намери достатъчно сили, за да отблъсне другия. Ример Дал е знаел това. Мислите на Главния преследвач се сблъскаха с неговите и той бе отблъснат от онова, което те му разкриваха. Няма ли някой да ми помогне! Той зърна някакво движение вляво и Морган Лех с вик се спусна напред. Но Ример Дал замахна с ръката в ръкавицата, като отпусна Пар за един кратък миг и Морган изчезна в проблясък на огнен пламък, след което пропадна в мрака. Ръката се върна и отново се вкопчи в Пар. Равнинеца беше потънал дълбоко в себе си, където магията му бе най-силна, събирайки я в желязно ядро. Но Ример Дал настъпваше

неотклонно, насилствено, смазващо. Пар усети как и тази част от него се предава...

И тогава Главният преследвач отскочи внезапно назад и Шадуинската му същност се отскубна от Пар. Пар ахна, премигна и видя Уокър Бо да стиска със здравата си ръка Ример Дал за гърлото. Друидският огън бушуваше в нея. Той бе опърлен и одраскан и лицето му бе бяло като тебешир под черната брада и струйките кръв. Но Уокър Бо бе самата решителност, когато насочи цялата си магия срещу врага си. Ример Дал отскочи с рев, размахал ръкавицата. Шадуинската магия се разпиля на всички страни. Уокър му причиняваше нещо, което го държеше откъснат от тялото му, Шадуинската му същност оставаше извън него. Двете му части се стремяха отново да се съединят, но Уокър бе застанал между тях и блокираше пътя им.

Пар се отдръпна назад, после отново се изправи на крака. Уокър сви пръсти в юмрук и смачка нещо в Шадуина. Ример Дал виеше и се мяташе, източеното му тяло се хвърляше напред и трепереше от ярост. Шадуински огън бълваше надолу по пода и се врязваше в камъка. Други Шадуини се спуснаха на помощ, но Мърко се спусна между тях, като блъскаше и дереше.

— Използвай Меча! — извика Уокър Бо на Пар. — Освободи светлината!

Пар сграбчи оръжието и се спусна към светлината. Само след секунди я достигна, този път не бе спрял от никого, всички погледи бяха отправени към битката между Друида и Главния преследвач. Той приближи до тази огромна, пулсираща маса, окована с пурпурни вериги, хвана Меча с две ръце и го вдигна пряко срещу светлината.

После призова магията с цялата сила на волята си, молейки ѝ се да се яви.

И тя се яви, издигна се плавно, леко, без да бъде отблъсната от магията на песента-заклинание, както по времето, когато страховете и колебанията му и хитростта на Ример Дал му бяха внушили, че е Шадуин. Тя бързо дойде — бял огън, който се разгърна в светлината пред него и отново се върна назад и погълна целия Пар. Пар отново видя истините на своя живот, истините за неговата магия, за Шанара и наследството на Шадуините и Елфските им предци. Той прие тези истини като живителен въздух и не се отдръпна от тях.

И тогава най-сетне видя истината за светлината пред него. Той видя онова, което Шадуините бяха направили, как бяха използвали магията, за да погубят Четирите земи. Видя смисъла, скрит зад сънищата на Аланон, и причината, поради която децата на Шанара бяха призовани край Рога на пъкъл. Видя онова, което трябваше да направи.

Той извика обратно магията на Меча и пусна оръжието на пода на пещерата. Зад него Ример Дал и Уокър продължаваха да се бият в схватка, която сякаш нямаше край. Главният преследвач надаваше крясъци — не от болка, а от ярост пред това, което Уокър се канеше да извърши. Шадуините приближаваха от всички страни, като се биеха, за да минат покрай Морган Лех, който отново се бе изправил на крака, и Мърко, който сякаш беше, неунищожим. Но бяха закъснели. Този миг принадлежеше на Пар и неговите приятели и съюзници, на всички, които бяха полагали усилия за него, на живите и мъртвите, на смелите.

Той призова магията на песента-заклинание още веднъж, извика я цялата, всичко, което пламтеше в него, което бе еволюирало от неговото наследено право в чудовището, което за малко не го унищожи. Той още веднъж я призова и я превърна в този яркосин огън, който за първи път се бе появил, когато се опитваше да избяга от Шахтата. В тази огнена струя, която в началото приличаше на парче небесносиня светкавица, която се бе спуснала от небето. Той я издигна над главата си и я запрати долу по пурпурните върви на магията, която бе оковала светлината, и ги разкъса завинаги.

Пар потрепера от силата на удара и от онова, което усилието му отне, като усети разкъсване, разцепване, изцеждане.

Светлината избухна в отговор, озари мрака на пещерата и оттам се издигна нагоре към Южното око. Тя прогони сенките и тъмата и превърна всичко черно в бяло. Тя викаше от радост, че е намерила свободата си и после потърси възмездие за онова, което ѝ бе сторено.

Първо улови Ример Дал, изсмука живота на Главния преследвач, сякаш вдъхваше дим в дробовете му. Ример Дал бе силно разтърсен, падна, разпиля се на пепел и престана да съществува. Тогава светлината се спусна срещу останалите Шадуини, които вече отчаяно бягаха, и ги погълна един след друг. Най-сетне се издигна, за да погълне Южното око, пробягвайки нагоре по черните стени, в черния, подобен на обсидиан камък. Пар бе вдигнат на крака от Уокър, който

се наведе да вдигне Меча на Шанара. Уокър подвижна на Морган и само след секунди те събраха и останалите, като им подвикваха и носеха онези, които не можеха да вървят. Мърко ги поведе към тунел в отсрещния край на помещението, като бягаше, за да избегне срутването.

Горе Южното око избухна към утринното небе като гейзер от огън и пепел.

Стреса първа усети трусовете и предупредително изсъска към Рен.

— Елфска кралице! Фюют! Усещаш ли? Хсст! Хсст! Земята трепери!

Рен стоеше малко по-встрани от Трис с Елфовите камъни в ръка и наблюдаваше настъпването на федеративната армия, очаквайки сблъсъка със Смоците. Те бяха стигнали до началото на долината на Рен — на не повече от стотина метра от челните редици на Елфите и техните съюзници. Битката, от която се страхуваше, всеки миг щеше да започне. Барсимон Оридио, Падишар Крийл, Чандос и Топора се бяха разпръснали към различните части, които командваха. Тайгър Тай бе отишъл при Летящите ездачи. Телохранителите бяха наобиколили кралицата от всички страни, но тя се чувстваше невероятно самотна.

Обърна се, когато чу думите на Комбинираната котка, а после и сама усети трусовете.

— Трис — прошепна тя.

Земята се разтърсваше все повече след всяка поредица от трусове, които минаваха през нея, сякаш някакъв звяр се бе разбудил от изгряващото слънце, от настъпващата светлина. Той се отърсваше от съня и неговият рев се издигаше над ударите на барабаните на Федерацията и стъпките на маршируващите войници.

Рен си пое дълбоко дъх озадачена.

Какво беше това?

В този момент огън и дим избухнаха далеч на югоизток и се издигнаха нагоре към слънчевата светлина като див пожар, а разтърсването надигна земната кора в отчаян тласък. Хората от противниковите армии спряха настъплението си едни срещу други и обърнаха очи да погледнат, като се взираха към хоризонта и надаваха виковете. Огънят и димът се издигнаха като облак черна пепел и после

изведнъж се появи огромен взрив от бяла светлина, който озари цялото небе, пулсиращ и жив. Той помете небето, пробяга през слънцето и се върна обратно, носейки се с вятъра и облаците.

Когато отново се изсипа над земята, трусовете се възобновиха, надигаха се и спадаха, изпълвайки въздуха с трясъци.

После светлината се понесе към долината, сноповете ѝ пронизваха земната покривка и проникваха между ужасените хора. Рен ахна пред нейната яркост и почувства как Елфските камъни се забиват в плътта на дланта ѝ и тя ги стискаше още по-здраво.

Светлината препускаше по всички страни, но не произволно както в началото ѝ се бе сторило, а напълно целенасочено. Тя улови първо Смоците, разкъса ги и ги остави димящи, разбити и безжизнени. После настигна Преследвачите, обгърнати в смъртен саван, отне живота им и ги остави на купчини димяща пепел. Премина през федеративната армия и прочисти нейните редици от всички Шадуини, като по този начин лиши армията от нейната целеустременост и кураж и войниците, които бяха останали, се обърнаха и побягнаха, за да спасяват живота си, захвърлиха оръжията, изоставиха укрепленията и бойните машини, напуснати от всяка надежда, готови на всичко, само и само да останат живи. Всичко свърши за секунди — Смоците и Шадуините бяха унищожени, войниците от федеративната армия побягнаха и по поляните останаха само следите от битката. Всичко стана толкова бързо, че Елфите, независимите и скалните Тролове нямаха време да се опомнят. От смайване не можеха да направят нищо, освен да гледат ставащото и после бързо да огледат собствените си редици, за да се уверят, че светлината не ги е засегнала.

На хълма в средата на долината Рен Елеседил наблюдаваше ставащото и бавно въздъхна с облекчение в настъпилата тишина. Трис стоеше до нея със зяпнала уста. Стреса дишаше на хрипове до краката ѝ. Тя преглътна, защото гърлото ѝ бе пресъхнало и погледна към долината на Рен изумена, след като мина и последното чудо.

Навсякъде из пресъхналите и пусти равнини докъдето поглед стигаше, бяха разцъфнали диви цветя под светлината на слънцето.

XXXVI

— Каква беше тази светлина, Уокър? — попита Кол.

Утрото бе напреднало и те се бяха събрали под сянката на дърветата, на хълмовете, които започваха от Рунските планини, северно от развалините на Южното око. Долу Шадуинската крепост продължаваше да дими и тлее. Стените ѝ се бяха разбили и някога гладкият черен камък бе разтрошен и потъмнял. Уокър седеше сам встрани, загърнат в изпокъсаните останки на тъмната си роба. Пар и Кол седяха насреща му. Морган се бе облегнал на широкия ствол на един червен явор, дъвчеше стръкче трева и гледаше в ботушите си. Мати Ро се бе подпряла до него и докосваше рамото му. Дамсон спеше на няколко метра встрани. Бяха смазани и изтощени, покрити с кръв и прах, а Кол имаше счупена ръка и ребра. Но напрежението бе напуснало телата им и загрижеността бе изчезнала от очите им. Те вече не бягаха и не страхуваха.

— Това беше магия — тихо и убедено каза Пар.

Те бяха избягали от подземията на Шадуинската крепост през тунела, който Уокър бе избрал. Навсякъде около тях се сипеха камъни, докато бягаха през подземния мрак, водени само от светлината на Друидския огън. Тунелът имаше много извивки и им се струваше, че няма да успеят да се измъкнат навреме. Чуваха шума от срутването на крепостта зад тях, усещаха как зад гърба им нахлуваше застоял въздух и прах, когато стените вътре се разбиваха. Страхуваха се, че може да останат там, но Уокър изглеждаше сигурен в пътя и те го следваха без да задават въпроси. Накрая тунелът свърши в един гъсталак на ниския хълм над крепостта и оттам те се промъкнаха нагоре под сянката на дърветата, за да наблюдават пожара, който бележеше унищожението на крепостта. Дамсон отново бе загубила съзнание и Уокър се грижеше за нея, съсредоточил цялото си внимание чрез Друидската магия. Лекуваше я, както бе лекувал преди седмици Пар, когато Равнинеца бе отровен от Върколаците. Беше трескава от раните си, но Уокър успя да

свали температурата дотолкова, че да може да спи. Докато той се грижеше за нея, другите се почистваха и превързваха доколкото могат.

Сега слънчевата светлина се простря към хълмовете на запад и те обърнаха поглед назад към мястото, където тлееше Южното око. Накъдето погледнеха, виждаха диви цветя, разцъфнали след срутването на Шадуинската крепост и завръщането на светлината на земята. Цветовете покриваха с пъстър килим цялата земя, докъдето поглед стигаше. Дори и областите, които някога бяха заболели и унищожени. Уханията им леко се носеха в утринния въздух, сякаш дава знак за едно ново начало.

— Откраднатата магия — каза Уокър Бо.

Онова, което Мечът на Шанара бе показал на Пар, Уокър можа да долови интуитивно с друидските си инстинкти. Покрай тъмните очи на Уокър имаше прах и мърсотия и лицето му бе изпито, но в погледа му се четеше сила. Те свършиха с разказа за своите премеждия и започнаха да обсъждат причините за онова, което им се беше случило.

Уокър вдигна лице.

— Светлината беше магията, която Шадуините са откраднали от земята. Оттам те са се сдобили със сила. Елфската магия от вълшебните времена е била извличана от първичните елементи, преди всичко от земята, защото земята е най-големият източник на сила. Когато Елфите възстановили загубената си магия след смъртта на Аланон, Шадуините се оказали онези ренегати между тях, които искали да я използват по неправилен начин. Както Черепоносците и Мордските призраци преди тях, Шадуините започнали да се упоават толкова силно на магията, че тя напълно ги преобразила. Те станали част от нея, зависими от нея на живот и смърт. Тя станала единствения смисъл на живота им. Първоначално те крадели малки части от нея, но когато нуждата им нараснала, когато те поискали достатъчно сила, за да управляват съдбата на расите на Четирите земи, построили Южното око, за да смучат магия в големи количества. Намерили начин да я извличат от сърцевината на земята и да оковават откраднатото в недрата на крепостта. Южното око и магията, която натрупвали в него, се превърнали в източник на тяхната сила навсякъде. Но като я използвали, за да се умножават, да създават твари, подобни на Смоците, да увеличават своята сила, земята отслабнала от отнетата ѝ

магия. Четирите земи започнали да боледуват, защото магията им нямала сили да поддържа здравето им.

— Сънищата на Аланон — каза Пар.

— Те е трябвало да се осъществят с течение на времето. Нищо не би могло да им попречи, след като магията бъде освободена.

— А когато беше освободена, тя унищожи онези, които я бяха оковали.

Уокър поклати глава.

— Не е точно така. Тя не ги е унищожила съзнателно. Случи й се нещо по-дълбоко. След като беше освободена, тя си върна всичко, отнето от нея. Върна си силата, която й е била изсмукана. Така остави Шадуините и техните чудовища без жизнените сили, които ги поддържаха. Остави ги кухи като морски раковини, захвърлени да съхнат на брега. Те живееха благодарение на магията. Когато тя им бе отнета, те умряха.

Те помълчаха известно време, потънали в размисъл.

— Южното око също ли е било нещо живо? — попита Кол.

Уокър кимна.

— Живо, но не като нас. То беше организъм, създание на Шадуините, което ги хранеше и пазеше. То беше майката, която ги отглеждаше — една майка, създадена от магията. Те се хранеха от това, което тя им даваше.

Мати Ро направи гримаса и побутна земята с крак.

— Болестта им се върна като бумеранг — измърмори тя.

— Не разбирам защо имаше толкова много разновидности на Шадуините — внезапно каза Морган. — Тези в Южното око като Ример Дал и Преследвачите, например, изглежда бяха господари на самите себе си. Ами онези слепи твари в Шахтата? Онази горска жена и гиганта, които срещнахме по пътя към Кулхавен?

— Магията е имала различен ефект върху тях — отговори Пар и погледна наоколо. — Някои са се справяли с нея по-добре от другите.

— Някои са се приспособили — каза Уокър. — Но мнозина не са успели, макар че са се опитвали. А някои от онези същества в Шахтата са били лишени от малката си магия, присвоена от Шадуините — слабите са били подчинени от по-силните. Помниш ли как Шадуините се опитваха да проникнат в теб и да станат част от теб? Както горската жена и детето край Тофърската планина?

Както Ример Дал — помисли си Пар, но не го изрече на глас.

— Те са имали нужда да се хранят, за да оцелеят и са се хранили винаги, когато почувстват необходимост. Използвали са хората наоколо си, също както и земята, за да поддържат живота си. Ако магията на един човек е била силна, техният стремеж да я откраднат ставал още по-силен. Когато Шадуините изсмуквали магията от някого, тези създания полудявали. В някои случаи това довеждало Шадуините до лудост. Било е твърде разрушителен процес. Шадуините не са го разбирали. Силата, към която са се стремили, е била недостъпна за тях. Силата, която дава живот на земята и нейните създания, е твърде опасна, за да се посегне на нея.

Мърко се промъкна откъм сенките, обгорен и окървавен на десетки места, с разкъсана козина на още толкова. Той изглеждаше така, сякаш не забелязва това. Муцуната му бе влажна, защото бе пил вода от един извор, който бе открил сред дърветата. Огледа ги със светнал поглед, после отиде до Уокър, седна и започна да се ближе, за да се измие.

Пар откъсна едно диво цвете, пораснало до краката му.

— Ример Дал искаше и от мене да изсмуче магията на песента-заклинание, нали?

— Той искаше нещо повече от магията, Пар — Уокър се бе преместил на по-удобно място и Мърко погледна към него, за да се увери, че не отива някъде. — Той искаше да те спечели на своя страна. Искаше да се превъплъти в теб. Трудно е да се разбере, но Шадуините бяха открили още в много ранен стадий начин да напускат телата си и да оцеляват като призраци. Древната магия им е позволила това. Магията на земята им даваше способността да се превръщат в каквото си поискат. Но по този начин те нямаха самоличност и затова се стремяха да бъдат нещо повече от дим. Използваха телата на хората и ги изоставяха, когато поискваха да се превърнат в някой или нещо друго.

Той леко се приведе напред.

— Но Ример Дал бе Главен преследвач, най-силният измежду Шадуините и се стремеше да бъде нещо повече от другите. Той се насочи към тебе, Пар, защото ти можеше да му дадеш младост и сила, каквито не притежава никой друг човек. Песента-заклинание се променяше и той знаеше това. Нещо повече, той разпозна в каква

посока се извършва тази промяна. Твоята Елфска кръв връщаше магията към онова, което Брин Омсфорд бе наследил от своя баща, към магията, родена от Елфовите камъни. Помниш ли как тя се е борила, за да не позволи магията да я унищожи? Ример Дал е разбирал природата на тази магия. Тя е Елфска, но е имала и своята Шадуинска страна. Ако той придобиеше власт над нея, можеше да я обърне в своя полза. Но това той не би могъл да осъществи без твоя помощ. Магията беше твърде силна, твърде закриляща, за да допусне ти насилствено да бъдеш овладян. Той трябваше да те измами, за да те накара да му помогнеш. Точно това и го унищожи накрая. Неговата маниакална страст да те подчини на себе си. Той се беше предал напълно, прекарваше цялото си време в умуване как да го постигне, казваше ти, че си вече Шадуин, че си се превърнал във врага, срещу когото се бориш, накара те да мислиш, че си убил Кол, после върна Кол към живота, за да те преследва, опитваше се да те накара да вярваш, че без неговата помощ ще полудееш. Стремехът му още повече се засили, след като откри, че Аланон те е изпратил да търсиш Меча на Шанара. Той познаваше магията ти от Варфлийд, но сега откри начин да те направи свой съюзник срещу най-опасния си враг. Стремеше се да бъде близо до теб, за да не ти позволи да откриеш истината и магията ти му помогна. Тя беше Елфска по произход и всеки път, когато ти се позоваваше на нея, това беше указание за него къде си. Не че беше достатъчно да те залови, но му помагаше да бъде наблизо.

— Но по отношение на Меча на Шанара е сгрешил — заяви Пар. — Той си е мислел, че аз единствен мога да го използвам, но Мечът всъщност е бил предназначен! за Кол.

Уокър поклати глава.

— Не зная дали е бил предназначен за когото и да било. Бил е предназначен и за двама ви. Но е трябвало Кол да го използва пръв, за да те спаси от Ример Дал. Трябвало е да се намери начин ги да приемеш факта, че макар страховете ти относно магията да са били основателни, съдбата ти не е предопределена. Аланон не разкри каква ще е ролята на Кол. Сигурно е знаел, че тя трябва да остане в тайна, за да успее Кол да ти помогне.

— Може би е знаел, че Шадуините ще разкрият повелите — предположи Морган. — И една от тях е скрил.

— Ами повелите? — неочаквано запитва Пар. — Каква е била тяхната цел? Знаем защо беше нужно да се изъстанови Меча на Шанара, ами останалите?

Уокър си пое дълбоко дъх, загледа се за миг към равнините размишлявайки и отново се обърна към тях. Неговото познание и разум му даваха възможност да разбере по-бързо от приятелите си истината за случилото се и те всички се обърнаха към него за обяснение. Прозрение, разбиране, сетивност и логика — това бяха Друидските умения, които му бяха предадени. Към тях трябваше да се прибави и силата на магията, и отговорността да бъде използвана разумно. Вече започваше да оценява целия товар, който Аланон бе носил през всичките тези години.

— Повелите са били дадени, за да спомогнат за унищожаването на Шадуините — каза той, като внимателно подбираше думите си. — За да оцелеят Четирите земи, е било необходимо да се съчетаят много неща. Преди всичко е трябвало да се разбере кои са Шадуините и каква е тяхната цел. И пътуванията, предприети за да се изпълнят повелите на Аланон, послужиха за това. Още по-директно ни помогнаха, като ни дадоха талисманите, които ни помогнаха да унищожим Шадуините — Меча на Шанара, Елфовите камъни, Песента-заклинание и оръжието на Морган. А освен тях магиите, които ни помагаша да възстановим тези талисмани. Но повелите ни бяха дадени също, за да поддържаме Четирите земи, когато Шадуините бъдат унищожени, да не допуснем Шадуини и подобни на тях твари да се върнат. Елфите се върнаха, за да установят нарушеното равновесие. Елфите са лечителите на земята и нейните създания, те се грижат за съхраняването на магията. Когато те избягаха, нямаше кой да се опълчи срещу кражбата на Шадуините, и никой не си даваше даже сметка за онова, което става. Елфите ще работят, за да не допуснат то да се случи отново.

— А Друидите — тихо допълни той — също ще допринесат за това равновесие. По-рано не го разбирах, научих го едва когато станах един от тях. Друидите внасят самосъзнанието на земята. Те не просто въздействат и упражняват власт. Те разбират какво тревожи земята и нейния народ и помагат то да бъде поправено. Понякога може да изглежда, че служат на някаква собствена цел, но това неразбиране произтича от страха пред силата, която притежават. Тя, разбира се, остава присъща на всички тях — и на мен също — но причината за

съществуването им е в необходимостта да служат. — Той замълча. — В противен случай аз не бих могъл да бъда един от тях.

— На времето не искаше в никакъв случай да станеш един от тях — тихо отбеляза Пар.

Уокър кимна и суровите му очи станаха по-меки.

— Това време, Пар, изтече отдавна всички нас.

Коглин би се съгласил с това, каза си Равнинеца. Старецът би разпознал истинността на тези думи веднага. Коглин бе станал свидетел на отминаването на толкова много години, на времена, които бяха излезли от спомена и станали легенда: изчезването на Друидите и тяхното връщане, преминаването от стария свят към новия. Коглин бе последния свидетел на миналите времена и той щеше да разбере, че неизбежността на промяната е единствената константа на живота.

— И значи тези черни твари наистина ги няма вече — каза изведнъж Мати Ро, сякаш имаше нужда от потвърждение, без да погледне към никого, когато изрече тези думи.

— Шадуините ги няма вече — увери я Уокър. Той замълча, загледан към земята. — Но магията, която ги крепеше, остава. Не забравяйте това.

В този миг Дамсон се размърда и те отидоха да видят дали е добре. Над главите им слънцето просветваше в утринната мъглица и въздухът започна да стана горещ и лепкав. В равнината долу Южното око хвърляше искри и димеше в жегата, а след известно време заприлича на мираж.

Дойде обяд и отмина, ала групата все още почиваше всред прохладата на планинските дървета. Дамсон се събуди от дрямката си, за да хапне и да пийне нещо, после отново затвори очи. Скоро ще оздравее, каза си Уокър. Скоро ще бъде отново добре.

След това заспаха, унесоха се един подир друг сред аромата на цветята и свежите треви, успокоени от горската тишина. Може би ги бе повалила умората, но после Пар разбра, че имаше и още нещо. Той сънува, че Уокър им говори по време на сън. Казваше им, че трябва да запомнят онова, което им бе казал за магията, че трябва да запомнят колко е важна тя за земята. Каквато и магия да притежават — и тук той се обърна главно към Пар — трябва да я пазят внимателно от неправилна употреба и небрежност. Да я пазят за времето, когато бъде необходима. Да я държат заключена за момента, когато трябва да се

използва. Той докосна всички тях почти неуловимо в началото, като мина покрай тях тихо, безшумно и ги остави отпочинали и умиротворени. Видът му се променяше, докато минаваше, понякога изглеждаше като Уокър, а понякога — като Аланон. Взе Меча на Шанара от Кол — за да не се загуби отново — обясни му той. Нито Кол, нито някой от останалите се възпротиви. Мечът всъщност не беше техен. Мечът принадлежеше на Четирите земи.

После Уокър започна постепенно да изчезва като сянка на слънце. Сега трябва да ви напусна, каза им той, защото моето лечение изисква Друидски сън.

Когато се събудиха отново, беше късен следобед, небето ставаше пурпурно-виолетово, гората тиха, прохладна и неподвижна. Уокър Бог го нямаше и те знаеха без да им се казва, че няма да се върне отново.

Само мигове след това Летящите ездачи и техните Рокове се появиха оттам, където изчезваше слънчевата светлина на запад, носейки Рен, Падишар и останалите, които се бяха сражавали в долината на Рен. Дойде време обясненията да започнат отново.

XXXVII

Времето минаваше. Отмина лятото и настъпи есента. Горещината в средата на годината неохотно отстъпи, дните станаха по-хладни и къси и сякаш по-скъпоценни пред перспективата на идващата зима. Дивите цветя увехнаха, листата пожълтяха и едни цветове замениха други. Птиците заминаха на юг и от планините започнаха да нахлуват студени ветрове. Светлината стана смътна и слаба и се местеше по небето на дълбоки, меки, притихнали слоеве, които се стелеха като пух.

Кол Омсфорд отиде у дома си в Сенни дол, за да се увери, че Джаралан и Мириана са добре и с удивление откри, че федерацията се е оттеглила преди седмици, напуснала е по някакви, неотложни причини селото и старците Омсфорд. Те преживяха една щастлива среща и Кол веднага им обеща, че няма да заминава скоро.

Пар Омсфорд и Дамсон Рей отидоха на север в Тирс и останаха, докато се убедиха, че Кърта се е измъкнал от Шадуините, които го преследваха. После се върнаха в Сенни дол при Кол. Пар вече планираше с какво да се заемат. Тримата решиха да отворят хан на север в един от пограничните градове на Калахорн, където щяха да предлагат добра храна, удобно преспиване и понякога да развличат посетителите с разкази и песни. Нещо бе станало с песента-заклинание по време на освобождаването на земната магия в Южното око. Сега можеше да прави само онова, което правеше на времето — да създава вълшебни образи. Но това беше достатъчно за Пар и Кол, за да разказват истории, както в отминалите дни. Кол, разбира се, не искаше да напусне Сенни дол, но Пар мислеше, че ще успее да го убеди.

Шадуините бяха изчезнали от градовете на Калахорн и сред населението се чувстваше нараснала решителност да прогонят също и Федеративните окупатори. Падишар Крийл веднага започна да прави планове, достойни за един независим — да вдигне въстание, което да прогони Южняците от Калахорн завинаги. Той разказа на хората, които му сътрудничеха, че родителите му на времето са притежавали земя в

Калахорн. Федерацията ги хвърлила в затвора и после ги изпратила на заточение, а той отраснал при една своя леля.

Не беше виждал своите родители, но бе чувал, че баща му бил известен като Барон Крийл.

Морган Лех удържа обещанието, дадено на Стеф, и се върна в Източната земя, за да се присъедини към съпротивата на Джуджетата срещу Федерацията. Мати Ро тръгна с него. Вече не се колебаеше дали изборът ѝ е правилен, не се тревожеше заради призрака на Куикнинг. Морган ѝ каза, че иска тя да дойде с него. Щяха да намерят баба Елиза и леля Джилт и да останат с Джуджетата, докато те извоюват свободата си. После щяха да се върнат в Планините и той щеше да ѝ покаже колибата си сред хълмовете. Той каза само това, но тя си помисли, че зад думите му се крие и още нещо.

Рен Елеседил се върна в Западната земя като Кралица на Елфите, за да изпълни клетвата си, че ще се погрижи Елфите да възстановят стария си обичай да пътуват като лечители из Четирите земи. След като разполагаше вече с подкрепата на Трис, Тайгър Тай, а и на Барсимон Оридио, тя мислеше, че Висшият съвет няма да се съмнява в нея. Щеше да подбере лечители сред Избраните. Те щяха да се грижат не само за Градините на Живота и Елкрис, но също и за земята. В началото няма да бъде лесно, но те не ще се откажат. Не беше в природата на Елфите да се предават.

Войната с Федерацията се разпали за известно време, но стихна, когато Южняците се оттеглиха в родните си земи. След като ги нямаше Шадуините, за да въздействат върху Коалиционния съвет, и след поражението на армията им край Ренската долина, те постепенно загубиха желанието си да воюват. Въстанието в Калахорн и Източната земя доведе до нарастващо недоволство от цялостната програма на Южняшката експанзия и най-сетне Федерацията се оттегли напълно от земите извън границите ѝ.

Времето минаваше и сезоните се сменяха.

Паранор остана необезпокояван през есента и зимата, издигащ се над сенчестите гори, които го заобикаляха, обграден от Драконовия зъб — тъмно скупчване на стени, парапети, бойници и кули. От време на време минаваха пътници, но никой не се осмеляваше да влезе в Друидската крепост. Говореше се, че е обитавана от духове — че е

гробница на душите на отдавна загиналите и изчезнали Друиди. Някои казваха, че една дива котка обикаляла вътре, а понякога и навън, черна като нощта, голяма колкото кон и с огнени очи. Други разправяха, че дивата котка можела да говори като човек.

В Крепостната кула Уокър Бо спеше необезпокояван съня на Друид. Въпреки че тялото му почиваше, духът му често излизаше над земята, носен от вятъра до най-отдалечените краища, пътуващ по облаците и по гребените на вълните. Докато спеше, Уокър сънуваше нещата, които бяха отминали и които предстояха да се случат, за онова, което е било и което щеше да бъде. Сънуваше един нов Съвет на Друидите, събиране на най-мъдрите мъже и жени на Расите, натрупване на познание, което би позволило на Четирите земи да растат и да се развиват. Сънуваше мирен живот. Сънищата му се простираха по-надалеч от пътуванията, които предприемаше в духовна форма, защото нямаше граница за онова, което можеше да си представи.

Аланон му се явяваше понякога. Сега беше почти бял. Тъмната му сянка бе заприличала на призрак и силуетът му съвсем смътно се очертаваше на светлината. Той разговаряше с Уокър, но думите му се предаваха повече чрез чувствата, отколкото чрез мисълта. Отдалечаваше се все повече и повече от света на светлината и материята и навлизаше по-дълбоко в света на отвъдното. Изглеждаше доволен, че си отива, умиротворен.

И понякога, когато душата на Уокър беше притихнала и умът му спокоен, Коглин също му се явяваше. Старецът приближаваше, тялото му бе възлесто като върлина, косата му — разпиляна на кичури, чертите на лицето му — остри и очите ясни, усмихваше му се и му кимваше с глава.

Издание:

Тери Брукс

Талисманите на Шанара (в два тома)

Художествено оформление Жеко Алексиев

Издателство „Атлантис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.